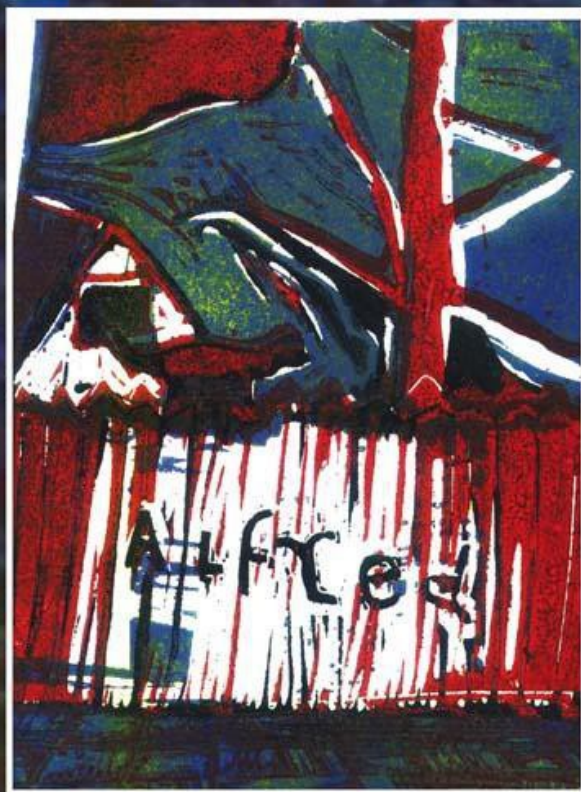

Leo D. Lichteberg

Alfred

LEO D. LICHTBERG

ALFRED

2013 Uitgeverij Liberscoop

OKTOBER 2012

© Leo Dekker
Uitgeverij Liberscoop

Vormgeving omslag
Gideon Rozendaal/Steve Wong Swie San

Lino: Frank van Heeswijk
ISBN: 978-94-90491

Hoofdstuk 1

Vaak schiet er een gedachte door hem heen, een ietwat macabere gedachte. Zo'n gedachte die je eeuwig en altijd onmiddellijk loslaat omdat je daardoor op latere leeftijd, en op onverhoedse wijze, zomaar, plotsklaps, zelfmoord wilt plegen en men je stoffelijke resten na dertig droeve dagen in een bosje aantreft.

Hij wil dit laten; de pleegvader in hem deugt.

Ze is een feest, het kind, een houten wiel dat je over de plaveien voor je uit duwt. Zo'n hoepel met zilverkleurige, blinkende, de zon weerkaatsende, ouderwetse, veelkleurige melkdoppen, half aaneengevouwen blaadjes tussen de spaken van het wiel.

Een schouwspel, de kleine Anna, klaterend, lachend en racend op haar kinderfiets, van steeg naar steeg.

Hij houdt van steegjes. Vaak droomt het kind in hem dat hij via de woonkamer naar de keuken kruipt en vandaar drie treden, op zijn buik liggend, naar beneden schuifelt. Daarna gaat hij op handen en voeten, sluipend over het erf, op weg naar de steeg.

Er zijn ook momenten waarop Alfred liever schuilt, dan ligt hij in bed en klemt hij zijn armen om de knieën, en raakt hij de weg weer eens kwijt.

Voorlopig weet hij het hoofd te bieden aan voor- en tegenspoed; een acrobaat balancerend in een wankel evenwicht.

"Alfred"?

"Ja"?

"Waar ben je toch"?

"Nou, gewoon, hier, naast je".

“Nee, waar, waar ben je met je gedachten”?

Hij lacht en streelt haar voluptueuze borsten, die smalle lange man van begin veertig met zijn scherpgesneden gezicht en dat eeuwige brillette van hem met het dunne goudkleurige montuur dat zijn spitse neus nog verder accentueert.

Sandra houdt van hem, van die man met zijn kalende bovenschedel en die rare wonderlijk weelderige lokken. Ze liggen naast elkaar in een ongewoon breed bed, bestaande uit twee aaneengeschoven ledikanten. Soms bekruipt hem het gevoel dat hij door wattige wateren moet zwemmen om zich tegen haar aan te vleien, de warmte van haar lijf te voelen. Het liefst ligt hij lepeltje-lepeltje, hij achter en zij voor, waardoor hij zich soms schuldig voelt omdat hij haar dan als zijn beschermheer, -vrouw, ziet die hem veiligheid biedt tegen de kwaadaardige buitenwereld.

De deur slaat open, klapt met een doffe knal tegen de muur en de blonde fee vliegfladdert, triptrappelt, stampstompt, lichtvoetig klompend de kamer in en springt onmiddellijk op het bed om gelijk maar eventjes, tussen wakker worden en ontbijt, het wereldrecord trampolinespringen te verbeteren.

“Mamma, mamma, tante Alfred”?

“Het is nicht Alfred, nicht Alfred”, grinnikt de zojuist officieel benoemde travestiet.

“Goed dan spicht Alfred, geen gezicht Alfred”.

“Hou nou maar op, het is ome Alfred”, maant Sandra haar dochter kwaad.

Het is immers haar kerel, haar vent die na enkele goed gerichte stoten een flinke plas wit, klevende vloed bij haar los weet te weken. Zelfs haar prinsesje verbiedt ze de mannelijkheid van haar kanjer in twijfel te trekken.

De kleine heeft wel meer malle naampjes voor haar nieuwe vriend. Soms noemt ze hem dwerg, dan weer breinaald, ook reus komt veelvuldig voor, vandaag is het tante.

Op zijn beurt vindt hij het leuk om haar uit de neus te leren peuteren, het liefst met twee vingertjes tegelijkertijd. Ook leert hij haar hoe ze de porretjes rond moet draaien om deze tussen duim- en wijsvinger weg te schieten, het liefst naar mamma als die met de rug naar haar toe staat gekeerd. Scheten laten in gezelschap lijkt hem eveneens een wijze les.

“Kleed je nou maar aan, je moet zo naar school”.

“Ik wil niet naar school, ik ben heel erg ziek, hè tante Alfred”, pruilt ze.

“Laat me je voorhoofd eens voelen”.

De kleine gaat naast hem liggen, het hoofd amechtig opzij, de ogen gesloten alsof ze enkele seconden geleden een vreselijke dood stierf.

“Ja, je voelt toch wel wat warm aan, misschien moeten we je temperatuur maar opnemen”.

“Begin jij nu ook al”, zegt ma snibbig, “ze moet nog ontbijten en zich aankleden, anders komt ze veel te laat op school. Ik vraag me af wie nu het echte kind is”?

Vandaag mag het adellijke meisje, Freule Deugnooit tot Hupfalderie, uit logeren bij haar beste vriendin omdat moeder en tante Alfred een belangrijke opdracht hebben te vervullen: Alfreds vader viert vandaag zijn vijfenzestigste verjaardag en daar mag zijn enig kind niet aan ontbreken. Snel kleden ze de kleine aan, geven haar wat broodjes in een feestelijk gekleurd broodtrommeltje mee, plus een flesje prik. Vadertje in spe mag haar brengen, wat hij graag doet omdat hij in korte tijd zo’n fijne band met juffrouw Fijn heeft op weten te bouwen.

Arm in arm lopen de twee gelieven over straat. Sandra, niet al te lang, ravenzwarte haren, en gek genoeg blauwe ogen, redelijk mollig met een aangename ronde neus en altijd goedlachs en rondborstig, de boom draagt zwaar fruit.

Kortom er schuilt in Sandra een soort van huiselijkheid in een vrouwenlijf verpakt, al is dat huiselijke slechts relatief, want ze kan behoorlijk scherp uit de hoek komen.

Midden op een oversteek trekt ze hem naar zich toe en kust hem vol en langdurig op de mond. Mensen applaudisseren spontaan zodra ze het stel zien zoenen in het midden van die drukke straat, waardoor Alfred verlegen lacht.

“Kom we moeten verder”.

Sandra trekt hem mee. Hand in hand lopen ze in de richting van een sigarenwinkel. Eigenlijk is het geen gewone sigarenwinkel maar meer een juwelier onder de sigarenwinkels met zeer keurig bedienend personeel.

“Wat kan ik voor u betekenen”, vraagt een in onberispelijk pak gestoken zeer keurig bedienend personeelslid.

Alfred aarzelt, een beetje uit het veld geslagen door zoveel deftigheid.

“Nou”, zegt Sandra.

“Nee, nee, Sandra, laat mij. Het zit namelijk zo ...”.

Alfred kucht gewichtig. Hij pakt Sandra bij de hand als om het bedienende personeelslid duidelijk te maken dat hij zijn liefde van voor, tussen en na de dood nooit zou willen schofferen. En dat wil hij ook niet. Zo steekt hij namelijk niet in elkaar.

“Kijk, mijn vader wordt vijfenzestig en ik wil hem graag een doos sigaren geven. Hij houdt van goede sigaren en ik heb er zeker vijftig euro voor over”.

“Vijftig euro zegt u? Dan kan ik zeker wel iets voor u

betekenen. Wat had u in gedachten”?

Tja, wat had Alfred in gedachten? Eigenlijk niet eens zoveel. Zelf had hij de ballen verstand van sigaren. Hij lustte ze niet eens, rookte zelfs niet, behalve dan marihuana, maar wel puur. Hij wist alleen dat zijn vader vroeger bolknaks rookte van Hofnar. En hij herinnerde zich de geur, die aangename geur die vader omhing. Het geurde zo fijn omdat het zo in tegenstelling stond met de geur van de praktijk die vader aan huis hield en waar de dermatoloog overheerste. Hij kwam daar nooit graag. Maar als zijn vader dan thuis kwam van het werk, welgeteld twee deuren in hetzelfde pand, dan stak pa als eerste een sigaar op, pakte als tweede een ferm glas whisky dat hij in één teug achterover sloeg en tilde tot slot de kleine op. Dit waren zo van die dagelijkse rituelen. Daar verlangt hij tot op de dag van vandaag nog naar, naar sigarenrook, whiskydamp en dansen op vaders arm.

“Wat ik eigenlijk wil weten”, vraagt het keurig bedienend personeelslid, zijn handen wrijvend, “wilt u een short- of een longfilter”?

“Weet u”, vraagt Sandra, “doet u mij eerst maar een pakje sigaretten, ik mag hier toch roken”, ?

“Ik begrijp uw vraag niet zo goed, want ik heb er geen verstand van”, antwoordt de telg tussendoor.

Geroutineerd pakt de verkoper een pakje sigaretten te voorschijn. Hij maakt het open en tikt tegen de onderkant van het pakje zodat er enkele sigaretten uit het geopende deel verschijnen en biedt het Sandra aan.

“Neemt u er maar eentje van de zaak”, zegt de man.

“U kunt daar roken”.

De man wijst naar een ruimte met glazen wanden waar

mannen op rookfauteuils gezeten gemoedelijk aan hun sigaartjes lurken.

“Nou, dat vind ik nog eens service”.

Nu raakt de verkoper echt op dreef. Hij begint de modellen te benoemen: de cigarillo, de tuitknak, señorita's, wilde Havanna, Pannatella en de Corona. Hier gaat er bij Alfred een licht op, de Corona. Dat was vaders lievelingssigaar en dan vooral na het eten van een buitensporige en weldadige maaltijd. Corona moest het zijn. De verkoper prijst verschillende soorten aan waarbij Alfred naar zijn mening bij een keurig gemiddelde uitkomt: één enorme sigaar van achtenveertig euro en dertig centimeter lang. Keurig verpakt in een bijbehorende doos. De koop wordt gesloten.

Tevreden verlaten ze hand in hand de zaak, Alfred en Sandra, bijna in competitie over de liefde welke ze voor elkaar voelen. Juist vanwege dit prachtige weer, en dat in combinatie met de liefde voor die vrouw, vormt er zich een probleem dat op dit moment geen oplossing kan vinden. Zijn lul zit hem een ietsje in de weg; zijn verharde lul; zijn als het ware geasfalteerde lid speelt hem een weinig op, en Sandra voelt dat donders goed aan, zo goed zelfs dat ze terloops haar rechterhand naar zijn gulp strekt en hem daar zachtjes streelt. Dat zijn ook van die momenten waarop hij de weg eventjes kwijt raakt.

Loopt hij nu werkelijk over het stationsplein? En al die mensen? Zijn dat muizen? Nee, nee, Alfred, die muizen zijn mensen, die mensen muizen!

Eenmaal in de trein gezeten kijkt hij om zich heen. Nu nog zitten ze in het donker onder de vervuilde stationskap maar straks zullen ze in volle glorie de zon tegemoet gaan, de Grote Oostelijke zon. Tevreden haalt hij een blikje bier tevoorschijn

en houdt het onder het tafeltje zodat zijn lief geen last van de spetters krijgt bij het opentrekken van het lipje. Zij roert zorgvuldig de koffie en lijkt totaal in haar handeling verzonken.

“Vind je het geen mooi cadeau”, vraagt hij, “die ouwe zal het prachtig vinden, dat weet ik zeker”.

Sandra lacht, en om het spel dat ze zo vlak voor het station speelden weer op te pakken, trekt ze haar schoen uit en plant haar voet liefdevol doch beslist tegen zijn kruis. Ook Alfred lacht.

“Nee, nee, nu even niet”.

“Nu even niet”.

Heb mij lief.

Sandra brouwt haar liefje na, de klemtoon op elke lettergreep leggend zoals die kale man dat op de televisie deed in die reclame voor instantsoep.

“Nu-e-ven-niet”!

Ze schieten in de lach.

De twee ontmoetten elkaar op de filmset van O Tjonge, Tjonge. Zij deed de make-up en hij liep daar net zo onbestemd als onbetaald rond. De ene keer leek hij de clapperloader om de volgende keer met kabels te sjouwen waarna hij evenzohard aan de decors timmerde. Niemand begreep goed waar hij vandaan kwam. De producent nog het allerminst, maar omdat Alfred nu eenmaal nergens op een betalingsstaatje terug te vinden viel, vond hij het wel best. Hij leefde in de veronderstelling dat Alfred het homoseksuele vriendje van de biseksuele regisseur was en de regisseur leefde in de veronderstelling dat hij het biseksuele vriendje van de homoseksuele hoofdrolspeler was.

De enige reden dat Alfred daar rond liep kwam voort uit het feit dat hij met zijn bestelautootje bestellingen rondbracht voor een koeriersbedrijf. Zo moest hij ook wat spullen op de filmset afleveren en die set beviel hem wel, vandaar dat hij er maar bleef hangen. Hij kon het gelijk met iedereen vinden, zoals hij het altijd en overal met iedereen kon vinden omdat hij nu eenmaal een innemende man was.

Al heel vroeg ontwikkelde hij samen met zijn jeugdvriend een sterke liefde voor speelfilm. Vanaf hun veertiende vierden ze 'vrijdag-filmdag'. Op die dag spijbelden ze niet alleen van school maar wisten ook drie bioscopen binnen te glippen. Zo volgden ze de matinee, de vroege- en de late voorstelling, soms nog gevolgd door een nachtelijke preview.

Deze traditie zetten ze tot op de dag van vandaag voort, alleen betalen ze inmiddels voor de voorstelling. Ook volgden ze een cursus achtmillimeter filmen. Vooral de belichting luisterde nauw, wat de aanstormende cineast voornamelijk verveelde. Hij betoonde zich een vroege voorloper van Lars von Trier door veel met de camera te zwaaien en de belichting te laten voor wat het was.

Ze zaten op het gymnasium van een tamelijk prestigieuze school die doorgaans redelijk wat politici leverde op landelijk niveau. Redelijk wat losers ook trouwens. Daar behoorde Alfred bij en in ietwat meerdere mate Filemon. Filemon liet zich vlak voor het eindexamen van school trappen door zich voor de derde keer op rij te laten betrappen op het verkopen van hasjiesj. Later liet hij zich op een avondcollege bijscholen om vervolgens met niet al te hoge cijfers een studie rechten af te ronden. Nog in hun pubertijd zou een korte maar hevige botsing hun vriendschap tijdelijk bevriezen.

Alfred rondde nimmer zijn studie medicijnen af. Rondde af! Rondde af! De man staakte al na de introductieweek om zich nooit meer op de faculteit te vertonen. Dit zou zijn vader later zeer verdrieten.

Twee jaar lang liet hij zijn vader in de waan dat hij de studie volgde door hem vooral te verblijden met verzonnen verhalen over escapades bij de studentenvereniging waarvan ook papa lid was geweest. Pa hield vooral van de verhalen over drank en vrouwen. Dat maakte van zijn zoon tenminste een echte kerel. Alfred wist zijn studieresultaten meesterlijk vaag in het midden te houden.

Sandra voelt zich ietwat nerveus. Ze haalt haar voet uit zijn kruis.

“Wat doet je vader eigenlijk”?

“Dat heb ik je toch verteld. Hij had een praktijk, een huisartsenpraktijk”.

“Ja dat weet ik, maar wat doet hij nu”?

“Niets, helemaal niets. Ja, hij heeft altijd plannen”.

“Oh, net als jij?”.

Een onvoorstelbare woede giert door hem heen. Tegelijkertijd kijkt hij naar buiten en ziet een vink met een blaadje groen in zijn snavel. Meent hij dit nou, of ziet hij werkelijk dat kleine ronde kraaloogetje zijn richting uit kijken? Het beestje vliegt weg, op zoek naar zijn nest, Alfred verbouwereerd achterlatend.

“Hij heeft mij uitgevonden”, zo hervindt Alfred zijn vriendelijkheid weer terwijl buiten het groen de overhand boven het stadse grijs begint te krijgen.

Hij heeft mij uitgevonden! Zomaar in een onbewaakt moment. Zomaar na een eenvoudige wip kwam hij ter aarde. Niemand

had daar ooit om gevraagd. Het groen is groen, de kleur van het gras in de snavel van de mus.

De stad passeert de trein nu in volle snelheid. Alfred geniet hier van. Zo'n door het landschap klievende trein met die enorme snelheid en hij, rustig op een comfortabele bank met een biertje in zijn hand en een krantje in de nabijheid. Alfred zit met zijn gezicht in de richting waarin de trein rijdt.

"Voor zo'n uitvinding zijn er echt twee nodig", laat Sandra zich ontvallen.

Terwijl ze dit zegt schrikt ze. Rond Alfred's moeder hangt een ijzige stilte. Toen ze eens naar haar vroeg veranderde de kamer letterlijk in een glaciële ruimte, alsof ze terugkeerden in de ijstijd. Alfred verstijfde volledig.

"Ze is dood", zei hij toen, zo kil dat ze amper verder durfde te vragen.

"Hield je dan niet van haar", vroeg ze aarzelend en met zoveel angst in haar stem dat Alfred langzaam ontdooide.

"Ik hield zielsveel van haar, meer wil ik er niet over kwijt".

Heel even lijkt hij ook nu, hier in de trein, te bevriezen.

Sandra voelt een onuitspreekbaar en diep verdriet bij haar geliefde waardoor haar hart volledig opengaat en ze moeite heeft haar tranen te bedwingen. Misschien is zijn moeder wel vermoord of anders doodgereden door een dronken automobilist. Ze beseft dat er een zwaar taboe rust op dit duistere mysterie en dat ze beslist niet verder moet vragen.

Teder gaat ze naast hem zitten. Zachtjes kruipt ze tegen hem aan, haar hoofd in zijn oksel duwend. Liefdevol streelt de verdrietige minnaar haar. Om beider mond krult een serene glimlach.

Een deur slaat open ,begeleid door ratelende wielletjes. De

ervaren treinreiziger weet dat dit de man van de koffie moet zijn.

“Wil jij nog wat”?

De blonde deerne met het donkere haar hoeft niets.

“Doe mij maar een biertje, of nee doe er maar twee”, bestelt Alfred, ietwat schuldbewust naar Sandra kijkend.

‘Hij drinkt wel veel’, denkt Sandra. Ze doet er verder het zwijgen toe. Dat had ze thuis wel geleerd, zwijgen, vooral van haar moeder die vastomlijnde ideeën had over hoe een vrouw zich diende te gedragen, zeker ten opzichte van de man. Ideeën die ze opdeed uit de Bijbel, en bij de dominee vanzelfsprekend.

Sandra groeide op in Indonesië waar haar vader, professor in de biologie, onderzoek deed naar de rafflesia, de grootste vleesetende plant ter wereld. Haar volkomen wereldvreemde vader kon zo in een strip over verstrooide professors figureren. Sandra aardt noch naar haar vader, noch naar haar moeder. Zij is de nuchterheid zelve die ondanks haar jeugd in het mysterieuze Indonesië stevig in de Hollandse klei geplant staat.

Na een uur en twintig minuten treinen en twee overstappen verder, komen ze op de plaats van bestemming, althans de plaats van bijna-bestemming. Hier moeten ze nog een overstap maken op een bus.

Ze wachten bij een klein stationnetje met slechts twee tegenover elkaar liggende perronnetjes; hobbitsteperonnetjes, smurfenstationnetjes. Aan de kant van de bushalte staat een wachtlokaal dat op slot is, zo constateert Alfred. Sandra gaat op een bankje zitten en steekt een sigaret op.

“Roken bedreigt de gezondheid”, laat Alfred zich ontglippen.

“Ja, en drank maakt meer kapot dan je lief is”, respondeert Sandra.

“Je hebt gelijk, ieder heeft recht op een eigen verslaving”.

Verveeld beent Alfred voor de wachtkamer heen en weer. Dan gaat hij over in een vertraagde pas. Tergend traag schuifelt hij stapje voor stapje, zijn hoofd geheven en de schouders recht. In de richting van de wachtkamer lopend, weerspiegelt, zomaar uit het niets, een jonge vrouw in het glas. Ondanks het zonnige weer en de warmte draagt ze een zwarte regenjas. Hierboven steekt het kraagje van een witkanten blouse. Ze draagt dik kortgeknipt haar tot iets over de oren. De donkerbruine ogen steken scherp af tegen haar bleke huid. De jonge vrouw loopt gehaast, de schouders gebogen en het hoofd licht naar de grond gericht. Alfred voelt dat er iets mis is. Snel kijkt hij achterom en ziet het grote desolate rangeerterrein waar nergens ook maar een mens te bespeuren valt. Hij kijkt naar Sandra die ontspannen aan haar sigaret trekt.

Dit kan niet! De blinde ziener loopt naar de wachtkamer en trekt ten overvloede nog maar eens aan de deur, die gewoon op slot blijft. Om het gebouw heen gelopen ontwaar je slechts lege weilanden, geen mens te bekennen. In de richting waar de vrouw liep staat slechts een blinde muur. Daar kon onmogelijk iemand lopen of gelopen hebben. Zag hij nou een geest? Opeens, alsof er voordien minutenlang doodse stilte heerste, dringt het geraas van voorbijscheurende auto's van de nabij gelegen snelweg weer tot hem door. Tegelijkertijd klinkt het rinkelen van de

spoorwegovergang. Ook dat brengt hem van zijn stuk, alsof hij keihard tegen een glazen deur op rent om pas dan het bestaan

van die deur te beseffen.

“Zag jij misschien iemand lopen”, vraagt hij aarzelend.

“Hoe bedoel je, nee hoor. Jij dan? Er is hier toch helemaal niemand”?

“Nee, nee, ik dacht Kijk daar heb je de bus”.

Gered door de bus.

Maar in wezen was er geen redden aan. Hij wist wie hij had gezien. Ze heette Hilde die jaren geleden een geslaagde zelfmoord pleegde. Al vanaf zijn veertiende kende hij haar. Zij kwamen beiden in de coffeeshop die vlakbij Alfreds school stond. Alfred veertien, Hilde zeventien. Ze droeg 's zomers en 's winters een legerjas, wat haar uitermate stoer stond. Hilde met schitterende bruinglanzende stralende ogen. Zijn verliefdheid kende geen grenzen. Hij zag haar gezicht in de wolken, rook haar geur in het gemaaide gras. Hij hoorde haar naam klinken in de wind: 'Hilde, Hilde', waaiden de wolken, 'Hilde, Hilde', zongen de bomen. En dan daarbij dat groene gemaaide gras en die groene legerjas. 'Hilde, Hilde', zingt het nog steeds door Alfred heen, al klinkt het vreugdevolle lied van voorheen nu als een huiveringwekkende schreeuw van een angstig en opgejaagd dier.

Hilde vertelde Alfred, zo jong nog, over haar vader, en de incestueuze spelletjes die hij met haar speelde: een kind van nauwelijks zeven, dagelijks verkracht door haar vader.

Een kind nog, en niemand die iets ziet, de dokter niet, moeder niet die liever en zeer devoot, de gluiperige ogen sluit.

Aan niemand durfde ze haar verhaal kwijt, behalve aan Alfred. Ze vertelde het hem uitentreuren en dagelijks opnieuw; twee pubers in lijden. Alfred die het verhaal van zijn overleden moeder niet kwijt kon, het slechts in hulpeloze

woorden aanstipte, en Hilde die haar bloedschendige vader wilde bezweren. Ze haatte die man die in zijn ziekelijke verwaandheid nooit ook maar enige spijt over zijn misselijkmakende machtsmisbruik betuigde. Ze haatte alle mannen, zelfs met Alfred, de meest vrouwelijke man die ze kende, had ze moeite. Ze leed onder deze wonderlijke en voor haar onbegrijpelijke paradox die in zoveel borsten huist en menigeen tot waanzin drijft.

Het toeval wilde dat Hilde een huis kwam te bewonen waar in Alfreds kindertijd een jeugdbibliotheek was gevestigd. Hilde die zich tot lesbo had bekeerd ging vaak uit vrolijkheid samen met Alfred op vrouwenjacht in de grote stad. Ze was genereus en wees feilloos de vrouwen aan die voor Alfred vielen, en ze vielen bij bosjes. Alleen genoot Alfred daar minder van, zijn liefde ging naar Hilde uit, en Hilde kon geen man begeren.

In zijn puberale wanhoop bezocht hij haar elke nacht in de voormalige jeugdbibliotheek. Nacht na nacht opende ze haar deur en gaf ze hem ruimte om bij haar in bed te slapen. Ze luisterde naar zijn wanhopige verhalen, alsmaar repeterende vertellingen die nimmer tot een kern kwamen. Tot op een nacht de puberale desperado het niet meer hield en hij haar bezocht in de meest Bijbelse betekenis van het woord.

“Wil je dat nooit meer doen”, vroeg ze hem quasinonchalant na de daad, “wil je dat nooit meer doen”.

Twee weken later pleegde ze zelfmoord. Alfred vernam van haar dood uit de krant. Hij was aanwezig op de begrafenis en wist niets te zeggen. Met stomheid geslagen volgde hij de dienst zonder dat er ook maar een woord tot hem doordrong. Pas later begreep hij dat de zelfdoding niets met hem van doen had. Enkele dagen na Alfreds botte daad bezocht haar vader

Hilde in een dronken bui en zonder haar aan te randen sloeg hij haar tot bloedens toe toen ze hem voor het eerst in haar leven confronteerde met zijn verachtelijke aberratie.

Nimmer sprak Alfred hierover, behalve met zijn vader die hem indertijd gerust wist te stellen en hem hielp in het reine te komen met haar dood. Hij wist slechts een ding en begreep heel goed dat mensen die zelfmoord pleegden gedoemd waren om gehaast en in ongepaste kledij boven de aardkloot te dolen. Voor zijn gevoel wieken zelfmoordenaars zo'n meter boven de aarde zonder de grond te kunnen raken, altijd en eeuwig vruchteloos zoekend naar een veilige plek om het oor te ruste te leggen, naar een mens om lief te hebben, geluk te hervinden, iemand aan te kunnen raken, te strelen, te omhelzen, te kussen.

Uiteindelijk zag Alfred haar dolende geest, gejaagd, wanhopig, eenzaam en onomkeerbaar op de vlucht voor de zelfverkozen dood. Maar wat hij ook ervoer was zijn totale hulpeloosheid om Hilde indertijd van haar zelfverkozen dood te weerhouden.

De bus, eindelijk de bus. Hij mag zwijgen over die vernederende vrijage.

Na een tijdje in de bus te hebben gezeten, lopen ze over een weggetje in een lommerrijke buurt. De zon schittert tussen het lover en laat achteloos gele stippen achter op het donkere plaveisel, God als een razende pointillist. Aan beide kanten van het laantje staan grote villa's, de meeste bedekt met rieten daken.

"Jezus, wat woont je vader duur zeg. Heeft hij ook zo'n groot huis"?

Alfred schiet in de lach.

“Veel groter nog lieverd, veel groter”.

Ze slaan een zijstraatje in. Op dit weggetje zijn de huizen al een stuk poverder, kleine arbeiderswoninkjes. Voor de deuren spelen kinderen in groezelige kleren, met vet haar en ongewassen toeten.

“Komt hij klaar? Komt zij klaar? Vuile gore leugenaar”, schreeuwen ze pesterig naar de jong gelieven.

“Ik heb jeuk aan mijn neus

Ik heb jeuk aan mijn neus

Ik heb jeuk aan mijn tierelantijntje

Mijn vader heeft een bokkelul

En ik heb maar een kleintje”

zingen ze vrolijk verder. De twee barsten in lachen uit. Hierdoor aangemoedigd volgen de kinderen hen, het liedje alsmaar harder scanderend. Vlak bij een grote haveloze villa gekomen, schieten ze weg alsof ze het huis van de Grote Griezel naderen. Zo angstaanjagend is de Grote Griezel nou ook weer niet. De lugubere en macabere roddels die in het dorp de ronde doen, wekken die vrees bij de kinderen.

Vanuit de verte oogt de villa kolossaal, zo in die lege weide en omringd door een grote tuin. Als ze dichterbij komen blijkt het een stuk kleiner en schrikt Sandra van het vervallen huis waarvan de verf van de deuren en de kozijnen bladdert. Kippen scharrelen vrijelijk door de verwaarloosde tuin. Dichterbij gekomen opent Alfred het gammele verweerde hek. “Is het hier”, vraagt Sandra, waarbij verbazing in haar stem met weerzin strijd levert.

“Ja het is hier. Je moet niet schrikken, maar mijn vader is een beetje vreemd”, waarschuwt Alfred pas nu en de schrik slaat

Sandra om het hart.

“Zo, dus jij vindt je ouwe heer een beetje vreemd”, bast een stem die bij een dikke gedrongen man met lang, grijs krullend haar en een wilde baard hoort.

De man slaat net de hoek van zijn huis om. Hij draagt een valse versleten corduroy broek en een lichtblauw overhemd waar koffie- en wijnvlekken in competitie zijn met het laatste kunstwerk van Karel Appel.

“Nou ja, vreemd, dat is niet het woord, ik bedoel, tja, ze kent je niet. Ik had beter ‘anders’ kunnen zeggen”.

“En wie is zij dan wel”?

“Zij is Sandra, vader, mijn nieuwe vriendin”.

“O dat is mooi, dat is goed, het gaat allemaal om de liefde, dat is het enige wat telt”.

Gracius geeft hij haar een handkus zonder de rug van haar hand met de lippen te beroeren. Vader weet wel hoe het hoort.

“Dag Sandra, welkom”.

“Ja, u ook welkom”, blundert Sandra, “ik bedoel, sorry hoor, gefeliciteerd met uw verjaardag”.

Van de weeromstuit geeft ze de man een ferme zoen op de wang. En dan begint het verhaal natuurlijk. Dan steekt de verwarring op.

“Kleedt u zich maar even uit”.

Dat waren zijn meest gebezigde teksten in de praktijk. Seksuele verwarring, daar leed de man onder. Aanvankelijk bij oudere dames, die dan ook in rotten van tien voor zijn deur stonden. Het was eigenlijk hulpverlening, zo ervoer hij dat, maatschappelijk werk.

“Dokter, ik heb zo’n pijn in mijn knie”.

“Kleedt u zich maar even uit, maar houdt u uw slipje maar

aan”.

Vooral dat laatste zinsdeel wond hem op: “Houdt u uw slipje maar aan”. Die combinatie tussen die ‘s’ en die ‘l’. Overigens klaagde geen enkele vrouw over de uitmuntende seksuele dienstverlening die Klaas op medische gronden, zoals hij dit zelf graag noemde, verstrekke. Al die dorpsroddels berusten op enige waarheid en blijven alsmear in het dorp rond zingen. Vandaar ook dat de ouders hun kinderen voor de Grote Griezel waarschuwen, misschien heeft hij het ook wel op hun kinderen gemunt, zo denken zij.

De voormalige arts begrijpt donders goed dat er nooit een einde aan die achterklap komt, maar het komt nimmer in hem op het dorp te verlaten. Er doen nog wel meer en veel afschuwelijker verhalen over hem de ronde. Verhalen die hij weigert te ontzenuwen. Klaas is de schaamte voorbij.

Klaas behoort bij geen enkele groep. Hij ziet zichzelf als een periferieganger die in overlappende cirkels van groep naar groep hopt zonder ooit ergens deel aan te nemen.

Na de allerhartelijkste kennismaking tussen de oude man en schoondochter in spe, ziet het enig kind zijn vader kleuren en vader ziet dat de H. Zoon dit ziet. Rood! Alle signalen staan op rood, waar Sandra volledig aan voorbij gaat. Sirenes gaan af, ambulances scheuren voorbij, de wereld staat in vuur en vlam. Zonnevlammen. Mobiel telefoonverkeer valt uit. Treinen op drift (Ra, Rara, Rararieraradomina) Dageraad daagt! Zonsondergang! Goudomrande rode cirkels in het gras! Smaragd! Bloeddoorlopen ogen!

Niet weer vader. Niet hier vader. Niet met haar, vader.

“Kom, kom, laten we naar binnen gaan”.

Ze lopen naar binnen, de kamer in, waar georganiseerde chaos

heerst. Her en der stapels boeken, kranten en tijdschriften slingeren overal in het rond. Zelfs de eettafel ligt bezaaid met boeken. Alleen op het salontafeltje liggen zorgvuldig gerangschikte hoopjes papier.

De schoorsteen oogt als een klein schrijntje met verschillende jeugdfoto's van Alfred en in het midden een opvallend portret van een wel zeer mooie vrouw. Sandra kijkt een beetje onthutst om zich heen.

“Let vooral op de rommel, lieve”.

Waarom dat 'lieve'? Moet dat nou? Sandra voelt zich echter gevlend, deelgenoot van een voor haar ogenschijnlijk hermetisch gesloten gezin. Ze loopt naar de schouw en wijst naar de foto.

“Is dat je overleden moeder Alfred”?

Er valt een pijnlijke stilte. Ja, dat is zijn moeder. Dat is de vrouw van de man die na haar sterven drie volle dagen naast haar lag om vervolgens het stoffelijk overschot in de vrieskist te leggen. Na de ontdekking moest hij voor drie rechters verschijnen in een besloten zitting. De man herinnert zich slechts de drie rechters. Van de officier van justitie, die hem toch flink attaqueerde weet hij zich nog nauwelijks iets te herinneren. Het beeld van de griffier blijft hem wel bij omdat het een niet al te oude blonde dame was die hem vaak vol deernis aankeek.

Het liefst wilde hij, door schuld overmand, de hoogste straf. De rechters besloten tot vrijspraak met de plicht om wel een intensieve therapie te ondergaan.

“Je hebt nog een cadeautje voor je vader. Zou je dat niet aan hem geven”, doorbreekt ze de stilte.

Sandra, zijn lief. De moeder van Anna. Anna die achter elkaar

twee tandjes wisselde en deze vol trots aan Alfred toonde. 'Kijk', zei ze, 'dokter, ik ben twee tandjes kwijt, mooi hè'? "Cadeautjes, cadeautjes, daar ben ik gek op. Maar moeten jullie niet eerst zingen"? En ongemakkelijk, zoals dit altijd bij volwassenen gaat, heffen ze een lied aan.

"Lang zal hij leven.
Lang zal hij leven.
Lang zal hij leven in de gloria.
In de fucking gloria.
In de fucking gloria".

Alfred houdt van variatie. Ze laten er nog een 'hieperdepiep en joeperdepoep zat op de stoep' op volgen, wat geeft het of men zo of anders zingt, waarna ze besluiten met drie hoeraatjes.

"Zo is het wel genoeg, kom maar op met dat cadeautje".

"Beste pa, goede man, vriend en vijand voor het leven, grapje, van harte gefeliciteerd met je vijfenzestigste verjaardag, het is je gegund, temeer ook daar je nu van Drees trekt en dit het voor mij een stuk gemakkelijker maakt om geld van je te lenen."

Pa opent het pakje en haalt de sigaar uit de doos.

"Nou, nou, een Corona en nog een behoorlijke ook. Jij laat hem flink uit je broek hangen"!

De twee omhelzen elkaar. Ook Sandra krijgt een ferme zoen. Iets te ferm naar Alfreds smaak. Weer valt er een korte stilte.

"Moet je ons niet iets aanbieden"?

Natuurlijk moet er iets gedronken worden. Voor Sandra een

mooie rode die geen krans behoeft, voor Alfred bier en voor zichzelf haalt hij een spiritusbrandertje te voorschijn waarop hij een cognacglas legt om de juiste temperatuur te bereiken. Genoeglijk nippen ze van hun drankje.

“Zal ik hem nu alvast aansteken, dat lijkt me lekker”.

“Moet dat niet na het eten”?

“Dat weet ik mijn zoon, maar het lijkt me nu ook wel lekker”.

“Het is jouw dag pa”.

“Kijk”, zegt de zojuist gepensioneerde, “het aansteken van een sigaar luistert zeer nauw”.

Voorzichtig neemt hij de sigaar tussen duim en wijsvinger, houdt er een lucifer onder, en nog een en nog een, draait hem langzaam in de rondte waardoor de sigaar al een beetje begint op te lichten. Zachtjes waaiert hij de sigaar in het rond waardoor de aangename geur, die Alfred zo goed kent uit zijn jeugd, de kamer vult.

“Zo’n sigaar is net als een goed glas wijn, dat klok je ook niet in één teug achterover”.

Genietend trekt vader aan de sigaar. Vaders en zonen.

“Waar ben je nu mee bezig”?

“Een onkraakbaar slot, daar ben ik mee bezig, dat heb ik in wezen al uitgevonden, kijk, is God volmaakt? Kan hij een steen maken die zo zwaar is dat hij hem niet kan dragen? Nee dus”.

“En jij wel dan? Kraak de kluis. En hoe moet zo’n slot er dan uit zien?”

“Boekt u al resultaten”, vraagt Sandra verlegen.

“O zeker wel, momentje” haastig staat hij op, “is het gepermitteerd?”

“Ja hoor”, grijnst Alfred van oor tot oor, “je doet maar”.

Enthousiast loopt vader naar het salontafeltje en haalt een stapeltje papieren tevoorschijn, rept over allerlei sloten; het Egyptische slot, het Romeinse slot, het hangbuikslot, het brandkastslot en wat al niet meer. Hij slaat volslagen op hol, heeft het over haken en ogen, bolletjes en putjes, pennen en pallen, kwartjes die allemaal ooit zullen vallen. Vader is niet meer te stuiten.

“De klopmethode, gewoon met een eenvoudige tik op een sleutel kom je elke woning binnen. Daar wil ik een alternatief slot voor bedenken, een slot die elke woning hermetisch sluit”. Nu was het ook weer niet de bedoeling dat hij zich al te altruïstisch op zou stellen, want er moest immers brood op de plank en meer dan dat, want hij zou slapend rijk worden. Zo droomde hij maar door, zelfs op zijn vijfenzestigste. Een onbreekbare man, sterk als drie ossen, en toch nog bescheiden. Iemand die nog nooit een ander ooit met een vinger aanraakte om pijn te doen. Hij streelde liever.

“Kleedt u zich maar uit, en houdt u het slipje maar aan”.

Traladiedompiedomp.

Er overkomt hem iets, Klaas, een zeer ongewone geilheid. Eigenlijk is dit het allernormaalst. Mannen lopen nu eenmaal pikgedreven. Daar hoeft geen mens moeilijk over te doen. Ook Sandra niet, ze is er wel voor in, zo straalt zij ook uit, echt werkelijk vanuit iedere porie, en min of meer vanuit haar hoofdepoort, klapperend met haar gleuf, de oprechtheid van haar vrouw-zijn, de geur daarvan ook, die naar haring ruikt, dat is een vrouw ten voeten uit, zo denkt Klaas: geilheid, pure geilheid.

Sandra vond helemaal niets vervelend, ze had er wel zin in, zo 'n verzetje met die oude man. Wie zou ze daar nou mee

kwetsen? Het spel vangt aan, neemt plaats.

Alfred heeft lucht nodig, snakt naar adem. Buiten trippelen vogels, trippelen onbevreesd voor hem langs, alsof ze hem willen troosten, want hij moet toegeven, aan zichzelf toegeven, dat hij aan de randen der waanzin loopt, de steilte der verbijstering voorbij. Heel loom gaat de zon onder, hij kijkt er naar met een half oog, een kunstenaarsblik. Alfred wil een blowtje. Naarstig speurt hij zijn zakken af, en inderdaad vindt hij nog een laatste kopje wiet in de onderkant van zijn jas.

Blowen. Dit kan een eetkick worden of gewoon pure geilheid, misschien mag het ook een lachkick worden, Alfred begint nu al half te giechelen.

Tegelijkertijd meent hij zijn vader te horen zeggen: "Kleedt u zich maar uit, maar houdt u uw slipje maar aan".

Ze is geil! Klaas is geil! Alfred ziet het wel. Heeft het allemaal door! Ze moeten maar doen wat ze niet laten kunnen! Natuurlijk is Sandra geil! Natuurlijk gaat ze helemaal akkoord, zo geil, Sandra, zo geil! Als ze haar onderbroek uit doet en deze uitwringt dan kan ze met het sop een was van een week doen, denkt Alfred. Vanuit de woning hoort hij allerlei geluiden die hij seksueel interpreteert.

Binnen zijn Sandra en Klaas in gesprek over kinderen en grootbrengen. Met Alfreds verdwijnen formuleren ze opeens een stuk formeler en ontstaat er een zekere afstand. Er bestaat geen enkele seksuele spanning, zelfs geen erotische spanning, tussen de twee, had er ook nooit bestaan. Alfreds geest ging er weer eens met hem vandoor.

Hoofdstuk 2

De kleine Prins, vriend van de Dronkenlap, weet al ver voor zijn geboorte dat hem een groots en meeslepend leven wacht. Voor hem geen rijtjeswoning, geen vrouw en kind, noch boom voor hond om tegen aan te pissen. Op zijn vierde bespeelde hij al de trekharmonica en deed dit zeer verdienstelijk. De muzikjuf, een blonde schone met roodgelakte nagels, wat Alfred, op zeer jonge leeftijd al, behoorlijk opwond.

“Als je dit onder de knie krijgt”, zo wees zijn blonde lerares op een te bestuderen partituur, “dan heb je werkelijk talent”.

Een week later speelde hij haar het stuk vlekkeloos voor, compleet met een schitterende dynamiek die haar volledig verraste. Verrukt klapte ze haar zwierige handen stuk en probeerde hem over te halen om zich voor te bereiden op het conservatorium. Alfred echter, speelde geen noot meer op de zwart-witte toetsen, er lag voor hem geen enkele uitdaging meer in het spel. Als nieuwe krachtmeting stortte hij zich samen met Filemon op het maken van filmpjes. Ook deze passie doofde snel, al bleef de vriendschap tussen hem en Filemon tot de dag van vandaag bestaan, met een korte onderbreking dan.

Pas jaren later stortte hij zich op een nieuwe muzikale

kameraad: de xylofoon. Door een gelukkig toeval vond hij een instrument van meer dan honderd jaar oud dat zich nog in uitstekende staat bevond. Een prachtig instrument met toetsen van rozenhout, van morgenrozenhout wellicht, waaruit de dichter een beeld sneed.

Wat Alfred zo in het instrument aantrok was het oerprincipe er van. De idiotefoon noemt hij het instrument gekscherend. Een melodisch percussie-instrument, en Alfred, de blanke neger, mag het ritme bepalen. Inmiddels beschikt Alfred al over een flink aantal mallets waarmee hij het instrument bijna dagelijks bespeelt. Met sommige stokken kun je het instrument geluidloos bespelen, andere weer klinken hels, scherp en intens doordringend. Vooral aan dat laatste kan de bovenbuurman, Fred Visser geheten, maar door Alfred Fret Zuur gedoopt, zich mateloos ergeren.

Terwijl Sandra nog in bed ligt werkt Alfred monter aan haar ontbijtje in de halfverbrande keuken. Een aantal maanden geleden had Alfred een potje op het vuur staan en het potje stond er net iets te lang. Hij bleef namelijk drie dagen onder water, en dat potje maar doorpruttelen. Het leidde vanzelf tot oververhitting en uiteindelijk tot een binnenbrandje waar zelfs de brandweer bij moest komen. De burens ontdekten het brandje vanwege de rookontwikkeling en de hinderlijke stank die nog steeds blijft hangen.

De twee bijna ex-geliefden zagen elkaar de afgelopen weken niet meer omdat Alfred, het kind van de Grote Griezel, zich er niet van liet overtuigen dat er niets-komma-nul, tussen oudjong, rimpel-perzik, afgeleefd-bloemindeknop had plaats gevonden.

Uiteindelijk liet hij zich overhalen om Sandra's versie aan te

nemen, gemotiveerd door zijn zware kloten die voelden als verchromde stalen jeu de boules ballen waardoor zijn zak zo'n beetje tussen zijn knieën hing.

Het bed van Alfred staat bij het raam in de woonkamer die meer dan vijftien meter diep is. Sandra laat zich als een hare majesteit Grace Kelly bedienen terwijl Alfred nog wat kussens van de bank haalt om haar in de rug te steunen. Zo, liggend in bed na een vorstelijke vrijpartij smelt ze weer helemaal voor Alfred die zich van zijn zorgzaamste kant laat kennen.

De wanden van zijn woning hangen vol met schilderijen. De meeste zijn van bevriende kunstenaars met zeer uiteenlopende opvattingen over kunst. Alleen al die ratatouille van stijlen vormt een kunstwerk op zich. In het midden van de kamer staat zijn bureau bestaande uit twee deuren op vier schragen rustend. Schuin daarnaast staat zijn honderdenvier jaar oude xylofoon. Het bureau ligt bezaaid met paperassen en boeken, stapels boeken her en der verspreid, ook op de vloer, de eettafel en de salontafel.

Hij werkt aan een filmscenario over tulpen. Zijn literaire ambitie had hij al heel lang geleden achter zich gelaten. De eenzaamheid van een schrijversbestaan trok hem allerminst. Hij moest maar aan scenario's gaan werken. Een scenarist, zo bedacht Alfred, begeeft zich veel meer onder de mensen.

Een scenarist heeft te maken met producenten, regisseurs, acteurs en actrices, veel actrices, bloedmooie wijven aan wie hij zijn script en de diepere bedoelingen daarvan uit moet leggen, en dat vooral aan die schitterende schoonheden..

Hij werkt momenteel aan een filmscenario over tulpen. De film begint in het heden: eerst de keukenhof met al zijn kleurenpracht, gedomineerd door het geel van de Chinezen.

Tulpen waarvan een soort vernoemd is naar Ramses de dichtende bard die zong van de zon: “Je kunt niet houden van de zon, je kunt niet houden van de zon”!

De Zon, Ra, Ra, RaraRè, die zon, diezelfde zon, die eindeloze bron welke lazerstralend, starnakel bezopen water en vuur doet scheiden. Die Zon waaraan Prometheus een piepklein vlammetje ontfutselde en uit balorigheid aan de mensen schonk. Mooi cadeautje! Kregen ze er gelijk een klein verguld doosje bij die alle denkbare ellende over de wereld stortte. Loop je er mooi syfilis mee op, etterende gonorroë, kanker, pest, tyfus, tering, de gele gal, de zwarte gal en noem maar op. Godkankerteringtyfus!

Het is net zoiets als met die twee appeljunkies die in conclaaf gingen met dat glibkruipsluipslijmerig onding; werden ze uit rancune dat hofje uit gepleurd. Wat een Haatdragend, Stinkend Jaloers stuk Vreten om Zijn eigen schepsels kennis te onthouden!

Dat script moet dan verder gaan in de veilinghallen te Lisse, waarbij de veilingmeester zijn waar aanbiedt in voor buitenstaanders volstrekt onverstaanbaar Nederlands. Hamerslag! Verkocht!

Met karrenvrachten worden de bollen in vliegtuigen gestouwd en gaan de hele wereld over, van New York tot Hiroshima enzovoort, enzovoort.

Een vriend van Filemon die zich Do Enzo noemt begeleidt hem bij het schrijven. Do werkt als scriptdokter en schrijft actief mee aan verschillende scenario's. Do Enzo, Do voor vrienden, Enzo voor vijanden. Do oogt als een nerd, maar achter die façade schuilt een lompe domheid die hij fabuleus weet te verbergen achter kilometers raadselachtige teksten

waarin buitenstaanders uit pure onwetendheid diepe wijsheid bespeuren.

Aanvankelijk ziet hij helemaal niets in Alfreds plan. De film moest Tulpengekte heten –naar de titel van een gelijknamig boek. Het speelde aan het begin van de Gouden Eeuw toen mensen van gekkigheid niet wisten wat ze met hun geld moesten doen. Sommige bollen gingen per stuk van de hand voor de prijs van een geheel Amsterdams grachtenpand.

Voor weer een andere bol boden ze okshoofden wijn, wat de Vriend van de Dronkaard volkomen billijk achtte.

Alfred wilde dat verhaal vertellen aan de hand van een liefdesgeschiedenis tussen de dochter van een rijke patriciër en de zoon van een eenvoudige tuinder. Die patriciër zou, bevangen door de tulpengekte, zijn gehele kapitaal verliezen, terwijl de jonge tuinder juist kapitaal wist te vergaren aan diezelfde tulpenmanie. Die jongen zou dan een puur zwarte tulp kweken, een onmogelijke bloem van zuiver zwarte bloemblaadjes. Alfred wist nog niet of hij van de jonge kweker een oplichter moest maken die de blaadjes met kleurstof bewerkte om zo aan zijn kapitaal te komen, of dat deze werkelijk in staat was om de onmogelijke Zwarte Tulp te kweken. Do Enzo vond het wat magertjes en ietwat clichématig maar Alfred wist zijn sympathie te winnen waardoor Do hem gratis begeleidt.

Sinds twee weken werken ze nu aan het project en Alfred verkeert in een volledige roes.

“Vind je het mooi”, vraagt hij Sandra na het vertellen van de grote lijn in het verhaal.

Ze vindt het prachtig. Ze vindt alles prachtig. Zelfs in de zwartgeblakerde muren van de keuken ziet ze schitterende

praal.

Daar gaat hij weer, trippeltjetrap over een dun stukje touw in de nok van een circustent. Het gaat hem allemaal zo gemakkelijk af.

Na het verfilmde meesterwerk zal een witte limousine komen voorrijden met daarin liters champagne die hij gulzig soldaat maakt. In het zwart geklede mannen met witte handschoenen openen nederig de deur en poetsen zijn schoenen alvorens hij over een vermiljoenrood velours tapijt schrijdt in de richting van de bioscoop waar de première plaats zal vinden.

Fotocamera's flitsen! Journalisten schreeuwen om aandacht! De Koning-gin doet een stapje opzij! Kinderen scanderen zijn naam! Jonge meisjes toveren hun prille borstjes te voorschijn en smeken om een handtekening rond de tepelheuvel! Politie en ambulancepersoneel vangen in elkaar gezakte pubers op! Gillende sirenes begeleiden die halfwasbroekmuilings naar het ziekenhuis!

De scenarist ziet het allemaal vol compassie aan. Hij moet verder. De koninggin, die eveneens aan een flauwte ten onder dreigt te gaan verdient ook zijn volle aandacht. Hij houdt Hare Majesteit bij heur kwabbige bovenarm. Ondertussen probeert hij haar tevergeefs uit te leggen dat hij ook maar een eenvoudige boerenpenus is, wat de koninggin op haar beurt weer bovenmatig interesseert, die boerenpenus dan.

De euforie stijgt hem naar het hoofd. Hij leest zich suf over alles wat met geld te maken heeft; vanaf de oude Griekse betaaleenheid hink-stap-springt hij naar de Gouden dukaat, spurt naar de Florijn, de Piekpieterman, duikt vanaf het schellinkje naar de mythe richting halve stuiver, de hele stuiver, koerst naar de dollar, het liefst die met de beeltenis

van Ulysses S. Grant op de voorkant, waarna een uitstapje naar het Engelse pond volgt om uiteindelijk bij de Euro terecht te komen.

Ook stort hij zich op alle literatuur over de Tulpenmanie. Die film komt er. Hier ligt de kans voor de visionair die eveneens ver terug kan blikken. Dit zal wis en waarachtig zijn grote doorbraak bewerkstelligen.

'Tiktakkerdietetiktakdong' helpt een muzikaal geroffel hem uit de droom. Aschle. Aschle, een klein meisje van amper zes lentes jong. Ze is de dochter van de benedenburen die van Turkse komaf zijn. Haar ouders zijn een beetje boos op Alfred vanwege zijn keukenbrandje. Aschle vindt Alfred leuk, dus zij stoort zich daar op geen enkele wijze aan. Zij komt bij Alfred, voor wat ze taalles noemt. Parmantig knikt ze naar Sandra, zonder haar verder te groeten. Ze kent haar wel want ze heeft haar al een aantal keren op de trap zien lopen. Ook hoorde ze, als ze in bed lag, soms rare geluiden die ze niet goed kon plaatsen. Sandra knikt vrolijk terug.

"Het was toch Dikkertje Dap" valt Aschle gelijk met de deur in huis.

Alfred springt er onmiddellijk op in, hij zingt en Aschle lacht van oor tot oor:

"Zat op de trap 's morgens vroeg om half zeven"

"Nu ik, nu ik", kraait Aschle:

"Om de Giraffe een kontje te geven"

Sandra en Alfred schieten in de lach waarop Aschle beteuterd kijkt.

“Het geeft niets Aschle, maar hij gaf een klontje in plaats van een kontje. Ga nu maar verder”.

En Aschle zingt, in koor met Alfred en Sandra, uit volle borst:

“Dag Giraffe”, zei Dikkertje Dap,
“Weet je wat ik heb gekregen?”
“Nee”, zij de Giraffe,
“Rode laarsjes voor de regen”
“Luister eventjes”, zei de Giraffe
“Dikkertje, Dikkertje,
Dikkertje, Dikkertje, ik sta paf”

“Dat is prachtig Aschle, je moet zangeres worden. Vraag maar gewoon aan je vader of je op de muziekschool mag. Dan ga je een instrument bespelen. Lijkt je dat leuk”, vraagt Sandra die in elk kind een groot talent meent te ontdekken. Het lijkt Aschle inderdaad wel leuk.

“Maar wat moet ik dan spelen”, vraagt ze aarzelend.

“Accordeon”, zegt Alfred, “dan kun je mooi bij mij oefenen”.

Hij heeft nog steeds zijn oude Höhner staan waarop hij na zijn excellente stukje voor zijn geblondeerde lerares nimmermeer een noot speelde. Opgetogen zegt ze toe het aan haar vader te vragen. Verheugd neemt ze afscheid en met een lichte huppel, zo eentje waar alleen kinderen het patent op hebben, en meisjes in het bijzonder, gaat ze de deur uit.

“Waarom laat je haar geen xylofoon spelen”, zegt Sandra wijzend op zijn antieke instrument. Alfred staat op en speelt een allegretto van Haydn. Alleen de lage noten klinken helder,

de hoge noten klinken ietwat dof, of zelfs helemaal niet. Ondanks de handicap van het instrument weet Alfred er wel degelijk muziek uit te halen. Hij gaat over van een improvisatie, naar een uiterst teder en zachtaardig stukje muziek. Sandra raakt ontroerd en herkend de virtuositeit die de jeugdige Alfred zo achteloos achter zich liet.

“Waarom speel je niet voor een gezelschap of zoiets”.

Als Alfred een uiterst wild stuk inzet schrikt Sandra op. Ze moeten weg, voortmaken, de kleine Anna moet van school gehaald. Ha fijn, denkt Alfred dan zien we die juf, die leuke juf. Anna heeft een heel aardige juf, Adriana Fijn geheten, juf Fijn. Een ongelofelijk mooie vrouw met bolblanke borsten. Borsten waar Alfred voor gaat, tietten, grote tietten. Met harde tepels, althans, als Alfred voor haar verschijnt, dan steken haar tepels altijd heel puntig naar voren. Ook vergroten haar pupillen zich dan gigantisch. Op de een of andere manier lijkt ze Alfred wel te mogen. Vaak blikte ze naar zijn kruis, gewoon om een beetje af te tasten. Dat alles ontgaat Alfred. Hij ziet werkelijk nooit iets, al reageert zijn lul wel met een lichte verdikking. Die geest en die lul van Alfred zijn twee totaal verschillende verhalen. Alfred acht dat kundalinigedeelte van zijn lijf vunzig, ranzig zelfs. Seks behoort toch tot een lagere orde? Alhoewel. Het blijft voor hem een hele puzzel.

Het is een prachtige dag, zo'n septemberse herfstdag die zomert. Goudbruine bladeren liggen op de grond, dwarrelen op bij het voorbijlopen. Nonchalant houdt Alfred zijn fiets met zijn rechterhand in het midden van het stuur. Met zijn linker streelt hij Sandra's rug. Ze spint, zonder dat te willen. Ze krolst, krolt, krolst, krolt. Haar rug kromt zo nu en dan, waarna ze weer recht. Haar prompte tietten frontaal vooruit.

Zo geil.

“Zullen we even snel de bosjes in”, vraagt ze verleidelijk, ze hebben nog wel even tijd.

En of de bosjes. Alfred is gek op bosjes, kleine meisjes, blote tieten, eenvoudigweg van het leven genieten. Ze rennen op een drafje de bosjes in van een nabij het schooltje gelegen park. Hij gooit zijn fiets zonder op slot te zetten in het struweel. Behendig trekt Sandra haar slipje naar beneden terwijl Alfred zijn broek open knoopt. Ze buigt voorover. Met haar handen zoekt ze houvast aan een boom. Alfred behelpt zich met haar heupen. Hij steekt hem er fors in.

‘Heen en weer, heen en weer, de boot is vol’, zingt het door hem heen, ‘heen en weer, heen en weer’. Sandra, een vaginale klaarkomster, begint steeds harder te kreunen, tot ze het uit schreeuwt. Beschaamd slaat de gemankeerde casanovist zijn hand op haar mond waar ze tot bloedens toe in bijt, tot bloedens.

“Ik kom, ik kom”, hoort hij haar kreunen.

Ook hij komt. Ze komen tegelijkertijd. Op dit moment is Sandra de cipier van zijn hart. Hij zit volkomen gekluisterd in haar warmbloedige liefde, gevangene van haar hartstocht.

“We moeten rennen, Anna wacht”, roept Alfred opeens verontrust.

Hand in hand lopen ze het bosje uit, Sandra haar slipje nog half optrekkend over haar voluptueuze billen. Eenmaal bij school aangekomen blijken ze toch nog iets te laat te zijn. Er zijn geen ouders meer te bekennen en ook geen kinderen, behalve dan Anna en juf Fijn die gemoedelijk zitten te keuvelen op de dorpel van de openstaande schooldeur. Alfred zet zijn fiets op de standaard. Anna hoort dat en kijkt op. Als

ze haar moeder en Alfred ontwaart staakt ze prompt het gesprek en vliegt als eerste op Alfred af. Ze hangt gelijk aan zijn lange been en kijkt liefjes omhoog.

“Ome Alfred”, zegt ze, “je bent er ook”!

“Ja, ik ben er ook. Moet je je moeder geen gedag zeggen”.

“Dag mam”, liefst ze.

Moeder groet ietwat gehaast terug. Ze schaamt zich een beetje voor juffrouw Fijn omdat ze te laat is. Ze schaamt zich omdat ze zich heeft laten neuken in een bosje. Ze schaamt zich omdat ze vrouw is, omdat ze een ontaarde moeder is, omdat ze twintig jaar geleden eens vijftwintig gulden uit de portemonnee van haar vader stal. Ze schaamt zich omdat ze leeft. Ze heeft een flinke bos op de wangen, wat Alfred natuurlijk ontgaat. Adriana Fijn, een getraind herkenner van schaamte, ziet het wel.

“Het geeft niks hoor”, begint ze, “Anna en ik voerden een fijn gesprek, is het niet Anna”?

Anna knikt heftig.

“Het spijt me zo, ik bedoel, wat ik wil zeggen”, stamelt Sandra.

“U hoeft echt geen verontschuldigen aan te bieden hoor”, gaat Adriana verder zonder Sandra nog aan te kijken maar recht in de ogen van Alfred te blinken.

Sandra voelt zich duidelijk buiten spel gezet. Alfred voelt zich op dit moment zeer vaderlijk, mannelijk, minnaarlijk. Hij streelt de kleine Anna vriendelijk over het bolletje en richt zich tot juffrouw Fijn.

“Weet u juf we konden er echt niets aan doen”.

“Dat geeft ook echt niet hoor”

“Nee, we zijn de tijd een beetje vergeten. We spraken over de

liefde, en misschien wel dat we later ...”.

“Het geeft echt niet”, zegt Adriana Fijn nu ietwat geërgerd.

Die ergernis komt niet zozeer vanwege de vele excuses, die komt door wat juf Fijn achter ‘later’ vermoedt. Daar wil ze niets van horen. Alfred en Adriana raken in een geanimeerd gesprek over de redenen waarom een mens wel niet te laat kan komen. Sandra kucht. Fijns pupillen vergroten zich gigantisch en met haar linkerhand gaat ze door de achterkant van haar hoofd om zo heur haar losjes te tooien.

Alfred ziet niets. Sandra ziet alles. Er kruipt een zinderende woede door haar heen. Zij behoort tot de jaloerse types. Als die jaloezie bezit van haar neemt dan ziet ze soms letterlijk zwart voor haar ogen. Zo ook nu. Ze hadden toch net lekker geneukt, waar is die gozer dan mee bezig? Die eikel, die klootzak.

“Weet je, je bent een klootzak, een grote klootzak”.

“Wat doe ik nou weer verkeerd?”

“Dat weet je best, lul”.

Woedend grijpt ze de verbaasde Anna bij de arm en sleurt haar mee, weg van de twee onverbeterlijke flirts. Adriana fleurt nu helemaal op.

“Volgens mij, ik bedoel, jij, ik bedoel, u doet helemaal niets verkeerd”, begint Adriana met glimmende ogen, “misschien is het beter dat we elkaar tutoyeren. Zoveel schelen we niet in leeftijd”.

Alfred verkeert in tweestrijd. Hij kijkt van juf Fijn naar de weglopende Sandra en dan weer terug. Hij voelt zich zo’n beetje de keu bij een ingewikkelde biljartwedstrijd met Anna als de rode bal. Tien over rood, tien over Anna.

“Sandra”, brult Alfred, “wat doe ik nou verkeerd?”

“Volgens mij doet u helemaal niets verkeerd.”

Waar bemoeit dat mens zich mee. De gemankeerde minnaar ergert zich aan haar, kijkt dwars door haar heen, bemerkt dat er niets blond aan haar is vanwege die donkere wenkbrauwen. En dan die neusvleugels! De een volledig dichtgeknepen als dat van een minachtend secreet en de ander wijd open als dat van een jachtige straathond zoekend als een loopse teef! Die schizofrene trut! Die tyfuspot! Dat pokketeringtakkwijf!

Kalm, kalm, kalm. Rustig blijven jongen. Nu geen foute beslissingen nemen. Beheerst handelen. Kordaat. Als een waar krijger ontspant hij de schouders, recht de nek en steekt de kin naar voren. Het ontbreekt er nog net aan dat hij niet met gestrekte benen in soldatenpas bij haar vandaan marcheert. Links, rechts, links, rechts. Compagnie! Ga!

Met een minzaam knikje neemt hij afscheid van Juf Fijn die onthutst achterblijft.

Tezamen met Alfred neemt het schoolplein immense proporties aan, of krimpt juf Fijn. De kleine arbeidershuisjes tegenover de school met hun puntige daken en grijze schoorstenen waaruit pluimpjes rook stijgen veranderen in angstaanjagende tweelingwolkenkrabbers die met twee doffe knallen ineen dreigen te storten. Ook de straatstenen dijen uit tot reusachtige voetbalvelden waarbij juf Fijn in een van de voegen stort. Langzaam zuigt het natte zand haar op en strekt ze in gillende wanhoop de armen, om tot slot, blubberdeblubberdieblub in de peilloze diepte te verdwijnen.

Met een snelle draf rent Alfred terug naar zijn fiets, springt lenig op het zadel en spurt moeder en dochter achterna die al een flink stuk in het park lopen.

“Anna, Anna”.

Wie de moeder wil prijst het kind.

“Anna”!

Hij hijgt, zij straalt, ma neutraalt koudkoelkilverliefd opzij, het neusje beledigd omhoog.

“Zullen we ijs eten”?

“Ja ijs, ijs, lekker ijs, ijs van poep”.

“Poepijs! Dat doen we, ijs van poep, lekker goor ijs”.

“Ijs van poep”?

Ijs van poep zal het zijn. Bij Sandra breekt de zon door, al probeert ze dat uit alle macht te verbergen.

“Kijk daar is ze weer, zie je dat engeltje”?

Het cherubijntje proest het uit en ook Sandra kan haar lachen niet langer bedwingen. De twee bezegelen de vrede met een kus.

Zijn fiets losjes in de hand nu, lopen ze gedrieën over een soort van oprijlaan die in wezen geen oprijlaan is omdat er geen auto's mogen rijden, alhoewel de laan breed genoeg is voor auto's. Fietsers wel, die mogen wel, die stuiven dan ook links en rechts voorbij, en hardlopers, veel hardlopers.

Ook sterft het van krijsende parkieten die 's avonds met zijn honderden, na zonsondergang, een gratis en afschuwelijk vals concert geven om als uitsmijter de boel flink onder te schijten.

Precies daar waar de laan eindigt en uitmondt in een tweesprong staat Mario met zijn ijskar met wel twaalf smaken ijs. Mario, als goed katholiek, houdt wel van symboliek.

“Hè, wie hebben we daar”, roept Mario als hij Alfred ontwaart, “een vader met een spruit, en natuurlijk ook een prachtige vrouw”.

Elegant buigt hij.

“Waarom heb je haar geheim gehouden?”

De drie zijn inmiddels bij de ijskar beland.

“Ik moest wel Mario, die charmes van jou, daar kan ik onmogelijk tegen op. Je zou onmiddellijk met d'r op de loop gaan”.

“Wat? Ik?”, zegt Mario quasiverbaasd terwijl hij zich op de borst slaat, de linkerborst, ter hoogte van zijn hart, “Ik! Ik zou jouw vrouw stelen? Jij bent mijn vriend, man. Kom op, wat wil je hebben”?

Terwijl hij de smaken prijst richt Mario zich tot de kleine Anna die verbaasd naar Alfred omhoog blikt. Deze knikt bemoedigend en zegt dat ze mag kiezen, drie bolletjes met daarop kleursnoep en veel slagroom, dat mag. Sandra vindt het allemaal wat overdreven en wijst er op dat de kleine nog moet eten straks. Okay, geeft hij toe, dan maar wat minder slagroom. Opgetogen kiest Anna een hoorntje met drie bolletjes, vanille, aardbei en, op aanraden van Alfred, stracciatella, dat mooie ijs met die lekkere stukjes chocolade. Alle drie krijgen ze een hoorntje en Mario spuit op elk ijsje een flinke dot slagroom.

“Hoeveel is dat, Mario”, vraagt Alfred genoeglijk aan zijn ijsje likkend.

Mario noemt de prijs waarop Alfred naar zijn kontzak tast.

“Dat is vreemd, ik ben mijn portemonnee vergeten, ik schaam mij dood, hoe los ik dit nou op, heb jij geld bij je”?

Haar tas ligt thuis, ‘alles zu Hause’. Mario, een heer van huis uit, begrijpt Alfred’s probleem.

“Waarde standman van heer”, zegt hij, “dit is een rondje van de zaak, dat begrijpt u hoog van nobelheid behorende koningschap toch wel?”

“Ach ijsboermanmeneer, ik ben u zo erkentelijk. Hoor je dat, Anna”?

Het gezicht van Anna die even in de veronderstelling verkeerde dat haar lekkernij haar ontnomen zou worden, klaart op, begint zelfs te stralen, ze knikt.

“Alles kost niks”, stelt ze tevreden vast.

Alles kost niks, dat moet zijn credo zijn, zo dient het leven in elkaar te steken, alles kost niks, een prachtig programmapunt voor een politieke partij. Hadjememaar, de zingende zwerver, op herhaling. Hadjememaar als enig lid en lijsttrekker van de Rapaille Partij. De dakloze avant la garde die in de jaren dertig van de vorige eeuw de politiek in ging met als enige leus dat jajem er moest zijn, jajem er moest wezen.

Alles kost niks!

Ze moeten weg, afscheid nemen, een peu mouriren. De kleine blonde gaat naar omaatje lief. Sandra, zijn ietwat voluptueuze lief moet werken op de filmset. Ze gaat een jonge vrouwe ombouwen tot een ouwe heks. Een mooie klus.

Terwijl de zon zonet nog zomerde scheren er spierwitte pluizige wolken door het blauw. Geen regenwolken. Alfred kijkt omhoog en lijkt in de lucht te verdwalen. Ze staan op een kluitje. De dames kijken naar de dromer die helemaal vertrokken lijkt. Een vrachtwagen claxonneert als om hem wakker te schudden. Verbaasd keert Alfred terug van zijn witte wolk. Nee, Alfred is beslist geen ridder op het witte paard, hij reist het liefst per luchtkasteel.

In zijn fantasie ziet Alfred in die enkele verloren momenten een prachtig schilderij, waarvan de ondergrond bestaat uit schitterende grijschakeringen. Niets is egaal, het zijn hele trage grijsverschuivingen die veel meer aandacht vragen dan

de afbeelding zelf. De afbeelding heeft iets van een kalligrafie; een wild opgezet silhouet van een karikatuur van een mannenkop, geschilderd met een grove kwast van wel vijf centimeter breed, in puur zwarte lijnen met daarnaast nog twee radicale strepen in dezelfde Oost-Indische inkt die nergens naar wijzen. Hij heeft wel vaker van dit soort beelden in zijn kop. Soms droomt hij van nog nooit bestaande ongekend monumentale beeldhouwwerken gehakt uit graniet. Bij het ontwaken betreurt hij het gemis aan techniek om zijn dromen waar te maken.

Opperuimd nemen ze afscheid. Als uit het niets verschijnen mooie jonge dames in opwaaiende zomerjurkjes. Het hele leven lijkt aangeraakt door een opmonterende toverstaf. Ook Alfred is geheel en al begeistert en ziet uitsluitend schoonheid om zich heen. Hij verbaast zich erover dat hij alles zo prettig ervaart. Er zijn wel andere dagen. Dagen waarin grauwe, verdorde lieden langs lopen.

Maar nu niet. Nu loopt hij opgewekt over het wetenschappelijke plein waar de anti-rookmagiër in een ver verleden zijn nachtelijke happenings hield. Alfred kent hem uit de kroeg, maar ziet hem daar tegenwoordig nooit meer. Tegenwoordig ziet hij hem vaak in een parkje op een bankje omringd door drinkebroeders en alsmaar trekkend aan een zwaar sjekkie. De anti-rookmagiër.

Pal voor een muziekhandel, gespecialiseerd in vleugels houdt hij zijn pas in. Eerder luisterde hij zijn aanwezigheid daar al eens op vanwege de research voor een toneelstuk dat hij verder nooit zou schrijven. De veertien statieën van Lidewij en de Zwaan moest het stuk heten. Het stuk zou gaan over de turbulente relatie tussen een zeer begenadigd jazzpianist en

zijn vijftien jaar oudere geliefde. De Zwaan leed aan extreme podiumangsten en Alfred had hem al menigmaal volkomen bezopen op het podium onder zijn vleugel zien liggen in plaats dat hij daar achter zat. Alfred verzorgde indertijd het geluid bij een klein theatertje waar de Zwaan regelmatig optrad, of juist niet. Hij raakte bevriend met de vijftien jaar oudere minnares van de Zwaan, een miljonair die uit economische overwegingen eens een kilo wiet voor de Zwaan kocht. De twee gelieven leefden in uiterste extremen van intense liefde tot de meest heftige ruzies. Ooit duwde ze hem eens dwars door het raam van een slaapkamer die zich boven een schaakcafé bevond. De Zwaan belandde recht voor de voeten van Alfred die net op weg was om een spelletje te schaken. Die avond vertelde de Zwaan, die er met lichte schaafwonden vanaf was gekomen, zijn liefdesgeschiedenis met Lidewij en vergeleek zijn geschiedenis met het lijdensverhaal van Christus met Lidewij in een wel zeer vrije en moderne rol van Maria Magdalena, wat Alfred in ieder geval inspireerde tot de titel van een toneelstuk.

Nu stapt Alfred wederom kordaat de winkel binnen en weet op de derde verdieping feilloos de enorme smetteloze en stofvrije zaal te vinden waarin wel meer dan twintig schitterend glanzende vleugels staan te pronken. Zijn oog valt onmiddellijk op de grootste der vleugels, een echte concertpiano met daarop een prijskaartje van meer dan tweehonderdduizend euro. Ernaast blijkt een eeneig tweelingzusje te staan die voor precies dezelfde prijs de deur uit mag.

“Wonderbaarlijk”, denkt Alfred, “op zo’n instrument moet Aschle leren spelen. Voor haar geen accordeon maar een

piano, nee sterker nog, gelijk maar een vleugel.

Een blijmoedige jongeman van rond de dertig, ietsje jonger dan Alfred, stapt bijna geruisloos de zaal binnen. Hij heeft vriendelijke gelaatstrekken en, naar snel blijkt, een warme hartelijke stem.

“Goedemorgen”.

“Goedemorgen”.

“Kan ik misschien iets voor u betekenen”.

“Ik durf het bijna niet te vragen

Dat laatste slikt hij in, dat zou flauw zijn, vindt Alfred.

“U kunt mij zeker helpen”, zegt hij wijzend op de linker even kolossale als rechter imposante vleugel.

“Zou ik misschien de grond-c aan mogen slaan”, flapt hij er onverhoeds uit.

“Zeker mag u dat”, blijft de verkoper vrolijk.

Een beetje onzeker neemt Alfred plaats op het krukje. Hij beweegt zijn hand naar rechts en twijfelt.

“Waar zit die grond-c nou alweer precies”, vraagt hij, zich dommer voordoend dan hij is.

De man, die later Emil blijkt te heten, dirigeert hem naar de juiste plek.

“Nog eentje naar rechts”, zegt hij.

Alfred weet precies waar die c zit, maar aarzelt. Dan slaat hij aan: ‘ping’ klinkt het door de ruime zaal waarin de tonen door de grote ramen accorderen.

“Mag ik een octaaf verder”, vraagt Alfred, nog steeds onzeker vanwege het feit dat hij daadwerkelijk plaats heeft genomen achter dit ongelofelijke instrument met die schitterende klankkleur. Hij durft geen akkoord aan te slaan.

“Mag ik”, vraagt hij nogmaals

“Ja hoor, gaat u gerust uw gang”.

En Alfred slaat aan: ‘pong’ klinkt het door de goed geoutilleerde ruimte. Hij weifelt even, herinnert zich de lessen uit zijn jeugd, kijkt over zijn schouder en blikt omhoog naar Emil die achter hem staat.

“Mag ik”, vraagt hij nogmaals, alsof hij toestemming vraagt een optreden te geven op een van ‘s werelds grootste concertpodia.

“Maar natuurlijk, dat spreekt toch vanzelf”.

Waarna Alfred uiterst knullig en onbeholpen een allegretto van Haydn speelt, dat hij tijden geleden ook op de xylofoon oefende. Vals, valser, valst, driewerf vals, vals en stuntelig, harkerig en elk ander equivalent voor beroerd.

Wat bezielt hem op dit moment? Zijn het de prachtige klanken die ondanks zijn belabberde spel door blijven klinken? Is het een toetsing van zijn geloofwaardigheid van man van de wereld? Is het Alfred, de gesjeesde medicijnman die een vleugel van twee euroton weet aan te schaffen? De man die zich zo’n beetje in alles mislukt weet? In ieder geval kijkt hij over zijn schouder, blikt nogmaals omhoog en zegt: “Ik koop hem!”.

“Fijn”, antwoordt Emil opgetogen.

Vanaf dit moment raakt alles in een stroomversnelling. Emil voelt geen enkele behoefte de houtsoort te bezingen, ook laat hij de unieke constructie buiten beschouwing en de Steinway zangbodem, die werkt volgens het principe van een membraam, vereist volgens Emil eveneens geen enkele uitleg. Buitendien zou die uitleg amper aan Alfred zijn besteed omdat het Alfred op dit moment de ballen interesseert. Hij, Heer en Meester van de Hemelse Machten schaft zich een

Steinwayvleugel aan en de importantie van deze exorbitante aankoop bewijst zich ongetwijfeld later wel. Waarschijnlijk groeide Aschle, de diva van Dikkertje Dap, later vast uit tot een gevierd concertpianiste en dan moest Alfred uiteraard haar taken waarnemen waarmee de kosten vanzelf in evenzo grote hoeveelheden terugvloeiden waarna ze binnen niet al te lange tijd, ieder voor zich een eigen eiland op zwemafstand van elkaar in de Caribische Zee konden aanschaffen, al belemmerde Alfreds belabberde zwemkunst dit plan enigszins.

Buiten schijnt de zon zich nogal vrolijk te maken over deze transactie. Ze straalt in alle hevigheid naar binnen, en blik olijk precies op Alfred's kalende bol.

"Mijn naam is Mooij", zegt Alfred, "Alfred Mooij, noem me maar Alfred, dat vind ik wel prettig".

"Nou, zegt u dan maar Emil tegen mij".

"Ik ben filmscenarist", dikt Alfred zich ietwat aan, wat Emil wel weer weet te overtuigen.

"Eventjes wat papieren halen, meneer Mooij".

"Dat is uitstekend. Alleen, ik heb zo'n dorst", schraapt Alfred ietwat overdreven.

"Dan krijgt u toch iets te drinken. Wilt u een spaatje of zo"?

Het zal vanwege het vroege tijdstip zijn dat Emil met dit profane voorstel komt.

"Nee, ik heb liever iets alcoholisch, iets ordinairs als bier".

"Ik geloof dat we nog een blikje hebben, maar daarvoor moet ik naar beneden en dan kom ik gelijk met de papieren terug".

Even later komt hij terug, zonder papieren maar met een blikje bier.

"Ik kon in de gauwigheid geen glas vinden".

“Geeft niets Emil, ik prefereer het zo”. Een prachtig woord vindt hij dat: prefereren, het leek op prevelen wat hij associeerde met biddende monniken, nauwelijks hoorbaar en toch schaamteloos hardop voor zichzelf sprekend.

Prevereren. Het klinkt als zingende engeltjes op een witte wolk. Prevereren. Vier e’tjes met afwisselend twee verschillende accenten.

“Ik prefereer het zo”, herhaalt hij.

“Fijn meneer Mooij, fijn”.

“Noem me toch Alfred, Emil, dat vind ik prettiger”.

Even aarzelt Emil om vervolgens overstag te gaan.

“Goed meneer, ik bedoel Alfred, goed”.

Emil is duidelijk opgewonden. Hij werkt al een half jaar op deze afdeling. Een afdeling die hij lief heeft. Dagelijks stoft hij zelf hoogstpersoonlijk elke vleugel uiterst zorgvuldig af. En om de week zet hij ze in de glans. Echter ondanks al zijn toewijding en de liefde voor elke piano afzonderlijk, blind zou hij de klankkleur van elk instrument herkennen, maar ondanks die zorgzaamheid verkocht hij een half jaar lang al helemaal niets, terwijl zijn collega in diezelfde periode al een omzet van zes ton haalde.

Emil verdwijnt weer om de papieren te halen en Alfred neemt plaats in een hoekje aan een kantoortafel. Na enkele minuten ziet hij hoog op een schap twee flessen wijn staan met de labels van deze chique winkel. Dat is een mooi bezit. Daar kan hij zeker goede sier mee maken. Alfred over het algemeen de eerlijkheid zelve, een man die zelfs de leugen schuwde als een ernstige ziekte omdat hij wist hoezeer de leugen hem schaadde. Diezelfde Alfred staat op, pakt een van de twee flessen en stopt hem in zijn tas. Emil komt weer

binnen.

“Jullie hebben toch van die mooie brochures”, herinnert Alfred zich van zijn vorige bezoek toen hij ook zo’n brochure had meegekregen.

Natuurlijk wil Emil best zo’n brochure aan zijn gewaardeerde klant kwijt al had Alfred beter die vraag niet kunnen stellen. De plek van die brochures is namelijk precies naast die van de wijn. Emil stapt in de richting van de brochures en Alfred ziet hem op zijn rug. Emil verstart, heel even maar, slechts een fractie van een seconde. Hij wist toch zeker dat er twee flessen wijn stonden of vergiste hij zich. Waarschijnlijk had zijn succesvolle collega zo’n fles al weggegeven. Hij ontspant en pakt zonder verder commentaar een brochure van het schap.

“Ik zag je schrikken, Emil, kijk”, glimlachend haalt Alfred de fles wijn uit zijn tas, “die heb ik gepikt”.

Nog steeds rinkelen er geen bellen bij Emil, loeien er geen sirenes, blijft alle alarm uit. Die vriendelijke Alfred, die mooie man, daar kan niks mis mee zijn, die bezondigt zich slechts aan typische kunstenaarsstreken, zo denkt Emil.

“Dat geeft toch niks meneer Mooij, veel plezier ermee”.

“Alfred, Emil, Alfred, en bedankt, dat vind ik nou echt aardig”.

Later op de dag schenkt hij de fles aan de barbier, oftewel de zingende kapper, een man die niet alleen knipt maar bij elke klant afzonderlijk een privé theaterstuk opvoert waar overigens flink naar betaald moet worden. Alfred komt daar graag in zijn goeie periodes. Met zijn sterke babbel draagt hij meestal flink bij aan het spel van de zingende kapper die hem voor zijn theatrale bijdragen zo nu en dan een gratis knipbeurt geeft, waar normaal gesproken tweehonderd euro voor staat.

Emil zet nu vaart achter de transactie. Om te beginnen schenkt hij de vervoerskosten en voor het vervoer van zo'n vleugel heb je toch echt een flinke verhuishwagen nodig.

"Sympathiek".

Emil schrijft een bon uit: 'Steinway zo en zoveel', schrijft hij, 'vervoerskosten gratis'. Het bedrag in ogenschouw genomen is het maar een lullig bonnetje, een simpel velletje, een geel blaadje, minder groot dan de helft van een A4'tje, maar dan wel met een bedrag van zes vette cijfers waar Alfred diep van onder de indruk raakt. Alfred blijkt zes kolossale cijfers waardig.

"Wacht eens Emil, vergeten we niet iets"?

"Hoe bedoel je, Alfred", zegt Emil die door al de ontwikkelingen meer een broeder in hem ziet dan een klant. Hij verleent een dienst aan een man met een missie.

"Hoort er geen krukje bij"?

"Je hebt helemaal gelijk".

Ze lopen terug de grote glanzende zaal binnen en Alfred ziet her en der allerlei ronde krukjes staan, en slechts één rechthoekige. Eentje met een donker mahoniehouten onderstel en een ingestikt zitvlak van donkergroen leer als zacht verend kussen. Zoveel schoonheid in zo'n minuscuul krukje.

"Die neem ik ", zegt Alfred, wijzend op het krukje.

"Ga er nou eerst eens op zitten, dan weet je hoe het voelt".

"Goed idee".

Hij voegt de daad bij het woord en ervaart een goddelijke zit, nog nooit zat een krukje zo aangenaam, al moet hier wel bij aangetekend worden dat zijn kennis van krukken niet veel verder dan die van barkrukken strekt, harde houten barkrukken waarop hij, meestal liederlijk dronken, of

starnakel bezopen, volkomen stronken en geen enkele weet meer hebbende van de bilpartij en de hardheid van zo'n kruk, plaats nam. Vandaar die goddelijke zit, of ervaring zou je het kunnen noemen. Een moment van verlichting, wat het ook daadwerkelijk voor hem was omdat hij net in deze periode aan pijnlijke aambeien leed. Een pijn die hij bestreed door pure masturbatie, drie maal daags, die de pijnklachten metterdaad verhielpen.

"Hoe veel kost dit krukje nou", vraagt hij ietwat onbeholpen.

"Vierduizendhonderdenzeventien euro, maar we bieden hem gratis aan".

Anna heeft gelijk! Die kleine prinses. Die alwetende zienares: 'Alles kost niks'!

Hoofdstuk 3

Trots loopt Rubinstein de Tweede met de rekening in zijn hand de zaak uit. Diezelfde dag nog trekt Alfred, met taxi, want wie loopt er nou nog op de dag dat je een vleugel van meer dan twee ton aanschaft, van kroeg naar kroeg. Althans, naar zijn stamkroegen, en er zijn er zo'n stuk of zes, die hij maandelijks frequenteert en waar hij zelfs krediet krijgt. Nu is Alfred geen groot drinker maar zo'n krediet is altijd behulpzaam, te meer als je op zwart zaad zit en tezamen met een vriend bij wie de duivel twee maal toeft, een borrel wilt nuttigen om een stevige conversatie op te zetten, want lullen kan Alfred als geen ander. "Ik vind mijzelf een uitermate interessant onderwerp", 'relativeert' hij zichzelf zo nu en dan, al ergeren sommigen van zijn gesprekpartners zich nog wel eens aan hem omdat hij redelijk veel buien heeft waarbij het werkelijk alleen en uitsluitend over hemzelf gaat. Als de ander dan een volgend onderwerp aan wil snijden kan Alfred, die anders zo vriendelijke en zorgzame man, behoorlijk vilein reageren om vervolgens de aandacht weer op zichzelf te richten.

"Ik heb een vleugel gekocht", juicht Alfred bij het binnenlopen van zijn meest geliefde kroeg Van Tinteling. Hij mag Hans de eigenaar en Gerda, de feitelijke eigenares, zeer en dat terwijl hij per definitie een teringhekel aan kroegeigenaren heeft. Hans onderscheidt zich echter van al die kroegbazen bij wie het immer enkel om de pecunia's gaat. Hans noemt zich een sjamaan. Aan zijn cliëntèle gezien heeft hij beslist recht op die titel. Bijna al zijn klanten kunnen zo een plaatsje veroveren in de psychische freakshow, zoals bijvoorbeeld Marga, een

uitermate chique dame van joodse afkomst. Ze loopt keurig rechtop. Straalt, ondanks de lompen waarin zij zich hult, iets waardigs uit, aristocratisch zelfs en spreekt met een keurig beschaafde stem wildvreemde mensen op straat aan.

“Mag ik een tientje van u lenen”, vraagt ze dan om haar drankjes te bekostigen.

Na de dood van zijn beeldschone vrouw Gerda betrokken ook de zieken en gewonden het café. Gerda stierf op zesendertigjarige leeftijd aan kanker. In haar wanhoop trok ze van arts naar arts, natuurgenezers, gebedsgenezers, waarzeggers zelfs en ieder ander die haar diepe angst voor de dood kon genezen of anders bezweren.

Hans zelf, met nauwelijks enige opleiding, stortte zich op de orthomoleculaire geneeskunde, een therapie die naar hij vermoedde zijn vrouw zou kunnen redden. Hij studeerde zo succesvol dat hij toegang kreeg tot verschillende laboratoria van universitaire ziekenhuizen en, na Gerda's dood, zelfs een beurs kreeg aangeboden om in de Verenigde Staten af te studeren. Wat hij niet deed.

De dood van Gerda, die hij buitensporig lief had, greep hem zo naar de strot dat hij onmiddellijk na haar begrafenis verdween en bijna meer dan een jaar wegbleef. Niemand vernam iets van hem indertijd.

Inmiddels terug kon hij zich nauwelijks iets herinneren uit die tijd. De bankafschriften bewezen dat hij voornamelijk in Portugal toefde in een klein stadje. De meeste tijd bracht hij in Vila Nova de Famalicao door waar hij een kamer huurde bij een oud vrouwtje. Zonder dat ze elkanders taal spraken wist dit vrouwtje hem te genezen. Terwijl hij drie maanden lang de deur niet uitkwam, de luiken gesloten hield en tot bloedens

toe bittere tranen huilde, voedde ze hem soep met genezende kruiden. Ze hoefde ook geen enkele vraag te stellen om te begrijpen waar zijn smart vandaan kwam. Later toen het hem wat beter ging haalde ze hem over met haar te wandelen en wees ze hem op de geneeskrachtige kruiden in de omgeving en met gebarentaal liet ze weten waar ze voor dienden.

Ze wandelden langs rivieroeveren, door bossen en over heuvels. Soms kwamen ze een vrouw tegen die geiten en schapen hoedde. Dan raakten de twee oude wijfjes in gesprekken die soms wel uren konden duren. Hans ging dan zijn eigen weg over de vaak slecht begaanbare en oneffen paadjes.

Acht maanden verbleef hij bij haar en acht maanden stootte ze slechts klanken uit en bleef maar wijzen op de helende planten en kruiden. Soms draaide ze op een oude pick-up muziek van Bach wat hem nog dieper roerde omdat hij daar ook vaak met Gerda naar luisterde, maar dan nachtenlang en onder het genot van een spatje wodka, zoals hij een fles eufemistisch pleegde te noemen.

Op een dag keken ze vanuit de serre naar het schouwspel van een heftige donderbui. In het midden van de tuin stond een indrukwekkende eucalyptus van meer dan twintig meter hoog. In al de tijd dat Hans bij haar verbleef had hij nog geen woord gesproken. Koortsachtig zocht hij naar een woord voor boom en kwam niet verder dan wat Franse woorden. Heel kort op een denderende donderslag volgde er uit het zwerk een felle indrukwekkende bliksemflits die zich vertakte als ware het een neerwaartse boom. Nog steeds bleven de twee bijna ademloos naar het schouwspel staren. Totdat Hans abrupt de stilte doorbrak.

“Regard, arbre”, zei hij, wijzend naar de eucalyptus.

Aanvankelijk keek ze hem volkomen verbouwereerd aan, vervolgens schoot ze in een keiharde lach.

“Oui, un arbre, un arbre, mon enfant”,

“Arbre, arbre, enfant, enfant”, en voor het eerst lachte Hans. Een schallende, helende lach, en de twee omarmden elkaar. Zonder zich iets van de donderbui aan te trekken, zelfs geen enkele angst voor de dreigende dood, liepen ze naar buiten, de striemende regen in, dansten rond de boom en zongen ‘arbre, arbre, enfant, enfant’.

Diezelfde dag bezatten ze zich aan zeven flessen van de goedkoopste huiswijn. De oude vrouw sprak rap Frans waar Hans op zijn beurt in goed Hollands antwoord op gaf. En zonder kennis van de taal begrepen ze nu zelfs de woorden, de zinnen die ze spraken en lachten om de grappen die ze maakten. Snel daarna genas hij volkomen van zijn rouwproces en keerde terug naar huis. Enkele maanden later ontmoette hij een dertig jaar jongere vrouw die hem een zoon baarde welke hij tot op de dag van vandaag adoreert.

“Een vleugel”, schampert Ton die de honneurs voor Hans ongevraagd waarnam in het jaar dat deze nergens en overal verbleef, en daarmee hij de onvoorwaardelijke vriendschap van Hans veroverde, “hoor je hem Amelia, die mafkees denkt nog dat hij kan vliegen ook”.

Amelia, zo’n kleine tweehonderd kilo zwaar, en zelfs met behulp van een vliegtuig nog niet in staat de zwaartekracht te overwinnen, schampert mee en weigert Alfred overigens te tappen.

“Wat heb ik je nou misdaan, Amelia”?

Dat weet je best. Er staat nog een rekening van je”.

Rekeningen. Altijd weer die vervloekte rekeningen.

“Zeg Hans”, die net naar binnenstapt, “ik heb een klein probleempje”.

“Nee, jij wordt pas weer getapt als je de rekening hebt voldaan”.

“Laten we zakelijk blijven. Luister. Pof je me niet dan ben ik verplicht om weg te blijven. Blijf ik weg dan verteer ik niets. Verteer ik niets dan richt ik ongewild je zaak te gronde. Je moet iets verder denken Hans. Je weet hoe getapt ik ben. Dan verlies je ook nog eens geld aan de klanten die zoveel om mij geven en me daarom rijkelijk fêteren. We spreken hier over een win-win situatie begrijp je?”

Hans grijnst. Bij het binnenkomen wist hij waar het gesprek op uit zou draaien en legde hij zich er bij voorbaat al bij neer dat hij Hofnar Klant, zoals zo vaak, tegemoet zou komen.

“Goed nog een keertje, maar niet meer dan, dan twintig, laten we zeggen dertig euro’s. Let er op dat hij daar niet boven gaat”, wendt hij zich tot het zuur kijkende stel.

Ze haten Alfred werkelijk. Diepe, diepe, dieper, dieperdediepestetotdedertigstemacht overtreffende trap van haat!

Ooit liet een klant nonchalant een briefje van vijftig op de bar liggen waarmee Alfred ostentatief begon te spelen om de eigenaar op zijn bezit te attenderen. Dit beviel Ton allerminst omdat hij zelf zijn hebbelijke oog er op had laten vallen. Uit woede beschuldigde hij Alfred van diefstal en pas toen Hans weer uit het verre Frankrijk terugkeerde werd Alfred weer getapt, dit zeer tegen de zin van de twee graagappende hondsvotten, temeer daar Alfred zelf Ton meerdere malen betrapte op diefstal van bezopen klanten, en Ton verdomd goed weet dat zijn antipathieke vriend hem door heeft en hij

bijna crepeert door voortdurende angstaanvallen of, en wanneer, de lafhartige schurk hem bij baas Hans aan zal geven. Ook bracht Ton samen met het vetgemeste kijfwijf uren achter de gokkast door met geld vanuit de gokkastladen. Bij winst keerden ze de bedragen aan zichzelf uit om het daarna even zo vrolijk weer uit de laden te plukken en het dubbele dievenspel verder te spelen. Het Alziende Oog bemerkte dit. Kortom hij vormde een bedreiging voor het stel dat hem altijd deed denken aan dat schraapzuchtige echtpaar uit *De Ellendigen* van Victor Hugo.

Clemens komt binnen. Clemens de bloemenman die een stalletje pal tegenover de kroeg runt. Hij is een grote, stevige kerel van een jaar of veertig. Op zijn rode verweerde kop staat altijd een brede lach. De bloemenman geniet van het leven, van het prettige inkomen dat hij genereert, van het tweede huisje in Spanje, van zijn Harley, maar bovenal geniet hij van zijn klanten met wie hij tijdens de keuze van de bloemen, het snijden, schikken, gesprekken voert. Die gesprekken liegen er niet om. Met evenveel gemak roddelt hij met de oude wijfjes uit de buurt over de andere wijfjes uit

die buurt. Teven zijn gek op hem. Loops, krols, geil, heet van verlangen, schuifelen ze langs zijn stalletje, waaieren zich zelfs in de winter koelte toe, blijven hijgerig staan en groeten hem altijd even uitbundig.

“Ik ben door de madeliefjes heen, lieverd. Ben je naar de kapper geweest”, zo keert hij zich weer tot een ander, “Nou meid, die oogschaduw past precies bij je jurk, is die nieuw”?

Zachtjes sijpelen er dan enkele druppeltjes, straaltjes soms, urine in de witgebreide onderbroeken en geven de dames veel meer uit dan voorgenomen.

Alfred komt er vaak. Hij mag graag met de twee zusters van Clemens babbelen over het wereldleed.

“Hoi Clemens, kan ik dit jaar een kerstboom bij je leasen”, vraagt hij Clemens die zich vrijelijk een flinke borrel inschenkt. Clemens schiet in de lach.

“Jij leasen”?

“Nou, okay, poffen dan”.

“Ach die eikel”, gooit vette Trien een duit in het zakje, “die gozer weet niks van betalen. Die kan dat hele woord niet eens”.

Ook Clemens kan zich mateloos aan die dragonder ergeren.

“Goed, als jij je dit jaar gedraagt, dan schenk ik je er eentje”, zegt hij om de vetklep te treiteren die gekwetst van hem wegstijgt.

Wat een dag.

Een fijne dag.

Wat een fijne, fijne, fijne, fijne dag.

Alles lacht.

Op deze dag.

Deze fijne, fijne, fijne, fijne dag.

Wat wil een mens nog meer: een vleugel die je nooit hoeft te betalen en gratis bier met een kerstboom als bonus, misschien zit er zelfs nog een honderdprocentkortingsreisje 'langs de Rijn Rijn Rijn' in. Wat een dag!

Eenmaal thuisgekomen mist hij de rekening, zijn enige en echte bewijs van zijn wonderlijke aankoop. Weg. Kwijt. Foetsie. Pleite. Ontfutseld. En wie heeft hem dit ontfutseld? Daar komt alleen dat boeventuig voor in aanmerking. Dat pafferge volgevreten teringwif met die choleralijer van haar. Het verlies veroorzaakt de eerste barst in de euforie over

Alfreds impulsieve aanschaf. Een flinke blow en een plasje drank helpen hem er overheen. Na zijn roes te hebben uitgeslapen belt hij zijn vrienden die zich allemaal kostelijk vermaken over Alfreds wonderlijke aankoop.

Hij moet het zijn beste vriend zelf vertellen die niet zo ver bij hem vandaan woont. Zelfs deze, zijn roze kameraad, barst in een homerisch lachen uit.

Zoals altijd gaat deze Filemon elegant gekleed, zijn zwarte broek, met uiterst smalle rode bies, is in een strakke vouw gestoomd, daaroverheen draagt hij een rode blouse met over de openstaande hals, quasi nonchalant, een dunne stropdas. Alles klopt, tot aan de leren pantoffels en de kousen toe.

Voor elke gelegenheid besprenkelt hij zich lichtjes met aparte luchtjes. Thuis gebruikt hij een nauwelijks waarneembaar houtachtig geurtje.

“Je moet die zaak wel afzeggen hoor”, waarschuwt de gesjeesde meester in de rechten, zijn woorden met verfijnde gebaartjes onderstrepd, “wanneer je niet binnen vijf dagen reageert, zit je aan de koop vast en als je niet tot aanschaf overgaat moet je minstens tien procent betalen”.

Hier schrikt Alfred wel degelijk van. Tien procent van twee euroton, waar moest hij dat in godsnaam vandaan halen?

“Echa, echa,”, citeert hij zijn joodse vader, “ach, ach, wat heb ik nu weer op mijn hals gehaald”.

Joods overigens van zo ver weg, dat zelfs geen nazi hem geschikt voor de gaskamer vond.

“Maak je geen zorgen, ik ga wel met je mee, dan zorgen we wel dat je van de koop afkomt, desnoods schakelen we mijn pa wel in”.

“O, Fil, vriend der vrienden, vriend tot in de dood en zelfs

daarna, in hemel of hel, laat me je trakteren op duizend Marokkaanse jongetjes. Duizend jochies van onbestemde leeftijd”, hij kent de seksuele voorkeur van zijn spitsbroeder in nood.

“Ik ben toch geen pedofiel”?

“Je wilt toch geen ouwe mannetjes die kwijlend achter hun rollator sjokken”?

Alfred voelt zich geheel en al opgelucht en houdt zich tot diep in de nacht bezig met het schrijven van een gedicht. Zijn energie is onstuitbaar. Als hij klaar is belt hij Sandra, drie uur in de nacht.

“Dag lieverd, ik heb een gedicht geschreven”.

“Ben je helemaal gek geworden!”

“Nee luister nou, ik wil het je voordragen”.

“Nee, alsjeblieft, toe nou man. Weet je wel hoe laat het is”?

“Ik smeeek het je, ik smeeek het je, ik zal het heel kort houden en zonder haar goedkeuring af te wachten begint de poëet:

DE NAR

De nar omarmt, dwaas en broos,
Wat hij een globe acht.
Hij breekt glazen in een doos,
Alleen een kind dat lacht.

“Ja, een nar ben je wel”.

“Wacht nou, het is nog niet klaar:

De nar omhelst, blind en fragiel,
Danst hij het tere hart aan flarden.
En lacht om alle oude barden,

Hij voelt zich bijkans imbeciel

De nar verzucht om ieders klucht;
De klaagzang die door alles klinkt,
Wat dronken het verstand verminkt.

“Heb je soms gedronken?”

“Hou nou even op:

De nar speurt naar gebakken lucht,
Het lachend kind, de globe en die doos,
De nar omstrengelt alles vruchteloos.

Vooraf die laatste zin vertedert haar.

“Wat een mooi gedicht”, zegt ze lief, “wil je het nog een keertje voorlezen”.

Nogmaals leest Alfred het gedicht voor, ditmaal zonder onderbreking. Ze ziet een groot kunstenaar in Alfred. Toegegeven, een kunstenaar zonder podium, maar toch, een kunstenaar, dat bewijst dit gedicht maar weer. Het enige wat ze nu wil is de liefde met hem bedrijven. Van haar mag hij de nar zijn, haar nar. Ze wil hem omhelzen, in haar armen sluiten. Ze wil dat grote trillende apparaat van hem tot diep tegen haar huid voelen. Ze wil zijn kleverige zaad langs haar volle dijen voelen druipen. Bevangen door een diepe geilheid vermengd met een alles verzengende liefde vraagt ze met trillende stem of hij bij haar langs wil komen.

Zonder aarzelen rent hij door de nachtelijke stad. Terwijl hij er gewoonlijk flink sjezend met de fiets twintig minuten over doet, weet hij nu binnen een klein half uur naar haar toe te

spurten. Nog geen seconde nadat hij bij haar aanbelt doet ze open, en daar staat ze, in vol ornaat, of nauwelijks ornaat.

Daar staat ze in een negligé met daaronder een zwart slipje waar doorheen je haar geschoren gleufje ziet. Het zwarte bh-tje laat haar donkere grote tepelheuveld bloot.

Gespeeld nonchalant staat ze als een hoer in de deuropening. Alfred staart haar aan, nog steeds hijgend, maar allang niet meer van het hardlopen.

“Nou, zou je niet eens binnenkomen?”

Zo had hij haar nog nooit gezien. Bevend blijft hij haar aankijken als een knaap die nog nimmer de liefde bedreef en met knikkende knieën gaat hij naar binnen. Eenmaal binnengekomen dansen ze samen op de uiterste rand van de steilte der verbijstering. Een tomeloze geilheid jaagt door hen heen.

Eenmaal in de kamer vlijt ze zich neer op de bank, haar linkervoet stevig op de vloer geplant en haar rechterbeen gestrekt naar de leuning van de bank waardoor hij een onbevangen blik krijgt op haar ver geopende scheur. Wellustig knielt hij voor haar kruis en likt haar zwarte slipje. Traag krult hij zijn tong naar haar borsten en zuigt teder op elk van haar tepels.

Treiterend duwt ze hem van zich af. Streelt zijn ballen, duwt hem weer van zich af. De hete minnaar kronkelt, kreunt en verliest steeds meer de controle. Langzaam steekt ze haar tong uit haar mond en bevochtigt haar lippen. Pesterig ontwijkt ze zijn mond tot hij het heft overneemt.

“Hijg maar, hijg maar, ik wil horen dat je geil bent. Ben je geil?”

“Ik ben geil, ik ben bloedgeil, ik ben zo geil, neuk me, neuk me

alsjeblijft”.

Hun beider tongen kronkelen wild langs en door elkaar heen. Speeksel glijdt langs haar wang.

“Zeg me dat je een hoer bent”.

“Ik ben een hoer!”

Dan steekt hij zijn apparaat dwars door haar flinterdunne slipje dat gelijk scheurt en schuift zijn flink geschapen penis traag tot tegen de rand van haar baarmoeder aan. Heel langzaam haalt hij hem eruit om met zijn eikel geile, korte bewegingen rond de rand van haar kut te draaien.

“Oh, dieper, dieper”, smeekt ze.

Maar juist om haar verder op te winden haalt hij hem eruit en keert haar op de buik. Ruw scheurt hij het slipje aan gort en steekt zijn tong tot diep in haar anus tot bij haar poepgaatje. Zo diep zelfs dat hij haar stront niet alleen proeft maar zelfs het uiteinde van haar drol voelt.

“Ik wil je naakt zien”, smeekt ze, “ik wil dat je me overal neukt”.

Genomen wil ze worden in haar heilige drie-eenheid. Gretig kleedt ze hem uit en stopt zijn lul diep in haar mond waarmee ze heftige neukbewegingen maakt, smekend om zijn zaad. Ook zij likt zijn reet waarna ze hem schaamteloos tongzoent waardoor hij tijdens het daaropvolgend kussen zijn eigen stront proeft. Weer neemt hij het heft in handen en ontkleedt haar. Langzaam ritst hij haar laarzen open en trekt ze uit onderwijl de scherpe naaldhakken diep in zijn mond stekend. Heel geleidelijk ontkleedt hij haar en zij voelt overal zijn zachte handen die geschapen zijn om te strelen en zijn zinnenprikkelende tong die geen plek onverlet laat.

Als ze uiteindelijk geheel en al naakt zijn, tilt hij haar op en

legt haar op de eettafel. Stevig zet ze haar voeten op de rand van de tafel en schuift haar vlezige kont fors naar voren. Hij schuift zijn lid voorzichtig bij haar naar binnen. Haar gleuf druipt van diepe geilheid.

“Ooooooh”.

“Hijg, ik wil je horen”.

“Ooh, neuk me, ga door, dieper, dieper”.

“Kom maar, kom maar, zeg dat je komt”.

“Ik kom”, roept Sandra, “O, Jezus Christus aan het kruis, ik kom”.

“Zeg dat je komt! Vinger jezelf”.

Sandra vingert zichzelf en houdt het niet langer meer.

“Ik kom, ik kom, Alfred ik kom”.

“Kom maar, kom maar”, zegt Alfred die heel langzaam en zeer langdurig begint te spuiten en terwijl hij spuit bereikt ook Sandra haar orgasme.

Er druipt wel een halve liter melkachtige vloeistof uit haar vagina op de grond, tezamen met het millilitertje sperma van Alfred.

Eenmaal bijgekomen van de geweldige vrijage vlijen ze zich naast elkaar in bed.

“Hoe vond je me”?

“Hoe ik je vond? Je zou het voor geld moeten doen”.

Daar ligt hij dan, trots als een aap met een blauwe reet.

“O ja”, zegt Alfred, “ik ben je wat vergeten te zeggen, ik heb vandaag een vleugel gekocht”.

Sandra barst in lachen uit, niet om wat hij zojuist zei, maar om het orgasme wat ze net beleefde. Woorden gaan volledig aan haar voorbij. De opluchting van het onstuimige, teugelloze en ongebreidelde orgasme neemt haar totaal in bezit. Nimmer

waren ze zo dicht bij elkaar en tegelijkertijd zo eindeloos ver van elkaar verwijderd. Ze gelooft niets van zijn verhaal. Nog steeds in een goddelijk extase verkerend valt ze in een diepe slaap.

Die nacht kan Alfred vreemd genoeg de slaap niet vatten. Langzaam komt hij bij zinnen. Hoe kan hij in naam van die Albehoeder van daarboven ooit van zijn aankoop afkomen. Filemon heeft maar makkelijk lullen. Heel vroeg in de ochtend nog ver voordat Anna wakker is verlaat hij Sandra, zonder ook zelfs maar een briefje achter te laten. Het geeft haar een smerig gevoel bij het ontwaken.

Haar gevoel komt ook wel ergens vandaan. Mensen spreken zwijgend en in hun handelen nu eenmaal veel helderder dan in het woord. Het woord leent zich nu eenmaal gemakkelijker voor de leugen.

Hij weet dat er een dag moet komen waarop hij Sandra gaat verlaten, in ieder geval voordat zij hem de bons geeft. Zo vergaat het hem nu eenmaal in de liefde. Nooit bleef hij langer dan drie jaar bij een vrouw.

Hij kan beter van oudere vrouwen houden, houdt hij zichzelf wel eens voor. Geen mooie, prille, bloedrode meisjeskutjes meer. Voor hem een grijze, verdorde hoerenkut, door iedereen genomen: zelfs door de hond van de burens, en door de burens zelf natuurlijk, door de hele buurt, door het ganse bejaardentehuis, de bewoners en het verplegend personeel inclusief, het buurthuis, verpleeghuis, de afdeling dementie, door de zwakzinnigenzorg en dan in het bijzonder door de idioten. Het moet wel een oudje met karakter zijn!

De telefoon gaat.

“Alfred”.

“Dag, Alfred, met pa”.

“Dag pa”.

“Wat klink je afgemeten, zoon”?

“Nee hoor, pa, je belt alleen op een wat vreemd tijdstip”.

“Wat is er nou vreemd aan half elf in de ochtend”?

“Je moet een kunstenaar, dat is bekend, nooit voor elven bellen”.

“Maar jij bent toch geen kunstenaar”?

“Ja, nee, ja”, stottert Alfred”, ik werk toch aan dat script, dat heb ik je toch verteld, over die tulpengekte”?

“O, ja, ik herinner het me het weer, interessant, die tulpen, maar dat maakt je nog geen kunstenaar”, zegt pa volkomen ongeïnteresseerd.

Hij wil zijn eigen verhaal kwijt. Vader struikelt over zijn woorden. Hij wil vertellen over Richteren 3:25: ‘Toen namen zij den sleutel en deden open’.

“Dat speelde wel twaalfhonderd jaar voor Christus, Alfje. En ook in Jesaja was er al sprake van een sleutel die op Davids schouder rustte, of zo iets dergelijks. Maar nu komt het. Je begrijpt dat ik bezig ben met een onderzoek. Ik weet allang al waar ik heen wil, hoe het moet. Alleen de uitwerking, de uitwerking”.

De man spreekt steeds gehaaster en onsamenhangender en Alfred begrijpt het.

“Ik ben naar Dordrecht geweest, je weet wel naar die slotenfabriek”.

Alfred weet van niets.

“Ze hebben daar een prachtig museum. Tegenwoordig doen ze alles elektromagnetisch, dus ik zit op het verkeerde spoor”.

Een onkraakbaar slot zonder sleutel. Gehaast spreekt hij

verder over het museum, de geheimen die ze onontsluierd laten. Geheimen waar niemand van mag weten, maar die hij Klaas wel doorgrondt. Hij begrijpt als geen ander de noodzaak tot het bewaren van een geheim. Hij deelt het met zijn zoon. Zijn burens weten ervan. Ooit kostte het hem zijn praktijk. Dit geheim moet in een kluis en die kluis moet naar de bodem van de zee.

“Ik weet dat je mij begrijpt, Alf, jij bent de enige met wie ik kan praten”.

Alfred hoort dit niet graag. Pa had, zelfs toen Alfred nog een kind was, vaak de neiging hem de rol van de vader toe te dichten. Sinds de vreselijke dood van zijn moeder en het tragische afscheid waarvan niemand iets begreep, ook Alfred niet, verergerde dit nog eens. Soms schoot Alfred dan door in die rol en eindigden ze steevast in een generatieconflict, waarbij Klaas hinderlijk stampvoette en Alfred zijn brommerig gelijk haalde.

“Ben je je pillen vergeten, pa”, begeeft Alfred zich op een glibberige pad, een geheime weg die slechts tot dreigende verwijdering leidt.

“Wat een rare vraag is dat nou weer, wat heeft dat hier nou mee te maken”.

“Dat weet je best, pa, dat weet je best, pa”.

Waarna ze zich in een verbaal partijtje Turks worstelen begeven, de woorden gladjes naar buiten laten stromen en voortdurend langs elkaar heen glijden om in een verbaal moddergevecht te eindigen dat zoonlief steevast verliest.

Woedend knalt hij de hoorn op de haak. Klaas belt subiet terug. Alfred trekt de stekker uit de doos, doet de gordijnen dicht, kruipt in bed, bibbert en zweet alsof hij aan een zware

koortsaanval lijdt.

Hij lijdt daadwerkelijk aan een koortsaanval, toegegeven, voor deze koorts bestaat geen medicijn en er zijn zelden mensen aan overleden. Wel loop je ernstige risico's: het hart kan op slot slaan, een onkraakbaar slot.

De melancholicus kent deze aanvallen. Soms is er een aanleiding, maar even vaak dienen ze zich volkomen onverwachts aan en belandt hij in een Danteskiaanse duisternis waaraan geen ontkomen is, en die je bij de lurven grijpt en meesleurt in onpeilbare dieptes. Inktzwarte radeloze angsten die nergens op zijn gebaseerd nemen volslagen bezit van hem. Televisiebeelden vormen satanische boodschappen uit het hellerijk waarmee Beëlzebub hem boosaardig treiterend wijst op zijn onvolkomenheid, zijn nutteloosheid. Ze peperen hem genadeloos de zinloosheid van zijn bestaan in: de volslagen mislukking, man zonder baan, man zonder bezit, man zelfs zonder kind, daar helpt geen lieve Anna tegen.

Soms gaat de bel. Een keertje hoorde hij de stem van Emil die, zoals beloofd, de grootte van de ramen op wil meten om te kijken hoe het muzikale gevaarte naar binnen te krijgen.

Telefoontjes blijven onbeantwoord, e-mails en sms'jes blijven onbeantwoord, de post gaat ongeopend op een stapel, meestal zijn het aanmaningen van deurwaarders of incassobureau's; gauwdieven die honderden euro's voor standaardbrieven rekenen. Alfred haat ze. Ooit viel een deurwaarder letterlijk de trap af toen deze Alfreds langlopende studieschuld kwam incasseren. De man kwam om de zoveel tijd en kende Alfred als een vriendelijke, zachtzinnige man, maar ook wel als een moeilijke klant natuurlijk want hij betaalde slecht. Toen Alfred de aanmaning onder ogen kreeg en zag welke verhoging de

man nu weer op zijn basisschuld had gelegd, zette hij zo'n strot op dat de arme man van pure schrik pardoes de trap afdonderde. Ondanks Alfreds mededogen deed hem dit tot op de dag van vandaag een groot plezier. Daar woog zelfs de taakstraf tegenop die hij moest ondergaan. Die man liet zijn studieschuld van drieduizend euro in vier jaar tijd oplopen tot meer dan twaalfduizend. Zijn studieschuld moest hij wel betalen, maar dan een ietsje minder dan zesduizend omdat de rechter de deurwaarder ook wel een jatmous vond, al zei hij dat

in vriendelijkere bewoordingen.

Gerechtsdeurwaarders en vooral incassobureau's; ze behoren werkelijk tot de onderkant van de samenleving. Het laagste volk denkbaar. Soms staan ze rijen dik met elkaar in gevecht om de inboedel van een armoedzaaier op elkaar te veroveren. Lijkenpikkers.

Krijgen ze hun geld niet dan stappen ze naar de rechter, kosten schuldenaar.

Bel je om al die ellende te voorkomen dan komt de Eerste Lijn in actie. Eerst dien je een kleine tien minuten in de wacht te staan en ben je gedwongen om naar afgrijselijke en amper hoorbare liedjes te luisteren. Dat laatste is een marteling: geruis waardoorheen enkele klanken klinken. Dan krijg je de receptioniste die je vraagt even te wachten. Weer die kutmuziek. Uiteindelijk word je dan doorverbonden met Lijn Twee waar je beslist geen ruzie mee moet maken. Lijn Twee is altijd een wijf, een gevoelloos serpent met een stem waarin doorklinkt dat ze je smoesjes wel kent. Met Lijn

Twee valt onmogelijk te praten. Nou moet ook gezegd dat Alfred er bepaald geen meester in is om tot een redelijk

gesprek te komen.

“Je tanden zullen uit je bek donderen, en van je rottende asem zullen kinderen sterven die minder dan een meter bij je vandaan staan”, liet hij zich een keer ontvallen waarna hij kokhalzende geluiden maakte, “o, verschrikkelijk, vreselijk”, bracht hij er half kotsend uit, “je wasem rot zelfs dwars door de lijn, ik moet ophangen, ik moet ophangen, want mijn hond ligt door die rottende stank van je te creperen, jij goor stuk vreten”.

Zulke teksten staan maanden later nog steeds onderhandelingen in de weg om tot een nette betalingsregeling te komen. Vreemd toch?

Het liefst zou hij als Raskolnikov uit *Schuld en Boete* die loeders van kant maken, maar dan op moderne wijze, om met explosieven omgord zo’n incassobureau binnen te stappen en vervolgens enorme stampij te maken waardoor het volledige kantoor de ontvangsthall binnen stormt en hij met een ruk aan een touwtje de hele boel laat ontploffen.

Het dikke dieprode bloed sijpelt traag van de wanden, her en der liggen losse, nog na trillende, lichaamsdelen verspreid, zelfs een van de romp geschoten schedel met schuin weggeslagen hersenplaat waaruit een grijze massa zich een weg naar buiten baant. Een kale vent perst wanhopig met beide handen zijn ingewanden terug. Bij Lijn Twee kruipt het nog zacht kloppend hart uit de stukgeslagen ribben, steeds langzamer klopt het en een straaltje bloed vloeit langzaam uit haar mondhoeken en neusgaten. Jammerlijke klanken vermengen zich met geschreeuw van ondraaglijke pijn. Een penetrante stank van geheel of gedeeltelijk verbrande lijken vult de hal, dringt door de glazen deur naar buiten, de straat

over, de stad in. Mensen vluchten hun huizen in en plakken spleten dicht. Hij is gevallen. De Bom.

Eindelijk gevallen.

En de terroristische zelfmoordenaar stijgt, op een pluizig wolkje gezeten, ten hemelen om zijn tweeënzeventig maagden te omarmen.

Na twee weken ligt hij nog steeds kreunend in bed, soms onderbroken voor de broodnodige boodschappen. Dan loopt hij met gekromde schouders, als een dief in de nacht, vlak tegen de gevels schurend, naar de supermarkt en kijkt gejaagd weg van de medemens. Terug in bed tapt het zweet van hem af.

‘Dit zijn de tranen die ik niet meer heb. Zie mij hier liggen. Omklem je knieën Alfred, omklem je knieën. Turken. Turken hurken. Harken die Turken. Uitkijken voor Marokkanen. Opletten. Altijd opletten. Doe de deur op slot’.

Hij kruipt naar de deur, draait het slot dicht en houdt de sleutel er in gestoken. Af en toe zet hij de televisie aan.

‘Kijk. Kijk. Tussen elke shotwisseling pornografische beelden. Ze maken me gek. Ze willen dat ik me afruk zodat de hele wereld meewarig mee kan kijken en me bespot. Niet rukken, jongen, niet rukken. Rukkenrukkenrukkennie!’

Hij haalt zijn geslacht te voorschijn en trekt zich werktuiglijk af. Na het vreugdeloos orgasme voelt hij zich toch een beetje opgelucht, al is dat van korte duur, evenredig aan dat van het masturberen tot aan het orgasme, twee minuten ongeveer. Dan slaat de droefenis, de zwartgalligheid, weer toe.

Op de trap klinken voetstappen.

‘Laat het Zuur zijn. Zuur’.

Nooit eerder verlangde hij meer naar Zuur, dan nu. Zuur ging

tenminste zijn deur voorbij.

‘Het kan Sandra zijn. Niet Sandra! Niet Sandra! God sta me bij!
Geen Sandra! Geen Sandra!

Iemand blijft voor de deur staan en klopt aarzelend.

“Alfred ben je daar”.

Hij hoort het gerammel van een sleutelbos. Een sleutel die iemand vruchteloos in het slot probeert te steken. Alfred wist dit te voorkomen door zijn sleutel in het binnenslot te houden. Wederom een onkraakbaar slot.

“Alfred, doe nou open, ik weet dat je er bent. Alsjeblieft, zeg iets. Alfred”.

‘Niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen
niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen,
niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen,
niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen,
niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen, niet opendoen’.

Hij breekt. Snikt. Hoopt dat ze hem hoort. Ze hoort hem niet.

“Alfred, toe, zeg nou iets”.

Alfred blijft stommetje spelen.

“Dan moet je het zelf maar weten. Ik ga weg hoor”.

Het weigerachtig kind blijft dreinend achter.

‘Wat bezielt me? Niemand mag me zien. Niet in dit huis. Niet in de kamer. Mislukkeling, loser, galmt het van de muren. Altijd hou ik me voor dat ik die studie te stom voor woorden vind, maar ik ben zelf te stom. Moet je die xylofoon zien. En ik maar denken dat ik kan spelen’.

Ziedend loopt hij naar het instrument, rukt de houten toetsen los en hengt er keihard mee op de muren.

“Hé, kan het godverdomme niet een beetje zachter”, brult Fret Zuur.

Alfred kruipt terug in zijn door schaamte omspannen cocon waar hij in een holle leegte schuilt. Een schrijnende angst houdt hem in zijn greep. Niets schenkt hem enige voldoening. Alfred, de man van de marge, door zichzelf aan de kant geschoven en bevestigd gezien in andermans ogen. Alleen de dood, der müde Tod, houdt hem bezig.

‘Sterven, Weg rotten. Sneuvelen op het slagveld der Kneusjes. Schlemiel. Stumperd. Sukkelaar. Sandra die alleen komt kijken of ik nog leef, maar ik ben te schijterig om de hand aan me zelf te slaan. Dat moet ze toch weten? Ze weet toch dat ik een lafaard ben? Oh, die juf Fijn! Wat maakte ik me daar weer belachelijk. Geen vriend. Niemand’.

Gepijnigd slaat hij de handen tegen elkaar. Op een stoel gezeten gaat hij gestaag met zijn bovenlichaam heen en weer, van voor naar achter, van achter naar voor, zoals gekken dat in de gangen van psychiatrische inrichtingen plegen te doen, of joden tegen de klaagmuur.

‘Ik haat joden, ik haat ze, vooral die gasten met hun pijpenkrullen en die sombere zwarte kleren. Zelfs hun kinderen gaan zo opgedoft over straat. Ze kunnen net zo goed ‘hier gaat een Chassidische Jood’ op hun voorhoofd laten tatoeëren. Ze zijn nog erger dan de mohammedanen die hun kinderen tenminste tot de pubertijd met rust laten. Wat haat ik ze. Ik haat ze zo intens. Hamas, godverdomme, hamas, de joden aan het kankergas’.

Het schuim staat nog net niet op zijn bek. Hij gromt noch grauwt en er is ook nog net geen duiveluitbanner nodig.

In de woning heerst totale wanorde. Beschimmelde etensresten tussen het hoogopgestapelde keukengerei in de nog steeds zwartgeblakerde keuken. Niemand mag hem zien

in deze staat. Lege besmeurde borden in de kamer, half aangevreten pakken bami waar de maden uit kruipen. Her en der rondslingerende kranten en boeken die hij nodig had om passages te zoeken welke hem invielen en hem zouden helpen om uit zijn duisternis tevoorschijn te kruipen. Hijzelf al weken ongewassen, ongeschoren en vreselijk stinkend omdat hij dag en nacht in dezelfde kleren rond is blijven lopen.

Na enkele dagen klopt er weer iemand aan de deur.

“Alfred, alsjeblieft”.

“Ja ome Alfred, alsjeblieft, ik ben het, hoor je mij”, zangzingt de kleine.

Alfred hoort alles.

“Alfred, alsjeblieft, laat me alleen maar weten hoe het met je is.

Hoe is het met je, lieverd?

Alfred perst zijn handen tegen de oren en herhaalt zijn mantra; ‘niet opendoen, niet opendoen’.

Het liefst doet hij wel open om in haar warme armen te vallen, om de kleine prinses speels op te tillen, om taalspelletjes met het buurmeisje te spelen. Het liefst nodigt hij ze uit om naar binnen te komen, om de gordijnen, de ramen te openen, het zonlicht en de frisse lucht naar binnen te laten stromen. Maar het kan niet. Het kan niet.

Hoofdstuk 4

Nadat Sandra en Anna zijn verdwenen, beseft hij dat dit niet langer kan, er moet iets gebeuren, maar nog niet. Nog twee dagen kruipt hij als een slang over de grond, staart naar het plafond en eet nauwelijks of niet. Tot de honger hem begint te kwellen en hij een blik witte-bonen-in- tomatensaus opent en het koud opvreet. Gulzig buffelt hij nog een potje kapucijners naar binnen, bakt drie eieren die hij op beschimmeld brood legt en nast ook die schaamteloos op. Beschimmeld brood kun je eten, zei Klaas altijd, dat heeft hij in de oorlog geleerd.

Langzaam lopen op witte schoentjes, heel langzaam lopen op witte schoentjes. Heel traag, en bovenal op eigen krachten uit het diepe dal strompelen. Niemand mag hem helpen. Niemand.

‘Dit doe ik op eigen kracht. Niks vragen. Zeker niet aan die ploertige plukker van boven’.

Zuur stampt de trap op.

‘Die gladde gliuiperd. Dat vergiftigd stuk vreten. Zakkenwasser!

Laat af jongen, laat af, laat hem rotten in zijn graf! Niet weer jongen, niet weer. Alsjeblieft niet weer. Geen woede. Geen uitbarsting. Rust. Voorzichtig opent hij de gordijnen. Het licht verblindt zijn ogen. Hij opent een raam en frisse lucht golft naar binnen, vermengd met de stank van de stad. Diep haalt

hij adem; door zijn neusgaten naar binnen, door zijn mond naar buiten, door zijn neusgaten naar binnen, door zijn mond naar buiten Het voelt alsof hij heel langzaam geneest. Alles aan hem doet pijn, iedere beweging doet zeer. Voor het eerst dringt de allesoverheersende stank in de kamer tot hem door.

Versuft nog van twee weken doorbrengen in bed, met een enkele onderbreking, pakt hij als een zombie een vuilniszak en kiepert er traag het her en der rond slingerende huisvuil in. Alleen al uit de woonkamer vult hij drie volle vuilniszakken. Juffrouw Mier gaat grondig te werk. Twee volle dagen zijn nodig om het huis op orde te krijgen. Spik en Span. Zelfs de ramen zijn gelapt.

Alles moet rustig, niets mag overhaast. Als hij hier op eigen kracht doorheen komt zal hij nooit meer in zo'n fase belanden. Dan geneest hij vanzelf. Geen inrichting. Geen dokters in witte jassen.

Zal hij hulp vragen? Sandra? Nee zeker niet, laat staan Filemon. Klaas? Laat me niet lachen. Dat gun ik hem niet. Of toch? Een weekje in mijn ouderlijk huis? Spelen op het erf, kaarten met mijn oude vrienden in de kroeg?

Hij beseft amper waarom hij in die desolate staat belandde. Was het die vleugel? Die vleugel moet opgelost. Anders kost het hem zeker twintigduizend euro. Er zijn immers veel meer dan vijf dagen voorbijgegaan. Kan het de ruzie met zijn vader zijn? Misschien had hij nooit bij Sandra weg mogen sluipen. Hij moet haar bellen, later, later belt hij haar.

Omdat hij geen enkel schoon kledingstuk meer heeft, gaat hij de volgende dag naar de wasserette. Hij stouwt twee vuilniszakken vol.

Wassen en drogen. Aan beide wanden staan batterijen

wasmachines. Overal liggen stapels kleren die twee Marokkaanse vrouwen met hoofddoek naarstig opvouwen en in tassen stoppen. Er zijn geen andere klanten. Alfred wurmt zich naar achteren door een smalle gang waarachter een man in een hokje zit die geld tegen muntjes wisselt.

Zittend voor de wasmachine dommelt hij in slaap.

“Meneer”, vraagt een jonge vrouw, type student, “uw was is klaar, mag ik ..”?

Ze mag. Wat een mooie meid. Ze gaat naast hem zitten en pakt een boek te voorschijn. De Meester en Margarita. Hij de Meester. Zij Margarita.

“Kent u dit”, vraagt ze, duidelijk om een praatje verlegen.

Hij kent het. Schitterend dat boek.

“Dat jij dat leest”.

“Waarom zou ik dat niet lezen? Jonge mensen lezen ook hoor”.

“Jonge mensen lezen toch alleen als er bewegende plaatjes in boeken staan”?

“Ik studeer Russisch, hierna ga ik het ook in het Russisch lezen”.

Alfred geniet. Eindelijk weer iemand om mee te praten, werkelijk te praten. Steels kijkt hij opzij en ziet de grote wijnvlek over haar wang. Dit ontroert hem. Zijn kleren moeten nu in de droger. Na tien minuten haalt hij ze eruit en legt ze op een stapel, een flinke stapel.

“Zal ik helpen met vouwen, ik heb toch niets te doen”.

Hij leeft.

Weer thuisgekomen scheert hij zijn baard waar hij wel drie mesjes voor nodig heeft. Langdurig doucht hij het vuil van zijn lijf.

Hij leeft.

Ooit adviseerde een homeopathische arts hem dat hij elke dag tien minuten lang naar een boom moest kijken, een en dezelfde boom, en die boom moest hij tekenen, elke dag opnieuw. Die gewaarwordingsoefening moest hem genezen van zijn nervositeit indertijd. Gewapend met een tekenblok en potloden van verschillende soorten hardheid, gaat hij het stadspark in en kiest de hoogste boom uit; een wijdvertakte iep van zo'n vijftwintig meter hoog.

Met enkele lijnen zet hij de eerste contouren op. Hij verliest zich totaal in zijn werk. Vergeet alles om zich heen. Ziet geen fietsers. Geen voetgangers. Heeft zelfs geen erg in de mensen die achter hem staan en over zijn schouder met hem meekijken. Met snelle halen schetst hij de trotse vertakkingen die zich al vanaf de relatief korte stam een weg naar de hemel banen. Hij staat op van zijn bankje en loopt naar de boom waaromheen wat bladeren liggen die hij voorzichtig oppakt. Terug op het bankje bestudeert hij de bladeren goed en ziet tot zijn verbazing dat beide helften ongelijk zijn, zoals het gezicht van een mens, denkt Alfred.

Een vrouw van een jaar of twintig blijft even staan en mompelt goedkeurend.

“Mooi hoor”.

Ze vindt het mooi! Hij kijkt over zijn schouder en ziet haar glimlachen. Er deugt iets aan hem, er moet iets goeds aan hem zijn, iets fundamenteel goeds. Het meisje loopt weg, zwaait. Zijn bloed stroomt weer. Een vage zon doorbreekt een grauwe grijze Hollandse lucht die het donkere groene Hollandse loof van de Hollandse iep sterk doet afsteken tegen het groen van de omringende bomen en dat van het gras dat weer verschilt

van het groen van de struiken. Als zo vaak verbaast hij zich over dit pallet van groenschakeringen in het park. In de beweging van de bladeren ziet hij de wind, zoals Joris Ivens die ooit eens zag: de onzichtbare wind in de beweging van de bladeren.

Hij heeft zichzelf met de haren uit het moeras getrokken. De heremiet mag zich weer onder de mensen begeven. Hij besluit, nu hij toch weer onder de levenden verkeert, zijn goede vriend Filemon met een bezoek te vereren.

“Je bent je eigen arts geweest”, zegt Filemon als Alfred zijn relaas over de laatste twee weken heeft gedaan.

“Zoiets zegt mijn vader ook altijd. Wij artsen gaan nooit naar een dokter, zegt hij dan, of je gaat er aan dood of het geneest vanzelf”.

Bij Filemon voelt Alfred zich het meest op zijn gemak. Net als Alfred behoort Filemon tot het selecte groepje van hoogbegaafden dat maar geen aansluiting bij de samenleving kan vinden. Na drie keer te zijn ontslagen bij grote advocatenkantoren, aanbevolen door zijn vader, verklaarde hij zichzelf ongeschikt voor de maatschappij. Hij kon zich dit vrij gemakkelijk permitteren, doordat zijn welgestelde vader zich al te zeer schaamde voor de blunders van zijn zoon, blunders overigens die geen blunders waren.

Altijd won de competitie het van de competentie. Intelligent, maar volslagen ongeschikt voor de ratrace, hield Filemon het voor gezien, geholpen door zijn vader die zoonlief liever onderhield dan dat er voor de zoveelste keer schande over hem zou worden uitgeroepen in het kleine wereldje van de advocatuur.

Filemon leeft in tegenstelling tot Alfred een zeer geregeld

leven. Alles gaat bij hem op de vierkante meter. De toelage van zijn vader is ruim genoeg om dagelijks een flesje wijn achterover te slaan, nooit minder dan een grand crue. Over het algemeen deed Filemon zijn naam, wat in het Grieks zoveel als 'de geliefde' betekent, eer aan. Naar zijn leeftijd gemeten is hij nog steeds zeer geliefd in de homoseksuele kringen waarin hij toeft. Geliefd bij mannen en vrouwen.

Op zijn zestiende ontdekte hij zijn eerste liefde; Alfred geheten. Op een nacht toen ze samen beschonken uit een schaaakcafé stapten en de armen over elkaars schouder hielden, zongen ze keihard The Bohemian Rhapsody van Queen:

"Is this the real life?
Is this just fantasy?
Caught in a landslide
No escape from reality.
Mamma oehoehoe"

blèrden ze vals in het holst van de nacht:

I don't want to die",

waarop Filemon zich niet meer in kon houden en Alfred naar zich toe trok en hem vol op de mond kuste. Geschrokken keek Alfred hem aan en Filemon zag in zijn ontdane blik welke vergissing hij had begaan, waarop Filemon zich losrukte en verwilderd wegvluchtte.

Alfred wist niet, zou ook nooit te weten komen, dat Filemon diezelfde nacht nog het water in liep om een verdrinkingsdood tegemoet te gaan. Hij kon echter te goed

zwemmen om zichzelf op die manier van het leven te beroven. Vervolgens liep hij die nacht drijfnat en radeloos door de stad op zoek naar een flatgebouw. Heel ver buiten de stad vond hij een flat van wel vijftien verdiepingen hoog. Hier zou hij naar beneden springen. Wanhopig zocht hij naar een ingang maar nergens kon hij die vinden, alles bleek op slot en jankend zakte hij op de grond om het uiteindelijk op een lachen te zetten. De volgende dag bekende hij zijn ouders zijn geaardheid, wat tot de dag van

vandaag bij pa in slechte aarde viel. Moeder kon er wel mee leven, het had wel iets, een homoseksuele zoon, temeer daar ze toch al vier jongens had die haar aan het omaschap hielpen. In die tijd, puberend, kon het door testosteron gedreven jochie onmogelijk met Filemons bekentenis omgaan. Hij liet diens telefoontjes maandenlang onbeantwoord, retourneerde als een ware geliefde diens brieven met "retour naar zender". Tot zijn moeder na een langdurig kruisverhoor achter de reden van de verwijdering tussen Alfred en Filemon kwam. Door heel voorzichtig te werk te gaan wees ze hem fijntjes op zijn homofobie, wat inderdaad ook klopte. Al die tijd bedacht hij hoe ze met elkaar dolden tijdens het douchen na het voetballen. Ze sliepen tijdens logeerpartijtjes samen in één bed. Hoe bekeek Filemon hem indertijd? Wat zag hij toen in hem? Zijn vriend of een object? Vooral de gedachte dat Filemon zich misschien wel masturbeerde als hij aan hem dacht vervulde hem met diepe walging. Wat hem nog het meest shockeerde was het feit dat hij zich heel diep, ver weg gestopt, ook nog eens vereerd voelde met Filemons liefdesbetuiging.

Alfreds moeder organiseerde in haar wijsheid een weg om de twee weer tot elkaar te brengen. Schuchter en ietwat

beschaamd draaiden ze wat om elkaar heen om vervolgens de oude vriendschap weer op te pakken zonder ooit nog op het incident terug te komen. Alfred accepteerde Filemons vrienden en Filemon bekritiseerde Alfreds vriendinnen. Tot twee keer toe probeerde Alfred de herenliefde uit om te begrijpen wat zijn beste vriend dreef. Het bleef bij wat onbeholpen gestoei; een keer in een darkroom, waar hij stoned als hij was door een lachkick werd bevangen en een keer had hij iemand mee naar huis genomen. Beide keren bleef een orgasme uit. De zachte rondingen van een vrouw trekken hem veel meer aan dan de mannelijke harde hoekigheid.

“Op zich ben je gewoon een oplichter”, laat Filemon het gesprek terugkeren naar de vleugel, “je moet echt iets bedenken, om van die verplichting af te komen. Zijn er geen films die over dat thema gaan”?

Filemon, de wandelende filmencyclopedie, bedenkt allerlei films waarin oplichters voorkomen.

“Sting”, begint hij, “of The Italian Job, of anders To Catch a Thief, weet je wel, van Hitchcock, met Grace Kelly en Gary Grant. Wel een leuke film ... “.

Uitgebreed begint hij aan het plot van Hitchcocks film die verder geen enkel raakvlak met Alfreds vleugel heeft.

“Hier heb ik heel even geen zin in”.

“Weet je wat, we sturen ze wel een brief, met mijn brievenhoofd als advocaat. Dan laat ik ze weten dat je schrijver bent, daar zijn ze altijd bang voor en dat je eventjes het spoor bijster was”.

“Alsof ik bij mijn volle verstand was”.

De twee zetten zich achter de computer en beginnen op uiterst hilarische wijze aan de brief. Verwijzend naar artikel M’N Zus

En Me Zo en Me Dit en Me Dat grijpt Filemon naar zijn oude studieboeken om enige juridische spierballerij in het spel te brengen, wel beseffende geen poot te hebben om op te staan. Uiteindelijk stelt hij voor dat Alfred wel de flessen wijn betaalt en ook het door hem geconsumeerde blikje bier.

Drie dagen later stapt Alfred wederom over het plein der wetenschappelijke pleinen. Hij loopt langs het beeld van het schoffie, blijft staan bij de wetenschappelijke boekhandel, wacht op de rinkelende tram die net de hoek omslaat en stapt de zaak van de glanzende vleugels binnen. Ditmaal vraagt hij naar de bedrijfsleider. Even later komt er tot zijn verbazing een vrouw -je verwacht toch geen vrouw - naar hem toe. Een kleine gedrongen vrouw, met half lang onverzorgd haar, zonder make-up en slecht gekleed. Ze lijkt in niets op wat Alfred meent waaraan een bedrijfsleider moet voldoen. Na zich aan hem voorgesteld te hebben stelt ook Alfred zich aan haar voor. Luchtigjes laat de dame de hele zaak varen.

“U kunt dit rustig laten zitten, maakt u zich maar geen enkele zorgen”.

Ze hadden zich met de gehele staf inderdaad nogal vermaakt om het schrijfsel van Filemon en Alfred. Behalve Emil dan, die zat er een beetje beteuterd bij, tijdens de betreffende vergadering. Inderdaad viel het feit dat Alfred beschreef in slechte aarde bij de directie. Ze beschouwden het als een bedrijfsongeval dat zover mogelijk buiten de publiciteit gehouden moest. Niets mocht de reputatie van hun eerbiedwaardige zaak bezoedelen.

“De wijn”, vraagt Alfred nog.

“Laat u maar zitten, wij vergeten de hele zaak en u vergeet de hele zaak”.

Ze staan beneden op de afdeling waar ze platen en cd's verkopen. Opgelucht neemt Alfred half afscheid omdat hij nog wat rond wil snuffelen. Hij zoekt onder de 'S' naar Sjostakovitsj, de Russische componist die nog werkte onder Stalin. Wantrouwend volgt de bedrijfsleider hem. Alfred haalt de veertiende van Sjostakovitsj uit het rek, een van de vreemdste composities van Dmitri. Die onnavolgbare componist die modern klassiek aan puur klassiek koppelde en dat laatste voornamelijk scheen te doen om Stalin te behagen. Er hing wel een waas van hypocrisie rond deze man. Maar Alfred was gek op zijn moderne werk, vooral door de moeilijkheidsgraad vanwege de xylofoon die spaarzaam in het stuk voorkwam. Zo spaarzaam dat het een uiterste concentratie vereiste voor de melodisch slagwerker om alleen maar de partituur te volgen. Zijn oude leraar, een levenslustige IJslander die hypochondrisch door het leven ging omdat hem dat veel interessanter naar de buitenwereld toescheen, vervloekte de componist omdat die het leven van de xylofonist onnodig bemoeilijkte. Wat Alfred natuurlijk uitdaagde omdat hij volgens een van zijn ex-vriendinnen hartstochtelijk het credo 'waarom makkelijk als het moeilijk kan' aanhing. Op de een of andere manier zoekt hij altijd de moeilijkste weg. Als kind al loste hij de meest ingewikkelde rekensommen met gemak op, maar ontgingen de gemakkelijkste hem, omdat hij de oplossing teveel voor de hand vond liggen. De cd kost welgeteld vijfenveertig euro.

"Wat een prijs, jullie poffen zeker niet", vraagt hij grijnzend.

"Nee, we poffen zeker niet, ik heb liever dat u nu de zaak verlaat", bitst de bedrijfsleider.

Soepeltjes laat hij de beledigende toon langs zich heen glijden.

Hij is verlost van zijn angst en opgemonterd stapt hij de zaak uit.

De stad ligt nu onder een matgrijs wolkendek waaronder ijle zwarte lucht scheert. Vlagen donkere strepen. Regen.

Nu Sandra nog! Misschien is ze op de set. De filmlocatie bevindt zich in het midden van een immense fabriekshal. Behalve dan een muffe geur, vermengd met die van stookolie, herinnert er niets meer aan de fabriek. Door de vetvuil besmeurde ramen straalt geen hoopje licht. Over de vloer liggen armdikke kabels dwars door elkaar heen. De muren weerkaatsen het doffe gedreun van een enorme generator.

Enkele mannen slepen met vuistdikke kabels. Op stevige statieven branden felle lampen. De opperhoofdcameravrouw speurt samen met de regisseur door de zoeker naar het juiste kader. Ze commanderen het licht van voor naar achter, van links naar rechts.

Een beetje schoorvoetend loopt Alfred de hal binnen waar de film Tjongejongjonge wordt opgenomen. Bij binnenkomen staan links van de deur de cateringtafels vol met schalen belegde broodjes, soepen, rauwkost en verschillende soorten slaatjes, en drank, veel drank. Die drank is voor na de opnames maar daar houdt niemand zich aan.

De feitelijke set staat in het midden van de hal en bestaat uit een bordkartonnen replica van een ouderwets pompstationnetje dat aan het eind van de film zal exploderen. Daartegenover staat de gevel van een statig herenhuis, de beide gebouwen worden gescheiden door een dorpsstraatje met plastic bomen aan beide zijden.

Uit een van de ramen van het herenhuis hangt een jonge actrice met ontbloot bovenlichaam nonchalant aan een sigaret

te trekken. De slonzige slet geniet van al die geile blikken van de kerels op de set.

Ze speelt de dochter van de burgemeester. Geil probeert ze de jonge pompbediende te verleiden. De film moet een persiflage op Romeo en Julia worden. Uiteindelijk valt er weinig te lachen, behalve op de momenten waarop de regisseur juist geen lach wenst.

Her en der lopen of hangen 'acteurs die verveeld aan hun kont krabben, hoesten achter hun hand, gekweld voor zich uitstaren, waar ze tussen twee levens staan'.

Eerst de catering! Laat dit de eerste halte zijn voordat hij aan zijn queeste begint.

Doebabiedoedabab: de catering, voorportaal naar de hel die Sandra heet, of wellicht het vagevuur waar loutering wacht. Stien staat er. Een struise montere meid met schalkse diepblauwe ogen en rode koontjes.

"Ah, Stienemien, hoe gaat het"?

"Altijd goed, Alf, en jij"?

"Prima meid. Uitstekend zelfs. Heb je misschien een biertje"?

"Voor jou altijd. Maar ook wat eten jochie, want je ziet er beroerd uit voor iemand met wie het prima gaat"?

Ze schept hem een flink bord salade.

"Dat kan ik allemaal niet op"?

"Jawel, dat kan je best op"

Naarstig propt hij het naar binnen en moet zich inhouden om niet te kokhalzen.

"Zie je wel, dat je het op kan. Nog een soepie"?

Een soepie? Nog een soepie? Waarom niet. Allemaal uitstel van executie. Nog eventjes weg van de furie, de harpij die vast en zeker een ijselijke strijd met hem aan zal gaan. Hij kent het,

als ze woedend is, is ze niet meer te stuiten. Hij weet dat haar aanvankelijke zorgen plaats zullen maken voor razernij.

Dan maar een soepie zodat hij in ieder geval met een warme maag het onderspit zal delven.

Na de soep loopt hij de set op. In het midden staat de Bul Super van de Nederlandse filmwereld, driftig gebarend met in zijn hand een grote sigaar. Hij produceert de film en kan zich er op beroepen de meest bedreven ruifvreter uit de wereld van de Nederlandse cinematografie te zijn. Aan dat ruifvreten heeft hij zelfs een heus kasteel à la Olivier B. Bommel over weten te houden. Hij maant de mannen die met de rails bezig zijn tot spoed en voert tegelijkertijd een gesprek met de regisseur, een lange, bleke man.

Tijdens het spreken draait Buls hoofd voortdurend knikkende rondjes rond zijn atlas. Elk gesprek dat hij aangaat gaat vergezeld met een superieur lachje wat altijd een ongemakkelijk gevoel geeft bij de adressant. Zo ook bij de regisseur, die nog bleker wegtrekt.

“Weet je wel hoever je het budget aan het overschrijden bent”, gromt Bul driftig lachend, waarna hij zonder op een antwoord te wachten zich wederom snauwerig tot de mannen richt.

Je zou werkelijk het apezuur van zo’n eikel krijgen.

“Zou jij je niet eens aankleden mevrouw Rembrandt, ik heb geen enkele verzekering tegen een griepje, en je haalt die mannen hier alleen maar uit hun concentratie. Maak jij eens even aantekeningen”, zegt hij vervolgens tegen een schriele vrouw met zwart geverfd haar en een spits gezicht, die continue pal achter Bul aanloopt en driftig aantekeningen in een bloknotje maakt.

“Zaken zijn zaken”, bromt hij, terwijl hij met grote stappen

verder loopt over de set.

In zijn onstuimigheid botst hij tegen Alfred van wie hij nog steeds niet begrijpt wat deze op de set te zoeken heeft. Misschien is hij wel het homoseksuele vriendje van de regisseur, of anders het vriendinnetje van een of andere vent hier op de set. In ieder geval doet hij allerlei klusjes zonder op de pay roll te staan en daar houdt Super van.

Het vriendelijke vriendje loopt verder en even valt de nervositeit van hem af, maar die komt net zo snel weer terug als deze verdween. Behoedzaam loopt hij over het straatje langs de vele kabels op weg naar het hoekje waar Sandra haar werkplek heeft. Naast het haar en de make-up doet ze ook nog eens de kleding. Op dit moment werkt ze aan John Appel, een acteur die zijn faalangst maskeert door sloten drank achterover te klokken, waardoor het lastig met hem werken is. Als er even niets te doen is, op een set is dat meer regel dan uitzondering, gaan Alfred en hij vaak snel de kroeg in.

“Ha, die Alfred”, begroet John hem enthousiast, “zullen we zo even een half uurtje naar Van Tingelen”.

Sandra reageert minder enthousiast. IJzig blijft ze doorwerken aan het haar van de man.

“Je kunt nu niet meer weg, anders moet ik weer opnieuw met je haar beginnen”.

“Dag Sandra”, begint de beklagde gedwee.

“Wat kom jij hier doen”, bitst ze.

Ze doet een kapje over het haar van de acteur.

“Nu moet je eventjes zo weinig mogelijk bewegen en vooral binnen blijven. Kom over een kwartiertje maar terug, dan doe ik je kostuum”.

Sandras kille reactie helpt hem het laatste restje

zelfvertrouwen doen omslaan in diepe schaamte. Zonder hapering treedt de zelfdestructieve machinerie in werking. Kwellende gedachten, als speldenprikken pijnlijk nauwgezet aangebracht door de meest precieze acupuncturist, folteren zijn hersencellen.

De spanning concentreert zich rond zijn navel, en zijn darmen kronkelen als gevangen palingen in een emmer. Hij beseft terdege hoe fout hij was door bij haar weg te sluipen juist na hun heftige vrijage, haar achterlatend als een hoer. Daarbovenop nog al die onbeantwoorde telefoontjes, de ongeopende brieven. De talloze e-mailberichtjes en de wanhopige sms'jes die ze naar hem stuurde. Plus al die keren dat ze tevergeefs voor zijn deur stond.

"Ik denk dat ik maar beter even weg ga", zegt John, die de spanning haarscherp aanvoelt.

"Ik", hapert Alfred, "ik voelde me niet zo goed".

"Niet zo goed", schampert ze terwijl er tegelijkertijd iets van bezorgdheid in haar stem doorklinkt.

"Camera"?

"Loopt".

"Geluid"?

"Loopt".

"Actie", klinkt het achter hen.

Terwijl de set tot leven komt blijft er een akelige stilte hangen tussen de twee gelieven.

De pompbediende moet stuntelig van de pomp naar het winkeltje lopen, ondertussen moeten zijn ogen naar de halfnaakte actrice blikken waardoor hij over een emmer struikelt en de actrice in sarcastisch lachen uitbarst. Het schijnt nogal een ingewikkeld shot te zijn want ze doen er wel twintig

takes over, wat de producent tot wanhoop drijft en de handen ten hemel zwaaiend verlaat hij driftig de set, gevolgd door de schriële dame met het zwarte haar.

Met een licht gevoel van afgunst volgt Alfred de verrichtingen op de set waarin iedereen uiterst gedreven aan dat ene perfecte shot werkt. Gedreven door een tomeloze ambitie weerhoudt zelfs de geringe betaling de spelers er niet van om hun pad naar de eeuwige roem te bewandelen. Voor sommigen duurt het jaren voor ze weer eens op een filmset verschijnen. De meeste haken vroegtijdig af om een minder riskant beroep te kiezen. Temeer daar ze er alras achter komen dat er maar weinig glitter aan het vak zit. Opstaan bij nacht en ontij, de verschrikkelijke saaiheid van een set. Dan weer maanden werkeloos wachten op een nieuwe klus.

Dat geldt in mindere mate voor Sandra die minder gevoelig voor de glitter en de glamour van het vak is en door haar betrouwbaarheid en vakkennis al een aardige reputatie op heeft gebouwd en op meer credits kan bogen dan menig ander. Meestal houdt ze zich op de achtergrond.

Woedend staat ze half van hem weggedraaid. Ze draagt het lange zwartgolvende haar in een ouderwetse middenscheiding en gaat gekleed in een modieus en tegelijkertijd casual mantelpakje wat haar flatteert. De groenbruine stof, afgezet met een rode bies, is net iets te dun waardoor je bezien vanuit het juiste licht een goed zicht op haar stevige dijen krijgt. Haar ietwat grove, rode huid accentueert haar lichtgroene ogen. Sandra straalt kracht uit en zelfvertrouwen, waarmee ze haar gebrek aan schoonheid compenseert. De goeie beschouwer ziet vrij snel de broosheid van dat zelfvertrouwen. Ze bereikt dat effect door zo uitdrukkingsloos mogelijk te kijken. Met

haar lichaam doet ze de rest, ook daar beweegt ze zo weinig mogelijk mee, gaat ze letterlijk zo statig mogelijk door het leven. De meeste mannen durven haar daarom maar moeilijk te benaderen. Alfred stapte over die schroom heen. Intuïtief voelde hij haar kwetsbaarheid. Vooral toen zij de kleine Anna de eerste keer aan hem voorstelde. Over Anna voelde ze geen enkele onzekerheid. Ze hield blindelings van de kleine, toch liepen juist drie relaties, met foute types, stuk, types die de verantwoordelijkheid voor zo'n kind pijsnel uit de weg gingen. Tussen Alfred en de kleine daarentegen klikte het gelijk. Soms dacht ze wel eens dat hij meer om Anna gaf dan om haar.

“Denk je echt zo met mij om te kunnen gaan. Je komt en gaat maar in mijn leven wanneer het jou goeddunkt. Ik heb nog een kind ook, weet je dat, denk je daar wel eens aan. Wat moet zo 'n kind niet van mij denken”?

Terwijl ze dit zegt denkt Sandra aan haar eigen jeugd met haar eeuwig ruziënde ouders. Haar in kleine kring beroemde vader die er tig maîtresses op na hield en haar verzuurde moeder die van kerk naar kerk hopte, haar dochter achter zich aansleurend. Hier hield Sandra een permanente aversie tegen alles wat met geloof of spiritualiteit te maken had aan over.

Ze groeide net een ietsje buiten Yogyakarta op, niet ver bij de Borobudur vandaan, een van de zeven wereldwonderen. Ze hield van de felle kleurenpracht van Java, de klapperbomen, bananenbomen, het schitterende gebergte en de diepe valleien. Vaak maakte ze lange wandelingen met haar broertje en haar vader door de regenwouden. Wat ook stevig in haar herinnering verankerd lag waren de huisje met hun rode daken, die gezien vanuit de auto, als ze de bergen

doorkruisten, sterk afstaken tegen het groen van de boomtoppen waardoorheen het rood gloorde. In Yogyakarta doceerde haar vader biologie aan de universiteit. Als specialist in de Rafflesia, de grootste vleesetende plant ter wereld, soms net zo rood als de daken van de Javaanse huisjes en eveneens omringd door groen, genoot hij internationale bekendheid.

Terugdenken aan Java beleefde Sandra als een visuele koan. In de herinnering herbeleefde zij de rust uit haar jeugd wanneer ze, op het erf gezeten, de flarden mist over de rijstvelden en rond het midden van de bergen zag hangen. Heel in de verte zag ze de gekromde gestalten van oude Javaanse mannen en vrouwen die korrel na korrel en rij na rij de rijst op de velden plantten.

Haar moeder zeurde alleen maar: over de muggen, de islamieten, de Javanen, de klamme hitte, de moessons, zelfs de Hollandse enclave moest het ontgelden, en om de tijd sneuvelde er wel weer een kerk, of een dominee, of een kerk en een dominee, waarna ze weer naarstig op zoek ging naar een andere gemeente. In een grijs verleden studeerde moeder namelijk zelf enkele jaren theologie aan de Vrije Universiteit waarna ze het voor altijd beter wist.

Als achtjarig meisje vrat Sandra, uit ongenoegen over de vele ruzies tussen haar ouders, van haar eigen stront, spuwde dat uit, om vervolgens zeep te vreten. Ze vertelde dit een keertje tegen Alfred op wie dit een diepe indruk maakte.

“Cut!”, schreeuwt de regisseur, waardoor Alfred en Sandra weer helemaal terug in de werkelijkheid geraken.

Op de set zelf, waar doodse stilte heerst, behalve dan het spel van de twee acteurs, ontstaat weer een levendig geroezemoes. Druk door elkaar heen pratend loopt iedereen in de richting

van de monitor waar ze het resultaat willen bekijken. Woest stuurt de regisseur ze weg. Niemand mag ook maar iets van het resultaat zien. Zeker de acteurs niet. Zij moeten volledig op hem vertrouwen. Zij moeten als het ware als blinden in het duister tasten. Vandaar ook dat ze slechts de eigen teksten en die van de tegenspeler van het moment onder ogen krijgen waardoor ze steeds in het

ongewisse blijven over het eindresultaat. In feite weet iedereen van deze eigenaardigheid maar het is een terugkerend ritueel waarmee ze de regisseur telkens weer opnieuw op de kast krijgen.

Dat ongewisse lijkt wel een beetje op de relatie tussen Sandra en Alfred die elkaar eveneens alsmaar aftasten zonder te weten waar ze uiteindelijk terecht komen, terecht willen komen.

Hij wil geen ruzie. Zij wil geen ruzie. Ze wil een vader voor haar kind, ze wil een maatje, ze wil een man, een man die zijn vrouwelijkheid ontwikkeld heeft, een man met zachte kanten. Tegelijkertijd moet het wel een echte kerel zijn, een vent met ballen. Aan die ballen mankeerde weinig dat had hij wel bewezen, althans tijdens de daad. Maar aan zijn spreekwoordelijke ballen durfde ze nog wel te twijfelen.

“Ik schaam me ook het meest voor Anna”, zegt Alfred, “ik weet niet goed wat mij mankeert, maar ik wil echt met je praten”.

“Ik weet niet of ik nog wel met jou wil praten”, gaat Sandra al half over stag.

Vanuit haar ooghoek ziet ze John Appel naar haar toe benen.

“Ik wil dat je weggaat”, zegt ze gehaast, “je stoort me. Ik ben aan het werk. Morgen zijn de laatste opnamen en daarna

vieren we een feestje bij Van Tingelen, in de grote zaal. Kom daar maar naar toe, ze zullen je wel binnenlaten. Ga nu maar weg”.

Vandaag zit alles hem mee. Hij voelt zich minstens zo opgelucht als die ochtend bij het verlaten van de pianozaak. Eventjes twijfelt hij maar kust haar dan toch brutaalweg op de wang. Theatraal keert ze haar gezicht van hem af.

“Ik vroeg je toch weg te gaan”?

“Ik ben al weg”, zegt Alfred.

Vrolijk loopt hij over de set en groet hier en daar een van zijn nieuwe vrienden.

Terwijl ze John in een PTT-pak hijst, slaat Sandra Alfred vanuit de verte gade en speelt er een flauwe glimlach rond haar lippen. Wat moest ze toch met die vreemde man”?

Ze kan amper hoogte krijgen van die vent, die soms zo kinderlijk lijkt en dan weer stoer en mannelijk. Die zachtaardige en vriendelijke man die soms zo heftig uit de hoek kan komen. Een heftigheid die in schrill contrast staat met zijn zachtmoedigheid waardoor die felheid des te harder aankomt. Ze voelt zich beducht voor zijn opvliegende driftbuien die zomaar uit het niets lijken te komen. In de korte tijd dat ze nu samen zijn wist hij al drie keer uit te barsten in een onverhoedse woedeaanval. Vervolgens laat hij ook nog eens twee weken niets van zich horen.

Die man gedraagt zich wel zeer onbetrouwbaar. Ze verlangt intens naar een tweede kind. De tijd dringt. Met haar achtendertig kalenderjaren heeft ze nog maar weinig maanstonen tegoed. Ze sloeg soms al enkele maanden over met haar menstruatie. Het uitblijven van die ongesteldheid beangstigt haar net zozeer als die eerste keer toen haar die

menstruatie wel overkwam. Die dag liep ze huilend naar haar moeder, met de bebloede lakens in haar hand. Ze woonden destijds al in Nederland. Moeder betoonde zich toen voor het eerst een echte moeder. Ze sloegde armen om

Sandra heen en legde haar uit wat het betekende. Ze gingen zelfs de stad in om maandverband en tampons te kopen. Mamma maakte gelijk van de gelegenheid gebruik om haar dochter seksuele voorlichting te geven, al ging dat wel gepaard met flinke schimpscheuten naar die lieden van het andere geslacht.

Moeder legde uit dat zo'n periode wel enkele dagen kon duren. Gedurende het eerste jaar schiep het zelfs een band die voorheen nooit bestond. Ze vergeleken de duur van de periode met elkaar. Ook hun reactie. Vlak voor de periode konden ze nogal kribbig zijn, en kropen ze vaak vroeg in bed om de volgende dag weer fris te kunnen beginnen. Tijdens de periode reageerden ze alle twee nogal onverschillig op hun omgeving. In die tijd moesten ze er vaak om lachen. Later hield dat snel weer op toen moeder misbruik van de band probeerde te maken door haar voortdurend mee te vragen naar een of andere pinkstergemeente.

Nadat haar moeder stopte met menstrueren ontwikkelde zij zich tot een steeds zuurder, grijs muisje, dat alsmaar klagend door het leven ging. Tot op de dag van vandaag bezoekt ze Sandra nog steeds. Ze woont in een buitenwijk van een fabrieksstad niet ver bij Sandra vandaan. Sandra's vader woont inmiddels in de Verenigde Staten waar hij op een provinciale universiteit in een obscuur stadje van een kleine staat les geeft. Ook hem ziet ze zelden. Het zijn vooral de ouders die het contact met haar in stand houden, schuldig als

zij zich voelen over hun scheiding. Voor Sandra zijn de bezoeken van haar moeder een ware geseling. Meestal is ze dagen van slag. Voor haar geestesoog doemt dan het angstbeeld dat zij op haar moeder zal gaan lijken wanneer ook zij met menstrueren stopt.

“Au, niet zo ruw.”

Sandra schminkt Johns gezicht zo hard alsof ze het schuurt.

“Je doet me pijn, Sandra”.

“Sorry”.

“Waar zit je met je gedachten”.

Ze knikt met haar hoofd in de richting van Alfred die amicaal een praatje aanknoopt met Julia Rembrandt. Sandra voelt een steek van jaloezie.

“Ach, die jongen is een geboren charmeur. Zelf dacht ik dat hij wat in mij zag”.

“In jou? Ben jij dan? Mijn Alfred is zo hetero als de neten”.

John was inderdaad in de Heer. Talloze verkapte tot onverbloemde signalen zond hij in Alfreds richting die daar volledig aan voorbijging. Het ontging hem ten ene male. Tot John er zich in arremoeude maar bij neerlegde dat Alfred zich nimmer tot zijn Heer zou bekeren.

Hoofdstuk 5

Opgetogen loopt Alfred de trap op. Halverwege zit Aschle. Hij tilt haar op. Zij giechelt. Vervolgens zet hij haar weer op de grond en gaat naast haar zitten.

“Zullen we woordjes met een ‘d’”, vraagt Aschle.

“Dat wil ik wel”, antwoord Alfred gespeeld twijfelend, “maar, dan moeten het moeilijke woordjes zijn. Woordjes laten we zeggen met een ‘d’ in het midden. Of anders woordjes die eindigen op een ‘d’.

“Met in het midden”, roept Aschle verheugd.

“Mode, mede, maden, maden is een mooi woord”.

“Maden, wat zijn maden”?

“Maden is net zoiets als meiden. Nee dat is flauw, jij bent, het zijn piepkleine beestjes”.

‘Die uit je vandaan kruipen als je onder de grond ligt, waar je botten stil verrotten’, wat de dichter wijselijk achterwege laat.

Aschle speurt naarstig, gretig als ze is de taal eigen te maken. Ze wil het beter leren spreken dan haar onbeholpen ouders waarmee ze soms tot haar schaamte naar de dokter moet om als tolk te fungeren. Wat beslist geen gemakkelijke opgave is, omdat als de dokter slecht nieuws brengt zij buiten op haar donder krijgt, want er zal wel niets van haar vertaling deugen. De boodschapper heeft het te allen tijde gedaan. Nog steeds. Ze aarzelt.

“Mode ... ”.

“Nee”, zegt Alfred streng, “het moet wel in het midden liggen”.

“Midden!”, roept Aschle verheugd.

“Dubbel ‘d’! Bull’s eye! Midden in de roos! O-o-o-one-hundred-and-eighty! Je bent een genie”.

Trots lacht Aschle van oor tot oor.

“Middel, middel”, laat ze er nog eens op volgen.

Alfred hoort de wijsheid doorklinken in haar kinderlijke stem. Beneden gaat de deur open. Aschle houdt het voor gezien. Vrolijk staat ze op, strijkt haar kleurrijke rokje glad en huppelt het portaalje over, de deur in, haar woning binnen, Alfred volstrekt vergetend. Daar verdwijnt ze, zijn nimf, terwijl hij achterblijft, de nymfomaan, Anna, Aschle, kinderen van één God. Bevallig stappen ze zijn blikveld binnen, tarten hem, dagen hem uit, om vervolgens weg te stappen, hem achterlatend als een verdorven vod. Alsof hij, hij.

Lolita? Lolalodialiedeke. Humbert Humbert. Wat een aberratie! Verdwaasd staart Alfred de diepte in, Aschle achter zich latend. Vanuit die diepe duisternis klost Fred Visser, alias Fret Zuur, moeizaam de trappen op, nauwelijks opgemerkt door Alfred.

“Kuch, kuch”!

Godjezuschristusnogantoe. Godsammelazarus. Er schuilt een eeuwigheid tussen het verdwijnen van Aschle en het verschijnen van Fred. Verschrikt springt Alfred op. Hij ziet gelijk de minachting in Freds ogen en begrijpt ook ter stond de beschuldiging die daarin besloten ligt: Alfred mag geen contact hebben met kleine meisjes. Alfred is een viezerik, een vuigaard, een stinkende smeerlap.

“Fred”, begint Alfred terwijl hij hem de hand reikt, “we kennen elkaar nu al drie jaar en hebben nooit een kopje koffie bij elkaar gedronken”.

Dit is Alfreds derde uitnodiging.

“Misschien moeten we dat een keertje doen”.

Fred negeert Alfreds uitgestoken hand volkomen.

“Ja, misschien moeten we dat een keertje doen”, antwoordt Fred minzaam.

Zo staan ze getweeën in het trapportaal, vlak bij elkaar. Ze ruiken elkanders adem. Het licht dat op een automatisch tijdsloot staat, slaat uit. De duisternis regeert. In dit moment ligt alles gelegen. Dit hier en nu scheidt heil en onheil. Bevangen door een onverklaarbare angst durft Alfred nauwelijks nog adem te halen, laat staan te bewegen. Toch kent hij geen angst, houdt hij zich voor. Zeker geen angst voor de dood, Der müde Tod. Zijn moeder koesterde een schrikbarende angst voor de dood. Ze sprak er bijna dagelijks over alsof ze hem wilde bezweren, om de tuin wilde leiden. Uiteindelijk trof ook zij hem in Isfahaan.

Eenmaal in de kamer valt er een last van hem af. Zijn leven mag dan wel van hoogtepunt naar dieptepunt slingeren, maar dat van Fret Zuur en diens vrouw Mien Chagrijn ligt altijd en eeuwig diep onder het minpunt. Ze kijken alsof ze gebogen gaan onder een zware last. Hij hoort ze nooit, die twee. Ze maken nimmer ruzie, verheffen zelden hun stem. Alleen als hij op zijn instrument speelt, hoort hij nog wel eens geschuiifel boven. Zoals nu. Hij speelt een vrolijk melodietje. Gaat volkomen op in zijn spel. Eentunne, tweetunne, drietunne, één, niets, niets, viertunne.

Boven ergert Fret zich mateloos aan het spel, die uitsloverij. Hij zit gespannen op één van zijn blauwleren fauteuilles. Op de vloer glanzend linoleum. Aan de wanden hangt verder helemaal niets. Alles oogt brandschoon. Het doordringende geluid van beneden lijkt de kamer te bezoedelen. Uit louter ergernis pakt hij de stofzuiger en zuigt fanatiek de vloer waar geen enkel stofje op te vinden valt.

Haarfijn voelt Alfred Freds ergernis aan. Hij bekommert zich er niet om, integendeel hij pakt mallets met nog hardere koppen, speelt sneller, vuriger, harder. Ingewikkelde ritmes spatten door de kamer, weerklinken tegen de wanden en gaan daar dwars door heen, via het plafond bereiken ze Freds oor. Meestal houdt Alfred rekening met de burens, soms vergeet hij ze helemaal, dan speelt hij midden in de nacht, net zo hard als overdag.

Boven gaat de stofzuiger uit, wat Alfred niet weerhoudt door te spelen. Fred kan het niet meer harden, slaat de handen over zijn oren, gromt, grijnst, grimast, totdat hij uit machteloze woede keihard met zijn voet op de grond begint te stampen.

“Hee, de buurman stampt ritmisch mee”.

In eenzelfde ritme kaatst hij de woede terug. Hij mag toch wel spelen zo midden op de dag? Kwaad pakt hij een cd uit de kast. Sympathy for the Devil. Dat zal die gereformeerde klootzak leren, of van welke gezindte die zouteloze oetlul ook mag zijn:

“Please allow me to introduce myself
I am a man of wealth and taste”

klinkt het keihard door de kamer. Boelgakov. De Meester en Margarita. Alfreds lievelingswerk. God als de wrekende Duivel en Alfred als zijn schizofrene zoon. Wild danst hij door de kamer. Alfred raakt als wel vaker volledig in de ban van de muziek. Net als Fret, alleen geniet deze er minder van. Fret rent als een wilde de trap af en bonst tegen de deur.

“Buurman”, schreeuwt hij met een hoge piepstem, “buurman, mag de muziek zachter, of ik bel de politie”.

Aanvankelijk hoort Alfred helemaal niets, tot er even een stilte klinkt tussen twee nummers door.

“Buurman, mag de muziek zachter”, klinkt het gepiep steeds luider, “of ik bel de politie”.

Dat laatste blijft hij als een mantra herhalen.

“Of ik bel de politie, of ik bel de politie”.

Dat onmiddellijke dreigen met de politie ergert Alfred mateloos. Kwaad rent hij naar de deur, trekt deze open en ziet Fret met gebalde vuist voor zijn neus staan.

“Of ik bel de politie”.

“Man donder toch op met je politie. Het is nog niet eens vier uur in de middag”.

“Vier uur in de middag man, het is vier uur in de nacht”.

Oeps. Foutje. De tijd moet even met Alfred op de loop zijn gegaan. Verbaasd blikt hij terug de kamer in. Door de ramen heen weerkaatst grijnzend het zwart van de nacht met hier en daar het vaalblauwe schijnsel van een lantaarn. Al die tijd moet hij door de kamer hebben gedanst. Fret staat compleet in zijn gelijk en torent ver boven Alfred uit. Hoger, alsmaar hoger oogt hij als het boze broertje van Aladdin. Drie verwensingen gunt hij Alfred. Na enkele excuses te mompelen, loopt Alfred ietwat verwilderd en volkomen bezweet terug de kamer in.

“O djee, o djeeheehee-hee. O djee, o djeeheehee-hee”, zingt het door hem heen.

Hij hoort daarbij ritmisch stampen van voeten op de aarde.

“Ahoe, ahoe, ahoema”.

Het stampen gaat over in geroffel van paardenhoeven over geschroeiende aarde. Voor zijn geestesoog verschijnen honderden in extase dansende indianen omgeven door een felle oranje gloed van hoge vuurstapels met diep in de lucht

schietende tongen van vuur. Op de achtergrond hoort hij een enorm geraas en gedonder. Voor hij het weet staat hij weer in de kamer te dansen. De knieën mallotig omhoog.

“Ahoé, ahoé, ahoema, she puts a spell on me”.

Terwijl Alfred nog ligt te slapen en het liedje van Redbone in zijn slaap prevelend zingt staat zijn matras daadwerkelijk in lichterlaaie. Weer een brand, vuur, Alfred moet een vuurteken zijn. De drank verhit zo sterk dat het matras wel moet gaan smeulen, net zoals de keuken, of nee dat lag toch net een ietsje anders.

Kleine vlammentongetjes snellen als dunne strepen over de vloer, kruipen aan de wanden omhoog, steken de kunstwerken in vuur en vlam, waarvan het glaswerk in stukken uiteenspat. Het plastic van de televisie smelt tot een verwrongen plastic. De beeldbuis knalt uiteen.

Wakker geworden door het geluid van de explosie schiet Alfred overeind en ziet het vuur wild om zich heen grijpen. Verbouwereerd bekijkt hij zijn lichaam van top tot teen. Hem mankeert helemaal niets, terwijl hij sliep in een zee van vuur. Vervolgens schiet hij omhoog het bed uit. Hij rent de trap op.

“Brand, brand”, schreeuwt hij zo hard als hij kan.

Deuren vallen open en dicht. Hij rent naar boven, ramt op de deur van Fret, stormt naar beneden en bonkt bij de ouders van Aschle op de deur, alsmaar brand roepend. Weer rent hij naar boven, naar zijn eigen etage. Er klinkt gevloek en geschuifel. In de verte hoort hij een hoge schreeuwende stem van een vrouw.

“Brand, brand”!

Alfred schiet de kamer weer in, grijpt een emmer, en probeert het vuur waar mogelijk te blussen. Fret rent binnen, op de voet gevolgd door Hassan, de vader van Aschle. Vanuit de verte

gilt een sirene. Voor hij er erg in heeft, klinkt het gerinkel van glas in de voorkamer. Brandweerlieden slaan de ramen in en stappen naar binnen. Getooid in zwartleren pakken en met gestaalde helmen op het hoofd stormen ze als Teutoonse krijgers de kamer binnen, de brandslangen ontrollend.

Vanuit zijn ooghoek ziet Alfred dat het keiharde hout van zijn instrument op de hoeken van de toetsen piepkleine vlammetjes begint te vatten. Woest kijkt hij om zich heen speurend naar een emmer water, of anders een doek. Op een T-shirt na is hij volkomen naakt. Snel trekt hij zijn t-shirt uit en slaat er mee op de likkende vlammetjes.

“Mijn instrument, mijn instrument”, roept hij half huilend.

Een brandweerman pakt hem bij de schouders en slaat een deken om hem heen. Woest werpt hij de deken van zich af.

“Kijk dan toch man”, wijzend op de xylofoon.

“Rustig, man”!

Beneden, tussen de brandtoeristen, staat Aschle druk springend en wijzend alsof het een kinderfeestje betreft.

“Het is mijn buurman”, roept ze trots.

“Rustig, rustig, wat zou ik in godsnaam rustig doen”, antwoordt Alfred de brandweerman.

Alfred ziet hoe een andere brandweerman Fret en Hassan met zachte drang de deur uit werkt. Weer een andere brandweerman blust de smeulende resten in de keuken. Wanhopig kijkt Alfred om zich heen en ziet de zwartgeblakerde wanden, nu volkomen in stijl met die van de keuken. Van zijn bureau rest helemaal niets meer. Al zijn werk, volkomen in rook opgegaan.

“Brand, meester”, roept de brandweerman die de keuken uitstapt.

Twee agenten stappen de kamer binnen en zodra zij binnenkomen beseft Alfred de oorzaak van de brand. Alfred, die anders nooit rookt behalve dan een blowtje, wat je geen roken mag noemen, rookte een stickie in bed en dat stickie moet uit zijn handen zijn gegleden. Waarom leefde hij nog? Het zou zo'n mooi contrast zijn, hij levend verbrand, terwijl zijn moeder, dood, kil

"Bent u de hoofdbewoner", bast een van de agenten.

De brandweerman heeft Alfred wederom een deken omgeslagen. Nog steeds volkomen aangeslagen knikt hij gedachteloos naar de agent. Hij moet vanavond naar Sandra.

"Voorlopig kan ik hier niemand meer ontvangen".

"Zeg dat wel, behalve misschien je schoonmoeder", grapt de andere van de twee agenten.

"Heeft u enig idee, wat de oorzaak kan zijn".

"Geen idee".

Nu vooral geen waarheid vertellen. Ze komen er toch achter. Geen waarheid vertellen. De doordringende stank van gesmolten plastic en verbrand hout dringt tot diep in zijn neusgaten. De stank walmt hem tegemoet. Dit is het ware inferno. Hij slaat zijn armen ten hemel om ze moedeloos weer ter aarde te richten. Wat heeft het voor zin. Van de boekenkast zijn de planken volledig verbrand en twee nog niet helemaal verkoolde staanders rusten tegen elkaar als twee uitgeputte bokkers in de ring tijdens de dertiende ronde, te moe om elkaar knock-out te slaan.

"U zult met ons mee moeten naar het bureau".

"Waarom", vraagt Alfred verbaasd.

"We moeten proces-verbaal op maken, dat kan toch moeilijk hier"?

Proces-verbaal. Dat is uitstekend. Hij wil hier toch weg. Hij wil vluchten. De pyromaän vereenzelvig't zich volslagen met zijn omgeving. De zwartgeblakerde wanden vormen het decor van zijn geest. Hij toeft in het voorportaal van het schimmenrijk. De geüniformeerde mannen zijn gardisten van de duivel die hem naar de Hades komen begeleiden. De restanten van tafel, bed en stoelen vormen de obstakels uit deze heksenkring. Hij moet rennen voor zijn leven. Ze hebben het op hem voorzien. Onverhoeds zet Alfred het op een lopen. Hij stormt de kamer uit en rent de trap af.

“Waar gaan we naar toe, mannetje”, roept een van de agenten clichématig, een manier van spreken waar agenten het patent op hebben.

Buiten sjeest hij langs de massa en hoort nog net het heldere stemmetje van Aschle zijn naam noemen. Met slechts de deken om zich heen geslagen sprint hij voorbij de groep. Alleen Fret Zuur behoudt zijn tegenwoordigheid van geest en rent achter Alfred aan. Als hij vlak bij hem komt, weet hij een slip van de deken vast te grijpen en geeft daar een stevige ruk aan waardoor Alfred wel gedwongen is de deken los te laten. Volslagen naakt rent hij verder, nagestaard door verbaasde voorbijgangers die in de mening verkeren met een vroege streeker van doen te hebben. Zijn tred gaat over in de afgemeten passen van een lange afstandloper. Soms loopt hij op het trottoir, dan weer over het asfalt, auto's en fietsers atletisch ontwijkend. Achter hem klinkt de sirene van de politiewagen die de achtervolging heeft ingezet. Alfred slaat een volkomen verlaten zijstraat in. Hij loopt midden op de weg, in een gestage tred. Hij hoort of ziet niets meer, behalve dan het geklets van zijn blote voeten op de koude stenen. Ook

het geluid van de achtervolgende politiewagen ontgaat hem. Volslagen uit het lood geslagen loopt hij alleen nog maar om het lopen, volkomen opgaand in een stevige cadans. Na heel veel moeite slaagt de politiewagen er in hem te passeren en de weg te blokkeren.

“Ik heb echt geen idee waarom ik wegrende”, zegt Alfred terwijl hij moedeloos zijn hoofd in zijn armen vlijt. Hij zit op het politiebureau in een tl-verlichte ruimte. Hij draagt een ziekenhuisgroen papieren pak, dat hij van de politie heeft gekregen om zijn naaktheid mee te bedekken. Zijn pak kleurt prachtig bij de pastelgroene wanden waar verder niets op hangt. Alleen een tafel staat in de claustrofobisch kleine verhoorkamer, met naast hem een lege stoel en daartegenover een agent op een draaifauteuil op wieltjes waar de agent gretig gebruik van maakt: ‘Van voor naar achter van links naar rechts, van voor naar achter, van links naar rechts. Zijn hoofd lijkt wel een varkenskop, daar zit zowaar geen haar meer op’. Hij heeft wel iets van die Nederlandse Amerikaan, die smeris. ‘Zijn neus lijkt wel een zurebom, ik wou dat ik er in happen kon. Maar zoiets doet men niet hier in Nederland’.

“Ben ik gearresteerd, anders wil ik een advocaat spreken”.

“Nee, nogmaals u bent niet gearresteerd. We moeten alleen een proces-verbaal optekenen in verband met de verzekering”, zucht de agent moedeloos.

Wie bedoelt de beste man met we, ‘wij’ de brave Hollander, bedoelt hij het gehele politiecorps, of adresseert hij zichzelf op Koninklijke wijze? In ieder geval valt Alfred hier buiten, het is hij tegen de rest van de wereld, en die heet afgekort, logischerwijs, ‘we’, de ‘we’ van wereld. Dit is het peeskamertje van de waarheid. Van de wanden druipt bloed. De ‘Zaanse

Methode' vindt hier plaats. Alfred verwacht elk moment geconfronteerd te worden met foto's van het verkoolde lijkje van Aschle. Ze zullen leugens toepassen om hem tot een bekentenis te dwingen. Met emotionele chantage halen ze de waarheid boven tafel. Lach maar Alfred, lach maar, roept zijn geweten. Felle lampen zullen ze op hem richten en tijdens zijn eenzame opsluiting zullen ze hem martelen met snoeiharde muziek uit de negende van Beethoven.

De borstelwenkbrauwerige agent draagt de spaarzame zwarte stekeltjes keurig in gelid rechtop, er doorheen schijnt zijn glimmende schedel. Zijn baardhaar groeit veel weelderiger, daar valt nauwelijks tegenop te scheren. Het zwart tekent zich scherp af op zijn geprononceerde kaken, wat weer schril contrasteert met het witte speeksel in de mondhoeken. Bij het spreken spuugt hij zo rijkelijk dat Alfred met moeite de neiging weet te onderdrukken om uitgebreid de tafel schoon te poetsen. Wel veegt hij zo nu en dan ostentatief zijn gezicht droog. De agent doet alsof het hem ontgaat, al maakt het hem wel kwaad waardoor hij nog meer gaat schuimen.

"Meneer, als u gewoon een beetje meewerkt dan ronden we dit af en kunt u naar huis".

"Naar huis? Welk huis"?

"Dat is uw probleem".

Zeg dat wel. Hoe kan hij zijn gezicht nog ooit op de trap vertonen. Hij schaamt zich diep en overdenkt schuldbewust wat er nog meer gebeurd zou kunnen zijn. Stel. Aschle. De burens boven, een mindere ramp, maar wel vervelend om samen met hen bij Petrus aan te moeten kloppen. Dan wist hij

zeker dat hij zich in het voorportaal van de hel bevond.

De benedenburen. Hij vroeg zich even af of de islamieten een andere poortwachter dan Petrus hadden. In zijn brieven verketterde Petrus andersdenkenden al. Dan konden die moslims toch moeilijk in zijn bootje stappen.

“Dat is mijn probleem, u heeft helemaal gelijk. En in antwoord op uw vraag kan ik u verzekeren dat ik niet of nauwelijks drink en dat ik ook niet rook. Verder gebruik ik geen drugs”, ostentatief ontbloot Alfred zijn maagdelijke armen waar nooit een shotje doorheendrong, “dus, nee, ik heb geen idee hoe de brand is ontstaan”.

“U doet er nou wel zo gemakkelijk over meneer, maar beseft u wel wat er gebeurd zou kunnen zijn”?

Schuldbewust doet Alfred er het zwijgen toe. Er komt een vrouwelijke agente binnen die iets in het oor van haar collega fluistert. Hij kijkt van de vrouw naar Alfred en als de vrouw verdwenen is, schraapt hij zijn keel.

“Voorlopig gaat u nog niet naar huis. We zijn verplicht u hier te houden. Er komt straks een psychiater die met u gaat praten”.

“Een psychiater”?

“Ja, een psychiater. U loopt naakt over straat. Uw huis staat in de fik zonder aanwijsbare reden. De brandweer kon geen oorzaak vinden. Misschien stak u het zelf wel in de hens”.

“Doe niet zo raar man”.

“Voorlopig bent u hier degene die raar doet”.

Psychiaters. Hoeveel psychiaters gingen hem voorbij? Hoeveel nog te gaan? Ze diagnosticeerden maar raak, al naar gelang hun eigen specialisme, of nog erger, hun eigen afwijking. Het begon al heel vroeg, bij een schoolpsychologe; een mollige

zwaaropgemaakte vrouw die hem binnen enkele minuten als narcistisch diagnosticeerde en zich tijdens het gesprek vooral concentreerde op het lakken van haar nagels. In die tijd presteerde Alfred ondermaats vanwege de spanningen thuis. Alleen al om de wekelijkse lijdensweg naar die Babylonische hoer te vermijden, presteerde hij steeds beter. De school weet de verbetering aan de dochter van Satan, zij, die drie maal zes, de naam van het beest op haar dijen getatoeëerd had staan.

Op negentienjarige leeftijd kwam hij voor de tweede keer in contact met een zieleheilsoldaat. Ditmaal luidde het vonnis manisch-depressief. Levenslang lithium oordeelde de rechter. De man stond al klaar met zijn pot vol pillen. Op die leeftijd, begin jaren tachtig, prefereerde Alfred andere pilletjes, pretpillen die je op houseparty's kon kopen. Feestjes waar de jonge meiden steeds schaarser, uitdagender, gekleed gingen omdat in die tijd het hiv-virus daadwerkelijke seksuele uitspattingen betugelde.

Tijdens zijn studie belandde hij in de kraakbeweging, daar werden de pilletjes minder chique bevonden. Speed, alcohol en stinkende nederwiet vormden hier de sociale motor. Door abrupt met speed te stoppen, belandde hij in zijn eerste grote depressie. Niet veel later overleed zijn moeder, wat hem nog dieper deed zinken, samen met zijn vader, wat beslist geen band schiep. In die tijd verloor Klaas niet alleen zijn vrouw maar ook zijn praktijk aan vreemde praktijken waar het hele dorp schande over zou spreken. Schande over spreekt.

Moeder stierf aan een gebroken hart. Het kan ook een hartverlamming zijn geweest, maar Alfred hield het liever op het eerste. Feitelijk stierf ze aan het laatste. Vader hield het credo van Demostenes, de beroemde redenaar van het oude

Griekenland, er op na; "Courtisanes hebben we voor de wellust, concubines voor de dagelijkse lichamelijke behoeften en wettige echtgenotes om wettige kinderen te baren en als trouwe wachters van het huis". Moeder weigerde te wachten.

Bij een consult met een tiener ging hij te ver. Ook tegen het meisje lispelde hij: kleedt u zich maar uit, maar hou uw slipje maar aan. Het kind jankte van extase. Ze kwam! Ze Kwam! Ze kwam!

Aanvankelijk hield moeder het geschreeuw nog voor huilen. Maar toen ze haar oor aan de deur van de praktijk te luister legde, hoorde ze toch echt het onvervalste geluid van een dame in orgastische nood. Een nood die pa op hypocritische wijze ledigde. Vanaf die dag stopte ze met spreken. Een week later at ze niet meer en twee weken daarna stopte ze zelfs met drinken. Drie weken later stierf ze.

Klaas lag drie dagen lang naast het ontzielde lichaam in bed. Daarna begon het lijk te stinken waarna hij de vrieskist leeghaalde en haar daar in stopte. Alfred voelde in die tijd een onverklaarbare onrust die hem naar het ouderlijk huis dreef. Daar trof hij zijn vader aan, volkomen in de war. Op vragen naar zijn moeder stamelde de man maar wat. In de kelder vond hij een enorme ravage rond de vrieskist waar muizen vrij spel hadden. Hij wist dat hij de vriezer gesloten moest laten. Toch opende hij de kist en zag zijn moeder die hij aanvankelijk niet eens herkende. Ze droeg nog kleren: een zwarte jurk met een wit halsje en zwarte nylonkousen. Ze ging gekleed alsof ze voor zichzelf in de rouw ging. Over het gezicht hing een dun laagje sneeuw waardoor hij haar nauwelijks herkende, al twijfelde hij geen moment.

Een half jaar later moest Klaas voor de rechter verschijnen.

Klaas zelf onderging inmiddels een behandeling voor manisch-depressiviteit. Een ziekte waar hij zich eerst zelf voor behandelde. Hij schreef zichzelf pretpillen voor die hem in een continue hypomane stemming hielden waardoor hij zich seksueel oppermachtig achtte en elke vrouw vanaf zestien het hof probeerde te maken. Meestal met succes. De rechter achtte hem terecht onschuldig aan moord, al dacht het dorp daar anders over. Zijn praktijk liep leeg met de snelheid van het uit een doorgesneden hoofdader spuitend bloed. Het duurde jaren voordat Alfred hier een plekje voor vond en weer op goede voet met zijn vader kwam te staan.

“Ik vond haar in een vrieskist”, zegt Alfred volkomen onsamenvattend tegen de psychiater die tegenover hem zit.

De rijdende psychiater, een jonge man nog, met dikke, kortgeknipte krullen die zijn mooie Griekse kop omkrans, draagt, tot Alfreds stomme verbazing, witte schoenen. Wat moet dat toch betekenen, witte schoenen voor een psychiater? Hoe zou Freud dat duiden: maagdelijk ten voeten uit? Of ging die man, net als hij, op witte schoentjes, langzaam lopen op witte schoentjes, om zijn eigen gekte te bezweren?

“In een vriezer zegt u, dat is vreemd, en dat terwijl uw huis verbrandt ...”.

Koud tegenover warm, nat tegenover droog.

“Ik ben nu eenmaal een vat vol tegenstellingen. Van hoogvlieger ga ik, tot diepzeeduiker”.

“Vreemd”.

“Wat is daar nou zo vreemd aan, man”.

“Wordt u nu boos op mij”?

“Nee”, antwoordt Alfred afgemeten, “boosheid is mij vreemd”.

“‘Vreemd’ zegt u. Eigenaardig”.

“Inderdaad, curieus, merkwaardig, opmerkelijk, zonderling. Moeder stierf aan een hartaanval. Vader stopte haar in een vrieskist”.

Alfred schrikt zelf van zijn oneerbiedige toon.

“Dat zei u, ja”, spreekt de psychiater, terwijl hij nadenkend aan een afwezige sik plukt, “u zei dat, ja”.

“Weet u dat ik een beetje gek van u word”.

“Van mij”?

“Van u”.

“Van mij”.

“Van u”.

“Vader gaat vreemd. Moeder kan daar niet tegen”, spreekt Alfred in staccato.

De twee kijken elkaar aan.

“Wat wilt u nou van me”?

Geduldig legt de psychiater voor de derde maal uit dat hij hier is om te kijken of Alfred voor een IBS, oftewel een inbewaringstelling, in aanmerking komt. Een inbewaringstelling, alsof ze hem straks in een wekfles stoppen en ergens wegzetten in een kelder tussen het bier.

“Dat betekent dat we u per onmiddellijk op laten nemen. Ik zal een geneeskundige verklaring invullen”.

“Maar wat misdoe ik dan, man”?

Omstandig legt de psychiater hem uit wat er allemaal gebeurd had kunnen zijn als Alfred de brand te laat zou hebben ontdekt.

“Ware het niet dat”, stribbelt Alfred gedragen tegen, “ware het niet dat”.

Als de ernst tot hem doordringt, gaat de wereld met hem op

hol. Wie heerst hier over leven en dood? Hij, alleen Hij, het Opperwezen! Alfreds geest ontvlucht de kamer. De psychiater ziet Alfreds ogen draaien en verwacht elk moment een flauwte, die uitblijft. De spanningen van de dag zoeken een uitweg. Hooghartig blikt hij in de ogen van de psychiater die ingespannen naar hem kijkt. Weer rollen zijn ogen weg. De psychiater verandert in zijn overleden oma die hem wenkt. Hij mag daar geen gehoor aan geven, daar ligt de dood. In diezelfde lege, kale kamer ziet Alfred een vlieg veranderen in een zwarte kat. De tafelpoten krommen alsof ze van rubber zijn en amper het wankele blad kunnen dragen. De drie stoelen walsen de kamer rond tussen de zwevende wanden.

“Keer terug naar de wereld”, hoort Alfred de Boeddha roepen. “Begrijpt u mij”, vraagt de psychiater, Alfred ernstig aankijkend.

Alfred mag niet vergeten. In een flits bezocht hij het Godenrijk en beseft het gevaar daarvan. Het mobieltje van de psychiater gaat af. Een ringtone van the Police weerklinkt: ‘We are spirits in a material world’, hoe toepasselijk.

Dan valt hij als een epilepticus zonder stuipen van zijn stoel. Het schuimen in de mondhoeken laat hij over aan de borstelwenkbrauwerige agent die de kamer binnen komt stormen pal nadat de psychiater op de alarmbel drukt.

Drie uur later zit hij wederom tegenover een psychiater, maar nu een van vrouwelijke kunne. De vrouw loopt tegen de zestig.

“De derde psychiater die me diagnosticeerde was Job Steingold, hij noemde mij een borderline, of borderliner, dat klinkt net zo iets als bordenwasser, vindt u ook niet”.

De vrouw kan er niet om lachen. Streng kijkt ze hem aan, over het montuur van haar leesbril heen. Het lijkt wel de dag van de kale kamers, want ook hier zitten ze in een kamer waarin niets de wanden siert. Er staat slechts een tafeltje bij de deur met daaromheen drie stoelen en wat dieper in de kamer een smetteloos leeg bureau.

“Ik heb nooit zo goed begrepen wat hij daar nou mee bedoelde”.

De vrouw gaat volstrekt fantasieloos gekleed. En haar diepe bas boezemt angst in bij Alfred. Voor hem zit de reïncarnatie van Kenau Simon van Hasselaer, de vrouw die tezamen met haar damesclubje de Spanjaarden met pek en vuur te lijf ging.

“Iemand met borderline lijdt aan sterk wisselende stemmingen, is vaak zeer impulsief en kan nogal extreem op situaties reageren”, zegt ze zakelijk.

“O”.

“Is dat bij u het geval”?

“Dat weet ik niet”.

Hij voelt zich totaal uitgeput. De woorden van de psychiater dringen nauwelijks tot hem door. Ze lijken gedempt als een transparante dikke deken van mist, een grijze massa die eveneens zijn zicht belemmert. Hij voelt het zweet over zijn voorhoofd gutsen alsof dit het condens van die dikke deken is. Die massa bemoeilijkt zelfs zijn bewegen. Soms slaat hij de flarden mist weg voor zijn ogen en ziet dan de peinzende blik van de psychiater en het bewegen van haar lippen, de klanken gaan aan hem voorbij.

Even later komt er een vriendelijk ogende jonge vrouw van vroeg in de twintig binnen. Ze draagt een hippe broek met zeer wijd vallende pijpen en een zwart strak truitje dat vreemd

met de broek contrasteert. Ze heeft een vollemaansgezicht en haar huid is ontsierd door gaten en putjes.

Alles gaat traag, alsof iedereen zich moeizaam een weg door de dikke mist baant. Mevrouw Kenau staat op en reikt hem de hand. Hij reikt terug, maar veel verder dan, hij strekt uit als een drenkeling, naar die hand, bij het strekken ligt wanhoop in zijn gezicht besloten. Als de vrouw verdwijnt blijft hij alleen achter met het meisje met het pokdalige gezicht, dat desondanks vriendelijk oogt. Hier valt Alfred aan seksuele verwarring ten prooi. Wil zij? Moet hij? De vrouw gaat hem voor door een lange gang, met aan weerszijden grijze deuren die nergens naar toe leiden. Ze loopt naar een kast en haalt daar lakens uit, een sloop en handdoeken. Met het setje in haar hand gewapend lopen ze weer terug, als in gelid, hij achter haar aan op gepaste afstand, zoals een Turkse vrouw achter haar man. Angst grijpt hem bij de strot als ze voor één van de deuren blijven staan en de vrouw een sleutel tevoorschijn haalt waarmee ze de deur opent. Verkrampt wacht hij tot de deur langzaam open gaat. Het voelt alsof ze door de sneeuw ploegen.

Met een druk op de knop floept het licht aan, een beetje overbodig vanwege het daglicht dat van buiten naar binnen dringt, en ziet Alfred een redelijk grote kamer met een eenpersoonsbed, een nachtkast, een grote bureautafel en een gele stoel die vloekt bij het lichtgroen gemarmerde linoleum. Voor het raam hangt een rolgordijn met een heel kort kralen kettinkje. Later bedenkt hij dat dit waarschijnlijk zo kort is om zelfmoord tegen te gaan.

De verpleegster, Irene, ontpopt zich tot een energieke dame.

“Hier is de doucheruimte, meneer Mooij, uw bed mag u zelf

doen”, zegt ze alsof het een gunst betreft.

Ze laat weten dat ze zo terug komt met de medicijnen. Bij het weglopen kijkt Alfred haar achterna en ziet een aardig voluptueuze kont, zo rond als haar vollemaansgezicht. Hij betreurt haar vrijetijdskleding. Liever zag hij een dame in witgesteven kostuum. Een smetteloos keurig kapje op het hoofd, type Nurse Ratched uit *One Flew over the Cuckoo’s Nest*. Met harde hand moest ze hem dan onderstoppen en bij onwillig gedrag wilde hij best wel met de billen bloot om haar harde strenge en gevreesde hand over zijn onderdanige billen te laten striemen. Dat wilde hij ondergaan. Tucht. Hij; verworpene der aarde. Met moeite onderdrukt hij een erectie en neemt voor zich te masturberen als Nurse Ratched, Irene, straks weg gaat. Dat lucht altijd op.

Bij het weglopen van Irene valt de deur hard in het slot. Vlak in de buurt slaat een kerktoren zeven uur in de avond. Vanuit het vierkante raam kijkt hij uit op een groot braak stuk bouwterrein dat grenst aan de tuinen van enkele eengezinswoningen. Tijdens de vallende avond zit in één van die tuinen een groot gezelschap aan de barbecue. Hoge kinderstemmen kraaien van plezier. Over het terrein fietsen jochies op hun mountainbikes. De zon schijnt nog steeds. De verpleegster komt weer binnen.

“U krijgt 10 milligram valium voorgeschreven en voor de nacht kunt u nog nachtmedicatie krijgen, naar behoefte”.

Zo ligt hij ’s morgens nog in bed te smeulen in het vuur, om ’s avonds in een psychiatrische inrichting te bivakkeren en pilletjes gevoederd te krijgen. Om het gordijn dicht te rollen en de wereld buiten te sluiten moet hij op de stoel gaan staan en aan het korte koordje trekken.

Hij wil totaal isolement, sleept de tafel naar het gangetje zodat hij de deur kan barricaderen. Vervolgens zet hij de stoel en het nachtkastje boven op de tafel en schuift het bed er achter om daarmee de deur nog verder te barricaderen.

Om de zoveel tijd hoort hij de kerkklok slaan. Weer gaat de klok. Alfred telt elf maal. Hij ontwaakt door het geluid van slaande deuren. Het zweet gutst van hem af. Hij ligt dan ook onder twee dekbedden en draagt nog steeds het gifgroene papieren kostuum dat de politie hem die ochtend gaf. Door het natte zoute zweet begint het pak al op enkele plekken te scheuren.

Heel in de verte klinkt regelmatig gebonk. Het lijkt alsof er een hoofd tegen een muur beukt. De gebeurtenissen van de vorige dag glijden langs hem heen. Niets zegt hem nog iets. Misschien ligt hij thuis en ontwaakt hij straks uit een nare droom. Voorzichtig doet hij een oog open en als dat een beetje aan de duisternis gewend is, ziet het niets wat ook maar in de verste verte aan zijn woning doet denken. De schrik slaat hem even om het hart waarna hij alles weer vergeet en zich in louter onverschilligheid verliest.

Hij waant zich een achterkleinkind van Willem Barentsz, verloren in de eindeloze vertes van de Noordpool. Overal om hem heen klinkt het huilende geluid van de wind en scheert opwaaiend stuifsnieuw in razende vaart aan hem voorbij. Hij onderscheidt elk minuscuul klein afzonderlijk sneeuwvlokje verscholen tussen alle andere afzonderlijke deeltjes die als een wolk van miljoenen witte spreuwen een magische dans uitvoeren. Wolken die in razend tempo uiteen wijken en tot grote hoogtes stijgen om zich in ware doodsverachting weer naar beneden te storten. Alfred ziet niets dan wit met het

inktzwarte van de nacht als achtergrond. Rillend van de kou raapt hij de weggegeden dekens van de grond en slaat ze weer over zich heen.

Onrustig draait hij heen en weer. Hij slaapt, noch waakt, in die kamer, op dat varende bed geraakt hij in een vreemde trance; een onstuimige, extatische roes neemt hem in bezit en voert hem mee. Zijn zintuigen scherpen zich. Geluid, smaak, tast, geur, zicht. In de nacht ontwaart hij het volledige kleurenspectrum tot ver voorbij het onzichtbare licht, het onzegbare, onnoembare. In picoseconden openbaart zich het verval van de atomen die de tafel- en de stoelpoten bij elkaar houden. Hij ziet ze tot gruis ineen krimpen en weer uit zichzelf herrijzen. Zo zal het hem ook vergaan: Alfred, Feniks. Feniks, Alfred. Hij zal wederkeren als Krijger der Krijgers, als de verlosser met zijn tong als een tweesnijdend zwaard, de eerstgeborene der doden, de heerser over de vorsten der aarde.

Het besef van het hemelse openbaart zich schaamteloos aan hem.

Gestimuleerd door nurse Ratched en aangemoedigd door zijn zwengelende arm ejaculeert hij, het kleffe zaad op de witte lakens spuitend. Slechts heel even komt hij tot rust. Vervolgens dringt het ene na het andere besef tot hem door. Hij begrijpt de werking van televisie. Hijzelf is tegelijkertijd zender en ontvanger. Hij speelt met de deeltjes van het ultraviolette licht, laat het weerkaatsen tegen zijn gespreide handen, zijn gestaalde handen, die als hij wil, in vlees veranderen waar wonden in verschijnen en het bloed uit vandaan stroomt. Het hart voelt puur en rauw. Alfred schreit bittere tranen die uiteindelijk tot bloedens toe over zijn wangen glijden.

Hij huilt om het kind dat hij nooit was, om Anna die eeuwig kind zal blijven. Hij neemt alle schuld op zich en wast de zonden in zijn bloed. Televisiebeelden dringen zich aan hem op: een naakt Aziatisch meisje, rennend, huilend over een zandweg, de rug in een vreemde zijdelingse kromming en een grimas op het gelaat. De Schreeuw. Twee vliegtuigen die wolkenkrabbers doorboren. Een achterovervallende man in een traag passerende cabriolet langs een grote menigte, opgenomen met een amateurcameraatje in korrelige zwart-witbeelden. Een man met een mal snorretje de rechterhand gestrekt, een andere man met een mal snorretje en een gek hoedje, met veel zwarte kool rond de ogen. Doeken van Kiefer. De eenzaamheid van Hopper, de decadente transparantie van Bacon. Duizenden doeken van honderden schilders tuimelen voorbij.

The Rumble in the Jungle, met Mohammed Ali in de hoofdrol en Foreman die tegen de vlakke gaat. Alfred herinnert zich de beelden van een uitzinnige menigte in Kinshasa. Hij herinnert zich die nacht nog goed. Mannen waren ze. Vader maakte hem speciaal wakker 's morgens om een uur of vier. Zaten ze samen op de bank, schijnbewegingen te maken. De roffelende vuisten van Cassius Clay, ze moesten nog wennen aan zijn naamsverandering, tegen het opzwellende gezicht van Foreman rammend. Die nacht kreeg hij zelfs zijn eerste biertje te drinken. Veertien was hij toen, in negentienvierenzeventig. Wat hem nog het meeste bij bleef was die opzwevende meute, die Ali omringde ver voor het gevecht nog moest beginnen. George Foreman, de man met de moker die het op moest nemen tegen de Lichtvoetige.

'Boem, boem', rammen de vuisten van Foreman, 'zoef, zoef',

antwoordt Ali flitsend.

‘Boem, boem’.

“Meneer Mooij”?

‘Boem, boem’.

“Meneer Mooij”?

Iemand slaat op de deur en probeert deze open te schuiven, wat ook lukt voor enkele centimeters. Geschrokken veert Alfred op en ziet het gedeelte van het gezicht dat bij een tamelijk lange man hoort met een kale schedel.

“Meneer Mooij, dit gaat toch niet, zo kunnen we toch niets voor u betekenen”?

Alfred verstopt zich diep onder het dekbed.

De man blijft eventjes moedeloos staan en verdwijnt dan onverrichter zake. Vanuit de gang hoort Alfred gedempte voetstappen. Deuren slaan hard dicht. In zijn kamer is het nog steeds donker vanwege de neergelaten rolgordijnen die geen enkel licht doorlaten. Terwijl Alfred in bed blijft liggen gaan de uren voorbij. Hij volgt het verloop van de tijd door het slaan van de klokkentoren.

“Meneer Mooij, er is een advocaat die u wil spreken”.

Een advocaat, wat moet hij nou in Jezusnaam met een advocaat? Er staan nu meerdere mensen voor de deur. Een enorme vent met flinke bierbuik duwt de deur met tafel en bed en al open. De kale man kruipt over de tafel en schuift het bed opzij zodat ook de tafel weer op zijn plek kan komen te staan. Hij rolt ook het gordijntje open. Beschaamd verschuilt Alfred zich nog steeds diep onder het dekbed. De man met de bierbuik schuifelt nieuwsgierig mee naar binnen, gevolgd door een vrouw van midden vijftig die gekleed gaat in een grijs mantelpakje met krijtstreep. Ze draagt

het grijze haar kort geknipt en juist door haar gebruinde huid zie je goed de donzen haartjes op haar wangen. Alfred die zich niet langer meer verstoopt, richt zich half overeind en kijkt haar aan. Hij kijkt nadenkend naar de smalle dunne bleke streep die haar lippen vormen. Haar lippen staan een klein beetje schuin, rechts omhoog.

“Goedemorgen meneer Mooij”.

Alfred gromt iets van een groet terug.

“Weet u waarom ik hier ben”, vraagt ze op een toon alsof ze met een infantiel kind spreekt, haar bruine aktetas stevig onder de oksel klemmend als om haar autoriteit nog eens extra te benadrukken.

In feite onderdrukt ze hiermee haar angst voor de waanzin. Ze houdt niet van het ongerijmde. Alles moet vast liggen. De Wetten.

Alfred heeft geen enkel idee.

“Over drie dagen komt hier een rechter om te kijken of u inderdaad voor een IBS in aanmerking komt. Ik ben aangewezen om u hierin bij te staan”.

“Ik heb niemand nodig”.

“Het is geen gunst, meneer Mooij, het is een plicht”.

De drie staan een beetje ongemakkelijk voor Alfreds bed. Hulpeloos kijkt de vrouw naar de kale man die op zijn beurt naar de man met de bierbuik blik.

“Als jij nou eens even weg ging, Willem”.

“Ja, maar, mijn medicijnen”, probeert Willem zijn aanwezigheid te rekken.

“Willem”!

Willem verdwijnt.

De advocate legt hem in enkele bewoordingen uit wat er

plaats gaat vinden. Als Alfred wederom te kennen geeft niets met haar van doen te willen hebben haalt ze de schouders op.

“Dat is jammer voor u, het is beter maar gewoon mee te werken dan komt u er het beste van af”. Er vinden nog wat plichtplegingen plaats waarna de vrouw vertrekt.

De kale man biedt Alfred uitgebreid zijn verontschuldigingen aan. In deze kamer mag Alfred doen wat hij wil, dat is zijn privédom. Ook mag hij medicijnen. De psychiater heeft hem vier maal daags valium voorgeschreven met een afbouw naar nul over drie dagen. Hij moet hier dus nog minimaal drie dagen blijven, begrijpt Alfred. Als de man weggaat weet hij wat hem te doen staat. Hij gaat zijn moeder achterna, net als zij zal hij versterven. Geen korst brood zal hij meer nemen, geen slok water meer drinken. Het licht moet buitengesloten.

Een beetje wankel ter been nog stapt

hij het bed uit en sluit het rolgordijn waarna hij zich overgeeft aan de duisternis.

De dag gaat tamelijk snel voorbij en ook in de nacht gebeurt er weinig noemenswaardigs. Meestal ligt hij met open ogen naar het plafond te staren. Soms draait hij zich op zijn zij, keert zich naar zijn andere zij, om uiteindelijk weer op zijn rug gelegen naar het plafond te staren. In het duister kan hij nog net de structuur ervan ontwaren. Het is tamelijk dik gesausd met veel zand in de verf die zorgt voor dikke bobbel als die op de huid van Irene. Zijn lippen zijn droog en zijn keel schraperig. Hij vraagt zich af hoelang het duurt voordat de dood zijn intrede doet. Bij zijn moeder duurde het toch wel enkele weken meende hij zich te herinneren. Wat zijn nou twee weken op een mensenleven, dat moest hij makkelijk redden. Hij zou langzaam uitdrogen, misschien kwamen de hallucinaties

terug, daar hield hij wel van. Hij wekte ze graag op door het gebruik van paddo's. Een voor een zouden zijn organen het begeven. Irene zou voor zijn bed staan, nu in verpleegsterskostuum en de lippen felrood gestift. Kenau Simon Hasselaar zou zich over hem buigen en hem aanstaren met fronsende blik. Hij ziet haar als vanuit een vissenoog in een deur. Misschien verscheen er wel een wit licht als in een tunnel, aan het eind waarvan zijn moeder op hem zou wachten.

Versterven is geen zelfmoord. Versterven is waardig sterven. Waardig treedt hij in het voetspoor van zijn moeder.

Met zijn tong bevochtigt hij zijn al gebarsten lippen. Hij houdt wel van dit drama. Hij ziet zijn vrienden al achter de baar lopen, op Westerveld. Daar wil hij begraven worden omdat je, voordat je bij de monumentale aula komt, wel zeker tien minuten moet lopen achter de baar, schrijden, de kraaien achterna. Filemon en Sandra lopen als eerste achter de baar, gearmd. Links en rechts van de kist dansen Anna en Aschle gekleed als bruidsmeisjes, bloemen werpend naar de aan weerskanten liggende graven. Honderden mensen volgen. Gasten uit vele landen zijn aanwezig. Afgevaardigden van verschillende koningshuizen voeren het woord.

"Hij", begint een vrouw in een bestikt brokaten gewaad van zware bruine stof aarzelend, "was een mens, een mens", zoekt ze naar woorden, "die waardig stierf, durfde te sterven".

"Meneer Mooij", de deur gaat half open en er verschijnt een vrouw die Alfred nog niet heeft gezien, "ik zou u graag willen spreken".

"Ik wil niemand spreken".

"Wij maken ons ernstig zorgen om u".

Om u, over u, het zal Alfred allemaal worst, om het even. De vrouw met het rode haar en de vele sproetjes draagt een hoornen bril. Ze is amper dertig.

“We maken ons echt zorgen”, herhaalt ze, “we horen dat u schreeuwt in uw slaap en het schijnt dat u al twee dagen niet hebt gegeten, klopt dat”?

Alfred heeft geen idee. Ligt hij hier al twee dagen? De vrouw wil graag weten hoe het hem gaat. Voorzichtig vraagt ze Alfred of ze even binnen mag komen. Alfred zwijgt wat de vrouw als toestemming opvat. Ze stelt zich voor als de psychiater in opleiding. Aanvankelijk ziet Alfred dit als een belediging, een degradatie. Hij wil Kenau, Kenau Simonsdochter Hasselaer. Hij wil met het Spaanse rietje gekastijd.

Zijn tong voelt rauw en hij kokhalst van de stank van zijn eigen adem. Moeizaam bevochtigt hij zijn gesprongen lippen met zijn tong. De psychiater in opleiding staat machteloos. Ze kan niets doen zolang Alfred nog geen IBS heeft. Al laat ze wel 's avonds wanneer de andere patiënten slapen dampende schotels voedsel voor zijn kamerdeur plaatsen om maar honger bij hem op te wekken. Of laat ze geen dampende schotels plaatsen maar droomt hij dat slechts, door honger gekweld?

Omstandig legt ze hem uit dat zolang hij geen medewerking verleent, ze niets voor hem kan betekenen. Hij zal moeten wachten tot hij een IBS krijgt en zo'n IBS kan overgaan in een Rechterlijke Machtiging.

Een Rechterlijke Machtiging. Dat klinkt toch fantastisch. Wie wil er nou geen Rechterlijke Machtiging.

“Dan bent u echt veel verder van huis, meneer Mooij, zo'n IBS

gaat per drie weken, maar een rechterlijke machtiging kan wel een half jaar duren, en dat dan weer verlengd met een half jaar, net zo lang tot de rechter vindt dat u geen gevaar meer voor uzelf of voor anderen vormt”.

Hier schrikt Alfred echt van. Per direct laat hij zijn besluit tot versterving varen.

“Ik vorm toch geen gevaar voor anderen”.

“Dat weet ik niet, dat kan ik zo niet beoordelen. Maar zolang u niet eet bent u zelfs hier tijdens uw opname een gevaar voor uzelf, dat zal de rechter weinig vrolijk stemmen”, laat ze er ietwat dreigend op volgen.

Alfred beseft het gevaar. Een beetje duizelig nog, gaat hij op de rand van het bed zitten.

“U heeft gelijk, ik stel me aan”.

“Dat heeft u mij niet horen zeggen”.

“Ik zeg het, ik moet mij vermannen”,

Een prachtig woord, vermannen, dat is een woord met kloten, een erectiaal woord. Vermannen past precies bij de situatie. Hij in zijn lichtgroene kostuum op de rand van het bed en zij staande voor de deuropening, het meisje met het rode haar en de vele sproetjes. Het groene gescheurde pak flatteert nauwelijks, integendeel, het maakt een licht deerniswekkende indruk op het meisje met het rode haar en de vele sproetjes. Wel neemt ze hem goed in zich op. Ze ziet dat hij verlegen van haar wegstijgt. Ze ziet zijn zachtmoedige gelaatstrekken, de speelse krulletjes aan de zijkant van zijn hoofd en de plukjes haar op zijn schedeldak. Ze ziet zijn lange tengere gestalte en schat hem met een kleine een meter negentig vijf centimeter te groot. Ze ziet hoe hij nerveus met zijn hand over zijn ongeschoren wangen strijkt.

“Fijn dat u opstaat. Misschien moet u zich eens douchen en scheren. We hebben ook een ligbad, daar knapt u zeker van op”.

Alfred geeft te kennen dat hij niets bij zich heeft, dat hij zelfs niets meer bezit, waarop de psychiater in opleiding laat weten dat de inrichting hierop is ingesteld. Ze hebben een kast met achtergelaten kleding van vorige bewoners.

“Netjes gewassen hoor, meneer Mooij”.

Ze hebben zeep, shampoo en zelfs wegwerpscheermesjes en scheerschuim. Geholpen door een verpleger met een figuur als Jerommeke en een groot zwaar vierkant hoofd, krijgt Alfred een vaalgore joggingbroek en een shirtje, aangevreten door de motten.

“Maar het is schoon, daar gaat het toch om? Hier, heb ik nog een mooie trui”.

Alvorens in bad te gaan schrokt Alfred eerst een zestal boterhammen naar binnen. De keuken grenst aan de woonkamer. De gigantische woonkamer van wel veertien bij acht meter bestaat uit een zitgedeelte en een eetgedeelte. In het zitgedeelte staan grote logge leren bruine banken waarop ver uit elkaar twee mannen hangen. In het eetgedeelte staan zes tafels met aan elke tafel vier stoelen. Op twee van de tafels, ook weer ver bij elkaar vandaan, zitten een Turkse vrouw van tegen de zestig en een jonge Surinaamse met een lichtgetinte bruine huid. De televisie staat aan met het geluid uit. Alles maakt een beetje een surrealistische indruk op Alfred. Na gegeten te hebben stelt hij zich voor aan de vier mensen. Hij gaat naast een van de mannen op de bank zitten. De man met zijn zwarte dikke baard oogt een beetje als Raskolnikov uit Schuld en Boete. Wanneer Alfred hem de hand reikt aarzelt

deze een beetje, maar geeft dan toch een hand terug. Hij moet daarvoor zijn schrijfblok opzij leggen. Misschien is het wel een gestoorde schrijver denkt Alfred.

En terwijl hij uit zijn ooghoek kijkt ziet hij dat het opengeslagen blad vol staat met St, St, St, St, St, St, St, regel na regel, St.

De volgende dag arriveert voornaam gezelschap op de gesloten afdeling van de inrichting. De rechter, met een griffier in zijn voetspoor en de advocaat als derde. Samen met de psychiater in opleiding en Alfred zonderen zij zich af in een klein kamertje.

De rechter, een goed gesoigneerde man van midden vijftig, kan zich zijn aimabel gedrag gemakkelijk permitteren, gewend als hij is aan zijn gezag. Hij lijdt een beetje aan beroepsdeformatie, de rechter, net als de griffier overigens, die zich heeft aangeleerd overal notitie van te nemen zonder te oordelen, dat laatste laat hij aan de rechter over.

“U meent dat een IBS gerechtvaardigd is”?

“Wij denken inderdaad dat meneer Mooij een gevaar voor zichzelf vormt”.

“Nou gevaar, gevaar”, probeert Alfred de boel te relativieren”.

“Wacht meneer, u komt zo aan de beurt”.

Het meisje met het rode haar en de vele sproetjes legt uit dat Alfred de afgelopen dagen niets gegeten heeft.

“Jawel”, protesteert Alfred, “gisteren heb ik gegeten”.

“U bent zo aan de beurt”, maant de rechter nogmaals.

“Tot op heden werkte meneer Mooij niet of nauwelijks mee aan zijn behandeling en wij maken ons ernstig zorgen om hem”.

Het gesprek gaat over op de brand.

“Wij hebben vernomen dat er geen sprake van kortsluiting was, maar dat uw matras de brandhaard vormde, rookt u”?

Alfred ontkent. Schuldbewust verzwijgt hij het stickie.

“Zo’n brand vindt toch niet zo maar plaats”.

Het gesprek glijdt af naar glibberig terrein. Alfred kijkt ietwat smekend naar zijn advocaat die er zowel pro deo als pro forma bij zit en niets tegen de rechter heeft in te brengen, temeer daar Alfred tot op heden geen enkel gesprek met haar voerde. Onverschillig speelt ze met een elastiekje alsof de zaak haar niets aangaat. Als de rechter zich tot haar wendt, kan zij dan ook niets voor zijn verdediging inbrengen. Het gesprek gaat een beetje heen en weer, maar het is duidelijk dat er voor Alfred geen ontkomen aan is.

“U merkt toch wel dat mij niets mankeert. Ik kan een coherent gesprek voeren, ik ben niet suïcidaal. Mij mankeert niets. Het is juist zaak dat u mij laat gaan zodat ik de dingen op orde kan brengen”.

Vragend kijkt de rechter naar de psychiater in opleiding. Zij blijft ferm bij haar standpunt voor de gedwongen opname.

“Goed”, besluit de rechter, “het is de bedoeling dat ik hier en nu tot een uitspraak kom, en het lijkt mij verstandig dat we u de komende drie weken tegen uzelf beschermen, daarna komen we hier wel weer op terug. Hier moet u het mee doen”.

“Ik mag weg van de rechter”, liegt Alfred blijmoedig tegen de geblokte verpleger, koud nadat de rechter en zijn gezelschap twee minuten weg zijn”.

“Mag je weg”?

Zonder verdere ruggespraak opent de verpleger de glazen deur en daar gaat Alfred, een foutje van de bank in zijn

voordeel. Hij mag weg, hoeft niet langs de gevangenis.

Hoofdstuk 6

Het lachen staat hem nader dan het huilen. Waar gaat de thermometer heen; naar diepe droefenis of algemeen welbehagen? De natgeregende straten weerspiegelen zijn beeld en het beeld bevat hem niet. De tot zwerver gebombardeerde vogel weet niet waar te gaan. Het liefste de lucht in, als Jezus ten hemelen varen, op naar de heilige geest.

Net als enkele dagen geleden loopt hij wederom blootsvoets zonder te weten waar de weg hem heen voert. Elke cel van zijn lijf staat in tweespalt: geluk of droefenis! Dit is het moment, zo besluit hij voor zichzelf, om alles los te laten. Hij zal de rest van zijn leven gedwongen verder moeten als bedelmonnik, zonder zelfs een bedelnap. Lach maar Alfred, lach maar.

Zijn voeten wijzen hem de weg. Gestaag loopt hij huiswaarts, tot hij voor zijn woning staat. In het midden ziet hij zijn zwartgeblakerde etage. De ramen uit de sponningen. Bijna de hele voorgevel is weggeslagen en Alfred kijkt slechts in een zwart blakerend gat. Zijn woning, zijn evenbeeld, de staat van zijn geest: verkoalde lijken zonder kast. Hier openbaart zich zijn totale teloorgang.

Hij kan naar Filemon. Hij kan naar Sandra, al betwijfelt hij of ze hem een warm welkom zal heten. Hij kan niet eens naar zijn vader vanwege geldgebrek. Toch moet hij ergens terecht, zijn lompen flatteren hem weinig en ook is hij bang dat de politie hem uiteindelijk op zal pakken en terug zal brengen naar het dolhuis.

Even lijkt het alsof hij Fret Zuur voor het raam ziet staan, maar dat kan niet, het is nog veel te vroeg op de dag. Hij moet hier weg.

“Buurman”, roept opeens een vrouwenstem.

De moeder van Aschle.

“Buurman, jij boven komen”, roept ze bijna dwingend vanuit het raam.

Dit verbaast Alfred. Hij is nog nooit bij haar binnen geweest zonder de aanwezigheid van haar man. Voorzichtig steekt hij de straat over en gaat de deur binnen die buurvrouw inmiddels open heeft staan. Hij loopt de oude vertrouwde trap op en de stank slaat hem tegemoet. De buurvrouw wacht hem op in de deuropening, de armen ferm over elkaar geslagen .

“Wij praten”, eist de buurvrouw.

“Ik wil even naar boven”.

Alfred loopt een trap verder omhoog. Eenmaal op zijn etage gekomen blijkt er een hardhouten plaat voor de deur getimmerd te zijn. Kruislings aangebrachte roodwitte plastic linten geven te kennen dat het verboden is de woning te betreden. Alfred trekt wat aan het hout en de spijkers geven vrij eenvoudig mee waardoor hij slechts met wat handkracht de plaat van zijn plek trekt. De buurvrouw is hem achterna gelopen.

“Wij praten”, herhaalt ze nogmaals.

“Ja, ja, ik kom zo”.

Onthutst loopt hij de woning binnen en ziet de enorme ravage.

“Jij nooit wonen hier. Jij gevaarlijk. Jij gek in hoofd. Ik zegge baas, jij weg”!

Woedend bijt ze hem de teksten toe, gelardeerd met Turkse vervloekingen.

“Laat me met rust, mens”, valt hij naar haar uit.

“Ik niet mens, ik vrouw”.

“Dat klopt een vrouw is geen mens”, chagrijt Alfred.

Ziedend beent ze de kamer uit.

In de kamer niets dan verkooolde resten, behalve een gebroken spiegel. In het spiegelbeeld ziet hij zichzelf voor het eerst zoals hij werkelijk is: een man, met een kalend hoofd, van begin veertig. Een lange magere man met een beetje een slungelachtig figuur. Dat slungelachtige accentueert hij een beetje door de manier van lopen, van staan, door het dragen van iets te korte broekspijpen, het geeft hem iets jongensachtigs, vertelde iemand hem ooit. Hij voelt zich een ietsje achter in de twintig, dat is zijn biologische leeftijd, houdt hij zich voor. Daar rest echter weinig meer van. Hij oogt wat grauw. Op zijn voorhoofd kronkelen drie diepe fronsen, en ook boven zijn neus draagt hij een permanent groefje dat hem streng doet lijken. Voor hem staat een man van achter in de veertig, een volkomen mislukt man. Er ligt geen enkele toekomst meer voor hem open. Opeens beseft hij pijnlijk klaar hoe het leven volkomen betekenisloos aan hem voorbijtrekt.

Beneden hoort hij de deur dichtslaan. Fret stapt naar boven. Alfred snelt naar de hal om het hout weer voor zijn deur te plaatsen zodat hij hem uit de weg kan blijven. Een vergeefse poging. Het is alsof Fret Zuur hem ruikt, zo snel rent hij de trappen op, en net voordat Alfred de kans heeft zich binnen te sluiten staat Fret voor zijn neus.

““Jij denkt, jij denkt”, begint Fret, “wat doe je hier nog”?

“Ik zoek wat spullen, Fred”.

“Jij hebt hier helemaal niets meer te zoeken”, Fret staat te trillen op zijn benen.

“Je hebt helemaal gelijk, ik ben zo vertrokken. Laat me alsjeblieft even met rust, ik kom hier gewoon wat spullen zoeken en dan ben ik weer weg”.

“We hadden wel dood kunnen zijn, mafkees”!

“Ja, en ik heb mijn gratis crematie gemist, eikel”!

Ondanks zijn agressie vreet de schuld aan hem. Hier valt niets tegen in te brengen. Wat bezielde hem toch? Waarom moest hij zo nodig een stickie roken in bed? De buurvrouw komt weer naar boven stormen.

“Jij gelijk, buurman, hij weg”.

“Ja, hij weg”, slikt Fret Zuur een beetje.

Het kost hem duidelijk moeite om een medestander in zijn Turkse buurvrouw te vinden. In het geniep, zelfs geheim voor zijn vrouw, bezoekt hij bijeenkomsten van de Partij Tegen Vreemdelingen. Eigen volk eerst. Meestal zwijgt hij tijdens dit soort bijeenkomsten. Met zijn gespannen kaken, zijn waterig blauwe ogen en zijn vlasblonde haar past hij uitstekend in het profiel van een neonazi. Het zijn vooral de gespannen kaken die het hem doen, de eeuwig ontevreden trek rond zijn mond. Zijn ideologie behelst slechts meer voor de onzen en minder voor de ander. Het moet meer, alsmaar meer.

In zijn gestoorde hoogmoed ziet hij grote meutes door de straten marcheren met broeders in bruine hemden en om de arm een band met een swastika, ‘eigen volk eerst’ scanderen ze. Hier droomt hij van. Straten vol mannen in gelid, de armen even stram als schuin in de lucht geheven. Hij minzaam op een podium, alleen, zijn armpje een beetje nichterig terugheffend.

Zuur dringt zich verder de kamer binnen, waarop Alfred hem met de handpalm tegen de borst port. Alle woede en frustratie

van de afgelopen dagen ballen zich samen en met een ongekende kracht stoot hij hem terug het halletje in, alsof het een kind op een driewielertje betreft, terwijl Fret toch spierballen kweekt bij de sportvereniging in de buurt. Spieren om te imponeren. Spieren om zijn angst achter te verbergen. Fret, bepaald geen trainingsbeest, slikt hiervoor wekelijks potten vol hoogwaardige aminozuren en giet daarnaast dagelijks een flinke portie proteïneshakers door het keelgat, de anabole steroïden gaan bij hem met grote zakken tegelijk en dat allemaal om het ideaalbeeld van een Michelinmannetje te bereiken. Verbouwereerd kijkt de vermeende krachtpatser van zichzelf naar Alfred en weer terug naar zichzelf. Al dat halteren, dat trekken, scheuren aan gewichten, al die uren doorgebracht op de powerplate, het allernieuwste snufje, de nieuwste sensatie op het gebied van de spierversteving, de pilletjes, de poedertjes, duizenden euro's en vele uren in de sportschool, wat hij overigens ook doet om zo vaak en zo legaal mogelijk bij zijn kwebbelzieke vrouw vandaan te blijven, dat allemaal wordt in een paar luttele secondes weggevaagd door een enkele woedeaanval van Alfred.

“En nou donder je naar boven en laat me verder met rust, ik had zelf ook dood kunnen zijn, klootzak”, met zijn hand wijst hij woest omhoog, “en rot jij ook naar binnen”, schreeuwt hij naar beneden waardoor de buurvrouw geschrokken met een klap de deur dicht slaat. Ook Fret weet niet hoe snel hij naar boven moet rennen.

Dit doet hem goed, eventjes gloeit er een nieuwe kracht in hem op, want hij zich weer een man met miljoenen mogelijkheden, de weg ligt voor hem open, de paden op, de lanen in, op weg

naar nieuw geluk, met stralend oog en blij van zin en goed gevulde tas. Dit minimale moment van stralend geluk brokkelt al snel weer af. Het liefst belt hij Sandra, maar hij durft haar niet onder ogen te komen. Ook de schampere ironische relativering die van Filemon te verwachten valt laat hij liever voor wat het is. Toch kan hij onmogelijk nog thuis bivakkeren. Tussen die geblakerde wanden die hem scherp aan zijn staat van geest doen denken. De wanden als de projectie van de binnenkant van zijn schedel en het vergane interieur als symbool van de kortsluiting tussen zijn hersencellen die debet zijn aan het failliet van zijn bestaan, zijn volledig zinloos bestaan, waar hij, de nutteloze van de nacht, al een leven lang als een moe gezworven morgenster doorheen banjert, altijd en eeuwig op de vlucht voor geluk. Geluk is zo passé, hoort hij zichzelf blijmoedig zeggen, amper een snik onderdrukkend in zijn geestelijk gebed. Geluk is voor de domme. Er is geen weg naar geluk, geluk is de weg. En dat terwijl Alfred gewapend met klewang door het oerwoud van onbestaande paden blijft slaan, op weg naar voorspoed en immense zaligheid en daarmee in forse vaart er aan voorbij gaat. Complete rafflesia's met meer dan een meter spanwijdte moeten er aan geloven. De roodgekleurde bladeren die als druppels bloed de weg terug dienen te wijzen maar door de eerste de beste moesson worden weggevaagd.

Er is geen weg terug, Alfred, er is slechts een weg vooruit, een weg naar de dood, een minder moede dood dan jij verwacht, een alerte dood met een scherpe zeis die pas toeslaat, navrant en vilein als hij is, op het moment, dat je werkelijk een geluksgevoel ervaart, dat je beseft hoe dichtbij het geluk voor het grijpen ligt, dat het slechts een fractie van een seconde van

je verwijderd is, dat het louter gaat om het perspectief van waaruit je kijkt, waarheen je kijkt.

Ondanks zijn angst ziet Alfred uit naar de dood, acht hij de dood vele malen hoger dan het leven, ziet hij zijn doodsbeenderen keurig gesorteerd in het knekelhuis, netjes gestapeld naast andere gebeenten, samen gezellig wachtend op de Dag des Oordeels, want eens zal het leven hem toelachen, in de dood weliswaar, maar toelachen zal het hem. Halleluja, God zij geloofd en geprezen, Alfred, gestorven en genezen!

Weer loopt hij langs de gebroken spiegel en ziet zichzelf in het gelaat, zijn uur U breekt aan. Het oordeel van de grote witte troon zal in al haar uiterlijk vertoon over hem losbarsten. Klaroengeschal en gespin van wijze katers, Alfred de gedoemde sater.

Het is alsof er driehonderd volt op hem staat.

Hij moet naar boven, daar staan nog schoenen, op zijn zolderkamer, alleen moet hij dan wel langs de boze buurman. Misschien wacht die hem wel op met een bijl, of anders een mes en misschien wel een pistool. Kun je de volgende dag de krantenkop `Man overleden na burenruzie` verwachten.

“Moet je kijken, dat is een flinke fik geweest”, hoort hij iemand buiten roepen.

Boven op zolder haalt hij een oude versleten jas te voorschijn en schoenen met gaten waar eens de neuzen zaten. Ongeschoren met het beetje haar ernstig in de war en gekleed in plunje ondergaat hij in enkele dagen een metamorfose tot onvervalst zwerver. Het liefst wist hij zich weg, gomt hij zich uit, retoucheert hij zichzelf tot nul uit het bleke plaatje dat zijn bestaan vormt. Niemand zal hem missen. Anna fietst gewoon

op haar vrolijke kinderfiets, met het haar in de wind en haar lachende wangen, schitterend strooit ze met licht, fiedefiedefiets. Sandra, Filemon, zijn vader, voor niemand laat hij waardevolle sporen na, behalve dan hoe een zinloos leven te leiden. Eerst moet hij zijn vader bellen. Geld!

Hij moet weg. Weg uit dit huis, weg uit dit rampzalige denken, dit eeuwig dreinende denken dat er alsmaar met zijn zelfbeeld vandoor gaat, dat het boetseert en snijdt totdat er slechts een paljas over blijft.

Hij moet weg, weer moet hij weg.

Buiten merkt hij niets van de herfstige dag. Het diffuse heilige licht dat de dag toch iets moois geeft. Ook de lichte frisse wind gaat aan hem voorbij. Hij ziet niets van de herfstkleuren die de bomen feestelijk sieren. Het lichte oker, het roestige bruin en het warme rood doen hem slechts denken aan het eeuwig vergankelijke.

Geld! Filemon moet hem helpen. Eerst zijn vader bellen. Hij belt zijn vader die het op Filemons rekening stort.

“Vraag me niets, Fil, vraag me niets”.

Zonder verdere uitleg te vragen neemt Filemon het geld voor hem op en beent Alfred weg, het duister tegemoet.

Hij ziet niets. Zelfs de drukte van de winkelstraten gaat aan hem voorbij. De schreeuwende reclameborden, pornografische afbeeldingen, opdringerige souteneurs van de kledingindustrie. De kolkende mensenmassa, dat veelkoppige monster dat zich vol overgave op de eeuwige en alomtegenwoordige uitverkoop stort. Die horde hebzuchtigen, die blinde klik. Voorbijjakkende fietsers. Gehaast reppende voetgangers. Agressieve autochauffeurs. Hij hoort niets en ziet niets. Tot hij bij het station arriveert. Verrast door de enorme

stoet van mensen die op hem afstuift van de andere kant van de oversteek, keert hij opeens weer terug in een tastbare werkelijkheid. Al van heel ver hoort hij zijn naam schallen over de speakers van het station. 'Ding, dong', klinkt het melodieus, 'wil Alfred Mooij zich bij de infobalie melden', roept een zwoele vrouwenstem. Even weet Alfred niet goed of hij het wel juist hoort. 'Ding, dong', klinkt het wederom, en weer wordt hij geacht zich bij de balie te melden.

Van het grijs van de dag stapt hij de duisternis van de stationshal binnen, de muil van weer een ander monster. Hier klonteren zakkenrollers, loverboys, jongens die hand-enspandiensten aan hijgerige nichten verlenen. Hier rennen knapen rond om buitenlandse backpacktoeristen naar goedkope gore hotelletjes te lokken waar veelal vier tot zes bedden met ongewassen lakens in kleine kamertjes staan, kamertjes behangen met droef stemmend bloemetjesbehang uit de jaren vijftig, kamertjes zonder kasten, zonder vaste wastafel, zonder doucheruimte, met slechts een stoel om de kleren op te leggen. Hier houdt de misgeboorte van valse hoop zetel, regeert het wangedrocht van elke illusie.

Alfred baant zich een weg tegen de toestromende meute in. Verongelijkte klerken, terugkerend uit hun dorre tl-verlichte bestaan, kijken verwaand weg van die pauper, hun neuzen dichtknijpend. Vlak voor de balie staan koffers, valiezen en rugzakken her en der naar alle richtingen verspreid als kleine kleurrijke bootjes, met daartussenin voornamelijk jonge mensen op weg naar het grootstedse avontuur van veel drugs en seksuele uitspattingen, op weg naar massafeesten met georganiseerde pijpwedstrijden.

Voor Alfred staat een groep opgewonden jonge meiden.

“Zeist heeft geen station”, zegt een van hen, dan moet je naar Driebergen, of anders naar Den Dolder”.

‘Ding, dinge, dong`.

“Hier volgt een bericht voor de heer Alfred Mooij”, klinkt het uit de speaker.

Wat zegt ze dat mooi, ‘Alfred Mooij’, zo zwoel, zo sexy, zo geil, ‘of de heer Mooij maar met de eerstvolgende trein naar Zeist wil vertrekken, daar zal iemand hem opwachten’. Hoort hij het goed? Natuurlijk hoort hij het goed. Voor wie anders moet die oproep gelden.

Hier moet hij wel gevolg aan geven. Natuurlijk gaat er wel een trein naar Zeist en speelt de man achter de informatiebalie onder een hoedje met de dame met de zwoele stem. De dame zal met hem meereizen. Ze zitten wis en waarachtig in één coupé, één treinstel, één gehele trein voor hen twee gereserveerd. Hij ziet al zwart-witbeelden voor zich en een type als Sofia Loren de trein instappen. Hij zit al binnen in een prachtig aangeklede coupé met fauteuils in plaats van banken, en negroïde bedienend personeel. Champagne zal rijkelijk vloeien. De locomotief zal fluiten en de roetzwarte stoker gooit cokes op het vuur. Stoomwolken begeleiden de trein die het station uitrijdt, tjoeke, tjoeke, tjoeke, tjoeke, tjoeke, dan weer die fluit, twee, driemaal, daar gaan ze met die prachtige roodgekleurde wielaandrijving die wel meer dan drie wielstellen in beweging zet. Sofia op de pluchen bank voor hem en hij elegant de champagne aanreikend.

Langzaam loopt hij weg bij de informatiebalie vandaan. Hij loopt er met zijn rug vandaan en kijkt naar een grote man die zijn gezag aan postuur en uniform ontleent, en rustig het door elkaar heen schreeuwende publiek te woord staat. Even kijkt

hij over de hoofden van de meiden heen en glimlacht naar Alfred. Of misschien glimlacht hij helemaal niet, keek hij ook niet eens op, spreekt hij zelfs nors tegen de dames omdat hij vandaag nu alweer voor de dertigste keer moet uitleggen wat om de haverklap door de speakers wordt omgeroepen. Misschien ergert hij zich wel aan de domheid van de reizigers die de mededelingen op borden zien en toch bevestiging bij een man van vlees en bloed zoeken.

Hij knipoogde! Ongetwijfeld knipoogde de man.

Hierdoor gesterkt weet Alfred beslist wat hem te doen staat. Hij gaat naar Zeist. Misschien komt het door de brand, misschien knipoogde de man, misschien gaat er een trein naar Zeist, misschien ontmoet hij Sofia Loren. Zal ze nog leven? Zeist. Misschien reist hij wel door naar Brabant, of een andere richting, West-Friesland of Friesland.

“Doet u mij maar een dagkaart”, zegt hij tegen de dame achter de balie.

“Vandaag afstempelen”?

Vandaag afstempelen. Ze vraagt ook nog of hij een kortingskaart bezit. Die is verbrand.

In de hal lopen honderden mensen. Naar elkaar toe of van elkaar vandaan. Het ontgaat hem waarom mensen juist voor hem dit beroerde toneelstukje opvoeren. Die verkoper daar, met die daklozenkrant, aan wie doet die hem ook weer denken? Daar loopt die knipoogman van zojuist. Wat moet die snuiter? Het begint Alfred allemaal te duizelen. Het bloed trekt uit zijn wangen en heel lichtjes als een ranke boom in de wind begint hij op zijn benen te zwaaien. Wankelend zet hij zijn ene been voor het andere en net als hij op het punt staat flauw te vallen spreekt een jonge vrouw hem aan.

“You’re unhappy. I can see it in your eyes. You need Jezus”!

In een klap komt de wereld weer op gang, zet de mensenmassa zich weer in beweging en blikt hij in de groengrijze ogen van een jong meisje van rond de twintig. Boven haar lange blonde haar draagt ze een wollen gebreid mutsje met cirkels in alle kleuren van de regenboog. Ze gaat een beetje gek gekleed in een ouderwets PTT-jasje met daaronder een wijde oranje dunne linnen broek.

“Is er iets met u aan de hand”, gaat ze over op het Nederlands. Alfred weet nauwelijks wat te zeggen.

“Waarom zeg je dat”, spreekt hij moeizaam, “waarom zeg je dat ik Jezus nodig heb”.

“O, dat is een standaardgrapje van me”, zegt ze luchtig, “dat zeg ik altijd tegen mannen van middelbare leeftijd”.

Mannen van middelbare leeftijd, hoe pijnlijk zo’n uitdrukking uit de mond van dit jonge ding. Bij mannen van middelbare leeftijd stelt hij zich dikke pensen voor en mannen met glimmende koppen die geen portemonnee dragen maar het geld met dikke bundels los in de broekzak steken. Mannen van middelbare leeftijd dragen te lange bakkebaarden of anders het haar in een staartje onder hun glimmende schedels. “Ik wilde alleen maar uw aandacht, ik moet namelijk naar huis, naar mijn ouders en ik heb geen geld meer voor de trein”.

“Waar moet je dan naar toe”.

“Naar Kapelle, Zeeland”, liegt ze omdat dit lekker ver weg ligt en duur is.

“O, ik moet naar Zeist”.

“Dat is toevallig zeg. Eigenlijk moet ik niet naar Kapelle, maar ik moet naar Zeist. Daar wonen mijn ouders, in de bossen”.

“Zijn daar bossen dan”?

Opeens moet ze ook naar Zeist. Ze moet naar Zeist, Sofia moet naar Zeist.

“Hoeveel geld heb je nodig”?

Tien euro denkt ze, dat zal wel voldoende zijn. Genereus tovert Alfred een briefje van twintig tevoorschijn en schenkt het haar.

“Hier dit moet voldoende zijn, dan kun je ook wat eten kopen voor onderweg, en iets te drinken”.

Terwijl hij dit zegt beseft hij zelf nog niets gegeten te hebben die dag, dat zal zeker zijn flauwte veroorzaakt hebben.

“Weet je, ik moet wat eten. Ik heb helemaal geen Jezus nodig, ja zijn wijn, zijn brood en zijn vis, ik heb de hele dag nog niets gegeten”.

Sofia lust ook wel wat.

“Laat mij dan trakteren. Hoe heet je eigenlijk. Misschien moest je mij maar Maria noemen, of Magdalena”.

“Maria Magdalena, is dat niet een wat beladen naam voor zo’n jong en onschuldig meisje als jij”.

Maria lacht schamper. Zij is de onschuld mijlenver voorbij. Spontaan neemt ze hem bij de hand en voert hem mee, weer weg uit de muil van het duistere monster op wiens tong mensen als bacteriën wemelen.

“Alfred, mijn naam is Alfred”.

“Dat is een mooie naam”.

“Dat klopt, Alfred Mooij, zo heet ik voluit”.

Alfred voelt zich een beetje mallotig in zijn haveloze kloffie met dat mooie meisje aan zijn hand van wie hij met gemak de vader kon zijn. Maria, die geen Maria heet, voelt geen enkele schroom. Ze wil slechts de klus snel klaren en neemt hem mee

naar haar afwerkplek in een nis achter het station waar ze al haar klanten helpt. Eenmaal bij de nis gekomen trekt ze hem mee en slaat haar hand tegen zijn kruis. Onmiddellijk voelt hij een erectie opkomen. Snel zijgt ze op haar knieën, ritst vakkundig zijn gulp open om zijn stijve lid er uit te halen en deze diep in haar mond te steken.

Gegeneerd duwt Alfred haar van zich af.

“Wat doe je nou”?

“Is dit niet wat je wilt dan? Dat willen ze toch allemaal”?

“Nee, ik wil echt alleen wat eten”.

“O, maar ik dacht wat extra’s bij te verdienen”.

“Heb je meer geld nodig? Dan geef ik het je wel”.

“Nee, nee, wat een rare ben jij zeg”.

Ze neemt hem eens goed in zich op alsof ze hem pas nu echt voor het eerst ziet. Ze bekijkt hem van top tot teen en raakt getroffen door zijn zachte droevige gelaatstrekken, zijn meedogende oogopslag en zijn ietwat vrouwelijke mond.

Dan schiet ze in de lach en wijst op zijn penis die lafjes uit zijn broek hangt. Beschaamd stopt hij deze terug en sluit zijn rits. Het kind had zijn dochter kunnen zijn.

“Ik ben geen hoerenloper”.

“En ik ben geen hoer”,

“Maar waarom doe je dit dan”, vraagt Alfred verbaasd.

“O, dit is altijd makkelijk om wat geld te verdienen, ik begrijp niet waar mensen zich druk over maken. Je trekt een beetje en dan stop je hem in je mond en komt zo’n kerel vanzelf en krijg jij wat zaad binnengespoten, waarmee je gelijk je portie proteïnen binnenkrijgt”.

“Maar, maar”, stottert Alfred verbaasd over zoveel causaliteit bij zo’n intieme handeling.

Wat Alfred niet weet, onmogelijk kan weten, dus ook niet kan vergeten, is dat deze Heilige Maria al vanaf zeer prille leeftijd dit soort handelingen verrichtte ten behoeve van twee oudere broers en een gehandicapte vader die altijd op haar sentimenten inspeelde en haar rijk beloonde bovendien. Ze had er ook helemaal geen schuldgevoel over, of smerige gevoelens zoals ze wel van andere incestslachtoffers vernam. Ze voelde zich zelfs geen incestslachtoffer. Haar broers ervoer ze als ietwat achterlijke leden van de mannelijke soort, te stom en te onaantrekkelijk om in de smaak te vallen bij de andere sekse, en voor haar vader voelde ze precies dezelfde minachting als die haar moeder voor hem voelde en welke ze nimmer onder stoelen of banken stak. Zo ontwikkelde zij een soort achteloze superioriteit over de mannelijke soort die haar de rest van haar nog zo lange leven zou blijven achtervolgen. Bij Alfred lag dat voor haar gevoel net een beetje anders. Hij mocht er dan wel haveloos uitzien, het was geen schooier. Ze mocht hem.

“Je bent geen zwerver jij, al zie je daar wel naar uit, wat doe je eigenlijk”.

Alsof dat er iets toe doet. `Wat doe je eigenlijk`, zo'n rare vraag die je meestal gesteld wordt door een dronken vreemdeling in een kroeg. En Alfred maar liegen. Hij loog altijd naar beneden uit een soort marxistische solidariteit met de onderklasse die allang niet meer bestaat. Hij mocht zich graag uitgeven voor steigerbouwer, loswerkman of fabrieksarbeider. Classificeerder vond hij ook prachtig klinken, al had hij nauwelijks een voorstelling van wat daarbij hoorde. Iemand vertelde hem ooit eens een verhaal dat hij te lang in een kleine kruipruimte van een schip had geverfd en toen die vent zijn

kop uit het manskop hoorde hij een stem van verre galmen 'je valt toch niet bewusteloos' waarop die kerel prompt het bewustzijn verloor en terug de kruipruimte instortte. Dat verhaal mocht hij graag verder vertellen met zichzelf in de hoofdrol waarbij hij het geheel graag aan mocht dikken en er een ziekenhuisopname op liet volgen met als gevolg een herseninfarct waar hij een eenzijdige verlamming aan over had gehouden waarop hij dan met veel plezier van de kruk op mocht staan om een beetje kreupel naar het toilet te sjokken. Als hij genoeg gedronken had sprak hij er een beetje gek bij alsof die eenzijdige verlamming ook een gedeelte van zijn tong betrof.

"Wat doe ik eigenlijk. Ik doe helemaal niks. Of nee, ik speel soms koerier met mijn eigen auto. En soms werk ik op een filmset".

Dat laatste laat hij er snel op volgen omdat hij toch wel enige indruk op het meisje wil maken en werken op een filmset maakt altijd indruk. Ook bij Maria, die geen Maria heet. Al smeer je broodjes op een filmset, of sta je de hele dag met een kabel te sjouwen, een filmset werkt altijd magisch. Mensen stellen zich daar sterren bij voor, champagne en rode lopers.

"Goh", zegt Maria, ook geïmponeerd, "ken je Anthonie Kamerling, of Katja Schuurman"?

"Weet je, misschien moeten we hier maar afscheid nemen".

"Waarom? Ik heb toch niks te doen. Je wilde toch wat eten"?

Opeens overvalt hem weer die knagende honger. Hij wilde inderdaad weg uit die duistere nis aan de achterkant van het station dat pikzwart ziet van de uitlaatgassen van voorbijrijdende auto's. Hij kan geen zwart meer zien.

"Laat me met je meegaan, ik zou je toch trakteren"?

Zonder zich af te vragen waarom ze zo graag bij hem wil blijven, besluit hij met haar mee te gaan. In Zeist, zeis, Zeist, zeis, daar lag zijn dood, you don't remember. Op een onbestaanbaar perron van een onbestaanbaar station zou hij zich voor de trein werpen, beseft hij nu. Voor een goederentrein, omdat hij het geluid van een voorbijdenderende goederentrein haatte, verafschuwde. Meestal als hij op een perron stond en zo'n trein zag naderen, wendde hij zich af en stopte beide oren stevig dicht met zijn vingers er diep ingestoken. Dan stelde hij zich voor dat hij een reïncarnatie van een joodse man op weg naar de gaskamer was, opgesloten in een goederenwagon, te samen met tweehonderd andere joden. In zijn fantasie reed hij door het prachtige Duitse landschap, passeerden ze de Moesel die hij door een spleet van de wagon kon zien, wekte hij mensen tot bewustzijn met in urine gedrenkte lappen. Stierf hij duizend doden. Zijn dood kon nog wel even wachten. Eerst nog een galgenmaal met Maria. Daarbij vond hij zo'n sprong voor een trein wat theatraal, en pijnlijk, ook voor de machinist.

Nu liep hij naast een jonge spontane meid die door het leven ging alsof het een gratis ritje op een overzee gaande kameleon betrof. Een mooie jonge vrouw met gelijkmatige gelaatstrekken en een innemende lach. Een lach waar iedere vent voor viel, zeker als ze haar hoofd een beetje schuin hield. Ze wist feilloos de wetten van het verleiden toe te passen. Ze liepen terug door de hal van het station op weg weer naar buiten waar de schemer langzaam inviel. Onderwijl bestookte ze Alfred met vragen.

“Hoe oud ben je, leven je ouders nog, heb je broers, zusters, waar woon je, ben je dakloos, waar ga je naar toe”.

“Vierenveertig, mijn vader leeft nog, ik ben enig kind, ik woon even buiten het centrum, ik ben zo goed als dakloos”.

“Dan ben je net zo oud als mijn vader, weet je dat. Toch lijkt jij veel minder oud. Gek is dat. Je lijkt helemaal niet op hem. Je hebt, hoe moet ik dat zeggen, je bent meer een kunstenaar. Je hebt ook mooie handen, dat zag ik gelijk. Speel je muziek?”.

Even moet Alfred slikken als hij aan zijn halfverkoolde instrument terug denkt.

“Xylofoon, ken je dat”?

“Is dat met die stokken? In elke hand twee stokken”?

“Ja”.

“Goh, dat je dat kunt, ik haat mijn vader weet je dat”.

Hier weet Alfred niets op te zeggen. Even zwijgen ze. Dan komen ze bij een soort afhaalchinees waar je bami in vierkante kartonnen bakjes kunt bestellen. Ze bestellen beide precies hetzelfde en krijgen er plastic stokjes bij. Het kost Maria geen enkele moeite terwijl Alfred maar moeizaam met de sliertjes worstelt.

“Oen, dat doe je helemaal verkeerd”, lacht Maria, die nog steeds geen Maria heet.

Geduldig legt ze het hem uit. En terwijl ze spreekt kijkt Alfred naar de bomen op deze herfstige avond. Gele bladeren dwarrelen naar beneden en belanden op de grond als goudstukken uit de zak van een beschonken God.

Maria kijkt hem aan en ziet zijn verstilde blik. Ze laat haar stokjes voor wat ze zijn en grijpt naar zijn hand, zachtjes houdt ze deze vast en Alfred voelt de warmte die uit haar handen stroomt. Verheugd en tegelijkertijd beschaamt trekt hij haar naar zich toe en slaat een arm om haar heen. Volkomen gelukkig schurkt zij zich tegen hem aan, haar hoofd in zijn

oksel verscholen.

“We moeten gaan”, abrupt staat ze op, “ik heb een woning, een villa, hier heel ver vandaan, in de buurt van Zeist”.

Een woning? Een villa? Vraag je niets af, Alfred, laat het je allemaal maar overkomen. Loslaten Alfred, loslaten. En Alfred wil best wel loslaten, al bemoeilijkt Maria hem dat door zijn hand stevig vast te blijven houden. Alfred laat het zich ietwat gegeneerd welgevallen. Weer loopt hij dwars tegen de horde in die de muil van het monster verlaat. Dit keer voelt Alfred zich minder wankel. Hij loopt op de energie van de jeugdige Maria.

“Jij hebt toch nog geen kaartje”, vraagt Alfred overbodig.

“Nee, daar heb je me toch geld voor gegeven”?

Het klopt. Ze lopen naar de kaartjesverkoop en belanden bij dezelfde bitch die Alfred zo nors vroeg om zijn kaartje ‘nu’ af te laten stempelen.

“Ik betaal wel, misschien heb je het geld later nog wel nodig”.
Maria protesteert geenszins .

“Heeft u misschien een”, nu richt hij zich tot Maria, “een enkeltje of een retourtje”?

“Een enkeltje, natuurlijk”, zegt ze, wat Alfred verheugt.

Hij wil niet alleen zijn deze nacht. Hij voelt het gevaar daarvan. Hij voelt de angst voor de nacht, de angst voor voorbijdenderende goederentreinen. Hij bespeurt de angst voor de zwarte silhouetten van hoge bomen in de duistere nacht. De angst voor hoge flatgebouwen. Alleen de gedachte doet hem het zweet uitbreken. Maria voelt zijn handen klam worden en knijpt erin ter bemoediging.

De dame achter het loket kijkt de twee hooghartig aan.

“Er bestaat geen station Zeist, Driebergen-Zeist bestaat wel,

maar geen station Zeist”, schampert ze.

“We moeten ook helemaal niet naar Zeist, tuthola, we moeten naar Den Dolder, daar wonen mensen met kolder.

“Hoe noemt u mij, hoe noemt u mij”, roept de bitch op ijsig hoge toon.

“Ben je doof, ik noem je ‘tuthola’, zegt Maria nogmaals.

“Nou ja, tuthola, volgens mij zei je heeft u cola”.

“Hou jij nu even je mond, kom mee we gaan naar de automaat, het is gewoon een vervelend kutwif, dat zie je toch zo”, haalt Maria wederom fel uit.

Alfred schrikt van haar felheid, de woede, agressie die juist extra hard aankomt omdat die uit de mond komt van zo’n ogenschijnlijk fragiel meisje. Het zijn nog geeneens zozeer de woorden als wel de harde trekken die rond haar mond verschijnen en haar lijf dat zich spant als dat van een roofdier dat op het punt staat zich op zijn prooi te storten. Een fractie van een seconde lang staren alle blikken van voorbijgaande treinreizigers in haar richting, verstijft de vrouw achter het loket, en groeit Alfreds bewondering. Zij de leeuwin, de ware jager op de prooi, hij de leeuw die de eerste hapjes mag vreten. Een klein kwartiertje later zitten ze in de trein: twee passanten die zich voor korte tijd aan elkaar warmen. Twee verdwaalde zielen op de loop voor een onzinnige realiteit.

Hoofdstuk 7

Na een krap uurtje treinen bereiken Alfred en Maria de plek van bestemming, een klein stationnetje met een restauratie die al decennia geen dienst meer doet. In een tot etalage omgevormde ruimte staat een al jaren onveranderde expositie van een kunstenaar die zelf allang vergeten is dat zijn werk

daar hangt. De klok geeft precies Bach aan: 21:38. Dit moet een gunstig teken zijn.

“Is het ver lopen”?

“Nee hoor”, vrolijk Maria, “hooguit een minuut of tien.

Ze lopen het station uit, de spoorweg over en kruipen door een gat van een hek, wat Alfred allerminst aanstaat. Misschien is dat omen toch wat minder gunstig dan hij dacht. Een beetje angstig kijkt hij om zich heen en het is of Maria zijn angst bespeurt waardoor ze moederlijk zijn hand vasthoudt. Telkens als ze dat doet golft er een gloed van warmte door hem heen. Ze steken een door bomen omrand parkeerterrein over waar alleen de maan voor enige verlichting zorgt, tot ze bij een gedeelte komen waar uitsluitend bomen staan en ze volkomen door duisternis zijn omringd. Nu gaat Maria hem voor.

“We moeten hier een stukje naar boven”.

Ze klauteren een steil stuk omhoog, met de voeten tastend naar de wortels van bomen die als het ware een natuurlijke trap vormen. Weer moeten ze door een gat van een hek kruipen, juist dit geheimzinnige kruip door, sluip door, beangstigt Alfred een beetje, tot ze op een helverlicht gedeelte komen dat leidt naar een smalle lange brug over een snelweg waar honderden auto's op dit late tijdstip onderdoor jakkeren. Vervolgens komen ze aan op een groot terrein dat volgens een bord naar allerlei paviljoenen leidt. Eerst passeren ze een imposant kunstwerk waar Alfred uitgebreid voor stil blijft staan. Verschillende felle lampen belichten het werk. Het object lijkt op een paard en bestaat uit touw, ijzer en allerlei gekleurde natuurlijke materialen.

“Moet je kijken wat speels, dat vind ik echt mooi”.

“Ja dat is mooi”, antwoordt Maria ongeïnteresseerd.

Ze liep het beeld al talloze malen voorbij zonder dat het haar ooit opviel.

“Kom nou mee, laten we verder gaan”.

“Waar zijn we hier”.

Alfred bestudeert nu het bord met de namen van de paviljoenen.

“Op dit terrein zitten allemaal afdelingen van een psychiatrische inrichting. Best wel spannend hoor. Soms zie je gasten onder begeleiding wandelen in een dwangbuis. Dat zijn psychopaten die een moord op hun geweten hebben”.

Alfred huivert.

“Je hoeft niet bang te zijn hoor. Ten eerste zitten ze ’s avonds in de isoleer en ten tweede komen ze nooit zonder begeleiding naar buiten”.

Ze lopen verder het terrein over waar links en rechts allerlei gebouwen staan. Vervolgens slaan ze linksaf een donker laantje in. Alfred ziet amper een hand voor zijn ogen.

“Kom, hier, hier moeten we een stukje naar boven”.

Schuchter volgt Alfred haar. Ze lopen een kort stukje omhoog waar ze op een open terrein komen waarop inderdaad een groot pand staat dat veel van een villa weg heeft.

“Kom volg me”.

Maria loopt om het gebouw heen en probeert een deur te openen.

“Shit, hij is gesloten”.

Ze loopt een stukje verder en morrelt wat aan een raam.

“Gelukkig, hier kunnen we naar binnen. Kom Alfred”.

Hij weet nauwelijks wat te doen, zo in de nacht ziet het eruit als een zeer duur pand waar zeker mensen in wonen.

“Weet je zeker dat hier niemand woont”?

“Nee, er wonen hier wel mensen, maar volgens mij zijn ze er niet”.

“En morgen dan”?

“De meesten komen pas in het weekend. Vooral in deze tijd, dan vinden ze het te koud”.

Hier begrijpt hij niets van.

“Kom nou maar”.

Alleen al om geen blubberfiguur te slaan volgt hij haar. Ze kruipen naar binnen en er slaat Alfred een enorme stank tegemoet. Brandlucht. Alweer brandlucht.

“Wat stinkt het hier”, fluistert hij.

“Je hoeft niet te fluisteren hoor. Ze stoken hier zonder kachelpijp in die pot daar”.

Ze wijst naar iets wat Alfred niet kan zien. Het is aardedonker in de ruimte waarin ze zich bevinden. Op de tast schuifelt hij achter Maria aan.

“Maria, Maria”, fluistert hij weer.

“Hier ben ik”.

Alfred loopt in de richting van haar stem en knalt met zijn kop tegen een muur.

“Au, godverdomme”.

Niet vloeken Alfred, nooit vloeken jongen. God hoort je. Maria lacht.

“Wacht maar eventjes, blijf maar even staan, dan kom ik zo”.

“Haha”, lacht ze weer, “moet je mij horen, ‘dan kom ik zo’”.

Even later ziet hij het schijnsel van een zaklantaarn. Hij gaat op het licht af en komt uiteindelijk in een grote kamer terecht met wel vier driezitsbanken, een paar fauteuils en een grote tafel met acht stoelen eromheen. Zo in het zwakke licht oogt het als een uiterst chique ruimte. Er staat zelfs een grote bar met een

zestal barkrukken ervoor, ziet Alfred als zijn ogen een beetje aan de lichtende duisternis zijn gewend. Zelfs een kringloopwinkel zou geen rooie cent voor die haveloze inboedel geven.

Maria is druk doende met het aansteken van allerlei kaarsjes en waxinelichtjes die het geheel wat opfleuren.

“Wil je een kopje thee”?

Op het moment dat ze dit vraagt raakt hij overvallen door een enorme vermoeidheid. Uitgeput zet hij zich neer op een van de banken. Het liefst valt hij nu in een diepe slaap. Langzaam sluit hij zijn ogen maar beleefdheid dwingt hem om wakker te blijven. Die hele dag van een krankzinnige opeenstapeling van gebeurtenissen overvalt hem. Hij kan er niets meer bij hebben. Alleen de slaap biedt uitkomst, vooral als vlucht, maar ook om de vermoeidheid te lijf te gaan.

“Ja, doe maar”, zegt hij dodelijk vermoeid, wat Maria ontgaat. Maria wil het liefst de liefde met hem bedrijven. Ze begrijpt zichzelf nauwelijks. Begrijpt voor geen meter wat haar zo in hem aantrekt. Misschien herkent ze zichzelf in hem, zijn kwetsbaarheid, de manier waarop hij, net als zij, verdwaald door het leven gaat, zijn onmacht om enig grip te krijgen op het bestaan. Ze voelt het vocht in haar slipje. Ze voelt het zwellen van haar tepels. Ze is doortrokken van een zinderende geilheid. Alfred valt in een intens diepe slaap.

“Wil je suiker”.

Hij antwoordt niet.

“Een of twee schepjes”, probeert ze nogmaals.

Wederom klinkt er niets. Of wel. Heel in de verte hoort ze de roep van een uil. Ze loopt langzaam naar de bank waarop Alfred in een diepe slaap ligt verzonken. Teleurgesteld gaat ze

naast hem zitten. Maar haar geilheid wint het van haar teleurstelling. Langzaam streelt ze over zijn kruis en voelt zijn lid zwellen. Haar andere hand verdwijnt onder de band van haar broek om langzaam kleine rondjes rond haar clitoris te draaien. Ze hijgt. Dan opent ze zijn broek terwijl Alfred in diepe slaap blijft en tovert zijn pik naar buiten. Ze trekt haar broek naar beneden, streelt haar borsten. Ze hijgt en buigt zich voorover om de tweede keer die dag zijn lid in haar mond te steken. Vanaf zijn eikel laat ze zijn vochtige penis glijden tot diep tegen haar huid en weer terug. Ze voelt het kloppen van zijn lul. Haalt hem uit haar mond en trekt hem af. Zijn benen trillen en maken spastische bewegingen vlak voordat hij klaarkomt. Snel buigt ze weer naar hem terug om zijn zaad in haar mond op te vangen. Tegelijkertijd komt ze zelf klaar. Zonder het ooit te weten, zonder het zelfs zich te herinneren als een droom, komt hij klaar in haar mond in zijn slaap.

Eenzaam blijft Maria achter. Even later spoelt ze haar mond en neemt snel een hoerenbadje. Dan loopt ze terug en gaat weer naast hem zitten en kust hem in zijn hals. Alfred kreunt en draait zich van haar weg. Er gaat een scheut van pijn door haar heen. Een pijn die haar een leven lang zal blijven achtervolgen. Maria heeft levenslang straf voor een misdaad die ze nooit beging. Een pijn opgelegd door een vader die zich wentelde in zelfbeklag, door twee broers die heden ten dage weliswaar als leraar voor de klas staan en een keurig burgerlijk en suffig bestaan leiden, en het ergste nog, door een moeder die alle kanten op keek behalve naar die van Maria.

Ze wil wel bij Alfred blijven maar voelt de onmogelijkheid daartoe. Ze loopt naar een kast in de gang en haalt een sleutel tevoorschijn. Daarna pakt ze een bloknoot van de tafel en een

van de vele pennen die daar liggen. Ze schrijft een korte tekst en legt het briefje op de kleine tafel. Daarna kleedt zij zich uit, volkomen naakt en rent de deur uit. Ze holt door modderige laantjes daarbij haar voeten bezerend aan de gebroken takken en ze huilt bittere tranen van leed. Nu en dan blijft ze staan en schreeuwt tegen de maan. Tot ze op een open plek aankomt waarop een geknakte boom ligt, met de bast er nog op. Ze kent de boom. Zelfs overdag komt hier zelden of nooit een mens langs.

Meestal zette ze zich op de dode boom en kon uren uitkijken over de weidsheid van een landgoed. Ook nu gaat ze op de boom zitten, maar laat ze haar beide benen aan weerskanten van de gevelde boom hangen, alsof ze een paard berijdt. Langzaam schuurt ze haar vagina er tegen aan, wat een schrille pijn doet. Steeds feller gaat ze heen en weer, tot bloedens toe. Ze voelt niets, tot ze een deel van de bast los schuurt die diep in haar vagina doordringt. Met een hartverscheurende schreeuw van pijn springt ze van de boom en haalt met haar handen voorzichtig de splinters uit haar kruis. Met wat bladeren die ze van een boom trekt stelpst ze het bloed.

De pijn en het bloeden brengen haar langzaam weer terug tot haarzelf. Ze liet zich wel vaker voor iets bloeden waar ze geen enkele schuld aan had. Haar polsen zitten vol littekens die ze beschouwt als iconen van de wonden van haar ziel. Niet meer hollend maar zeer traag lopend, stapje voor stapje, bijna meditatief loopt ze terug. Eenmaal terug kleedt ze zich weer aan en wacht op het krieken van de dag, geen haan die kraait. 'Ze ging, en zag hem aan (...) en beiden gingen voor hun eigen heil verloren'. Daar gaat ze, de nachtvlinder, overdag en 's

nachts fladderend op zoek naar geborgenheid en vliegensvlug vluchtend voor de dreiging daarvan. Met het aanbreken van de dag verdwijnt ze om de eerste trein te nemen.

‘Lieve Alfred’, leest hij de volgende dag op het briefje, ‘dit is de sleutel van de voordeur. Het is ook de enige sleutel die op een kamer boven past. Dat is mijn kamer, daar mag je gebruik van maken’.

Gek genoeg voelt hij zich opgelucht. Tegelijkertijd mist hij haar. Misschien was zij wel een getransformeerde engel, een beschermengel, die hem moest beschermen tegen zichzelf en er voor zorg droeg dat hij toch een dak boven zijn hoofd kreeg, een beschutte plek. Ze moet een hersenspinsel zijn geweest, een droombeeld, een fantasie. Hij meent zich zelfs transparante vleugels te herinneren en hoe ze als het ware meer over het wegdek leek te zweven dan te lopen.

Bij daglicht blijft er weinig over van het chique waarmee hij die nacht de kamer in die zogenaamde villa aanschouwde. Het is duidelijk een kraakpand. Overal ligt de meest gore troep denkbaar. Achter de bar heerst een gigantische puinhoop van ongewassen beschimmeld vaatwerk. Ook de bar zelf ziet er gruwelijk smerig uit, vol vet, etensresten en kaarsvet. Er staan enkele vuilniszakken waar vanuit een penetrante stank komt. De kamer paalt aan een nog veel grotere ruimte waar fietsen en onderdelen daarvan staan. Een gedeelte daar weer van is ingericht als atelier waarin een ezel staat met daarop een wanstaltig schilderij vervaardigd door een volkomen talentloos iemand. Ook de doeken die aan de wanden hangen getuigen van een vergaande wansmaak.

Alfred loopt terug de gang door en opent een deur die leidt naar een toiletruimte met een goor wasbakje. Hij probeert een

kraan en er loopt inderdaad een straaltje water uit waarmee hij zijn ogen dept. Aan weerszijden van de gang bevinden zich deuren die hij allemaal opent.

Achter een deur is een kleine tot de nok toe volgepropte ruimte met muziekversterkers en gigantische boxen. Er staan verschillende gitaren en een compleet drumstel waar hij achter gaat zitten en keihard zijn frustraties op bot viert. Het lucht hem een beetje op. Hij gaat links een brede trap voorbij die ooit eens statig moet zijn geweest, loopt verder de hal in en opent weer een deur. Deze kamer is keurig ingericht. Er staat een bureautje en een boekenkast. Ook staat er een keurige zithoek met hier en daar wat scheuren in de bekleding. Aan de wanden hangen posters, onder andere de wereldberoemde foto van Che Guevara. Ook hangt de anarchistische vlag aan de muur. De kamer ziet er een beetje uit als een meisjeskamer, maar dan wel van een zeer rebelse.

In een badkamer staat zelfs een kuip die vol zit met wiet. Tijdens zijn hele verblijf zal hij dit ongemoeid laten.

Als hij de kamer uitstapt opent hij de laatste deur, recht tegenover Che's onderduikadres. Hij opent de deur en ziet tot zijn schrik twee broodmagere bleke mensen, een man en een vrouw die hem apathisch aankijken. Ze gaan in lompen gehuld. Minutenlang kijken ze elkaar zwijgend aan.

"Sorry hoor", begint Alfred.

Geen respons.

"Sorry hoor", begint hij nogmaals", ik...", zegt hij zonder zijn zin af te maken.

Dan kijken de twee eenvoudigweg van hem weg en snijdt de man een brood aan waarna ze zwijgend de hompen naar binnen schrokken. De man eet als een crimineel uit een

Amerikaanse gevangenis, zijn handen stevig rond het bord geklemd.

Voorzichtig doet Alfred de deur dicht en sluipt weg van de kamer, de trap op naar boven. Al die tijd dat hij daar verblijft zal hij ze niet meer zien. Ze zitten voortdurend bij elkaar in de kamer. Soms hoort hij hen vroeg in de ochtend de deur uitgaan om een uurtje later bepakt met boodschappen weer terug te keren.

Na de confrontatie met de twee levende lijken gaat hij verder. Hij loopt de brede trap op naar boven en probeert de eerste deur recht tegenover de trap te openen, die op slot blijkt. Hij draait de sleutel in het slot die inderdaad blijkt te werken. De kamer is redelijk groot, zo'n vijf bij zeven meter. Tegen de muur ligt een eenpersoonsmatras met daarover een dekbed gedrapeerd. Overal liggen kleren, zelfs bh's en ongewassen slipjes. Alfred pakt een slipje en ruikt er aan. Hij meent de geur van Maria te ruiken. Er hangen geen posters. Wel staan er enkele boeken in een kastje aan het hoofdeinde van het bed. Het zijn allemaal zelfhulpboeken. Boeken uit een heel ver verleden zoals 'Ik ben okay, jij bent okay' en 'Mens erger je niet'. Maar er staan ook boeken van Emil Ratelband, zoals 'Hoe vind ik mijn lief' en 'Tsjakka', het gevleugelde woord van het opperhoofd der randdebielen van de neurolinguïstiek.

Er staat een kartonnen doos met mannenkleren. Alfred haalt een witgebreide kabeltrui te voorschijn en een spijkerbroek met voor hem veel te korte pijpen. Aan de muur hangt een rood windjack en er zit zelfs een lange onderbroek en nog wat ondergoed en kousen in de doos. Verrukt over zoveel geluk kleedt hij zich om. Onder de spijkerbroek steekt kolderiek het wit van de lange onderbroek. Maar alles is schoon en heel. In

de hoek staan zelfs een paar gympies waar All Stars op staat. Ze passen hem precies. Behalve de lachwekkende broekspijpen en zijn ongeschoren baard van enkele dagen ziet hij er redelijk uit. Een beetje behaagziek bekijkt hij zichzelf in de lange smalle spiegel die aan het voeteneind van het bed staat. Zal ze daar in gekeken hebben toen ze met dat manspersoon van de kerel die bij deze kleren hoorde lag te vrijen? Nee, Maria niet. Maria is een door God gezonden engel die hem door deze moeilijke tijd moet lozen. Maria heeft nooit bestaan en zal ook nooit bestaan. Waarschijnlijk is ze op weg om een ander mens in nood bij te staan. Hoogstwaarschijnlijk zal ze wel in staat zijn om zich tegelijkertijd op vijf verschillende plekken te bevinden. Daar had Alfred ooit eens van gehoord en dat idee beviel hem wel. Soms loog hij daar weleens over tegenover vrienden, wat hij zo geloofwaardig deed dat ze inderdaad bereid waren te geloven dat hij niet alleen in de kroeg zat maar gelijktijdig door de sloppen van New York sloop.

“Alleen kan ik niet door muren lopen, dat komt omdat ik rook”, liet hij daar dan vaak op volgen waarop hij gelijk het krediet van geloofwaardigheid verloor.

Net als in de andere kamer van de vervallen villa zagen ook de muren van zijn kamertje zwart van de schimmel. Om wat frisse lucht in de kamer te krijgen opent hij een raam waarop een ijzige, waterige kou hem tegemoet slaat. Snel sluit hij het raam weer en loopt naar buiten, de bossen in.

Het bos bestaat uit veel rechte lanen met soms wat kromme paadjes die door moeilijk begaanbare stukken lopen. Er staan torenhoge honderden jaren oude dennen en eiken met een flinke omvang en veel lariksen. In de ondergroei wemelt het

van een enorme variatie aan mossoorten en wilde varens. Zwammensoorten in allerlei grootten en maten. En vanzelfsprekend ook de vliegenzwam waarvan Alfred weet dat deze zeer giftig is. Als hij er een eind aan wil maken hoeft hij slechts een tiental van die krenge te plukken en weg te spoelen met een fles sterke drank. Een diepe slaap zal hem dan overvallen waaruit hij nimmer meer ontwaakt. Maria die dan tot de proporties van een echte engel uit zal groeien, veel groter dan hij, naakt, met volle borsten en een donzen perzikzachte huid, zal hem als een baby in haar armen nemen om hem in engelenvlucht voor Gods troon te geleiden die hem vertoornd vanwege zijn zelfmoord met enkele maanden vagevuur zal bestraffen, een lichte straf omdat de Heere God zich een weinig liet vertederen door Alfreds liefde voor Maria en eerlijkheidshalve moet ook wel vermeld dat Hij heimelijk genoten had van de eenzijdige vrijage tussen Maria en Alfred. Het had hem zelfs een Goddelijke erectie bezorgd die leidde tot de meest ernstige lokale sneeuwbuien sinds het begin van de meteorologische metingen, sneeuwbuien met dikke vlokken die neerdwarrelden boven een kleine badplaats die de bruisende golven na zijn Verheven ejaculatie oneindig veel meer deden schuimen dan gewoonlijk.

Zonder de vliegenzwam zelfs maar aan te raken, loopt Alfred dagenlang door de bossen. Urenlang volgt hij de spoorbaan zonder een mens tegen te komen. Soms hoort hij heel in de verte het geluid van een elektrische zaag waarmee werklieden bomen onderuit halen. Bomen die met veel donderend geraas op de grond vallen zonder weggehaald te worden. Ze dienen langzaam weg te rotten om zo een natuurlijke humuslaag te vormen. Wanneer hij maar lang genoeg loopt, komt hij bij een

onbeschermde spoorovergang die, als hij deze oversteekt, naar een grote open zandverstuiving voert. Daar gaat hij dan altijd op dezelfde boomstronk zitten, eet zijn onbeboterde stokbrood en breekt zijn tanden bijna stuk op de keiharde Spaanse worst die hij dagelijks in de plaatselijke super koopt.

Urenlang zit hij dan in een meditatiehouding en tracht zich op zijn ademhaling te concentreren, wat voor geen meter lukt. Hij ziet slechts tongen van vuur en een schreeuwende Aschle en Anna uit het vuur vluchten met brandwonden in hun gelaat. Hij ziet de onherstelbare blaren op de huid van hun gezicht, de weggebrande neusjes. Hij ziet de schaamte van de meisjes voor een misdaad die ze nooit hebben begaan. Alfred schaamt zich diep voor zijn onachtzaamheid, zijn onverantwoordelijk gedrag, zelfs ten opzichte van Fret Zuur en diens vrouw Mien Chagrijn.

Vaak zit hij er tot diep in de avond als de duisternis allang is ingevallen. Op de terugweg laat hij zich door zijn gevoel leiden en door het geluid van voorbijdaverende treinen. Soms beklimt hij een heuvelrug en andere keren baant hij zich een weg door struikgewas waarvan de takken in zijn gezicht striemen. Dan raakt hij door paniek bevangen en verliest elk gevoel van richting, tot er weer een trein voorbij komt en hij zich opnieuw kan oriënteren. Altijd raakt hij opgelucht als hij in de verte de lichten ontwaart van de paviljoens waar de krankzinnigen huizen.

In die dagen komt hij tot rust. Soms ziet hij in de nacht het zwakke licht van een lamp naar binnen schijnen als hij in een boek van Ratelband leest dat hem laat weten dat werkelijkheid uit illusie bestaat en dat iedereen die illusie naar eigen hand kan zetten: 'geen moeilijkheden, slechts mogelijkheden'

beweert de patatbakkende goeroe van het domme denken.

Op een nacht loopt hij naar buiten als hij weer eens dat zwakke licht ontwaart. Hij loopt het gebouw rond en ziet het silhouet van twee mannen die weg dreigen te vluchten.

“Hé”, roept Alfred, “wat doen jullie hier”.

De mannen blijven stokstijf staan. Als hij dichterbij komt ziet hij een grote V op het tuniek dat ze dragen. Veiligheidsbeambten.

“Wij zijn veiligheidsbeambten”, zegt de één overbodig.

“Maar wat doen jullie dan hier, dit is een kraakpand. Jullie hebben hier toch niets te zoeken”?

“Nee”, antwoordt de ander eerlijk, “we zijn gewoon nieuwsgierig en moeten toch ook letten op de veiligheid van de patiënten die op dit terrein wonen”.

“Nou, nee”, zegt de ander weer tot grote opluchting van Alfred.

Ze zoeken hem niet, ondanks dat hij voortvluchtig is. Een voortvluchtige pyromaan die duizenden levens op het spel heeft gezet. Een hele wijk zou door zijn onachtzaamheid in de hens hebben kunnen gaan. Waarschijnlijk haalde hij alle buitenlandse televisiezenders inclusief CNN.

Men zou een obscure tekening van hem tonen met een extra zwaar aangetekende en ongeschoren kaaklijn zoals bij de gebroeders Dalton. Ter hoogte van zijn borst zou dan een plaatje met nummers hangen zoals je wel ziet bij Amerikaanse criminelen.

“The 44 years old fugitive Alfred Mooij”, zou de stem van Larry King klinken, “a pyromaniac who burnt down the complete city of Amsterdam, the Netherlands, is still not captived by the Dutch police. They think that he fled the

country and found shelter in Libya in one of the palaces of president Khadaffi”.

Dat laatste stond Alfred wel aan. De twee mannen deden hem een beetje denken aan Kling & Klang, de oliedomme agenten uit Pipi Langkous. Ze schutterden maar wat zonder goed te weten wat te zeggen. Aangemoedigd door hun stotterend betoog begint hij ze uit te foeteren.

“Als jullie hier toch niets te zoeken hebben donder dan toch op, per slot van rekening is dit privé terrein waar jullie geen reet te zoeken hebben, stelletje malloten”.

“Nou, nou, het kan best wel een beetje minder hoor”.

“Wat nou minder”?

“U zou het ook zo kunnen zien dat we hier ook zijn om u te beschermen. Er lopen hier namelijk nogal wat louche types rond die hasj en zelfs heroïne aan de patiënten proberen te slijten en ik kan u verzekeren dat dit geen gemakkelijke personen zijn”.

Zo had Alfred het nog niet bekeken. Het brengt hem tot rust.

“Sorry hoor”, het lijkt wel een stopwoordje bij hem te worden, krabbelt Alfred een beetje terug, “natuurlijk vind ik het wel een veilig idee, maar tegelijkertijd acht ik het ook wel een beetje een inbreuk op mijn privacy”.

Dat begrijpen Kling & Klang ook wel en na zich verontschuldigd te hebben gaan ze weer verder.

De inktzwarte nachten kunnen hem vaak doen verlammen van angst. Ook de huilende geluiden van dieren die hij beslist niet thuis kan brengen maken hem bang en onzeker. Overigens kon hij geen enkel natuurlijk geluid thuisbrengen. Het enige onderscheid dat hij kon maken was het getjilp van een mus en dat van een vink die in een driekwartsmaat lijkt te fluiten eerst

in vijfachtste naar beneden en dan 'tjim, tjim' omhoog. Een houtduif houdt hij al snel voor een uil zonder te beseffen dat deze vaker 's nachts het 'hoeoe, hoe, hoe-hoe-hoe' laat klinken dan overdag, of vergiste hij zich nu weer met een koekoek?

Dat hele idee van kraken staat hem wel aan. Hij voelt zich zowaar een anarchist, zoon van Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht. Het geeft hem zijns inziens meer status dan hij ooit kende. In de jaren tachtig, toen hij nog studeerde, zag hij er vanaf. 'Geen woning, geen kroning' vond hij wel een prachtige leus maar om daar nou strijd om te voeren ging hem veel te ver. Bovendien kocht zijn vader indertijd een huisje voor hem waarvan hij nog twee kamers kon verhuren aan medestudenten, waaronder Filemon, zodat pa nauwelijks enige hypotheek hoefde te betalen.

Waar de vroegere krakers slechts voor armetierige huisjes vochten, stonden de huidige krakers voor veel grotere idealen, zo stelt Alfred zich dat voor. Zij voeren strijd tegen de pseudodemocratie. Weg met de globalisten! Weg met het graaikapitaal!

De wereld, zo weet Alfred met grote zekerheid, werd in werkelijkheid geregeerd door het grootkapitaal. Banken als die van de Rothschilds, de Rockefeller's en de Morgans sturen doelbewust op oorlogen aan om zo belangrijke grondstoffen te bemachtigen. Ook de grote multinationals houden een stevige vinger in de pap al staan deze weer onder controle van volgevreten aandeelhouders. De armzalige en machteloze politici sloffen daar maar mismoedig achteraan in de hoop enkele achtergebleven kruimels te mogen vreten. Voor het gewone volk houden ze heftige betogen waar ze zelf ook geen touw aan vast kunnen knopen.

“Heb je vandaag naar de debatten gekeken”, vragen ze dan ze hun man of vrouw bij thuiskomst.

“Ja hoor, ja hoor, wel moeilijke materie hoor”.

Moeilijke materie, prachtig. Als zijn partner het niet begrijpt, wie dan wel? Het gepeupel zeker niet. Dat draait hij fijn een rad voor ogen, draait zijn reet, van noordoost te noorden tot west halfwest ten zuiden, de uitvreeters, de lieden met ellebogen als messcherpe dolken, lieden die met ijzeren neuzen in hun schoenen keihard naar beneden schoppen en met hun fluweelzachte tong de stront uit de reet van hun meesters likken.

De Essayist ziet er steeds havelozer uit en oogt afschuwwekkender dan de meest gevaarlijke psychopathische patiënt die zelfs uitsluitend onder begeleiding over het terrein mag lopen. Zijn spaarzame dunne ongekamde haren aan de zijkanten van zijn hoofd beginnen zelfs te vervlassen en ook zijn baard die vrij snel groeit en immer ongekamd blijft, zit verklit. Hij draagt nog steeds de kleren uit de doos die hij vond. In zijn onderbroek zie je geen remsporen maar zie je met enige moeite een streepje wit tussen het geel en het bruin. De witte trui ziet zwart van de modder, net zoals de witte pijpen van de lange onderbroek die onder zijn bovenbroek uitsteken. In geen weken heeft hij zich gewassen en hij stinkt alle kanten uit. Hij oogt zo vervuild dat de bedrijfsmanager van de plaatselijke supermarkt hem vriendelijk doch dwingend verzoekt het gratis kopje koffie buiten te drinken, het enige warme dat hij dagelijks binnen krijgt.

Ook raakt hij ondervoed. Elke dag eet hij hetzelfde, overdag stokbrood en harde worst en 's avonds lepelt hij appelmoes uit een glazen potje. Wel drinkt hij liters water wat hem nog het

meest op de been houdt.

Overdag wandelt hij urenlang door de bossen, voortdurend in zichzelf mompelend, en 's nachts kan hij de slaap niet meer vatten. Hij zit dan op zijn bed, rillend van de kou met een stinkend dekbed over zich heen geslagen en daaroverheen nog twee beschimmelde dekens. Soms hoort hij het ritselend geluid van scheurend behang en het frivole getrippel van steeds brutalere muizen die hij ervan verdenkt dat als hij de slaap zal vatten zij hem levend op zullen eten. Een paar nachten geleden voelde hij er twee, drie over zijn bovenbeen schieten en toen hij gillend van angst het dekbed weg wapperde schoten ze piepend alle kanten op, eentje zelfs naar boven over zijn borstkas in de richting van zijn hals, waarna hij even hard en angstig als het beestje zelf in diens richting sloeg en zelfs gruwend meende het wegschietende staartje te voelen.

Vanaf die tijd loopt hij ook 's nachts steeds vaker door de bossen en schreeuwt hij tegen de bomen, zoals wolven tegen de nieuwe maan. Zijn stemmingen wisselen bijkans per uur. Soms kijkt hij in de spiegel die nog steeds tegen het voeteneind van Maria's bed staat en ziet hij niets van het magere uitgeteerde gezicht, de vlassige haren en de geklitte baard, ziet hij niets van de schamele kleding, hij ziet een Viking, een koning, een nietsontziende bruto die zo nodig ruw de ogen van zijn tegenstander met zijn duim uitsteekt. Hij voelt zich dan de alfawolf, waarop hij zich keer op keer masturbeert om tot rust te komen terwijl hij zichzelf al rukkend in de spiegel bekijkt. Na een van die masturbatiescènes schrijft hij:

De alfawolf

De hond schreeuwt.
Hij is een wolf,
de alfawolf,
schreeuwend om de alfateef.

De alfawolf schreeuwt
het hart aan stukken,
rijt de wond open
en scheurt het vlees.

Zo is de alfawolf.
Geen hond
die daar van weet.

Aanvankelijk is hij hier zeer ingenomen mee om het vervolgens uit diepe schaamte te verscheuren. Later ziet hij weer de zwerver in de spiegel die hij op een dag uit woede in stukken slaat waardoor een scherf in zijn wang snijdt en een diepe wond veroorzaakt met wel een breedte van zo'n drie centimeter waar het bloed uit vandaan stroomt, waarna hij een stuk van het laken scheurt en het doek rond zijn kaak wikkelt en vastknoopt boven zijn hoofd waardoor hij wel iets heeft van het zelfportret van Vincent van Gogh.

Hij houdt er een verwrongen litteken aan over dat hem een vervaarlijk en louche uiterlijk geeft, het geeft hem iets van een bedreigende messentrekker. Hij ziet er zo onguur uit dat niemand van de super hem zelfs nog maar durft te vragen het gratis kopje koffie buiten te drinken. De hierop volgende weken komt hij niet meer het pand uit. Meestal koopt hij voor enkele dagen boodschappen in. Uit angst dat hij te snel door

zijn geld zou gaan, hij heeft nog een kleine vijftig euro in zijn zak en moet dus zeer spaarzaam leven, eet hij steeds minder.

Om te kalmeren rukt hij zich drie à vier keer per dag af.

“Doe nou rustig, jongen”, spreekt zijn moeder hem toe, half in de vrieskist gelegen waaruit een dampige koude stijgt. Er zit geen vlees meer op haar botten en het verbaast Alfred dat haar tanden nog allemaal in goede staat zijn, zelfs de gouden kroon die hij als kind altijd al bewonderde, schittert. Ook bevreemdt het hem dat hij haar zo gemakkelijk herkent.

“Je moet niet zoveel masturberen, jongen, daar put je jezelf alleen maar mee uit en God heeft het niet zo op met rukkens”.

Hij wil opstaan om haar te omhelzen en van schrik ontwaakt hij en bemerkt hij zijn wiekende armen om tegelijkertijd zijn hallucinatie te vergeten.

Van de twee levende lijken hoort hij niets meer. Op een dag als hij zich wat beter voelt en beneden wat rond rommelt besluit hij in hun kamer te kijken. Eerst klopt hij zonder antwoord te krijgen. Weer klopt hij, tot hij heel voorzichtig de deur opent en niemand in de kamer ziet. In de kamer heerst een gigantische puinhoop die meer weg heeft van een stortafval dan van een kamer. Overal slingeren lege blikjes en her en der ziet hij beschimmeld brood. Er staan wel zo'n vijf volle vuilniszakken die gevuld moeten zijn in een tijd dat de twee nog enige poging ondernamen om de kamer een beetje schoon te houden. Kokhalzend van de allesdoordringende stank sluit hij de deur.

Op de een of andere manier lucht de afwezigheid van die spookverschijnselen hem op. Nu was hij heer en meester over een vervallen villa van zeventien kamers. Soms maakt hij nog wel korte wandelingetjes rond het huis van hooguit vijf à tien

minuten om weer terug te keren en snel zijn nest in te duiken. Nu slaapt hij meer dan twintig uur per etmaal, al waant hij zich voortdurend wakker omdat hij steeds meent zich in zijn bed te bevinden terwijl hij tegelijkertijd van de ene droom in de andere ijlt.

Op een nacht meent hij een warm lichaam naast zich te voelen en houdt ook dit voor een droom, een aangename droom. Genotzalig streelt hij het denkbeeldige lichaam en voelt dat dit het lichaam is van een vrouw. Deze droom moet hij per se vasthouden, denkt hij, dit moment van geluk mag nooit meer overgaan, tot het lichaam hem terug begint te strelen. Even onderdrukt hij een schreeuw om vervolgens stokstijf te blijven liggen. Hij voelt een arm om zich heengeslagen en een warme naar knoflook ruikende adem in zijn gezicht. Het lichaam klemt zich steeds dichtertegen hem aan.

“Je hoeft niet bang te zijn Alfred, ik ben het maar”.

Alle Jezus, Moeder Gods. Weest vol genade. Maria. De Heilige Maria, zijn hoedster, beschermvrouwe, zijn engel in de nood is terug. Er valt een diepe last van hem af en hij barst in snikken uit.

“Wat is er toch, jongen, wat is er toch met je” zegt ze moederlijk, “huil maar, Alfred, huil maar lieverd”.

Bij dat laatste woord barst hij nog verder in tranen uit. Maria neemt hem in haar armen en wiegt hem als een klein kind. Langzaam komt hij tot rust en gaat het snikken over in licht geschrei.

“Shhh maar, shhh”, sust ze hem als een baby.

De twee schuiven steeds dichtertegen elkaar aan alsof de beide lichamen volkomen in elkaar op willen gaan om zo verder als de Heilige Platonische Twee-eenheid door het leven

te gaan.

De volgende ochtend ligt Alfred weer alleen in bed. Het moet een droom zijn geweest, het moet allemaal een droom zijn geweest, en je moet weten Alfred, de meeste dromen zijn bedrog en als je straks wakker bent blijkt het een zwijntrog. Ietwat vervreemd en wat trillerig op zijn benen loopt hij naar beneden. Tot zijn grote vreugde ligt er een briefje op de bar: 'ben boodschappen doen'. Ben boodschappen doen! Ben boodschappen doen! Zijn liefde voor een leven doet boodschappen voor hem, zijn aartsengel die hem straks voor de Heere zal geleiden en die mild over hem zal oordelen. Een nieuwe dag, een nieuw geluid.

Van vreugde kweelt hij vals en schraperig uit volle borst mee:

“De meeste dromen zijn bedrog”,

zingt hij luidkeels en dansend door de kamer:

“maar als ik wakker wordt naast jou dan droom ik nog.

Ik voel je adem en zie je gezicht

Je bent een droom die naast me ligt”,

Geamuseerd kijkt Maria naar het dansende kind, tot ze geschrokken zijn litteken ziet.

“Wat is er toch met je gebeurd, jongen, heeft iemand je gesneden”?

Liefdevol loopt ze naar hem toe en streelt over het litteken. Er is geen enkele sprake van walging, noch deinst ze terug voor de stank die hem omgeeft, er rest alleen maar een diepe compassie voor de man die wel heel diep moet zijn gezonken.

“Later, later, vertel het me later maar, je moet eerst iets eten”.

Uit de plastic boodschappentas haalt ze een pak eieren, een donkerbruin brood, een groot stuk kaas en een pakje bacon.

“Ik ga een uitsmijter voor je bakken met bacon en kaas en daarna stop ik je in bad en knip ik je baard en je haren.

Een uitsmijter bakken? In bad? Alfred weet niet wat hij hoort. Neemt ze hem in de mailing of zo? Ze loopt achter de bar waarachter op het keukenblad een driepitsfornuisje staat, aangesloten op een butagasfles. In het begin van zijn verblijf probeerde Alfred het fornuisje nog wel aan de praat te krijgen zonder dat hem dit lukte. Hij besloot maar dat de fles leeg was. De spoken aten immers ook uit blik. Maria echter draait de knop van de butagasfles open en ontsteekt een van de pitten waarop ze een koekenpan zet. Ook een andere pit gaat aan, die goed is om water te koken. Behendig bakt ze de bacon.

“Hoeveel eieren wil je”?

“Nou, ik heb best trek”, zegt Alfred die het water in zijn mond voelt stromen.

“Twee, drie”?

“Doe maar drie”.

Na tien minuten schrokt hij de spiegeleieren naar binnen en giet in een teug een halve liter melk leeg. Ook de thee laat hij zich goed smaken. Hij heeft geen slokdarm maar een looie pijp. Hij klokt de hete thee met grote slokken naar binnen. Er ontglipt hem een stevige boer.

“Sorry hoor, die moest er uit, anders gaat het maar zweren”.

Maria zegt niets, ze bakt een ei voor zichzelf en eet deze traag op, vijfenveertig keer kauwend op elke hap, dat had een macrobioot haar ooit geleerd.

“Nu ga ik je haar knippen. Ze pakt een schaar uit de la van de bar en een kam uit haar tas. Ze knipt zijn haar en ook zijn baard zo kort mogelijk.

Als ze klaar is loopt ze zonder iets te zeggen naar boven. Naar de badkamer met de wiet, die in de kuip ligt in drie plastic vuilniszakken verpakt. Er hangt een geiser en een kraan direct boven het ligbad. Ook de geiser is aangesloten op een butagasfles, waar Alfred ook geen enkele weet van had. Ze zet de kraan aan. Als het bad eenmaal vol is haalt ze Alfred van beneden. Deze weet nauwelijks wat hem overkomt. Hij laat het zich het allemaal welgevallen.

“Kleed je uit”, commandeert Maria.

Een beetje gegeneerd, ontkleedt hij zich.

“In bad”!

“Maar is het niet te heet”, werpt Alfred tegen.

“In bad”!

Met zijn elleboog, dat had zijn moeder hem zo geleerd, voelt hij naar de temperatuur van het water dat heerlijk aanvoelt. Voorzichtig gaat hij het bad in. Eerst nog zittend. Maria zeept hem in met een stukje zeep waar nog nauwelijks iets van over is. Ze wast zijn haren, boent zijn gezicht en bovenlichaam. Voor zijn rug pakt ze een borstel waarmee ze deze ruw afschrobt.

“Au”.

Maria zwijgt en gaat rustig door. “Ga maar liggen”, zegt ze nu. Ze komt steeds dichterbij zijn erogene zones.

“Wacht, dat doe ik zelf wel”.

“Nee, dat doe ik, ik was je”.

Alfred moet iets met zijn rug omhoog zodat ze zijn lul boven water kan halen. Geroutineerd trekt ze zijn velletje naar achter.

Zijn lul is totaal vervuild en begint in de buurt van een Spaanse kraag te komen. Het stinkt enorm.

“Gadverdamme”.

Alfred schaamt zich diep. Er kromt zich wel drie millimeter kopkaas rond zijn eikel. Voorzichtig pakt ze een deel van het vuil en trekt het van zijn pik. Nog steeds blijft er smerigheid achter. Ze pakt een washandje, ook vuil overigens, en veegt hard over zijn eikel. Alfred onderdrukt nauwelijks een schreeuw. Maria blijft stoïcijns en veegt zijn lid net zo lang tot het keurig rood begint te glimmen. Vervolgens wast ze zijn anus, zijn benen en zijn voeten. Het water oogt al behoorlijk goor en begint flink koud te worden.

“Blijf nog maar liggen”.

Ze trekt de stop uit het bad en laat het leeglopen om het vervolgens weer vol te laten lopen met helder warm water. Niet veel later kleedt ze zich uit en stapt ook het bad in. Alfred bewondert haar jonge lichaam en haar stevige borsten met de priemende lange tepels en de grote donkere tepelheuvels. Zo liggen ze nog een klein uurtje samen zonder iets te zeggen.

“Heb je geld”, vraagt Maria.

Alfred schrikt. Waarom vraagt ze dat?

“Dat weet ik niet, althans ik weet niet hoeveel”.

“Laten we het bad uitgaan”.

Eenmaal het bad uit wil Alfred zijn vuile kleren weer aantrekken.

“Ben je mal, net nu je schoon bent”.

“Maar wat moet ik dan anders aan”.

Maria lacht.

“Ik heb nog wel wat voor je”.

Ze neemt hem mee de gang op.

“Dit is de kamer van Eelco. Dat is de bewoner die dit pand als eerste kraakte, van hem is ook die wiet, denk ik, hij is de enige die blowt, met Wally dan, maar die is er nog minder vaak dan Eelco”.

Met een sleutel opent ze de kamer. Ze stappen zijn kamer in en Maria doet een kast open die vol hangt met kostuums, broeken, jasjes en op de planken liggen truien, overhemden, T-shirts, kousen en zelfs ondergoed. Ook hangt er een lange camelkleurige mantel. De kleren komen allemaal uit een weggeefwinkel, een initiatief van krakers in de dichtstbijzijnde grote stad. Eelco werkt daar een dag in de week. Maria haalt een donkergrijs wollig pak uit de kast en houdt het hem voor alsof het een Armani betreft.

“Hum, dit is een echt winterkostuum, dat staat je vast en zeker goed”.

Ze zoekt verder en pakt een dikke zwarte koltrui uit de kast. Alfred raakt nu ook enthousiast. Hij pakt een onderbroek en trekt deze aan. Vervolgens pakt hij een T-shirtje waarover hij de koltrui trekt. Dan trekt hij het pak aan dat hem wonderwel past, al ruikt het wel een beetje muf.

“Het staat je prachtig, Alfred, je ziet er uit als een echte meneer”.

“Dat is nou eigenlijk ook weer niet zo leuk, vind je ook niet”?

“Hier, je moet die doek om je hoofd binden dan lijkt je iets op die gitarist van de Rolling Stones, die met dat pokdalige gezicht.

Dat doet Alfred wel weer goed omdat hij nu eenmaal gek is op de Rolling Stones en zeker op Keith Richard. IJdel knoopt hij de bandana rond zijn hoofd.

“Heb je geld”, vraagt Maria weer.

“Jawel”, zegt Alfred, zonder te vragen waarom, zoiets haat hij, je geeft iets als iemand je dat vraagt of je geeft niet, maar je laat de ander geen verantwoordelijkheid afleggen, dat is zo denigrerend.

“Nauwelijks”.

“Ik heb nog wel wat. Ik wil koffie, ik ben een echte koffiejunk moet je weten, zonder koffie word ik pas echt chagrijnig”.

Ze gaat het even halen. Voldaan gaat hij in een van de fauteuils zitten en slaat maar weer eens een boek open van Ratelband. Ongeïnteresseerd neemt hij de wartaal tot zich. Nerveus staat hij op om ongerust door de kamer heen en weer te banjeren. Bezorgd vraagt hij zich af waar ze blijft. Rustig Alfred, rustig maar, sust hij zichzelf, er is helemaal niets aan de hand.

Weer gaat hij zitten, om onmiddellijk weer op te staan en naar boven te lopen naar de kamer van Eelco, en kijkt in de grote spiegel. Hij bekijkt eerst zijn bovenlichaam om vervolgens op een stoel te staan en zo zijn broek te kunnen bekijken. Vervolgens hurkt hij op de stoel om een totaalbeeld te krijgen, wat vanzelfsprekend mislukt. Hij springt van de stoel en voelt zich beter dan hij zich in maanden heeft gevoeld. Maria helpt hem in alles, met het ontbijt, het bad, het scheren, de kleren. Toch loopt hij weer ongerust naar beneden, om gelijk weer naar boven te rennen om de jas uit de kast van Eelco te halen. Ook deze staat hem uitstekend en past prima. Weer loopt hij bevreesd naar beneden. Waar blijft ze toch? Waar blijft ze? Licht bevreesd stapt hij naar buiten.

Steeds harder loopt hij over het terrein, de brug over in de richting van het parkeerterrein. Heel in de verte ziet hij haar.

“Waar bleef je nou, ik maakte me hartstikke ongerust”.

“Waar bleef je. Was je bang dat ik weg zou blijven”?

“Nee, natuurlijk niet. Voor mij ben je een uit de hemel gezonden engel”.

“Ja, met een ‘b’ ervoor, of anders een ‘h’”.

De daarop volgende dagen doen ze niets anders dan lange wandelingen maken. Vooral Maria voert het hoogste woord en snijdt tamelijk puberale onderwerpen aan zoals de onmogelijkheid om lief te hebben, wat Alfred een beetje pijn doet, het leven en de dood. Alfred zegt weinig. Alleen haar aanwezigheid al werkt genezend. Heel langzaam begint hij weer te aarden.

“Misschien moet ik toch maar weer eens naar huis”, oppert hij. “Misschien wel, maar nog niet”.

Ze verzorgt en bemoedert hem. Ze dwingt hem zich te wassen en gezond voedsel te eten en ziet hem langzamerhand wat dikker worden en meer kleur in het gezicht krijgen. Ondanks dat ze elke nacht bij elkaar slapen, bedrijven ze nimmermeer de liefde. Ook zwijgt Maria over haar vader en haar broers.

“Nu kunnen we gaan”, zegt ze op een dag.

Op de weg terug zwijgen ze voornamelijk. Soms wil de één iets zeggen om halverwege te stoppen. Meestentijds staren ze naar de einder over de schier onbegrensde weilanden. Alfred koopt een blikje bier bij de bierboer in de trein en geeft Maria een kopje koffie. Beiden voelen zich uiterst gelukkig, al voelt Maria zich tegelijkertijd triest omdat ze wel weet waar dit alles toe leidt.

Ze stappen de trein uit, het bacteriële monster binnen. Maria loopt een paar stappen achter Alfred.

“O ja Alfred, ik heet geen Maria, weet je nog”?

Verbaasd kijkt hij om en ziet haar nergens meer.

Hoofdstuk 8

Nog steeds verbaasd blikte Alfred zijn nieuwe huis rond, althans zijn geheel gerenoveerde woning. De wanden zijn met gipsplaat afgedekt en geheel bepleisterd en gesausd, door hem en Filemon. Het plafond bestaat uit verlaagd gipsvinyl, net als in de keuken waarin ook een douchecabine staat en een nieuwe geiser. Bij een tweedehandszaak kocht hij, gesubsidieerd door zijn vader, alle benodigde meubilair, bruingoed en witgoed, wat Alfred eerder met heroïne en cocaïne associeerde dan met huishoudelijke apparatuur. Met opzet koos hij een barokke bank vol afschuwelijke ornamenten

met een afgrijselijk, zo goed als versleten gele velours bekleding. Er staat zelfs een kleine oefenxylofoon van tweeënehalve octaaf die zijn geliefde vrienden voor hem aanschaffen.

Met de burens gaat het wat minder. Laatst nog stormde een type à la Jerommeke uit de straat op hem af met de mededeling dat de buurt van hem af wilde en dat hij daar hoogstpersoonlijk zorg voor zou dragen. Vanzelfsprekend meden Fret Zuur en Mien Chagrijn hem zoveel mogelijk, maar dat deed hem weinig. Wat hem pijn deed was dat Aschle hem schichtig voorbij rende zonder iets te zeggen wanneer ze elkaar op de trap tegenkwamen. Misschien is ze wel bang voor zijn nieuwe look, zijn lugubere kop, of anders verbieden haar ouders het wel om met hem te praten.

Hij voelt zich binnen in zijn huis als in het oog van een orkaan. Als Alfred de deur uit wil, luistert hij aandachtig of zich iemand op de trap bevindt, zo niet dan stormt hij naar beneden de trap af en de deur uit.

Toch voelt hij zich goed. Hij draait en speelt weer veel muziek al houdt hij wel nauwlettend in de gaten of de burens thuis zijn. Zo ja, dan zet hij een koptelefoon op en speelt hij niet meer op zijn xylofoon. Tegenwoordig beluistert hij veel klassiek, voornamelijk Bach. Als Alfred in de greep komt van een bepaalde muzieksoort dan raakt hij volkomen geobsedeerd en luistert nergens anders naar. Of het nou popmuziek betreft, trance, klassiek, wereldmuziek en noem maar op. Het genre interesseert hem totaal niet. Hij is altijd op zoek naar kwaliteit. Als hij eenmaal in de ban is kan hij maandenlang elke dag naar dezelfde cd luisteren en dat meerdere malen per dag. Bij Bach luistert hij uitsluitend naar

diens cantates en bij Händel beperkt hij zich tot de Water Music. Dat laatste draait hij uitsluitend overdag omdat het hem opwindt en energie geeft. Bach bewaart hij voor de avond omdat diens muziek hem rustig stemt en contemplatief. Dan kan hij uren voor zich uitstaren en alle gedachten volkomen loslaten. Hij is er zich wel bewust van maar hecht er geen enkele waarde aan.

De bel gaat.

“Alfred, hé, eikel, doe die deur open”, hoort hij Filemon roepen, “ik weet dat je d’r bent”, schreeuwt hij nog een stukje harder.

Nu belt Filemon ook bij de burens aan die eveneens niet thuis geven of misschien ook niet thuis zijn. Filemon blijft nog een tijdje om Alfred roepen en even twijfelt deze of hij de deur zal openen tot de lust van zijn eenzaamheid het wint van gezelschap, zelfs goed gezelschap. Voorlopig koestert hij zijn vrijwillige quarantaine. Hij laat alles onbeantwoord, e-mailtjes, telefoontjes, brieven en ansichtkaarten die meestal van Sandra of van zijn vader komen. Hij luistert ook nimmer zijn voicemail af. Deze eenzaamheid bevalt hem goed, werkt helend na de lange en intense ziekte waarvan hij de bossen en het duistere kraakpand genas. Alleen blijft de Eenzame naar Maria verlangen.

Soms verlaat hij zijn woning om op zoek naar haar te gaan. Dan loopt hij enkele rondjes rond het station, speurt in haar afwerkplek en als hij alle moed bij elkaar weet te rapen roept hij zelfs haar naam. Het station zelf mijdt hij. Die wanhopige meute waarvan ieder individu op weg is van nergens naar niets stemt hem droevig en wanhopig. Meestal keert hij dan huiswaarts, overvallen door ambivalente gevoelens van

opluchting en gemis. Maar toch, die leeftijd, die vreselijke generatiekloof die hen van elkaar scheidt, die hen van elkaar dient te scheiden.

Een dag later staat Filemon weer voor de deur, dit keer samen met Alfreds vader wiens bas dwars door de ramen trilt. Terwijl Alfred stokstijf in zijn stoel blijft zitten hoort hij de twee in diep gesprek verzonken weggaan.

Vader gaat mee naar Filemons woning waar hij voor enkele dagen zijn intrek neemt, althans, dat is de bedoeling.

“Hoelang ken je hem nu al”, vraagt Klaas diezelfde avond aan Filemon.

“Vanaf de eerste klas lagere school”, antwoordt Filemon met een zekere trots.

“En heb je altijd om hem gegeven”?

“Jazeker, veel meer dan dat”.

“Jij bent toch in de Heer”?

“Ja zeker, ik hou van mannen als u dat bedoelt”.

“Geldt dat ook voor ...”, vraagt vader ietwat onzeker, “niet dat dit iets uitmaakt hoor”, probeert hij nog een beetje progressief, “alleen ...”.

Even aarzelt Filemon terugdenkend aan hun enige vrijage, of vrijage, het was meer een afgedwongen French kiss.

“Volgens mij zou het u hartstikke veel uitmaken. U hoeft echt niet zo hypocriet te doen”.

“Hypocriet, ik hypocriet”?

“Ja hypocriet”.

Even blijft het stil en kijken de twee elkaar onderzoekend aan.

“Misschien heb je gelijk, ik bedoel het niet zo, Filemon”.

“Ik weet het, ik weet het, het maakt ook niet uit, ik ben het wel gewend”.

Het zou vader ook niets uitmaken of Alfred wel of niet in de Heer zou zijn. Daarbij kende hij Filemon al vele jaren en mocht hij hem van jongs af aan al. Vader complimenteert hem met zijn smaakvol ingerichte woning.

“Ja”, grapt hij, “daar zijn homo’s goed in”.

Filemon lacht.

“Vind je het erg als ik rook”, zonder het antwoord af te wachten steekt Klaas een flinke sigaar op.

Filemon lacht weer.

“Een glaasje whisky zou er ook wel ingaan”.

“Nou dat heb ik wel in huis, een mooie Johnny Walker , Black Label”.

“Fijn man, ook hierin getuig je van een uitstekende smaak, whisky, een spatje levenswater gaat er altijd wel in”.

“Levenswater, een bron van eeuwige kracht en geluk”.

“Dat is heel mooi, daar moet ik als voormalig arts natuurlijk anders over denken, maar in wezen ben ik het wel met je eens. Je kunt er natuurlijk wel Korsakov van krijgen, maar dat is erger voor je omgeving dan voor jezelf. Terwijl je voor dat herinneringskwaaltje toch echt je best moet doen. Geen groente eten, geen fruit en vooral geen vitamine B waarin thiamine zit”, doceert Klaas, “de meeste artsen beweren wel dat dit niets helpt omdat het gebruik van alcohol, die thiamine, want dat is het namelijk, gewoon af zou breken, maar dat is gedeeltelijk onjuist”.

“Thiamine, thiamine!

In werkelijkheid drinkt Klaas, net als menig ander arts, zelf nogal bovenmatig en spuit hij zichzelf wekelijks een shotje thiamine in. Zo gebruikt hij, ook weer uit zijn privéapothek, bepaalde medicijnen die hem voortdurend in een soort van

hypomane situatie doen blijven, een lichte euforie zonder dat hij al te opgefokt raakt zoals speedgebruikers of cocaïneverslaafden wel overkomt. Zijn pillen tegen manisch-depressiviteit slikt hij allang niet meer. Zonder dat toe te geven lijdt Klaas zowel aan een alcoholprobleem als aan een medicijnprobleem, en als hij dat wel toe zou geven zou hem dat nog niets doen, omdat we allemaal toch een keertje moeten sterven. Daarbij, vond Klaas, bewees hij de samenleving een grote dienst doordat zijn vroege dood de samenleving veel geld bespaarde.

“Hoe gaat het met uw praktijk”?

“Dat weet je donders goed Filemon. En je bent ook bekend met de reden waarom ik geen praktijk meer houd. Nu ben jij een beetje hypocriet, vind je niet”?

Filemon is het wel met Klaas eens, eigenlijk wilde hij het gesprek naar de dood van Klaas' vrouw sturen en daarmee naar de psyche van Alfred informeren, of de gevolgen van de dood, of meer de wijze waarop Klaas haar aanvankelijk 'begroef', wat dat voor Alfred betekend zou kunnen hebben. Ze laten het onderwerp varen en gaan over tot het enige wat hen bindt: Alfred.

“Weet je, dat ik mij best grote zorgen maak om mijn goede vriend, mijn bloedsbroeder, vanwege het bewogen bestaan dat hij leidt. Meestal wel grappig, maar vaak totaal onnavolgbaar en uiterst gevaarlijk.”

Alfred leefde altijd al in uitersten, van kinds af aan. Soms kon hij schitteren op de lagere school, om het jaar daarop helemaal niets te presteren, al hield hij zich thuis wel bezig met allerlei trucjes uit een goochelboek en las hij romans die in wezen voor volwassenen bestemd waren. Klaas moedigde hem

daarin aan. Al op zijn achtste las hij Homerus en bracht Klaas hem het Oudgrieks bij. Koning Arthur interesseerde hem bovenmatig, Karel de Grote en ook Hannibal maakten diepe indruk op hem, maar het meest nog interesseerde Alexander de Grote hem.

Naast al die intellectuele interesses speelde hij zeer verdienstelijk voetbal bij de plaatselijke voetbalvereniging. Hij beheerste dat spelletje zo goed dat een regionale profvoetbalvereniging hem al op zijn veertiende wilde contracteren. Het vervulde hem met trots maar toch weigerde hij het aanbod vanwege zijn trouw aan de plaatselijk club waar hij al vanaf zijn zesde jaar voor speelde. Andere keren kon hij zich totaal in zichzelf terugtrekken, sloot hij zich maandenlang op in zijn slaapkamer en sprak amper een woord.

“Alfred leefde van het ene op het andere moment in een diepdroeve grauwe wereld om vervolgens met een bonte fleurige hoepel voor zich uit drijvend, het kleurrijke van een regenboog te bezingen. Ik had geen idee wat die jongen, dat kind, bezielde”.

Zo leefde het kind in Alfred, 's morgens vroeg dansend op de dauw van het gras, alle kleuren die verzameld lagen op een enkele grasspriet in zich opnemend. Meestal ging hij 's morgens vroeg het weiland in op zoek naar paardengras voor de konijnen. Hij creëerde zoals uitsluitend kinderen dat kunnen een eigen universum. Alleen overtrof Alfred alle andere kinderen!

Op het erf van zijn ouders lichtte hij tegels om mierenvolken te bestuderen. Zo ontdekte hij op eigen houtje dat de mannetjes de jonge koninginnen in de lucht bevruchtten en kort daarop stierven, net als bij de spinnen de zwarte weduwe, alleen valt

de zwarte weduwe de mannetjes zelf aan om ze vervolgens te doden. Hij kon dagenlang gefascineerd staren naar de veldslagen tussen twee verschillende mierenlegers, soms ging het mier tegen mier en andere keren weer stortten zich hele meutes op slechts een enkel miertje van de vermaledijde andere stam. Hij bestudeerde het harde werken van de slaven en het voortdurende geren en gesjouw van het mierenvolkje. Waarna zijn interesse weer totaal vervloog en hij zich volledig terugtrok of zich weer op iets anders stortte. In die tijd waren Filemon en Alfred nog nauwelijks bevriend, ze kenden elkaar en voerden strijd over wie de beste van de klas was. Ze raakten pas op de middelbare school, het gymnasium, echt bevriend met elkaar. Vaak gold Filemon als de beste van de twee, maar als Alfred een bevlieging kreeg ging hij met louter tieners op zijn rapport naar huis, waar zijn vader hem ruim voor beloonde. Filemon begreep hier wel uit dat hij het tegen Alfred af moest leggen als het er werkelijk toe deed.

“Alfred, mijn oogappel, mijn benjamin, ondanks dat het mijn enig kind is, even briljant als zachtmoedig”, fluistert Klaas bijna, alsof hij een groot geheim onthult, “altijd vrolijk en opgewekt”.

Hij beseft dat hij overdrijft.

De hele avond en een groot deel van de nacht praten ze door, Alfred alsmat bewierokend. Er klinkt geen enkele kritiek in door. En ondanks dit genoeglijk samenzijn draaien ze maar om de hete brij waarvan Filemon zo een vermoeden heeft en vader wel degelijk weet wat zijn zoon mankeert, zonder dat hij dit onder ogen wil zien. Ze blijven maar praten totdat Filemon een gaap nauwelijks weet te onderdrukken.

“O ja, je wilt natuurlijk naar bed, ik zelf ben gewend om lang

op te blijven”, wat weer komt door de amfetamine die Klaas dagelijks in kleine porties slikt.

“Ja, voor mij wordt het wel tijd”,

“Maar waar moet ik dan slapen”?

“Maar dat spreekt toch vanzelf, lieve man. Vanavond mag je fijn bij mij in het grote tweepersoonsbed, vind je dat niet leuk”?

Nee, dat vindt Klaas beslist niet fijn en hij trekt een beetje bleekjes weg.

“Doe niet zo mal, gekkerd”, zegt Filemon terwijl hij zijn stem een beetje nichterig laat klinken, “Jij mag in mijn bedje, dat heb ik al verschoond, en ik ga hier op de bank slapen want dat ben ik wel gewend”.

Voor de vorm protesteert Klaas een beetje maar niet veel later kruipt hij in het ruime bed van Filemon, voorzichtig snuivend of er niet iets van een homogeurtje hangt.

Met Alfred gaat het inmiddels stukken beter. De ramen moeten open, de muffe lucht moet weer verdreven. Hij besluit zelfs Filemon te bellen, al is het wel erg vroeg in de morgen.

“Ja hallo, met Filemon voor al uw fijne dameswensen, voorlopig ben ik niet thuis maar ik zal zo spoedig mogelijk terugbellen als u een boodschap inspreekt”.

“Hoi Fil, met Alfred, misschien kun je me terugbellen”.

Hij moet verder bellen, maar wie, vraagt hij zich af? Hij raadpleegt de namen op zijn mobiel. Honderden namen komen voorbij waarvan hij van meer van de helft niet eens meer weet wie het zijn. Slechts een naam blijft maar door zijn hoofd hameren: Sandra, Sandra, Sandra, Sandra, Sandra, Sandra, Sandra. Nee die bel ik niet, bel ik wel, bel ik niet, bel ik wel. Misschien vindt Anna het leuk, zeker, Anna vindt het

leuk, Anna vindt hem leuk. Sandra wat minder, denkt Alfred.
Hij toetst haar nummer in.

“Dag Alfred, met Sandra”.

Ha, denkt Alfred, ik sta nog steeds op haar display.

“Ja, hoi, dag, met mij”.

“Waarom bel je”, klinkt ze meer bitcherig dan ze bedoelt.

In feite is ze opgelucht. Hij leeft nog.

“Goh, dat je nog leeft”.

“Ja, ik leef nog, en ik voel me goed. Mijn hele woning is opgeknapt”.

“Dat heb ik gezien toen ik bij je langs fietste”.

Ze fietste bij hem langs, hoor je dat Alfred, ze geeft nog steeds om je!

“Wanneer was dat dan”.

“Een week of zes geleden”.

“Toen was ik nog weg”.

“Waar was je dan, waar was je dan, klootzak, waarom heb je me nooit gebeld, godverdomme, lul”!

“Als je zo begint hang ik op hoor”.

Sandra gaat door. Woedend knalt hij zijn mobieltje dicht. Vlak daarna gaat die weer over. Opgelucht haalt hij adem. Gelukkig ze belt hem weer.

“Hoi Alfred, met Filemon”.

“Hoi Filemon, lang niets meer van je gehoord”, liegt Alfred.

“Ik heb anders vaak genoeg bij je aan de deur gestaan, gisteren nog, samen met je vader”.

“Met mijn vader”?

“Ja, met je vader, overigens is hij hier, heb je geen zin om even langs te komen”.

“Mijn vader? Bij jou”?

“Ja, bij mij, hij ligt nog in bed, maar ik wil hem wel wakker maken met een ontbijtje. Wat denk je, zou je hier over een uurtje kunnen zijn”?

Alfred aarzelt. Hij weet niet goed of hij de confrontatie met zijn oude heer wel aandurft. Die man kijkt dwars door hem heen, temeer daar ze aan hetzelfde euvel lijden, zonder dat van elkaar te willen weten, althans wel van de ander maar niet van zichzelf.

“Kom nou maar gewoon langs, heb je zelf al gegeten”?

“Nee”.

“Neem dan wat parmaham mee, wat oude kaas en lekker brood, of anders broodjes, heb je geld”?

Alfred heeft geld.

“Neem dan ook maar wat sinaasappels mee, en eieren. Heb je trek in gepocheerde eieren met gebakken bacon”?

Het lijkt Alfred allemaal even lekker. Zo’n ontbijt stemt zijn vader ook vrolijk. Misschien moet hij wat sherry meenemen omdat hij weet dat zijn vader daar van houdt, vooral in de ochtend.

“Ik kom, over een uurtje ben ik bij je, maak die ouwe maar wakker en flikker hem in de douche want soms wast hij zich in geen maanden en stinkt hij als een Tibetaan, ik zie je zo”.

Alles sal reg kom. Het liefst gaat Alfred dansend over straat, elke passant kussend, man, vrouw of kind, Turk, Marokkaan of Mongool, uit Mongolië natuurlijk en gehuld in plaatselijke klederdracht, en natuurlijk ook autochtone mongolen uit het centrum voor zwakbegaafden, zwakzinnigen of mensen met mogelijkheden zoals ze tegenwoordig politiek correct worden genoemd.

Omdat de Sociale Dienst nog steeds geld op zijn rekening

stort, en hij nauwelijks iets uitgaf toen hij in het kraakpand woonde, staat er een flink bedrag op zijn rekening, een bedrag dat niet eens zozeer als een gat in zijn hand brandt dan wel zijn complete lijf in lichterlaaie zet.

Hij kan onmogelijk naar de plaatselijke buurtsuper, dat is veel te minnetjes. Eerst moet hij naar de markt. Zalm moet er komen, mooie verse rode zalm en een pondje gerookte paling hoorde er ook bij, plus wat van die heerlijke, sappige rivierkreeftjes en fruit, veel fruit. Vervolgens gaat hij naar een delicatessenzaak.

“Goedemorgen, het is een prachtige dag, vindt u ook niet? Heeft u iets van een mooie champagne”?

Hij wil champagne, dacht de verkoopster, maar hij ziet er toch een beetje sjofel uit.

“We hebben wel een mooie Moët & Chandon voor u”.

“Wat moet dat kosten”, vraagt Alfred vriendelijk.

“Nou de goedkoopste kunt u wel voor een kleine veertig euro krijgen”.

Veertig euro, wat is veertig euro in godsnaam?

“Heeft u niet iets van een Dom Pérignon”?

“Een Dom Pérignon”, vraagt het jonge ding ietwat verschrikt, “dat hebben we wel, een hele mooie, alleen kost de goedkoopste iets van tweehonderd euro”.

“Doet u maar”, zegt Alfred genereus.

Kijk, schiet het even door het jonge ding heen, de meest eenvoudig geklede mannen hebben het meeste geld. Misschien doen ze dat wel om hun rijkdom te verbergen en zich zo tegen overvallen te beschermen.

Vrouwen houden nu eenmaal van geld en het meisje raakt onmiddellijk verliefd op Alfred, wat hem niet ontgaat. Alfred

ziet het aan haar vergrote pupillen en de wijze waarop ze bevallig met haar hand het haar naar boven strijkt.

“Ik moet even vragen of we nog een Dom Pérignon in huis hebben”.

“Dom Pérignon, u wilt een Dom Pérignon”, vraagt de baas.

“Ja, vindt u dat zo gek”?

“Nee hoor zeker niet. Wilt u hem gekoeld”?

“Ja hoor, zeker wel”.

Gekoeld zal het zijn. Alfred krijgt de smaak te pakken. Het liefst koopt hij de hele winkel leeg.

“Heeft u ook kaviaar”, dat lijkt hem lekker op de zalm.

“Ja hoor, in blik, Kaspische kaviaar, Sevruka, de Beloega is nauwelijks nog te krijgen en veel te duur overigens.”

“Doet u maar”.

Hij bestelt gelijk maar enkele soorten gerookte ham en er moet natuurlijk een kaasplankje bij. Die eieren moeten er komen en de bacon, broodjes, veel lekkere broodjes en van verschillende soorten, ciabattabroodjes en vers stokbrood, daar moet ook Turks brood bij. Misschien moet er dan toch nog een blikje witte-bonen-in-tomatensaus bij, dat is zo Engels.

“Of, nee, heeft u misschien nog een tweede fles Dom Pérignon koud staan”?

“Nee, maar wel ongekoeld”

“Doet u dat dan maar”.

Dat is meer dan vierhonderd euro voor een ontbijtje voor drie personen. Ze behandelen hem als een koning en vorstelijk verlaat hij de winkel terwijl de eigenaar slaafs buigend de deur voor hem open houdt en het lieve wicht hem wel tot drie keer toe een prettige dag toe wenst. Hij schrijdt de winkel uit, minzaam afscheid nemend van de eigenaar en het jonge ding.

Het liefst nog had hij gracieus wuivend afscheid genomen, maar dat verhinderen de zware tassen hem. Om de eetlust te bevorderen heeft hij nog wel wat hasj nodig.

“Doe maar vijf gram afghaan en geef gelijk maar even een voorgedraaide skunk”. Volkomen stoned, opgewonden en prettig gestoord, loopt hij de straat van Filemon in en belt veel te lang bij hem aan.

“Ja, ja, ik hoor je wel”, opent Filemon de deur.

“Ik ben de koning der dieren”, zingt Alfred, “in het grote dierenland”.

“God, wat ben jij vrolijk”.

“Inderdaad”, stampt Alfred zich een weg naar boven.

“Wat heb jij allemaal meegenomen”?

“Dat zul je allemaal wel zien. Dek jij nou maar de tafel op zijn mooist, met grote en kleine borden, dikke en dunne champagne glazen, dan maak ik alles klaar. Waar is pa”?

“Die staat nog steeds onder de douche”.

“Dat is mooi, wil je koffie of thee, of koffie en thee”?

Terwijl Filemon de tafel keurig dekt, wat wel aan hem besteed is, komt vader, zijn hoofd met een grote handdoek drogend, opgewekt de keuken in.

“Zo jongen, lang niet gezien, hoe gaat het met je”.

“Noem me geen jongen”, vervalt Alfred in één van zijn oude grieven.

“O, ja, je hebt gelijk, man, moet ik zeggen, al vind je zoon ook wel goed geloof ik. Welnu, hoe maak je het zoon. We hebben ons hier allemaal uiterst ongerust over je gemaakt en de eerlijkheid gebiedt mij te zeggen dat je er toch wel een beetje grauw uit ziet”.

“Dat komt allemaal goed, Klaas, dat komt allemaal goed”.

“Nou ja, het is nu toch al twee keer achter elkaar, eerst na die brand en nu alweer ...”.

“Doe toch niet zo paternalistisch, man, als ik niets van me laat horen moet je maar denken dat er niets of weinig aan de hand is, anders zou de politie je wel gebeld hebben of anders ikzelf. Laten we geen ruzie maken, ik heb een zeer exquisite ontbijtje voor je gemaakt, compleet met een zeer mooie champagne en echte kaviaar”.

“Nou, nou, waar doe je het allemaal van”.

“Ik had nog wat geld”.

Ongerust kijkt Klaas naar Filemon. Druk stapt Alfred de kamer in met een dienblad vol gerechten. De tafel is bijna te klein om alles er op te krijgen. Ze moeten zelfs twee bladen uittrekken om alles een plaats te geven.

“Het ziet er wel fantastisch uit, alleen krijgen we dit nooit van zijn leven op”.

“Dan laat je toch gewoon iets hier en neemt Klaas ook wat mee”.

Genereus die Alfred, altijd genereus, gelukkiger als hij iets weg mag geven dan ontvangen. Dat laatste kost hem zelfs moeite. Routineus opent hij de fles champagne en schenkt de glazen vol.

“Ik zou zeggen, tast toe allemaal”.

Vader vraagt een momentje stilte om te bidden.

“Jij bidden, je bent toch totaal ongelovig”.

“Nee, sinds ik bij Filemon heb geslapen ben ik volledig in de Heer”.

“O, flauw hoor, en dat voor een notoire rokkenjager”, antwoordt Alfred en er klinkt iets van ergernis in zijn stem door.

Kijk uit Klaas, hier kan een knallende ruzie volgen.

“Heerlijk die zalm”, doorbreekt hij de spanning.

“Daar moet nou die kaviaar over”, zegt Alfred, die de kaviaar keurig in een zilveren schaalje geschept heeft. Juist vanwege al die lekkernijen eten de drie alsof het hun laatste maaltijd betreft. Alfred opent de tweede fles champagne welke de drie zich ook uitstekend laten smaken. Al smikkelend, lippen likkend, slempend, savourenderend, laten ze zich het copieuze ontbijt welgevallen.

“Het is alsof we La Grande Bouffe van Ferreri dunnetjes overdoen maar dan als ontbijt en zonder hoerige madammekes”.

Bij dat laatste veert Klaas op.

“Hoerige madammen”?

“Nee pa, La Grande Bouffe, dat is een film”.

“O”, zegt Klaas, “La Grande Bouffe, oftewel het Grote Vreten”.

“Juist ja, heb je die film ooit gezien”, vraagt Filemon.

“Nee Filemon, niet doen, je gaat uitweiden, oeverloos uitweiden, en maar die plot vertellen”.

Uitgebreed schetst Filemon de vertelling en noemt feilloos de namen van de acteurs, geen van de actrices weet hij zich te herinneren.

“Ach, joh, met jouw geaardheid ...”.

“Misschien ga je nu toch een beetje te ver, Pa”.

“Sorry jongen, je hebt gelijk”.

“Noem me geen jongen”.

“Ga verder Filemon”.

“Moedig hem nou niet aan”.

Maar Filemon gaat verder. Tot in den treure vertelt hij het verhaal van de vier vrienden van middelbare leeftijd die zich

in een villa letterlijk doodvreten.

“Ja, dat heb je mooi verteld, nou is het wel genoeg”, onderbreekt Alfred hem die behoorlijke trek in een stickie krijgt. Even vraagt hij om excuus. In het toilet draait hij een flinke joint om deze schielijk op te roken. Na een minuut of vijf stapt hij de kamer weer in.

“Die vier hoeren verlieten al snel de villa omdat zelfs zij het hele gebeuren al te weerzinwekkend vonden. Alleen een geile onderwijzeres bleef achter om die vier kerels als het ware stervensbegeleiding te geven, al was zij gewoon de geilste van het hele stel, geiler dan die vier kerels en die vier hoeren tezamen. Geiler nog dan die derde vrouw van Caligula die het opnam tegen de grootste hoer van Rome uit die tijd”.

Dit verhaal stimuleert Klaas en hij denkt er serieus over om maar wat eerder weg te gaan, dan kan hij misschien nog bij zijn favoriete temeier terecht die alleen in de middag en nog een ietsje in de vroege avonduren achter het raam pleegt te zitten. Plotseling komen ze alledrie in beweging. Vader moet schijten.

“Ik moet zo schijten”.

In het toilet ruikt hij de hasjgeur en beseft wel dat zijn zoon zojuist een stickie moet hebben gerookt. Misschien gebruikt hij het wel als medicijn, denkt vader tegen beter weten in. Ik zal er maar niet over praten, krijgen we weer ruzie, die jongen zou toch eens een beetje beter op zichzelf moeten passen. Lag het aan hem? Kwam het misschien door die vreemde ‘begrafenis’ van zijn vrouw? Kwam het door zijn dwangmatig vreemdgaan, waar Alfred ongetwijfeld van op de hoogte moet zijn geweest. Of lag het dieper, oneindig veel dieper? Een beetje geërgerd veegt hij zijn kont, trekt zijn broek omhoog en

knoopt deze dicht.

“Verdomme”, vloekt hij hardop.

De ouderdom speelt hem parten, zijn prostaat druppelt nog flink na in zijn onderbroek. Bij het pissen kan de straal nog weleens alle kanten op gaan. Hij pist dan letterlijk buiten de pot.

“Ouderdom, die godgeklaagde ouderdom”!

“Begin je nou in jezelf te praten pa, dat is een teken van eenzaamheid weet je dat”.

“Nee jongen dat is een teken van ouderdom, van opkomende seniliteit, van een slecht werkende prostaat, van zeik die alle kanten op spuit, binnen en buiten de pot”.

Opeens komt iedereen in beweging in Huize Filemon. Alles moet opgeruimd. Natuurlijk staat er nog veelsteveel onaangeroerd. Vooral Klaas zet flink vaart in het afscheid. Alfred is altijd bij hem welkom, laat hij weten en als hij geld nodig heeft dan hoeft hij het maar te vragen. En, o ja, dat vergeet Klaas bijna te zeggen, Alfred moet maar eens naar een dokter gaan, er moet toch iets met hem aan de hand zijn. Klaas toont zich oprecht bezorgd maar tegelijkertijd is het hem allemaal een beetje te veel. Te veel spanning. Te veel tweestrijd. Te veel schuldgevoel. Hij moet zich ontspannen, op weg naar de hoer die hem altijd van zijn onrust verlost. Hij verlangt naar dat kleine peeskamertje waar amper een eenpersoonsbed in past, een kleine ruimte om zich uit te kleden en een minuscuul wasbakje om zijn lul te wassen. Dat laatste beschaamt hem telkens weer.

Zijn favoriete hoer, niet eens meer zo jong, maar zeker twintig jaar jonger dan Klaas, neemt altijd uitgebreid de tijd voor hem. Meestal laat hij haar aan het woord, ze vertelt hem dan vaak

over haar vier kinderen, hoe goed of hoe slecht het hen vergaat. En stevast laat ze hem weten geen enkele schuld te voelen over het beroep dat ze uitvoert. Het is een eerlijk beroep, en ze moet toegeven dat het haar wel bevalt. Ze doet wat ze doet en vraag niet waarom.

Wat moet Alfred nu? Waar moet hij heen? Hoe moet hij de rest van de dag de vreugde van die ochtend overtreffen?

“Wat een lul, die eikel”.

“Wie is een lul, eikel, mamma”.

“Sorry lieverd, mamma mag zulke woorden niet gebruiken”.

“Belde oom Alfred”?

Ja, oom Alfred belde.

“Bel hem nou, bel hem nou terug, misschien komt hij wel eten.

Leuk”, juicht Anna, “leuk, oom Alfred komt eten, oom Alfred komt eten. Misschien krijgen we dan wel patat met appelmoes en doperwtjes met visstick. Visstick, vissie uit de blauwe zee”.

Gelaten belt Anna eerst zijn vaste nummer. Geen gehoor. Vervolgens probeert ze zijn mobieltje.

“Dit is het antwoord van Alfred Mooij, spreek vooral geen boodschap in omdat ik die toch nooit beantwoord, nou doe!”.

“Hij is er niet Anna, ik zal hem later nog wel bellen. Misschien zet ik je straks eventjes bij de buurvrouw, ik heb wel zo’n idee waar ome Alfred uithangt”.

Hoofdstuk 9

“Ik wou dat mijn kop op een postzegel zat”, roept een dikke man die aan de ronde stamtafel van café Van Tingelen zit.

“Jij wordt zeker graag van achteren gelikt”?

Alfred, Filemon, de dikke man, wat in dit geval een understatement is, en twee hoerige wijven op leeftijd die zonder scrupules gratis de baan op gaan, oftewel elke roepende man uit welke woestijn dan ook in hun vlezige armen sluiten, schieten in de lach. De dikke man kijkt verbouwereerd om zich heen, rond de tafel wordt het angstig stil, ze kennen Dicks buien.

“Van achteren gelikt, dat is een snelle zeg”, waarna ook hij schaapachtig begint te lachen.

De anderen lachen opgelucht mee. Café Van Tingelen herbergt vreemde gasten. Dat komt door de eigenaar, Van Tingelen, de man die het Frans voor boom kent. De vreemdelingen kleven als het ware aan zijn kont.

“Arbre, arbre, c’est un arbre”, waarna de dans met het oude vrouwtje volgde.

Hij beheert een bruin café met als je binnenkomt, links de bar en rechts wat tafeltjes. De vloer bestaat uit vierkante grijsvale vervilte katoenen tegels en op het plafond hangen allerlei

muziekinstrumenten, van fagot tot accordeon, en daarnaast dwarsfluit, saxofoon en trompet. Op de tafeltjes liggen kale versleten kleedjes. Het maakt allemaal een groezelige onverzorgde indruk die niemand meer ziet, behalve dan nieuwkomers welke van schrik wegblijven zodat de clientèle weer uitsluitend uit de oude stamgasten bestaat. Pal naast de bar staat de stamtafel, daarachter nog een stuk of vier tafeltjes met in het midden een biljart. Rechts van de kroeg bevindt zich nog een grote kamer die hij als lounge heeft ingericht met grote blauwe banken waar meestal Marokkaanse jongeren chillen. Van Tingelen doet dit uit louter sociale overwegingen. Hij helpt de jongens van de straat al verbiedt hij ze wel om te blowen.

Tussen de kroeg en het chillgedeelte hangt het portret van zijn grote overleden liefde, verlicht door twee spotjes die dag en nacht blijven branden, niemand die daar van weet, zelfs de boeven niet die soms een neiging hebben om de kroeg te beroven. Verder zit Angela, een voormalige junk die hij een baantje als werkster heeft gegeven, dagelijks in de kroeg. De bloemenman die een kraampje recht tegenover de kroeg beheert trekt de elektriciteit bij hem vandaan en heeft zijn drankrekening inmiddels tot tweeduizend euro op laten lopen. Eigenlijk zit er van alles wat: oudere mannen die eenzaam aan een tafeltje zitten en voor zich uit staren, schijnbaar in diep gepeins verzonken, 's middags komen er kantoorpikkers binnen die sterk detoneren met de dagelijkse clientèle.

Ook komen er veelvuldig criminelen met dikke gouden kettingen om hun nek en rolexen om de pols. Meestal zijn het kruimeldieven maar soms komen er ook grote jongens binnen

die de hele stad van drugs voorzien, harddrugs en softdrugs, enkele bedienen zelfs het hele land zoals de Gok en de Priester, twee asocialen die de georganiseerde misdaad in dit kouwe kikkerland opzetten in de hippietijd.

Als zij binnen kwamen viel er meestal een doodse stilte. Zij konden namelijk nogal gewelddadig zijn, zomaar zonder reden. Ze genoten bescherming van de Hells Angels; bejaarde kleuters in cowboypakkies, maar dan zonder klapperpistooltjes: zij gebruikten echte wapens, echte drugs, kochten echte vrouwen uit echte landen om ze echt te prostitueren, daar genoten die kleuters in hun kleuterclubhuis van, gesponsord door laffe gemeentebestuurders.

Van Tingelen kan ze allemaal aan, behalve Ton en dat dikke wijf van hem die mede achter de bar staat en die beiden uit de kas stelen en het vervolgens in de gokkasten stoppen om daarna dat geld er weer uit te pikken, wat iedereen ontgaat, van Tingelen inclusief, afgezien van Alfred dan, dat was ook de reden waarom die twee een diepe haat jegens hem koesterden. Deze vreemde samensmelting van de randfiguren uit de samenleving trekt Alfred aan. In andere kroegen voelt hij zich veel minder op zijn gemak, de meeste mensen kunnen hem moeilijk plaatsen. Ook van Tingelen had daar moeite mee tot hij beseftte dat Alfred qua intelligentie ver boven de andere gasten uitstak. Hij gaf dat ook eens letterlijk te kennen aan de stamtafel. Nadien ontstond er een zekere vriendschap tussen die twee. Alfred was ook de enige in de kroeg die zich met Van Tingelen kon meten met biljarten. Hij speelde zo sterk dat, als hij werkelijk in geldnood zat, hij in de nachtcafé's om geld speelde en zelden verloor. Ook schaakte hij veelvuldig om geld, wat hem eveneens geen windeieren opleverde.

De rest van de kroeg besefte donders goed dat Van Tingelen hem protageerde waardoor hij wat meer ruimte kreeg om zichzelf te zijn en daar dan ook dankbaar gebruik van maakte. Zelfs de criminelen lieten hem met rust.

Een beetje euforisch vanwege het vroege drinkgelag voert Alfred het hoogste woord. Een zwaar opgemaakte vrouw, gekleed in een zwartleren broek met een volle boezem, loopt langs het tafeltje in de richting van het toilet. Tussen de mannen-wc en het vrouwentoilet hangt een manshoge poster van Miles Davis in zwart-wit, half gebogen over zijn trompet, het is alsof zijn sound vanaf die poster zindert.

“Moet je kijken wat een tietten”, roept de dikke man, “als die door de kroeg loopt dan wappert haar kut en ruik je door de hele kroeg haar geilheid”.

“En dan die brede heupen”, vult Alfred aan, “zij is vruchtbaar”, laat hij erop volgen als de dame inmiddels de wc binnen is, “die heeft geen heupen, maar schoften”.

“Schoften”, vraagt een van de hoerige wijven.

“Ja, schoften, dat zijn de heupen van een koe”.

“Heupen? Ik wist niet dat een koe heupen had”.

“Volgens mij zijn dat schouders, Alfred”.

“Wat doet dat er toe. Je moet naar haar uitdagende bevalligheid kijken, haar grove elegantie, een geile boerenmeid, boezem, boezem, boezem”.

“Waarom versier je haar dan niet”, vraagt een van de oude dellen jaloers.

“Misschien doe ik dat wel”.

Als de vrouw de wc uitloopt, richting bar, spreekt Alfred haar aan.

“Wil je misschien wat drinken”, vraagt hij, “er is hier nog plek

genoeg”.

Ja hoor, de vrouw wil best. Graag zelfs, het is warm hierbinnen, bloedwarm, heet, erg heet zelfs. Ze gaat op een vrije stoel zitten en schudt haar dikke dieprode haar, van oorsprong zwart waarschijnlijk en met henna gekleurd. Ze heeft een groot en rond hoofd en is ietwat grof van postuur, ietsje minder lang dan Alfred, maar in de breedte wint ze het. De dikke man heeft gelijk, de deuren van haar vochtige grot klapperen de kroeg binnen.

“Wat wil je drinken, wat willen jullie drinken”?

“Doe maar een Tia Maria, met een kopje koffie als dat mag”, vraagt de vrouw beleefd en ze doet een poging zo netjes mogelijk te praten om vergeefs haar platte tongval te verbergen, wat Alfred in zijn sentiment uiterst aandoenlijk vindt.

“Tia Maria en koffie zal het zijn”, ook de anderen laten weten wat ze willen drinken en Alfred loopt naar de bar om zijn bestelling te doen.

Alfred, gulle Alfred. Geven is beter dan nemen, Alfred. Jaag je laatste cent er maar door. Geld. Die godvergeten vloek, onnodige ballast .

“Misschien is dit het begin van een goede vriendschap”.

“Ik kan wel janken om een rechte banaan die krom wil zijn”, snikt Dick bijkans.

“Is het niet zo dat een kromme banaan het liefst recht zou willen zijn, al is het maar om zich te onderscheiden van zijn soortgenoten”.

Filemon raakt een beetje tipsy.

“Juanita banana,
Juanita banana,

Mexicaanse land
bananen plant”,

Juanita, ze bewerkt daar in het
De plantage van haar pa, die daar

zingt hij. Filemon houdt immers van bananen.

“Proost Alfred, opdat je nog lang mag leven en nog meer mag
geven”.

Ook de dame proost mee.

“Hoe heet je eigenlijk”, vraagt Alfred.

“Miranda”.

“Miranda, daar bestaat een zwembad van”.

“Mijn vader zwom vroeger, vandaar”.

“Vanwaar”?

“Nou, vandaar, mijn vader zwom vroeger”.

De logica ontgaat hem, maar hij concentreert zich volledig op
Miranda. Zijn testosteron speelt op.

nacht

“Er is niets waar hij op wacht
Morgen blijft het nacht,
Hij overdenkt de zorgen van de

Hij besluit, wat een mooie dag
Wat een mooie dag
Voor de dood”,

knalt het keihard door de boxen. Boven de muziek uit klinkt
van alle kanten geroezemoes, soms doorbroken door een te
harde hysterische lach. Op halve hoogte van de kroeg hangt
een wolk van sigarettenrook, die her en der slierten vormen.

Filemon, die slecht tegen drank kan, zit te knikkebollen.

“Kijk”, dat is mijn vriend”.

“Hij slaapt”.

“Ja, inderdaad hij slaapt, hé Filemon, Fil, slaap je”?

Filemon knikt zonder zijn ogen te openen.

“Hij slaapt”, herhaalt Miranda.

Een knoopje van haar witte bloes staat open waardoor ze hem een blik op haar borsten vergunt, een smalle streep tieten waar de Gulle Minnaar in weg dreigt te zinken. Natuurlijk heeft Miranda dat door. Bewust buigt ze naar achteren en strekt haar armen een beetje waardoor Alfred nog meer zicht op haar borsten krijgt. Hij voelt een halve erectie opkomen die hij krampachtig onderdrukt, hij moet immers pissen en zo’n bobbel in zijn broek staat toch ietwat gênant.

“Ik moet even naar het toilet, zullen we straks ...”.

Ze zullen, ik zal, hij zal, wij zullen, zij zullen! Filemon ligt in een diepe slaap verzonken en de twee dellen zijn op ondoorgrondelijke wijze verdwenen, alleen de dikke man zit nog steeds aan de tafel en weet niet of hij voor jaloezie of bewondering moet kiezen. Als Alfred terugkomt uit het toilet vraagt hij Miranda:

“Ga je mee”?

“Waar heen”?

“Naar een andere kroeg”.

Ze gaat mee, en dit is het geheim, Alfreds geheim: zodra je een vrouw van de ene naar de andere kroeg weet mee te krijgen is ze van jou, totaal de jouwe. Nadat hij betaald heeft staat ze op en Alfred slaat amicaal en iets te intiem zijn arm om haar heen. Trots als een aap met een blauwe reet wil hij de kroeg uit stappen. Op het moment dat hij vlak voor de deur staat,

zwaait deze open en kijkt hij recht in de ogen van Sandra. Ze kijkt woedend van hem naar Miranda en weer terug. Zonder iets te zeggen loopt ze ziedend weg.

“Sandra, Sandra”, stottert Alfred bijna fluisterend.

“Wie is dat”.

“Sandra, dat is Sandra, mijn ex”.

“Oh”, zegt Miranda opgelucht, “je ex, ik dacht even dat het je vrouw was. Rook je”?

“Je bedoelt blowen”?

“Ja, dat bedoel ik”.

Alfred rookt , blowt, slikt, spuit, snuift, baset, hij staat voor alles open. Ietwat wankel ter been vergeet hij Sandra’s bestaan, al blijft ze wel ergens diep in zijn achterhoofd pijnlijk zeuren. Miranda heeft nog wel een pilletje, blauw van kleur.

“Wil je slikken”?

Natuurlijk wil Alfred slikken.

“Laat me met een halfje beginnen”.

Miranda neemt een hele.

“Ik vertrouw op je “, zegt Alfred angstig.

Net als Miranda slikt hij het pilletje in zonder water. Ze lopen naar de eerste de beste coffeeshop waar Miranda een stickie bestelt, skunk. Over en weer blowen ze wat. De coffeeshop is, uitgezonderd de man achter de bar, volledig leeg. Miranda zwijgt, Alfred zwijgt, beiden met een gelukzalige glimlach rond de lippen, het pilletje begint te werken en daarmee de liefde, totale liefde, liefde voor de gehele medemens. Langzaam buigen ze zich naar elkaar toe, zoeken naar elkaars lippen. Alfred hoort een langgerekte zucht waarna een ademloze stilte valt, hun lippen raken elkaar, hun tongen krullen. Miranda schurkt haar brede heupen tegen Alfreds

magere benen terwijl hij met een hand naar haar borsten tast:
big Mamma.

“Heb je geld”?

Alfred heeft geld.

“Een meier, heb je een meier”?

Alfred heeft een meier.

“Wees eens lief en laten we een paar bolletjes coke kopen”.

Alfred geeft haar geld en Miranda koopt coke, wat onder de toonbank wordt verstrekt. Kijk uit Alfred, je loopt naar de hel, je gaat je inferno tegemoet.

Volkomen stronken, en vanwege de ecstasy verkerend in de zevende hemel, lopen ze naar Alfreds woning. Eenmaal binnen haalt ze een ijzeren pijpje tevoorschijn met een kleine kop. Als eerste vraagt ze om aluminiumfolie die ze op en rond de kop vouwt om er vervolgens minuscule gaatjes in te steken. Ze legt er een bolletje coke op die ze aansteekt en met diepe halen inhaleert. Ook Alfred krijgt zijn portie, hij kent het fenomeen basen maar is er toch een beetje huiverig voor.

“Miranda Mateloos, noemen mijn vrienden mij omdat ik zo ...”.

“Mateloos ben”?

“Ja, omdat ik zo mateloos ben. Mateloos in alles, ook in seks. Weet je, ik word het liefst van achteren genomen, op zijn hondjes, als ik een pijpje neem”.

Ze streelt over zijn gulp en gaat daarna op zijn schoot zitten. Alfreds bovenbenen doen pijn vanwege het flinke gewicht van Miranda. Weer steekt ze haar tong in zijn mond en het lijkt wel of ze zijn huid wil kriebelen zo diep gaat ze erin. Gejaagd trekt hij na enig gefrummel haar broek naar beneden en ontknoopt haar blouse.

“Wacht, eerst een pijpje”.

Ze maakt een tweede pijpje voor zichzelf en vergeet ditmaal om ook Alfred van coke te voorzien. Miranda is inderdaad mateloos in alles. Uiteindelijk belandt ze op haar knieën en probeert Alfred zijn lid lafjes en vruchteloos in haar scheur te krijgen. Zijn jongeheer lijkt wel een pomp die zich langzaam volblaast om even snel weer leeg te lopen. Na enige moeite weet hij toch een erectie te behouden en gaan de twee wild tekeer. Door het vele gebruik van alcohol en drugs kan hij moeilijk, zo niet onmogelijk, tot een orgasme komen. Miranda wel. Ze schreeuwt bijkans de hele buurt bij elkaar, in ieder geval Fret Zuur, die zich opgewonden moet inhouden om niet zelf te masturberen.

Uitgeput schurkt Miranda zich tegen Alfred aan. Ze wil een pilletje. Alfred wil een pilletje. Ze wil nog een flinke hijs. Alfred wil nog een flinke hijs. Ze wil nog wat blowen. Alfred wil nog wat basen. Alfred wil nog wat basen. Ze wil nog wat neuken. Alfred wil nog wat..... Nee niet weer! Alsjeblieft, niet nog eens dat gerampetamp, die zwetende lijven. Alsjeblieft niet weer. Ze aait zijn pik ter hoogte van zijn eikel en neemt hem weer in haar mond waardoor Alfred onmogelijk een erectie tegen kan houden.

“Ik wil niet meer, ik ben helemaal niet meer geil”.

“Natuurlijk ben je geil, moet je eens naar je lul kijken”.

Tevergeefs probeert hij uit te leggen dat een erectie en geilheid niet per se samen hoeven te gaan. Miranda laat zich niet van de wijs brengen en dwingt hem haar nogmaals te nemen. Vervolgens nog een keer en nog een keer. Wanhopig zoekt Alfred naar de overtreffende trap van mateloos: buitensporig, onbegrensd, grenzeloos? Tot hij zich volledig mee laat slepen

in haar extase. In krankzinnige snelheid bevinden ze zich in een op hol geslagen carrousel.

Verlengde neurotransmitters breken als elastiekjes, schieten de kamer door, vormen levensgrote vraagtekens. Volgens Alfred denderen ze van het ene zwarte gat naar het andere, duikelen een onbestaanbare wereld binnen. Veranderen van materie in anti-materie. Vuurpijlen spatten uiteen. Ze ijlen op een hemelbed met goudbestikte overtrek door het universum, dwars door zeven dimensies.

Het behang en het patroon op zijn plafond lijken een spel te spelen, gaan in elkaar over. Door het raam ziet hij de donkere wolken van Willink in rap tempo voorbij schieten. Het onmogelijke wordt mogelijk. Alfred krijgt het gevoel dat hij kan zweven, door muren lopen, maar weet zich nog net te beheersen. Hij weet zich in vele plaatsen tegelijkertijd.

Niets is hem meer vreemd. Zal Miranda zich in een gelijke fase bevinden?

Miranda laat zich voornamelijk door geilheid meeslepen, ze hijgt, kreunt, zucht, kermt en zwoegt, vingert zichzelf onuitputtelijk. Het klinkt Alfred als de muziek van Sirenen in zijn oren. Manmoedig trotseert hij dit gevaar zonder zich, zoals de laffe Odysseus dat deed, vast te laten binden aan een mast.

Na lang wippen, kezen, naaien, soppen en beuken bereikt Alfred eindelijk een alles overstijgend orgasme dat voor zijn gevoel enkele minuten aanhoudt. Ook Miranda slaagt er dit keer in om letterlijk een orgasme te bereiken; melkachtig vocht vloeit in een grote plas op de grond. Hij heeft haar g-plek gevonden, wat hem met trots vervult. Na zijn orgasme barst Alfred in een extatisch lachen uit wat minstens een kwartier in

beslag neemt. Miranda lacht telkens mee als Alfred opnieuw in lachen uitbarst. Het lijkt alsof Miranda's bewegingen vertragen, alsof ze zich beweegt als een robot, de armen mechanisch heen en weer zwaaiend en het hoofd ongecoördineerd van links naar rechts knikkend, van boven naar beneden. Miranda schatert eindeloos mee, tot ze in wanhopig gesnik uitbarst. Geschrokken kijkt Alfred haar aan. Miranda wil meer, meer coke, nog steeds meer van alles. Miranda Mateloos.

"Heb je nog geld"?

"Nee", lalt Alfred, "maar ik kan wel pinnen. Haal jij het zelf maar, ik heb geen zin om naar buiten te gaan".

Hij geeft haar zijn pasje en zijn pincode.

"Goh, jij vertrouwt mij".

"Ik hou van je, zielsveel, zullen we trouwen"?

"Natuurlijk gaan we trouwen".

Als Miranda eenmaal de deur uit is strompelt Alfred naar het toilet om de pot vol te kotsen. Hij knapt er van op, keert langzaam terug in de werkelijkheid. Eenmaal terug in de kamer ziet hij nog wat coke en zelfs nog een enkel pilletje op tafel liggen. Miranda's portemonnee ligt er naast, wat hem toch een beetje geruststelt omdat hij nooit kan weten of ze wel terugkomt of niet. Achteloos slikt hij een pilletje en draait een joint. Tot zijn verbazing komt Miranda al snel weer terug. De tijd moet zijn omgevlogen want er zijn toch al enkele uren voorbijgegaan. In de tussentijd nam Miranda al het geld van Alfred op, kocht een flinke hoeveelheid coke en zag zelfs de kans met een oude vriend een snelle wip op het toilet te maken. Ook in vriendschappen liet ze zich niet aan banden leggen. Ze bleef nog zeker twee dagen, tot de laatste druppel

drank, het laatste blowtje, de laatste snuif speed, die Miranda eveneens had gekocht. Wonderbaarlijk monter neemt Miranda afscheid.

“Nou, we zien elkaar wel weer eens”, zegt ze.

Ze kussen elkaar waarna Alfred achterblijft, volkomen uitgeput en toch niet in staat om de slaap te vatten. Rusteloos loopt hij door het huis. De nacht is al gevallen, wat hij bemerkt door de stilte in de straat. Hij trilt over heel zijn lichaam. Even zoekt hij rust in bed en speurt, gelegen in de foetushouding, de weg terug naar een baarmoeder. Snel weer staat hij op en loopt naar buiten. Urenlang zwerft hij door de lege straten en verlaten parken waar je soms onder een gore slaapzak de contouren van een dronken zwerver ziet. Hij loopt aan een stuk door tot het krieken van de dag.

Eenmaal thuis kan hij nog steeds de slaap niet vatten. Weer gaat hij naar buiten, al die chemische troep moet uit zijn lijf. De afgelopen twee dagen heeft hij nog geen droog stuk brood gegeten, niets smaakte hem nog. Weer thuis valt hij in een diepe slaap op de houten vloer. Zestien uur ligt hij in comateuze toestand op de grond.

Voorzichtig opent hij de ogen, voelt zich totaal geradbraakt. Al zijn spieren doen pijn en bij het opstaan kraken zijn botten. Weer raakt hij overvallen door een diepe vermoeidheid. Zonder zich uit kleden, al trekt hij nog wel zijn schoenen uit, sleept zich naar bed en kruipt onder de dekens. Weer valt hij in een diepe slaap van zo'n uur of acht. Bij het wakker worden voelt hij zich smerig, zowel lichamelijk als geestelijk. Heel in de verte herinnert de Waterpoloër de minder schone Zwemster. In de broekzakken zoekt hij naar zijn portemonnee die nergens te bekennen is. In stilte

vervloekt hij Miranda, een vloek die hij terugneemt zodra hij zijn portemonnee op tafel ziet liggen met daarnaast zijn bankpasje. Opgelucht steekt hij het in zijn zak.

Uitgebreid doucht hij zich en staat wel een half uur onder de hete straal. Na schone kleren te hebben aangetrokken loopt hij opgemonderd maar nog steeds vermoeid de trap af. Fret Zuur stapt net naar binnen en werpt hem een nijdige blik toe. Zonder iets te zeggen loopt Alfred hem voorbij. Bewust stoot hij hem ruw aan waardoor Zuur zijn evenwicht moet houden om niet naar beneden te donderen. Het is allemaal imponeringsgedrag om diepe schaamte en intense angst te maskeren. Zuur, nog angstiger, sluipt zwijgend langs hem heen. De deur gaat open en de geruststellende kakofonie klinkt weer. Diep inhaleert hij de stank van autogassen binnen. Voor hem is het de geur van een bloeiende en welriekende roos. De wereld leeft nog, Alfred leeft nog. Hij leeft nog.

Als hij geld op wil nemen ziet hij dat er niets meer op zijn rekening staat waarop hij in de lach schiet. Zoiets kun je alleen van iemand als Miranda verwachten. Hij loopt weer terug naar huis en opent zijn voorraadkast. Er ligt van alles wat; pasta, champignonsoep uit een pakje, witte-bonen-in-tomatensaus, aardappelen en uien. Uien heeft hij altijd in huis. Dat heeft hij geleerd van Amalrik, de schrijver die de Goelag-archipel overleefde door voornamelijk uien te eten: gekookte uien, gebakken uien, geroosterde uien, zure uien, rauwe uien en wat al niet meer voor varianten.

Alfred pakt wat aardappelen, raspt deze en vervolgens ook de uien. Hij doet er een rauw ei bij en enkele lepels bloem waarna hij het tot koekjes kneedt. Na zo'n tien minuten aan beide kanten bakken trekt hij een blik witte-bonen-in-tomatensaus

open. Genietend schrokt hij het eten naar binnen waarna hij zich nog een portie bakt welke snel wordt opgeschrans, dit geheel en al tegen de regels van de macrobiotiek die voorschrijven dat je minstens vijfenveertig keer op elke hap moet kauwen.

Een beetje opgeknapt door het eten zet hij de televisie aan en kijkt voornamelijk naar Animal Planet. Vooral de programma's over roofdieren hebben een heilzame werking op hem. Hij houdt van de jacht van leeuwinnen op kansloze antilopen, de soepele tred van tijgers, of de jachtluipaard op volle snelheid. Soms kijkt hij naar soaps zoals Friends of McLeod's daughter. Of een andere, en verschrikkelijk truttige Amerikaanse serie zoals Little House on the Prairie over een alleraardigste boer met zijn keurige gezin, waarbij de boer met een immer innemende glimlach de zwaarste problemen oplost. Het moet allemaal geruststellend zijn. Zelfs een serie als The A-team is hem al snel te veel.

Heel langzaam komt hij weer een beetje bij van zijn orgie met Miranda. Voor hem geen sex and drugs and rock and roll meer. Er moet rust komen in zijn bestaan. Het liefst huwt hij met Sandra, en adopteert de kleine Anna. Ze gaan dan de stad uit om een klein huisje in een lieflijk dorp te betrekken. Er moet dan ook een hond komen en een boom, een perenboom, of nee, liever een appelboom met oneetbare appels, anders zouden de kinderen uit de buurt hem maar lastig vallen door peren te stelen, en ziet hij zich al woedend achter hen aan rennen.

Hoofdstuk 10

Er breekt een tijd van rust voor Alfred aan. Zijn bed ontpopt zich zo'n als zijn beste kameraad. Hij slaapt soms wel veertien uur per dag. Gestaag draait de klok rondjes terwijl Alfred aan de verdere verfijning van zijn woning werkt. Als de telefoon gaat meldt zijn vader zich.

“Dag Alfred, dag jongen”.

“Noem me geen jongen”.

Het wordt meer een ritueel dan werkelijke irritatie. Klaas gaat er niet eens op in.

“Hoe is het met je”?

“Goed hoor, heel goed zelfs”.

“Wat doe je op dit moment”?

“Ik ben verder bezig met het opknappen en een beetje inrichten van het huis”.

“Ik dacht dat je alles al in huis had”?

“Nee, ik moet nog wat huisraad kopen, zoals een fluitketel, wat pannen, borden, bekers en nog wat bestek”.

“Heb je geld nodig”?

“Nee hoor, ik ga wel naar een kringloopwinkel”.

“Loop je daar rondjes”?

“Geestig Klaas, waar haal je het toch vandaan”?

“Uit m’n tenen jongen ..”

“Noem me ...”.

“Gewoon uit mijn tenen. Grappig, nietwaar? Soms ben ik zo grappig dat ik zo’n beetje uit mijn stoel stuiter van het lachen. Zelfs als ik alleen ben”.

“Voornamelijk als je alleen bent zul je bedoelen”.

Alfred gaat verder.

“Zo’n winkel verkoopt gebruikte spulletjes, je hebt hier zelfs een kraakbeweging die gratis spullen in de aanbieding heeft. O ja, over kraken gesproken, hoe gaat het met je onkraakbare slot”?

“Ach jongen, dat heb ik allang gevonden, dat is de sleutel tot je hart”.

“Nou word je toch echt een beetje seniel”.

“Misschien wel, je oude vader gaat achteruit, dementteert”.

“Doe je nou zielig of drijf je de spot met jezelf”?

“Natuurlijk is het meer spot, jongen. Weet je, ik bel je eigenlijk om je te vertellen dat ik kennis gemaakt heb met een leuk vrouwtje”.

“Zo eentje voor de wip”?

“Nou, nou, hou je een beetje in. Nee, ik heb haar ontmoet op een cursus Wales”.

“O, ik wist niet dat je dat deed”.

“Jawel, ik doe ook nog een cursus wiskunde op de Open Universiteit”.

“Jij gaat tekeer zeg”.

“Een man moet toch echt wat te doen hebben”, gaat hij verder,“ nu komt die vrouw elke dinsdag langs om voor me te koken”, hier aarzelt Klaas een beetje.

“Leuk, ik ben blij voor je”.

Weer aarzelt Klaas.

“Oh, ik begrijp het al, je wil toch niet ...”?

“Ja, dit wil ik wel, en zij ook, ze vraagt vaak naar je”.

“Daar moet ik nog even over nadenken hoor, maar het is een goed idee, dat wil ik wel doen, alleen weet ik nog niet wanneer, weet je wat, ik bel je van de week wel”.

Klaas, die veel meer tegenstand verwacht had, zucht opgelucht.

“Fijn Alfred, dat zou ik fijn vinden”, waarna de twee afscheid nemen.

Alfred verbaast zich een beetje, geen ironie; laat staan sarcasme, vader klonk zelfs aandoenlijk. Het stemt hem gerust. Waarschijnlijk dient zich een verandering ten goede aan. Misschien moet hij de I Tjing maar eens raadplegen of anders de Tarot, of eigenlijk ook weer niet, stel dat hij de dood

trekt, daar is hij als de dood voor, voor de dood. Hij wil leven, nu nog even geen dood, geen gebroken been of een ander vreselijk ongeluk, hij kan daar vaak bang voor zijn, ongelukken die hem zo maar overkomen, of anders gewelddadigheid, of verlies van huis en haard. Nu lacht het leven hem weer toe, ondanks de hevige regenbuien. Daar houdt hij van, striemende regen tegen de ramen, dan weet hij zich veilig en beschermt.

's Avonds leest hij liever dan dat hij televisie kijkt. Hij luistert naar klassieke muziek, voornamelijk lichte, met onder andere *Bilder einer Ausstellung*, de Vier jaargetijden of de *Moldau* van Smetana. Op dit moment leest hij een boek over de historische Boeddha, nogal wetenschappelijk. Om het een beetje luchtig te houden leest hij daarnaast *Siddharta* van Hermann Hesse, een romantische versie van het leven van Siddharta Bogata, een boek dat in de jaren zeventig een revival beleefde, want erg geliefd onder hippies. Hij houdt van lezen, in zijn tienertijd las hij per week wel vijf boeken en dat het liefst naast elkaar. Lezen gaf hem het gevoel dat niets statisch is, maar dat er altijd een ontwikkeling blijft bestaan, uiteindelijk op weg naar de dood, maar toch stelde dit hem hoopvol, zelfs in zijn slechtste tijden. Ondanks dat betrapt hij zichzelf erop dat hij soms minuten lang naar een zin staart zonder dat hij die begrijpt. Dan schrikt hij van zijn verminderde concentratievermogen.

Terwijl Alfred zo langzamerhand steeds meer tot rust komt, raakt Sandra meer en meer overstuurd, mede door Anna's constante vragen naar oom Alfred, zoals ze hem naar believen noemt, Alfred, oom Alfred. Ze schaamt zich als ze Anna van school haalt, voor de zoveelste keer te laat, en Anna aan de

hand van juf Fijn, die dame met de grote tieten, de school uitstapt en Anna juf Fijn weer eens heeft ingelicht over het wegblijven van Alfred. Ze zegt dit vaak met een ernstig en treurig gezicht omdat dit haar gepast lijkt, zoals ze ook treurig en ernstig afscheid van Flappie nam, het vuile wipkonijn dat in de tuin begraven ligt. Vlak na de begrafenis lachte ze alweer uitbundig en huppelde vrolijk door de steeg. Mamma wees haar erop dat een rouwperiode haar wel gepast leek.

“Hij komt toch terug mamma, dat heb je zelf beloofd”.

“Ja”, mag juf Fijn dan graag met een sarcastisch genoeg vragen, “hoe is het eigenlijk met Alfred”?

Op die momenten kan Sandra wel door de grond zakken. Alfred is dood, trut, denkt ze daar dan achteraan.

“Hij is toch niet dood”, vraagt juf Fijn.

“Nee hè, mamma, hij is toch niet dood”?

“Voor mij wel”, en sleept Anna met zich mee.

“Hij is toch niet dood mamma, hij is toch niet dood”, zegt Anna dan een beetje treiterend omdat ze best wel weet dat Alfred springlevend is.

Soms als ze op de fiets rijdt met Anna achterop meent ze hem te zien, herkent ze zijn kalende krullenkop. Als hij het niet blijkt te zijn gaat er een scheut van pijn door haar heen. Andere keren denkt ze dat ze zijn bestelautootje voorbij ziet snellen, of waant ze hem op te merken in een coffeeshop, toch een van zijn meest geliefde uitgaansplekken, op Van Tingelen na natuurlijk. Ze lijkt op een alcoholiste die de drank heeft afgezworen en geobsedeerd raakt door lege drankflessen in het park, of platgetrapte bierblikjes en de vrolijke reclamespotjes op de verrekijker.

In haar wanhoop neemt ze een enkele keer de telefoon ter

hand, zoekt zijn nummer om er verweesd, zonder verdere actie, naar te staren. Wat deed hij nou helemaal die laatste keer? Hij liep weliswaar met een vrouw naar buiten, maar dat hoeft toch eigenlijk niets te betekenen? Misschien ging ze wel veel te hard van stapel, trok ze foute conclusies, misschien gingen Alfred en die dame wel totaal verschillende wegen. Anderzijds leken ze wel heel intiem. Wel intiem, niet intiem, neukte Alfred haar dan toch misschien? Al die vragen en dat hopeloos verlangen, want om verlangen ging het; ze wilde zijn lach terug, zijn subtiele grapjes, zijn fijnbesnaard gevoelsleven. Ze miste hun diepgaande gesprekken, meestal diepgaand van zijn kant, zeker als hij haar de wereld en diens politiek probeerde uit te leggen. Meestal ontging haar terecht de veelzeggendheid van het gesprek waarvan Alfred beslist overtuigd was. Ze miste zijn passie. Ze miste zijn oprechte liefde voor Anna. Maar bovenal miste ze zijn geur, nog meer dan het liefdesleven met hem. Er lagen nog wat shirtjes en enkele onderbroekjes van hem waarvan ze een enkele keer de geur opsnoof. Ze miste hem, ze miste hem meer dan ze ooit aan zichzelf toe zou durven geven.

‘Ik geloof dat de waarheid beter gediend is met verbeelding dan met feiten’. Alfred blijft lezen, het ene boek na het andere. In 'De historische Boeddha' leest hij een prachtig gedicht waarmee de Boeddha zijn verlichting verkondigde:

Verzekerd ben ik van mijn verlossing,
Dit is mijn laatste geboorte,
Opnieuw ontstaan zal ik niet meer!

Alfred overdenkt dit menigmaal, herhaalt de woorden alsof

het een mantra betreft, tegelijkertijd huiverig voor de essentie daarvan, de arrogantie; alsof hij de daaropvolgende Boeddha zou zijn.

Iemand vertelde hem ooit dat er vele Boedda's bestaan, Larry luidde zijn naam, een oude man die van stad naar stad zwierf, en aan een ieder, tegen betaling, voor Alfred op de pof, een rekening die hij nooit zou betalen, een horoscoop legde. Meestal sliep hij op straat.

“Daar hoeft je geen voorbeeld aan te nemen”, zei hij tegen Alfred, toen hij hem de eerst keer ontmoette, “ik ben daar gewend aan”.

Alfred moest een flink aantal treden betreden voor hij bij de zolder kwam waar Larry tijdelijk gehuisvest was. Larry heette hem hartelijk welkom. Op de zolder lag een eenpersoonsmatras op de grond met enkele schamele dekens daaroverheen. Het geheel oogde nogal armoedig, behalve dan de laptop die open stond op de enige tafel die het zoldertje rijk was.

“Ga toch zitten”, nodigde Larry hem uit.

De enige plek waarop Alfred kon zitten was het eenpersoonsbed waarop hij ietwat beschaamd plaatsnam. Hij keek om zich heen en naar boven, naar het schuine afdak. Tussen de ruwhouten planken door zag hij de buitenlucht door de spleten, hoorde hij het gegier van de wind.

Uit de laptop rolde een cirkel met aan de rand allerlei vreemde tekens en in het midden rechte, kleurrijke lijnen die naar allerlei richtingen wezen en elkaar te pas en te onpas kruisten, met daarnaast nog een vijftal pagina's tekst. Larry, een oude man met een groot hoofd en een verweerd gezicht, klein, gedrongen en bovenal lelijk – hij oogde als wat Alfred bij een

gnoom veronderstelde; zo'n klein aardappelmanntje met een aardappelneus en aardappelknuistjes – Larry begon het geheel enkele volle minuten te bestuderen.

“Je sterrenbeeld is boogschutter evenals je ascendant. Dat is opwindend,” wat Alfred op zijn beurt weer opwond,” je maan staat in het teken van de waterman. Wat is je Chinese teken eigenlijk”?

“Een draak”.

“Mooi, dat is ook heel prachtig. In China zijn ze gek op draken, het staat voor intelligentie en doorzettingsvermogen. Je zult veel bereiken, zeer veel. Ik ben gewoon jaloers op je”. Dit klonk Alfred als muziek in de oren.

“En geld, hoe zit het daar mee”?

“Daar kom ik later op terug”.

Weer kijkt Larry gewichtig naar de cirkel. Hij kucht, wat Alfred onrustig stemt. Het is zo'n verdacht kuchje, zo'n kuchje van een longarts die dit als aanvang gebruikt voor de zeer-slecht -nieuwsshow.

“Is dat erg, is er iets aan de hand”?

“Nee, nee, integendeel. Je beschikt over een uitermate hoge intelligentie.”

Daar kan Alfred zich wel in vinden. Ga door Larry, ga door. De wind giert door de spleten wat de zolder iets sinisters geeft. Wanneer de regen begint te vallen en door de gaten en spleten naar binnen sijpelt, oogt de ruimte nog iets onheilspellender. Larry lijkt in trance te raken.

“Identiteit, met je visies ben je uitstekend in staat anderen te inspireren. Onafhankelijk van iedereen wil je de wereld veroveren, in letterlijke en figuurlijke zin. Je bent een vuurteken, wat trouwens ook voor de draak geldt. Je bent

enthousiast, idealistisch en je bent een hartelijke persoonlijkheid. “

Ga door! Larry, Larry, vriend voor het leven!

“Laat me nog even verder gaan.”

“Ja goed, maar geld, hoe zit het met geld, word ik nou rijk of niet”?

“Daar kom ik zo op, nu eerst wat anders; je bent sociaalvoelend, intelligent en helder. Dankzij het sterke sociale gevoel heb je vele vrienden. Je bent modern, origineel, inventief, geen kerkganger, en je brengt nieuw leven”.

Dat van die kerkganger klopt wel.

Larry raakt steeds meer op dreef. Dit gaat niet meer om een gewone horoscoop: het gaat hier om een fenomenale eenakter met Alfred als uniek publiek. Larry speelt zijn rol met verve terwijl Publiek ademloos aan zijn lippen hangt. Virtuoso streelt de maestro Publieks ego, kriebelt zijn kont en aait zijn ballen!

“Je zult heel veel bereiken in dit leven, grootse zaken, daar ben zelfs ik stinkend jaloers op. Als ik goed kijk zie ik dat je naam bovendien na enkele eeuwen nog steeds genoemd zal worden. Er huist in jou een zeer grote geest”.

Een grote geest! Naam in neonletters op de gevels van het paradijs!

Larry gaat zo nog een klein halfuurtje door en bij het weggaan straalt Alfred en vergeet van de weeromstuit het thema geld nog maar eens aan te snijden, en zijn rekening te voldoen. De gewiekste wanbetaler. Overigens kon Larry dit weten omdat hij in dezelfde sessie te kennen gaf dat de boogschutter het aardse tamelijk luchthartig neemt waardoor hij de floriijnen minacht, wat hem tot een slecht betaler maakt.

Vrolijk neemt hij afscheid van de duivelskunstenaar, de magiër met zijn scherpe vooruitziende blik. Ondanks zijn relativering liet hij zich meesleuren in Larry's enthousiasme. Die avond krijgt hij allerlei wilde ideeën. Ideeën voor films die over de hele wereld enorm veel los zullen maken. Hij ziet zich al als een gevierd scenarioschrijver over Hollywoods rode lopers gaan met Sharon Stone aan zijn arm, en Tom Hanks daar op gepaste afstand achteraan.

Verschillende malen dankt hij God en maakt enkele tientallen prosternaties zoals hij priesters wel had zien doen in de kerk. Ook belooft hij voor zichzelf en God een kaars in de kapel op te steken. Er moet een film gemaakt worden over de Batavia, het VOC-schip dat slechts één reis maakte en waarvan de bemanning en de passagiers de meest gruwelijke dingen meemaakten, waar de waanzin regeerde en de strijd om de macht tot krankzinnige hoogtes voerde.

Idee na idee tuimelden over elkaar heen. Juist in deze tijd moest Waanzee van Robert Haasnoot verfilmd. Heel belangrijk in een tijd waarin de moslimfundamentalisten de westerse wereld met dood en verderf bedreigden. Die christenen konden er ook wat van, zoals wel bleek uit dit boek. Waanzee of waanzin waar elk religieus fanatisme dwingend toe lijdt. Waanzin en massapsychose. Hysterie en angst. Een roman over een waar gebeurde geschiedenis uit het begin van de twintigste eeuw. Schitterende afslachtingen midden op zee en een boot tot op het bot onttakeld, de reling inclusief. Ook deze film zou de gehele wereld over gaan en zijn faam tot oneindige hoogtes doen rijzen. Hij zou uitgroeien tot veruit de grootste, meest belangwekkende scenarist van de eenentwintigste eeuw en nog enkele millenia daarna.

Hier moet op gedronken worden. Whisky moet het zijn, whisky and a bottle of beer. Als een dronken zeeman zal hij schuimen over duistere straten, zoekend naar drinkkompanen. Thuis, weet Alfred, staat nog een fles whisky die hij op moet halen om leeg te slempen, maar niet alleen. Hij twijfelt geen moment. Sandra verdient zijn warme aandacht, misschien mag hij Anna uit bed halen om haar speels te vermaken met wonderbaarlijke verhalen over exotische landen: Fantasia, het koninkrijk Shambhala, Atlantis waarin fantasierijke mensen en dieren wonen, wandelende bomen en drijvende waterlelies met daarop dansende elfen.

Licht beneveld door de drank en de fantasie, loopt hij dwars door het park en ziet een oude dakloze dronkaard op een bankje zitten.

“Goedenavond”, begroet Alfred de man.

“Goedenacht zou ik eerder zeggen”, antwoordt de man met een verrassend keurige stem.

“Zou ik even naast u mogen zitten?”

“Maar natuurlijk, waarde heer”.

Waarde heer, waar haalde die zwerver dat vandaan? Het moest beslist een academische zwerver zijn die ooit eens aan de Sorbonne studeerde en vandaaruit aan lagerwal geraakte door extreme drankzucht, onder de bruggen van Parijs belandde en omdat daar geen sociale zekerheid bestond, te voet naar Nederland terugkeerde.

“Misschien kan ik u wat geld geven”.

“Dat heb ik helemaal niet nodig, geef me liever een slok van dat bocht”.

“Bocht, zo zou ik het niet willen noemen”.

“Hoe je het noemen wil kan me helemaal niets verdommen,

geef me nou maar een slok", hij weet net nog het woord eikel weg te slikken.

Collegadrinkebroeder reikt de voormalig docent in de ikweetniksmeerkunde de fles die hij in één teug naar binnen giet. Na een flinke boer pakt hij twee halve liters. Lauw bier vanonder het bankje. Hij geeft Alfred een blikje.

"Proost".

"Proost, jongen".

Geen jongen? Daar gaan ze weer, geen jongen.

"Heeft u misschien wat te roken".

"Zeg maar Jacob, ik ben benieuwd of je dit lust".

Hij haalt een blikje te voorschijn met allerlei peuken daarin.

"Bukshag".

"Bukshag"?

"Ja, dat is shag die je van de grond raapt. De beste plekken zijn tramhaltes omdat de mensen daar gehaast nog een sigaret opsteken en die wegflikkeren zodra er een tram aankomt. Nou, moet je nog wat", grijnst de man.

Natuurlijk moest Alfred nog wat. Zou hij zich uit het veld laten slaan door een beetje bukshag. Er moet vast en zeker een heilige achter die man zitten, of op zijn minst een verlichte geest, iemand die zich juist onder zwervers begeeft om hen enige verlossing, verlichting te bieden.

Ze zitten een tijdje zwijgend naast elkaar terwijl de man flink rochelend enkele goorgroene fluimen voor zijn voeten spuugt. Misschien heeft hij wel kanker, en is het helemaal geen zwerver. Waarschijnlijk is zijn vrouw onlangs overleden en zijn de kinderen uithuizig, in een ver land wellicht. Misschien moet Alfred hem maar eens vragen om een nachtje bij hem thuis door te brengen, dan kan hij zich douchen en helpt

Alfred hem met het knippen en scheren van zijn baard. Zelfs zijn rug wil hij wel wassen. Hij wil samen met Klaas naar het ziekenhuis gaan. Stervensbegeleiding biedt hij hem. En tot de laatste snik van Jacob blijft hij hem trouw. In de laatste minuten, seconden van zijn leven zal hij hem in zijn armen nemen tot het moment dat de man hem diep dankbaar in de ogen kijkt en met de grootste moeite zijn laatste woorden prevelt.

“Je bent een vriend, de beste vriend die ik ooit heb gekend”.

Dan blaast Jacob zijn laatste adem uit en sluit Alfred diens ogen. Ziet hij het goed? Ziet hij werkelijk een glimlach rond zijn lippen? Hij ziet werkelijk een glimlach rond zijn lippen.

“Wat moet je eigenlijk hier”, haalt Jacob hem abrupt terug in de werkelijkheid.

Alfred wil zijn verhaal kwijt, zijn hele verhaal. Het verhaal vanaf zijn geboorte tot aan zijn nakende dood. Terwijl Alfred gejaagd en bevlogen zijn verhaal doet, sukkelde Jacob langzaam in slaap.

Alfreds pad voert verder, over drassige weiden, langs de koele meren des doods, verder vooruit door zompige moerassen, op weg naar zijn enige lief, zijn steun en toeverlaat in barre tijden. Vandaag, liever gezegd vannacht, geen barre tijden, vannacht lacht God hem toe tot het einde der tijden.

Eenmaal door straten en stegen geslopen staat hij voor de deur van Sandra en belt fluitend aan, wachtend op zijn teerbeminde, zijn geliefde, vlam, minnares, zijn maîtresse, van wie hij niets hoort, geen dichtslaande deur, geen voetstappen in de gang, geen openslaande deur.

Onverrichter zake keert hij terug naar huis en maakt kilometers door de kamer, van voorraam naar achterraam,

soms onderbroken door een korte periode van rust, waarna de zwartgalligheid hem weer overvalt. Weer dreigt hij aan een depressie ten onder te gaan. Waarom deed ze niet open? Wat moest die ouwe vent op dat bankje? Hem belachelijk maken? Buiten is verboden terrein, gevaarlijk gebied zelfs, het domein van de vijanden, griezelige creaturen die het allemaal op hem gemunt hebben. Alle gordijnen moeten dicht, nergens mocht een lampje branden, noch de televisie aan. De geschiedenis herhaalt zich. Hij wil wel schreeuwen als een eenzame wolf in de nacht.

Ondanks dit alles weigert hij zich uit het veld te laten slaan. Die scripts komen er. Misschien moest hij eerst maar eens, ter voorbereiding, naar zijn vader gaan, naar het ouderlijk huis waar hij als kind gelukkige tijden beleefde, in alle onschuld mierenkolonies bestudeerde, hoe zijn vader hem liefdevol leerde fietsen op een kinderfietsje met kleurrijke ronde dopjes in de spaken gestoken. Hij herinnert zich de geur van pas gemaaid gras rond het huis, zijn moeder, altijd werkend in de keuken of bezig in de tuin, hoe ze naar hem lachte en zwaaide als hij op weg naar school ging, en elke keer, tot zijn stomme verbazing, op diezelfde plek stond om hem weer op te vangen. In die tijd dat God nog bestond en een beschermengel, veilig op zijn schouder gezeten, hem altijd voor gevaar behoedde. De tijd vòòr die verschrikkelijke gebeurtenis stond nog altijd diep in zijn geheugen gegrift.

Hij herinnert zich de zondagochtenden, als hij niet met zijn moeder ter kerke hoefde, en net als vader uit mocht slapen. Hij hoort nog het gebeier van de drie kerkjes die het kleine dorp rijk was. De rust die hij voelde, de veiligheid van zijn bed en hoe hij dan opstond en de lunch klaarmaakte voor als moeder

thuis kwam en vader het liefste uit zijn bed te komen.

Hij moet het huis uit. Kalm loopt hij in de richting van het station. Iedereen lijkt even vrolijk. Mensen lachen naar hem en zijn allemaal even mooi. Bij het station gekomen overweegt hij om Maria, die geen Maria heet, te zoeken. Volkomen ontspannen loopt hij verder en voelt het kind in hem: Hij voelt het kind in hem: het kind en ik.

De reiziger, man van de wereld, loopt een treincoupé in en neemt plaats, schuin tegenover een oude keurig geklede dame met tegenover haar eveneens een oude dame die hem vriendelijk toeknikt, Alfred knikt hartelijk terug. De wereld deugt. Hij deugt. De oude dames deugen. Hij is compleet in evenwicht met zijn omgeving, de mensen om hem heen en de optrekkende trein die door groene weilanden scheert waarop koeien en schapen grazen. Dit alles geeft hem een gelukzalig gevoel, niet eens overdreven, maar precies zoals het moet zijn. Opeens richt de vrouw tegenover hem zich tot Alfred.

“Weet u, Bernhard Haitink heeft Sjostakovitsj vermoord”.

Verbaasd kijkt hij haar aan.

“Weet u, ik ben zo bang voor zwart de laatste tijd”, zegt ze bijna fluisterend.

“Och, dat is toch nergens voor nodig”, antwoordt hij goedmoedig.

Opmerkzaam kijkt hij haar aan en ziet de broze lijnen in haar gezicht, het fragiele lichaam en beseft terstond wat haar zo bang voor zwart maakt tegenwoordig. Een immens verdriet gaat door hem heen. Tegelijkertijd ziet hij in hoe zwaar dementerend de vrouw is.

“Ooit speelde ze dwarsfluit in het Concertgebouworkest”, zegt de vrouw naast hem, alsof ze meent op te moeten komen voor

de dame.

Alfred vermoedt dat ze klaarblijkelijk een goede vriendin van de dementerende dame is, al zou ze evenzogoed haar zuster kunnen zijn.

“Weet u, u zou moeten studeren voor directeur”, gaat de dame verder.

Glimlachend kijkt Alfred haar aan.

“Ik meen het heus hoor”.

“ We zijn er”, zegt de vriendin tegen de dame, “kom, laten we uitstappen”.

Gehaast en zonder afscheid te nemen lopen ze het gangpad door. Hij kijkt achterom en ziet nog net de frêle ietwat gekromde rug van de oude dame. Directeur. Studeren voor directeur. Waarom ook niet.

Een paar stations verder komt Alfred op de plaats van bestemming. De bus laat nog een tijdje op zich wachten. In het wachthuisje van het busstation zitten enkele mensen. Zonder naar Hilde uit te kijken, de dode fee, die hij de laatste keer toen hij samen met Sandra vaders verjaardag kwam vieren, meende te zien, beent hij net als de vorige keer nerveus heen en weer.

Na een tijdje in de bus gezeten te hebben loopt hij wederom door de straten van zijn jeugd en vraagt zich af of de stoeptegels nog steeds dezelfde als die uit zijn jeugd zijn. Hij wil dat graag. In de verte staat de grote verweerde villa waarvan de verf nog steeds van de deuren en de kozijnen bladdert en de tuin nog steeds zo haveloos oogt. Met enige moeite opent hij het door weer en wind vervallen hekje dat amper nog in zijn scharnieren blijft hangen en bij het openen over het grind schuurt, en waarvan het groen op je handen

blijft kleven.

Hij schelt aan en er klinkt een oorverdovende stilte. Een schrik jaagt door hem heen, hij zal toch niet helemaal voor niks ... ? Vader is immers altijd thuis, zelfs boodschappen laat hij bezorgen. Een beetje onthutst loopt hij rond het huis en probeert zonder succes de deuren te openen. Tot zijn stomme verbazing blijken ze allemaal op slot, iets wat Klaas normaliter nooit deed.

Voor het huis staat een gietijzeren bankje waarvan de meeste latjes gebroken zijn. Klaas hecht geen enkele waarde meer aan materiële zaken. Hij leeft van de goodwill van zijn praktijk die hij al decennia terug verkocht. Geen gezeik meer aan zijn kop van ouwe wijven die meer om aandacht kwamen dan om klachten en als ze al klachten hadden stierven ze er vanzelf wel aan. Hij mist hun slipjes niet eens.

Alfred gaat op het bankje zitten, niet wetende wat te doen. Natuurlijk, schiet het door hem heen, het is dinsdag, vader studeert Welsh met die nieuwe nuffige trut van hem. Hij had op voorhand al een bloedhekel aan haar.

Loslaten Alfred, laat het los, gun je vader nog wat liefde op zijn oude dag, gun iedereen wat liefde, gun de oude dame die ooit in het Concertgebouw speelde nog de meeste liefde, gun die nuffige trut de liefde die haar toekomt, gun jezelf enige liefde Alfred, heb je naaste lief gelijk jezelf.

Diep in gedachten verzonken hoort Alfred niets of niemand. Pas als hij het gepiep van het hekje hoort, kijkt hij blij verheugd op. Vader kijkt minstens zo blij.

“Dat is hem nou, dat is hem nou”, roept hij opgetogen.

“Is dat hem”, vraagt ze geheel overbodig.

Hij kijkt van de een naar de ander, Klaas die hem vol

verwachting aankijkt. Klaas, zoveel groter, steviger, dan het kleine frêle vrouwtje.

“Hoe vind je haar”, vraagt vader enthousiast.

Alfred weet amper wat te zeggen. Wat moet hij met dat grijze muisje? Vader waar ga je heen? Vergelijk haar toch eens met moeder; een prachtige vrouw met lange benen, kleine borsten, groene ogen en ravenzwart haar. Waar ben je mee bezig Klaas? Ben je zo desperaat?

“Wat zal ik zeggen”.

Hij ziet de schrik in vaders ogen, het lichaam van de vrouw dat schokkend naar hem buigt. Wees lief voor ze Alfred, wees lief.

“Ik ben blij voor je”.

Vader kijkt opgelucht. Als zijn zoon, zijn enig kind maar van haar houdt. Al die lange jaren in eenzaamheid, dat continue schuldbesef. Alma helpt hem, steunt hem, bemint hem en helpt hem om zijn emoties te uiten. Bij haar hoeft hij zijn gevoelens niet achter sarcasme te verbergen.

“Dit is Alma”.

“Ik ben Alfred”.

Galant staat hij op en geeft haar een hand, voor kussen is het nog te vroeg, al heeft hij wel de neiging daartoe, hij moet lief zijn.

“Dat weet ik, ik heb al veel van je gehoord”.

“Niets dan slechts mag ik hopen”.

“Nee hoor, je vader houdt zielsveel van je.

“Zo kan het wel weer, kom laten we naar binnen gaan”.

Vader pakt de sleutel van zijn onkraakbare slot, de sleutel van haar hart, zo voelt Alfred dat, opeens staat hij op het tweede plan.

Ze lopen naar binnen en het is alsof engelen huis hebben gehouden: de ramen zijn gelapt, er staan bloemen op tafel, planten in de vensterbanken, er hangt nieuwe vitrage en zelfs kleurrijke gordijnen. Tot Alfreds stomme verbazing staat er ook geen vaat in de keuken. Het huis ruikt naar appeltaart en goedmoedigheid en dat alles wekt een onbeteugelbare razernij in hem op, hij moet zich beheersen, bedwingen. Hem staat slechts de dood voor ogen, al dat levendige, die opgewektheid, die vervloekte leugen. Op dit moment, op dit geëigende moment, beseft Alfred dat dit de laatste keer is dat hij zijn vader nog ooit onder ogen zal zien. En als hij met wanhoop in zijn ogen naar Klaas kijkt, realiseert ook deze zich dat hij zijn zoon verloren heeft, voor altijd. Geen enkel woord helpt hier tegen, geen volzin, geen hoopvolle alinea, het is gedaan, gebeurd en het moet zo zijn, geen lieve moeder die daar tegen helpt.

“Ik”, stottert Klaas, “weet je Alfred, het gaat goed met me, eindelijk goed, beseft je dat ik eindelijk gelukkig ben”.

Dit gezegd hebbende voelt Klaas de hypocrisie van zijn woorden, de halfslachtigheid van zijn geluk, maar ook de noodzaak daartoe: liever een grijze muis dan de eenzaamheid van zijn bestaan, daar offert hij zelfs zijn enig kind voor op.

Dit alles ontgaat Alma, de onuitgesproken woorden, de taal die vader en zoon al decennia lang bezigen, de enkele oogopslag, het handgebaar, uiteindelijk het gruwelijk besef van onderlinge liefde en de onmogelijkheid om dat met elkaar te delen, die stille eenzaamheid, dit oneindig wrede lot dat hen nimmer bij elkaar zal brengen, die nood, die verholde liefde waarvan niemand iets mag weten.

Zo staan ze gedrieën een beetje onbeholpen in het midden van

de kamer. Niemand spreekt, tot de stilte wordt doorbroken door het gekras van een kraai. Dan komen ze alledrie in beweging: Alma loopt de keuken in alsof ze daar altijd de scepter zwaaide. Klaas neemt plaats in zijn rookfauteuil en Alfred loopt naar het raam waar hij een tijdje naar buiten blijft staren. Alles is schrikachtig, de invallende duisternis, het geblaf van een hond, de nieuwe liefde van zijn vader.

“We eten boerenkool vanavond, lust je dat”.

Hij lust boerenkool met jus en spekjes en een beetje azijn. Na een tijdje schuiven ze zwijgend aan tafel.

“Vind je het lekker”.

Alfred vindt het lekker, Klaas vindt het lekker, Alma kijkt gelukkig in het rond.

Kalm blijven Alfred, alles is liefde, God is liefde, eet en geniet.

Kalm blijven Alfred, alles is liefde, God is liefde.

“Zullen we schaken”, vraagt vader.

“Ja, dat wil ik best, maar kunnen we misschien niet naar de plaatselijke kroeg om een biljartje te spelen”?

Klaas begrijpt dondersgoed dat Alfred even met hem alleen wil zijn, een afscheid zonder woorden. Hij kijkt Alma aan die er niets van begrijpt.

“Ga maar. Klaas, dat is leuk voor jou en je zoon”.

Jou en je zoon, jou en je zoon, dodelijker kan een opmerking van een vrouw die nooit zijn stiefmoeder zal worden niet zijn. Hij zou willen huilen, schuilen in iemands hart, deze of gene, het maakt niets uit, zat die intellectuele zwerver maar naast hem.

“Het is goed” zegt Klaas, die een enorme angst moet overwinnen om zich onder de dorpelingen te mengen, de dorpelingen met al hun dwaze meningen over hem.

“Ik ga mee”

“Fijn, Klaas, fijn”.

Alfred staat op en geeft Alma een hand.

“Het was fijn je te ontmoeten, misschien zien we elkaar nog wel een keer”.

Misschien? Waarom zegt ze misschien?

“Kom laten we gaan”.

De twee gaan de deur uit, rechtstreeks de dreigende nacht tegemoet. Na een tijdje lopen, stappen ze het dorpscafé binnen en waar ze buiten nog enig geroezemoes hoorden, valt er als ze binnen zijn een doodse stilte. Vader en zoon negeren de kroeggangers, kroegtijgers, die avond na avond, jaar in jaar uit in de nacht lallend afscheid van elkaar nemen en amicaal de armen om elkaar heen slaan waar ze zich de volgende ochtend voor schamen en wat des avonds wederom plaats zal vinden. Ze lopen naar achteren waar het biljart staat. Alfred voelt aan het laken dat warm is, precies zoals het hoort.

“Zullen we tien over rood”, vraagt Klaas.

“Nee”, antwoordt Alfred beslist, “drie banden, tot de twintig en de laatste los”.

“Dat redden we nooit, dan zitten we hier morgen nog”.

“Nee hoor, wat mij betreft niet, maar goed, om je tegemoet te komen gaan we tot vijftien”.

Terwijl Klaas gewoon de eerste de beste keu uit het rek pakt zoekt Alfred heel zorgvuldig, de keu mag niet te lang zijn maar zeker ook niet te kort, hij mag niet te dun zijn, niet te zwaar en zeker niet te licht. Na lang zoeken vind hij de juiste keu.

Ze gaan van kiet, Alfred wint en mag de eerste stoot doen. Gedreven door kwaadheid en even zoveel verdriet haalt hij bal

na bal, band na band.

“Zes, zeven, haal maar bier en een borrel, een kopstootje, want ik ben voorlopig nog niet klaar”.

Gedwee voldoet Klaas aan de vraag. Bij de bar probeert een onguur type hem aan te stoten, en als hij terug wil lopen probeert een andere vent hem te laten struikelen. Hij zal hun vrouwen wel een keer geneukt hebben, denkt Klaas.

“Mooi, ik heb op je gewacht, ik sta nog steeds op zeven”.

Acht, negen, tien het gaat maar door en vader voelt de afstraffing.

“Haal nog maar wat, de verliezer betaalt”.

Dit keer roept Klaas de bestelling naar de ober, hij wil er niet weer langs. Alfred zet het echt op een zuipen.

“Doe mij maar vijf bier, en vijf borrels”.

“Zou je dat wel doen”.

“Ja natuurlijk”.

“Goed, als jij dat wil, dan krijg je dat”.

Hij slaat de drank in rap tempo achterover en Klaas verbaast zich over Alfreds concentratievermogen, zijn ruimtelijk inzicht.

“Zo dat is vijftien”.

“Dat heb je goed gedaan”.

“Dan ga ik maar, veel geluk met die miep van je”.

Zonder hem verder aan te kijken loopt hij de kroeg uit, vader achterlatend, die later die nacht nog een flink pak slaag van de kroegtijgers krijgt terwijl Alfred ergens onder een boom zijn roes uitslaapt.

Hoofdstuk 11

Een vriend van Alfred ligt in het water, zijn rug naar boven, zijn hoofd naar beneden, hij drijft, water in zijn longen, dood, mordsdood. Ooit in een grijs verleden, toen Alfred in zijn meest droevige eenzaamheid verkeerde en hij de dood al menigmaal

verlangend in de ogen keek, vormden ze samen met Roy, een negroïde vriend, 'het Genootschap van de Rechterhand', drie sukkels zonder vrouw die alleen maar hun rechterhand hadden om vreemd te gaan met hun linker.

De tijd, na zijn laatste bezoek aan zijn vader, gaat zo snel en probeert vruchteloos met hem in de pas te blijven.

"Hij is dood, Sandra".

"Wie is dan dood, Alfred".

"Hij, hij is dood".

"Maar wie is dan dood, zeg het me alsjeblieft".

"Jos, die jongen met dat zwarte haar, ze hebben hem in het water gevonden".

Die kleurrijke jongen, die man met zijn vrolijke en tegelijkertijd ondoorgrondelijke blik, die vent die anarchie propageert en op een ijzeren boot leeft, varende van dukdalf naar dukdalf. Alfred snikt, zijn tranen stromen over de wangen zijn hals in. Sandra pakt hem beet, neemt hem in haar armen, omhelst hem.

"Roy, zijn beste vriend, heeft hem gevonden", zegt Alfred terwijl ze naar binnen lopen.

Sandra is terug, zijn lieve Sandra, een mooie bijkomstigheid van het wrede lot dat Jos is overkomen, denkt hij cynisch. Hij schaamt zich voor die gedachte en toch breekt er een vrolijk zonnetje door.

Haastig, over zijn woorden struikelend vertelt hij dat Jos al enkele weken in het water lag en dat zijn lichaam zich in een vergaande staat van ontbinding bevond. Roy identificeerde hem en moest braken over de schoenen van een politieman, wat hij wel grappig vond.

Twee dagen nadat ze hem vonden, begraven ze hem, Sandra

gaat mee, Anna logeert bij een vriendinnetje omdat ze haar een confrontatie met de dood wil besparen. Ze gaan met de stadsbus. Eenmaal bij de begraafplaats gekomen staat er al een groepje ontheemde mensen, dicht op elkaar gepakt, Roy vormt het middelpunt, zijn moeder staat er naast, een vriendelijke vrouw, rustig, kalm, observerend, precies zoals haar zoon, of omgekeerd.

Acht kraaien lopen naar het straatpunt waar de rouwwagens aan zullen komen. Het kluitje mensen, het zijn er wel een kleine honderd, honderd mensen voor een man die voortijdig zijn leven beëindigde, staat voor de hoofdingang. Na een ieder te hebben gecondoleerd loopt Alfred nerveus heen en weer, wat navolging vindt. De mensen krioelen als mieren. Roys moeder vraagt Alfred waarom die kraaien daar blijven staan.

“Ik loop er wel even naar toe”.

Hij vraagt ze waarom ze daar blijven staan en of ze op Jos wachten. Een man, typisch de leider, stelt hem gerust, ze wachten op Jos en lopen straks met hem naar boven waar zijn familie en zijn vrienden staan. Die verschrikking, die troosteloze verbijstering onder de nabestaanden. Er komen drie rouwwagens binnengereden, voorop de grootste waarin het lijk van Jos ligt. De wagens rijden naar de plek waar die honderd mensen zich hebben verzameld. En dan gebeurt er iets vreemds: de kraaien halen de ruwhouten kist uit de wagen, zetten deze op een soort van rolkarretje en vragen of er mensen zijn die als laatste eerbetoon, de kist naar het graf willen dragen, het vreemde nu is dat de kist niet in de aula wordt gedragen, de kist blijft simpelweg buiten staan, de kraaien blijven buiten staan, de kleine honderd mensen blijven buiten staan, de kist moet gelijk naar het graf. Dat wordt geen

cake en koffie na afloop, dit is gepast, klopt helemaal met Jos, Jos de anarchist, de gek die geloofde dat buitenaardse wezens de wereld regeerden en dat je jezelf daartegen kon beschermen met een rondgevouwen en verknipt papiertje dat je volgens Jos in de vensterbank moest leggen. Iedereen liet hem maar lullen, ze mochten hem allemaal. Niemand sprak zijn taal, dus wat zou het.

“We hebben toch enkele dragers nodig, acht om precies te zijn”, richt een in het grijs geklede dame zich tot Alfred.

Waarom tot hem? Waarom?

“Natuurlijk, ik zal dragen, hé Roy, jij draagt toch ook mee, en Dijon, Fulko, iedereen die hem lief had moet dragen”.

Niemand die reageert. Zelfs Roy wendt zich af, zegt:

“Ja, ja ik kom”, en maant Alfred tot rust.

Maar Alfred laat zich niet tot rust manen. Hij zal deze kist dragen, al moet het zijn dood zijn. Uiteindelijk verzamelen zich acht mensen rond de kist die worden verzocht om even apart te staan met de kist in hun midden. Het voetvolk blijft wachten. Ze moeten een paar keer oefenen, de kist op hun schouder en als ze lopen wordt hen verzocht te beginnen met hun linkerbeen. Gek genoeg moeten de langste achter en de kleinste voorop. Alfred is lang en moet dus wel achteraan staan terwijl hij denkt dat het grootste gewicht toch op de kleintjes rust.

Stijlvol lopen ze de begraafplaats op, gevolgd door de hele meute, met graven links en rechts van hen. Op sommige van de graven hangen ingebeitelde foto's, op anderen zie je liefdevol bloemen staan, en weer andere graven staan er totaal onverzorgd bij. Maniakaal snel neemt Alfred dit alles in zich op, hij heeft zelfs de tijd om de data te ontwaren, de namen:

'Hier rust Dekker, hij ligt lekker'; geboren 1910 overleden 1994'. Voor hem lijkt het een uur te duren, hij sjouwt zich een breuk maar verbijt zich. Doorgaan Alfred, doorzetten. Huil maar, huil maar, laat je tranen maar gaan jongen. En Alfred huilt, stopt met huilen. Hij weet dat hij zowel in zijn linker jaszak als in zijn rechter een blikje bier heeft, hij moet drinken, drinken op Jos. Ze lopen door een miezerig buitje, motregen die alles doorweekt. Er verschijnt een regenboog, niemand die het ziet, het ontgaat Alfred zelfs, alleen Sandra ziet het: "Kijk, kijk dan", roept ze opgetogen, het ceremoniële doorbrekend, "een regenboog, kijk dan, een regenboog". En iedereen kijkt. De dragers schokken zelfs, dreigen de kist te laten vallen wat de dame in het grijs weet te voorkomen. Ze komen bij het graf, vers uitgegraven, drie verdiepingen rijk en Jos zal op de onderste verdieping eindigen, schrijnend, zo schrijnend. Uiteindelijk plaatsen de kraaien de kist op twee touwen waarmee je later diezelfde kist kunt laten zakken. Bedroefd scharen de nabestaanden zich rond het graf, een oudere vrouw dirigeert enkele jongeren naar voren van wie zij meent dat het de beste vrienden van Jos zijn, vrienden die in werkelijkheid zo ver van hem afstonden. De vrouw is zijn moeder, zijn moeder die zo ver van hem afstond. Jos haatte zijn moeder, vond haar verachtelijk en dat was ze ook. Bij zijn eigen begrafenis zou Alfred zich het liefst aan stukken laten hakken en dan moeten ze zijn resten op een plateau werpen zodat de gieren het vlees van de botten rukken, de ogen uitpikken, zijn bloederige ingewanden opvreten, zelfs het merg uit zijn botten zuigen opdat er niets meer van hem rest dan wat schamele gebeenten en een tandeloos doodshoofd.

Terwijl Jos' moeder zwijgt, niets heeft mede te delen, doet de moeder van Roy het woord:

"Voor mij, als moeder van twee van je beste vrienden ben je, Jos, altijd een persoon die erbij hoorde. Ik heb je leven gevolgd, je waanzin gezien, je door ettelijk psychoses heen geholpen en de weinige vrienden die je had, maakten daar geen enkele ophef over".

Ze zwijgt even en gaat verder. Ze kijkt wanhopig in het rond, zoekend naar bevestiging en haar ogen rusten op Alfred, denkt Alfred, rusten op Alfred.

"Jij had geen zin om te behagen, te vragen noch te klagen".

Ze zwijgt en weer kijkt ze naar Alfred, denkt Alfred.

"We moeten hier weg, Sandra", zegt Alfred die haar hand stevig vasthoudt, "we moeten hier weg".

"Nee, nee, blijf rustig, nu moet je rustig blijven".

En Alfred blijft rustig.

"Dag Jos ... stellig ... nieuw leven ... vagevuur Dag Jos, ik blik in mijn eigen dood. Waarom heb je het gedaan, waarom heb je het in godsnaam gedaan, ik was er toch voor je"? meent Alfred te horen. Wie was er nou in hemelsnaam voor Jos? Niemand! Geen mens! Hij stierf in een plas, zijn longen vol water.

Sandra pakt een blikje bier uit zijn jaszak en stopt het in zijn hand. Gretig slaat hij het biertje achterover, mensen om hem heen lijken gechoqueerd, kijken gechoqueerd, werpen minachtende blikken, maar het zal hem en Sandra allemaal worst, het had Jos worst geweest, hij zou er om gelachen hebben, denkt Alfred, denkt Sandra.

De moeder van Roy gaat nog even door, ze gaat verder zelfs, ze moet geweten hebben dat ze niet de aula binnen zouden

gaan, ze heeft een cassette recorder bij zich waaruit ze drie liedjes laat klinken. Waarom drie? Altijd drie. Drie liedjes, het zal allemaal wel met de heilige drie-eenheid te maken hebben: de Vader, de Zoon, en die Heilige Geest. Als dit geen summum van schizofrenie is kan de psychiatrie zich maar beter in een keer opheffen omdat het hier toch echt om de genesis van de waanzin gaat.

“Hier, hier, hier”, fluistert Sandra, “hier heb je nog een blikje bier, dat moet je over zijn kist heen gooien”.

Alfred geneert zich, dit gaat hem toch echt iets te ver.

“Doe het nou”.

Alfred doet het, traag stort hij het blikje leeg over de kist en niemand die er ook maar iets van durft te zeggen. Pathetisch zwaait hij beide armen opzij alsof hij Christus aan het kruis is, pakt dan het blikje in zijn linkerhand en neemt luidroepend afscheid:

“Proost, Jos, proost, proost, op het Genootschap van de Rechterhand”.

Alleen de schallende lach van Roy doorbreekt de doodse stilte. De dood van Jos grijpt hem aan. Als hij niet bij Sandra is loopt hij weer rond het station, op zoek naar Maria, zijn goede fee, zijn boosaardige heks die er nooit is als hij haar nodig heeft.

Langzaam maakt de onrust plaats voor een dragelijke vorm van euforie: Sandra is weer terug, en Anna, die mooie speelse kleine meid met haar verkwikkende lach.

‘Alles kost niks’.

Alfred zit op de dorpel van de achterdeur naar het erf, de kleine Anna hoelahoekt, de hoepel rond haar gracieuze bewegende kinderheupen, gekleed in een roze broek en daarboven een lichtblauw truitje, haar blonde haren steeds

langer, gebonden in een paardenstaartje, haar guitige blik, haar diepbloauwe ogen, die witte tanden, melktandjes nog. Ze speelt, ze kraait van plezier, volledig gelukkig met Alfreds aanwezigheid.

“Ome Alfred”, roept ze, “ome Alfred, hoe vind je mij”?

Wat moet hij hierop zeggen? Misschien loopt hij wel het gevaar om zichzelf tot de Humbert Humbert van de Lage Landen te bestempelen.

“Ik vind je een kanjer”.

Ze pakt haar fietsje en sjeest door de steegjes achter de schuur, de steegjes van haar jeugd, de steegjes die haar de rest van haar leven blijven heugen, dat soort steegjes. Haar schaterende lach enthousiasmeert de andere kinderen uit de buurt. Opeens spelen ze wielertje, kletteren ze de fietsen neer en ravotten, kinderen die het spel uitvinden dat hun ouders allang vergeten zijn.

Doe niet zo sentimenteel Alfred, blijf zitten en neem een biertje of twee, alles gaat over, stel je open, Alfred, want slechts liefde kan je redden. Alleen, zo vraagt Alfred zich af, hoe moet je de liefde bezigen, hoe vertaal je dat in godsnaam.

“Wil je wat drinken”, vraagt Sandra liefdevol.

Hij verbaast zich over de hoge klanken die ze in haar stem weet te leggen, pure tederheid, het schelle ontbreekt, alleen maar een stem die vreugdevol omhoog gaat.

“Doe mij maar een kopje thee”.

Hij is thuis! De relatie tussen hem en Sandra verandert, zij maakt zich wat meer ondergeschikt aan hem, waardoor hij wat rechterop gaat lopen, meer kracht, meer waardigheid uitstraalt. Dit alles ontgaat Sandra niet, ze geniet er zelfs van.

“Wat zal er met Jos’ nalatigheid gebeuren”?

“Nalatenschap, Alfred, het heet nalatenschap”.

Goed, laat het nalatenschap heten, maar wat gaat ermee gebeuren, met zijn boot bijvoorbeeld, het enige van waarde dat hij achterliet. Alfred wil best wel zo’n boot hebben, daar droomt hij al jaren van. Zo’n boot helpt hem aan zijn onafhankelijkheid. Hij ziet zich al met een zwarte schipperspet op en een donkerblauwe matrozentrui aan in de stuurhut staan achter het grote houten wiel, baliekluiven over de reling, het kleine houtenankerkettingopsluitpennetje repareren. Hij wil schipper zijn naast God, en tegelijkertijd bootsman, volmatroos, halfwas en lichtmatroos. Het mag best een omgebouwde visserskotter zijn of anders een yellow submarine. Een nastrevenswaardige droom, alleen kost het wel enige moeite om die tot bewaarheid te laten komen, en die moeite is hem toch net iets teveel gevraagd.

Vooralsnog dompelt hij zich in de vreugde van het gezin, voelt zich bijna gelukkig. Dit broze geluk laat Alfred zich welgevallen, al bekruipt hem continue de angst dat het hem uiteindelijk weer zal ontglippen waardoor hij er nimmer ten volle van kan genieten. Hij moet het vastgrijpen, er bovenop springen. Hij moet zijn klauwen slaan in het vlees van het beest dat Geluk heet.

Geluk. Juist als je het nastreeft staat het steeds verder van je af. ‘Geluk siert de mens’, ‘gelukkig zijn kun je leren’ en nog oneindig veel meer platitudes over dit onderwerp.

“Ik heb geen idee, zou je dan iets van hem willen erven”?

“Toch eigenlijk wel, het liefst zijn boot”.

“Ja, droom maar lekker door”.

“Ik weet het Sandra, ik weet het”.

Opeens gaat hem een licht op.

“Hij heeft me wel iets nagelaten, wietzaadjes, die kun je in de tuin planten, een vroege bloeier volgens hem”.

“Als je het maar laat”.

“Nee, echt Sandra, daar is niets illegaals aan, je mag drie planten laten groeien voor eigen gebruik”.

Ze houdt zelf wel van een blowtje, dus aarzelt ze even, maar ja, gratis stuff dat is nooit weg.

“Goed, doe het maar”.

Jos legde hem precies uit hoe dat moest, je moest ze eerst kiemen en dan, als de witte worteltjes enkele millimeters lang zijn, stop je ze in de aarde en hou je wel drie keer twee meter plant over, drie keer twee meter plant! Alfred kan het zich amper voorstellen, hoeveel weken kan hij daar wel niet van blowen, maanden misschien wel, en dat allemaal uit Gods goede aarde.

Terwijl ze toestemt slaat de schrik haar om het hart: Jos moet tijdens een psychose gestorven zijn, impulsief suïcidaal, ze weet ook dat mensen met een psychische aandoening vijftig procent meer kans hebben om zich van het leven te beroven door te blowen, en ze vindt Alfred toch behoorlijk gestoord, alleen weet ze niet in hoeverre en waaraan. Moet haar Alfred Jos dan achterna?

“Nee ik verbied het je”, spreekt ze gedecideerd.

“Waarom”?

Ze weet niet goed wat te zeggen, ze kan hem moeilijk voor gestoord uitmaken.

“Te veel wiet is gewoon slecht, je hersenen krimpen er van”.

“Hou toch op, hoe weet je dat”?

“Dat heb ik gelezen”.

“In een damesblad zeker”.

De harmonie dreigt verstoord te raken. Donkere wolken hangen boven Huize Sandra waaronder een verbeterde stilte valt. Ze kijken elkaar aan, woede in hun ogen, strijdlust. Gelukkig stormt de kleine Anna binnen. Ze lacht zoals ze dat altijd doet, immer die vrolijke heldere lach.

“Wat is er lieverd”?

“Ik wil wat drinken”.

“Natuurlijk wil je wat drinken, wat wil je drinken”?

“Groene limonade”.

“Wil jij dat inschenken, moppie”?

De harmonie keert weer.

“Natuurlijk schatje”.

Zwijgend maar toch ietwat teleurgesteld gaat hij akkoord.

Geen gratis wiet. Misschien moet hij toch wat minder blowen.

Hij loopt naar de ijskast.

“Wil je water of met bubbeltjes”.

“Met bubbeltjes”, roept ze enthousiast.

Met bubbeltjes, met bubbeltjes. Bubbeltjes die je keel prikkelen, je huid wakker houden, bubbeltjes die je maagzuur bezorgen. Ze moeten wat gaan doen, vindt Alfred, even het huis uit, het is er wel fijn maar al dat levensgeluk benauwd hem een beetje. Hij verlangt opeens naar de rauwheid van de straat, de stank van uitlaatgassen, auto's die voetgangers nog net niet van hun sokken rijden, gekrijs van verwend kleuters, gezeik van dronkenlappen, bietsende junkies, alles is hem om het even als hij maar uit die benauwenis kan vluchten.

“Zullen we een ommetje maken, even eruit, het is prachtig weer, vind je ook niet”?

Sandra vindt het prachtig weer, alleen kan ze even niet, ze moet werken vanavond en Anna moet op dansles, misschien

kan hij haar daar naartoe brengen, dan haalt ze haar zelf wel weer op. Anna houdt met twee handen haar glaasje vast, slubbert het zoete vocht naar binnen omdat ze slubberen nu eenmaal lekkerder vindt dan drinken. Ze kijkt verwachtingsvol van de een naar de ander.

“Dat is goed, ik breng haar wel naar dansles en dan ga ik eventjes naar huis”.

“Gaan we dan niet naar buiten”, vraagt Anna teleurgesteld.

“Nee, je mag nog wel een tijdje buiten spelen en dan maak ik een boterham voor je klaar en dan breng ik je naar dansles, is dat goed”?

De telefoon gaat, koning Ruifvreter aan lijn, die Bul Super waar Sandra veelvuldig voor werkt. Zijn vorige film ‘Tjonge, Jonge Jonge’ draait al weer een tijdje zonder succes in de bioscoop. Op wonderbaarlijke wijze weet Bul daar toch weer een kleine ton aan over te houden. Bul weet hoe hij zaken moet doen.

Hij werkt nu weer aan een nieuwe film, ‘Andermans gebruiken’. Wederom een desastreus wanproduct waarmee Super zijn zakken wel weer zal vullen. Ook aan deze film verleent Sandra haar diensten.

“Kun je vandaag wat vroeger komen”, bast de man.

“Hoe laat dan”, vraagt Sandra.

Het liefst gisteren, zo gaat het nu eenmaal in de filmwereld: de dagen zijn nachten en de minuten duren uren. Sandra zal er zijn, zo plichtsgetrouw is ze wel.

“Ik moet gaan”, zegt ze gehaast, “zorg je voor alles”?

Alfred zorgt voor alles.

“Dag lieverd”.

Ze kussen elkaar oprecht en liefdevol.

“Krijg ik geen kus mamma, krijg ik geen kus”?

“Natuurlijk krijg je een kus, luister goed naar ome Alfred en wees een beetje lief”.

“Ja hoor mam, dat zal ik doen”.

Alfred kijkt beduusd en vraagt zich af of Sandra tijd heeft om het kind op te halen, wat ze niet heeft, dat laat ze aan Alfred over, dat was de afspraak toch immers? Hij protesteert tevergeefs.

“Ja, het is goed, ik breng haar en ik haal haar, ik zie wel wanneer je thuis komt, dag lieverd geef me een kus, misschien ga ik wel dood, dat weet je maar nooit en dan kun je je toch herinneren dat we elkaar voor het laatst gekust hebben”.

Sandra lacht en kust hem teder, ze tilt de kleine Anna op. Alfred voelt trillingen, geen trillingen maar razendsnelle speldenprikken over elke millimeter van zijn lijf, van zijn voeten tot aan zijn bijna kalende kop; eindelijk vertrouwt ze haar dochter aan hem toe. Zodra ze de deur uit is vraagt Anna alle aandacht, ze is verrukt.

“Zullen we later trouwen, oom Alfred”?

“Natuurlijk gaan we trouwen, maar eerst moet ik met je moeder trouwen”.

“Dat is goed want mamma is ook van pappa gescheiden en dat doet ze dan ook wel met jou”.

“Daar zit wel wat in”.

“Hoi, we gaan trouwen, we gaan trouwen”.

Anna snelt naar buiten, zich in hogere kindersferen bevindend, ervan overtuigd dat ome Alfred later nooit meer haar ome Alfred zal zijn want dan gaan ze trouwen en dan kan ze hem moeilijk ome Alfred blijven noemen. Dit spel, de vreugde, het kind dat hooguit een kindertandje breekt, of

erger, daar wil Alfred liever niet bij stilstaan.

Langzaam gaat de zon onder om een lichte rouw achter te laten, een schemering, gevangene tussen licht en duisternis, tussen God en de Duivel. Het is! Bestaat! En wie is nu beter? God of de Duivel? Lucifer of Gabriel? Barabbas of Christus?

Hij loopt naar de keuken om een maaltijd te bereiden, kippensoep, dat is goed tegen verkoudheid en voor Anna patat met vette mayonaise, voor hemzelf bakt hij er dan nog een uitsmijter bij, drie boterhammen en daar achterham op, de dooiers moeten heel blijven en van het brood mag je niets zien, het moet geheel en al zijn afgedekt door de ham, het liefst prijken er wat blaadjes sla op de rand van het bord en links en rechts moeten er twee plakjes tomaat liggen met daartussenin een tot waaier uitgesneden augurkje, met rond de rest van het bord gedrapeerde zilveruitjes.

“Anna, kom je eten”, roept hij tegen de invallende duisternis.

Alleen de stilte reageert, zelfs de vogels zwijgen.

“Anna, Anna, kom je eten”, roept Alfred harder deze keer.

Hij loopt naar buiten de steegjes door, zichzelf geruststellend.

Hij loopt het erf op van haar beste vriendje, slaat de deur open, het gehele gezin zit aan tafel.

“Hebben jullie Anna gezien”?

Anna is weg, Anna is weg. Alfred raakt in paniek. Dat druilerige geluk interesseert hem voor geen meter meer, het kind, hij hoort gierende banden, een knal. Anna. Hij rent terug de steeg door, de straat in.

“Anna”, brult hij nu, “Anna, waar ben je”?

Gordijnen gaan half open, wrede verwrongen gezichten grijnzen hem toe, en een diepe schaamte overmeestert hem. Gebogen loopt hij terug, de steeg in, op weg naar het poortje

waar Anna luchtigjes op haar fietsje zit, leunend tegen het schuurtje, doodgemoedereerd praat ze met een vriendje. Een steek van jaloezie gaat door Alfred heen, een vlaag van woede bevangt hem, tot hij het los laat; woede, jaloezie, liefde, angst, bezorgdheid. Anna hoort zijn voetstappen, kijkt nonchalant achterom en ziet degene die ze allang verwachtte, haar aanstaande echtgenoot: wat is het fijn om kind te zijn, je daagt wat uit, je treitert een beetje en dat allemaal om te testen of hij echt om je geeft.

“Waar was je nou, ik heb je overal gezocht”.

“Ik was gewoon hier hoor, ome Alfred”.

Gehaast neemt het nieuwe vriendje afscheid, Anna verzamelt vriendjes zoals klasgenootjes voetbalplaatjes sparen.

Alfred glimlacht.

“Kom je mee naar binnen, dan bak ik patat voor je”.

Patat, patat, patatderdatderdetat, patatpatatpatatpatat.

De televisie moet aan, mag aan en Anna verandert in een zombie, zwijgend pakt ze het bordje patat uit Alfreds handen en eet zonder te proeven, volkomen gefascineerd door de dwarrelende beelden, de krankzinnige kleurschakeringen. Elke poging van Alfred om contact met haar te maken stuit op een blinde muur, een ijzeren gordijn van kogelvrij glas.

Hij moet haar bereiken, doordringen tot in haar hart, maar hoe? Misschien moet haar moeder sterven aan een auto-ongeluk, dan neemt hij haar in diezelfde auto mee op een tocht door Europa, maakt hij haar op, stift hij haar lippen, doet mascara op haar wimpers en koolstof rond haar ogen. Misschien draagt ze een zwarte bustehouder opgevuld met kousen, een rood slipje, korte rokjes, netkousen. Misschien neemt hij haar mee naar goedkope logementen en drogeert

haar om 's avonds haar erogene zones te strelen en zich tegelijkertijd te masturberen om uiteindelijk in haar gezicht te ejaculeren. Lolita. Hij gruwet van die gedachte, walgt er van, tot kotsens aan toe.

“Anna, ik ga even naar boven, wil je nog televisie kijken”?

Anna knikt zonder naar hem te kijken. Kokhalzend rent hij naar boven, kleedt zich uit en stapt de douche in om zich onder een ijskoude straal af te laten koelen, te pijnigen voor zijn goddeloze gedachten. Tot rust gekomen schiet het door hem heen dat ze nog naar ballet moet. Hij moet haar balletpakje zoeken, haar spitzen. Hij kleedt zich aan en snelt naar beneden.

“Anna, we moeten naar ballet”.

“Ik heb geen zin, ome Alfred”.

Contact. Ze is er weer.

“Maar als we niet gaan wordt je moeder woedend”.

“Dat geeft toch niet? Ik wil nog patat”.

“Dat is goed, maar dan moet de televisie uit”.

Ze gaat akkoord, het ijzeren gordijn gaat open, de kogelvrije ramen worden uiteengeschoven, hij hoeft niets meer te doen om haar te bereiken, ze is er gewoon, Anna, de kleine Anna, zijn prinses met wie hij later gaat trouwen. Later die avond kijken ze naar een dvd van kabouter Plop, eten chips. Anna wil sliertdrop, ze krijgt sliertdrop, ze wil grenadine, ze krijgt grenadine, en heel langzaam valt ze in slaap, haar hoofd op zijn schoot, traag knikkebollend, haar duim in haar mond. Alfred durft zich nauwelijks te verroeren. Pas als de dvd beëindigd is, die hij vol vervoering heeft bekeken, hij is nu eenmaal een groot kind, neemt hij haar op en draagt haar het bedje in, dekt haar toe en kust haar lichtjes op het voorhoofd.

Zijn taak is volbracht en hij ziet dat het goed is.

Die boot, hij verlangt zo intens naar een boot, een boot waarmee hij de wereldzeeën kan bevaren, weg uit die vervloekte samenleving waar de bureaucratie, de kantoorbedienden van het graaikapitalisme, die zogenaamde democratie allang achter zich heeft gelaten, weg met Churchill, weg met de middelmaat, de kleinburgerlijke heersers, de politici, weg met de multinationals die in werkelijkheid de dienst uit maken, weg met de hypocrieten op hun bliken paardjes, tevergeefs flirtend in de file.

Een boot, een stalen kist, naar een onbewoond eiland, Robinson Crusoe, samen met Anna vanzelfsprekend, en Sandra.

Droom maar door, Alfred, droom maar door. En Alfred droomt door. Adam en Eva zijn ze, naakt rennend door de hof van Eden, geen slang, geen boom der kennis, maar wel een kleine Annabella met melktandjes nog, ver voordat de Heer hen die heilige hof uitflikkert.

Plant een perenboom en zeg tegen de kinderen in de straat dat het verboden is om ze te plukken, of een pruimenboom waar Jantje eens pruimen aan zag hangen, O als eieren zo groot. 't Scheen dat Jantje ze wou plukken, Schoon zijn vader 't hem verbood.

Denk je Godbetert dat Jantje dit zou laten? Donder toch op met die verboden vruchten van je. Die vader van Jantje hielp hem tenminste, schudde aan de boom en had zijn zoontje lief. Kom daar maar eens om bij Hem daar boven. Je moet wel erg wanhopig zijn om Die Daar lief te hebben. Het verhaal gaat dat er zeven Goden over het universum regeerden en de aarde de meest Rancuneuze kreeg toebedeeld. Alfred kan zich wel

vinden in die gedachte.

Kalm Alfred, rustig jongen, God is liefde, daar weet je toch van?

“Ja, en liefde is God, ik heb lief.”

“Praat je nu in jezelf”, vraagt Sandra die op kousenvoetjes binnengekomen is, “alleen eenzame mensen praten hardop in zichzelf”.

Alfred schrikt.

“Nou nee, ik zat zo te denken”.

“Dat denken van jou moest maar eens ophouden, die radio in je kop staat tegelijkertijd op duizend zenders”.

Zoek de stilte Alfred, de stilte van de zee, maak oversteken naar verre landen over wilde baren.

“Weet je, zijn boot heette Sun”.

Ze zaten zo vaak in het vooronder, Jos, Roy, Alfred en wat jonge meiden die toch niet te versieren waren; het Genootschap van de Rechterhand bleef gedurende lange tijd in stand, waarschijnlijk te lang naar Jos' mening. Jos zocht zijn vrijheid op eigen wijze in een nachtelijk koor. Licht in een verstikkende duisternis.

“Je hebt gelijk, dat denken van mij slaat vaak op hol als een span wilde paarden”.

Ze zijn poëtisch vandaag die twee. Dat vraagt om liefde, echte liefde. Sandra gaat naast hem zitten op de bank, vlijt zich tegen hem aan, kust hem op de wang, bijt speels in zijn hals. Alweer die huiselijkheid, die vredige liefde die hem zo benauwt, naar de strot grijpt. Hij ontworstelt zich aan haar omhelzing.

“Wat is er Alfred, wat is er”?

“Er is niets. Ik ben alleen nog wat ontgaan door de dood van

Jos. Weet je, ik moet even weg, naar huis”.

Hij wil stampen door de nacht, tapdansen zoals Fred Astaire dat deed, maar dan op klompen, zonder klompschoentjes, zonder geitenwollen sokken, het moet pijn doen aan zijn wreven.

“Blijf toch bij me, Jos”, vergist Sandra zich, “sorry”, herstelt ze snel, “je doet me aan hem denken, Alfred”.

Nu moet hij blijven. Haar vergissing scheidt zelfs troost. Op den duur zal ook hij sterven, en zij, misschien wel in elkaars armen. Hoeveel mensen leven er wel niet op aarde? Ruim zes miljard. En hoeveel zijn hen voorgegaan? Dat moeten er wel triljoenen zijn, gokt Alfred. Wat maakt die hele verdomde dood dan nog uit? Verspilde levens. Zolang ze maar diep genoeg zakken komen ze uiteindelijk wel als aardolie naar boven.

“Laten we gaan slapen Alfred, laten we gaan slapen”.

Niet lang daarna vallen ze dicht tegen elkaar aanschurkend in een diepe droomloze slaap.

De volgende ochtend slaat hij stilletjes het dekbed van zich af en kust Sandra zonder haar wakker te maken. Hij kleedt zich aan en loopt op zijn tenen de trap af, de deur uit, een sombere grijze dag tegemoet die hem desalniettemin vrolijk stemt. Eerst loopt hij de stad door, richting huis, precies wetende wat hem te doen staat. Een laatste eerbetoon aan een dode. Waar hield Jos het meeste van, wat at hij het liefst? In het eetclubje van hem, Roy en Jos maakte hij uitsluitend pizza, en als je bij hem thuis at, los van de eetclub, kreeg je ook pizza voorgeschoteld. Hij dronk er zelfs, als een heuse nerd, liters cola bij. Blazen was zijn andere liefhebberij.

Door het donkere laaghangende wolkendek ogen de muren

vaal, zien de mensen bleek, verschuilen de vogels zich onder de dakgoten. Het maakt hem allemaal niets uit, hij heeft een doel, een taak.

Eenmaal thuisgekomen haalt hij een pizza uit de vriezer en stopt deze in de oven. Snoeihard draait hij een lied van Leonard Cohen gezongen door Johnny Cash met die zware diepe bas van hem: 'Like a bird on a wire'. Kei- en keihard brult Alfred mee. Vanzelfsprekend stampt Zuur op de vloer waarop Alfred naar boven rent en op de deur van Zuur begint te rammen.

"Kom dan naar buiten, klootzak, ik ram je totaal in elkaar, ik schop je ballen in je strot, goor stuk addergebroed".

Alfreds stem slaat over en binnen in de kamer van Zuur blijft het angstig stil.

"Kom toch naar buiten, kwijlende randviool, dan verbouw ik je smoel, ram je neus op je voorhoofd, plak je oren op je wenkbrauwen, kankerlul, typhuslijer".

Nou, nou, Alfred, zo kan het wel weer, kom een beetje op adem, denk aan je hart, zet de muziek maar wat harder en draai twee stickies zoals je je hebt voorgenomen. Je hebt een taak te volbrengen Alfred, een heilige queeste.

De pizza is inmiddels klaar. Alfred eet er het grootste deel van op en laat een taartpuntje over. Om zichzelf tegen de oorverdovende muziek te beschermen zet hij deze zowaar iets zachter. Hij pakt een flink brok stuff en draait er twee stevige joints van. Op de een of andere wijze putten al die handelingen hem uit, raakt hij er zenuwziek van, maar hij moet door, net zolang tot hij zijn taak volbracht heeft. Dit voelt oneindig veel zwaarder dan het dragen van een kist naar het graf. Boven slaat een deur dicht. Alfred moet de deur

uitstormen, ver voor die eikel uitlopen, weg van die misselijkmakende rottende stank uit diens bek. Hij vliegt de trap af en knalt de buitendeur met een gigantische klap dicht. Zuur stokt en blijft vijf welgetelde minuten angstig trillend, roerloos op een trede staan.

Het grijze wolkendek spat uiteen, wringt zich in de breedte om het heldere blauw in nauwe spleten zichtbaar te maken. Het belooft zon, een ijzig zonnetje op een veelbelovende dag. Hij moet door. Wellicht is het een idee om bij Roy langs te gaan opdat ze beiden het definitieve afscheid kunnen nemen. Nee, nee, hij moet dit alleen doen.

Juist als hij voorbij het witte statige stadhuis loopt, stapt een oud stel over de rode loper naar buiten. Enkele mensen wachten hen op en applaudisseren als de twee verschijnen; twee mensen die zich op late leeftijd in de echt verbinden. Het is om te janken, die tegenstelling: twee bejaarde mensen die huwen, als het ware een nieuw leven beginnen, en een jonge vriend, een kameraad die roerloos in het water lag. Godverdomme! Er bestaat geen enkele rechtvaardigheid in dit klote bestaan.

Rustig Alfred, rustig, koop een roos.

Dit vindt Alfred een goed idee; een roos in cellofaan verpakt. Hij loopt linea recta naar de dichtstbijzijnde bloemenzaak waar een jong blond meisje bedient.

“Kan ik u helpen meneer”, vraagt ze beleefd.

“Ja, ik heb een bloem nodig voor een dode”.

Ze slaat bleek uit en stottert:

“Voor een dode bedoelt u”?

“Dat zeg ik toch”.

“Wat voor bloem had u dan indachtig”.

Ze spreekt haar taal: indachtig!

“Een roos, een rode roos verpakt in cellofaan”.

“We hebben wel rozen, misschien is een Baccara wel op zijn plaats”.

Het jonge ding praat steeds plechtiger. Een Baccara lijkt Alfred eveneens wel juist. De koop is gesloten, de roos in cellofaan verpakt. Daar gaat Alfred, de roos in zijn hand, het taartpuntje pizza in zijn linkerzak en de twee jointjes in zijn rechterzak.

Hij loopt langs een gekanaliseerde rivier met rechts een lange rij fabrieken, die als het ware horizontaal op elkaar zijn gestapeld, en links armetierige arbeidershuisjes. En Alfred moet naar de laatste bocht, de laatste brug, het laatste sluisje waar Jos is gevonden. Zijn benen voelen steeds zwaarder, hij gaat alsmáar dieper gebogen, alsof hij in zijn eentje de kist als een loden last op zijn schouders moet dragen. In zijn eentje gebogen onder de kist, struikelend als Christus onder het kruis en er is niemand die zijn last over kan nemen.

Uiteindelijk komt hij op de plaats van bestemming en voelt zich opgelucht, werkelijk opgelucht. Het sluisje, de laatste veerman, op weg naar nergens. Alfred gaat zitten op de rand van de kademuur, zijn onderbenen naar beneden bungelend en zijn hielen zachtjes tegen de muur tikkend: tik, tik, ,tik. Zo ’n drie meter onder hem kabbelt het grijsgrauwe water, diep diep grijs, tegen het zwarte aan, bijna uitnodigend tot de dood. Het licht kabbelende water klotsend tegen de sluisdeuren. In alles ligt muziek, ‘Wie oor heeft om te hooren, hoort muziek in de natuur, o oor, o hoor’.

Alfred pakt een stickie uit zijn zak en steekt hem aan, diep, tot in het diepste van zijn longen inhaleert hij de rook. Na vier

volle teugen bereikt hij het filtertje al, einde stick. Nu komt het erop aan. Hij kijkt ietwat glazig uit zijn ogen, luistert naar het orkest van de natuur, klik, klik, klots, klots, klik, klots, klitsklokklok, klikkerdieklakkerdieklikkerdieklots, met een licht schurende wind als ondertoon.

Wakker blijven Alfred, sta op uit je droom, de diepste illusie. Hij moet weg van die rand, zonder in het water te flikkeren. Hij is zo apestoned dat hij in elk kabbeltje een continue afwisselend gezicht van Jos ziet.

Wankel probeert hij op te staan.

“Waar ben jij mee bezig, eikel, kijk verdomme uit”.

Iemand pakt hem bij de schouder, tilt hem op en trekt hem terug naar de kade. Hij blijft een beetje zwabberen, alsof hij een komiek is uit een stomme film, steeds dichterbij het randje aan, wankelend naar het grauwe water om vervolgens weer het licht van de stad te aanschouwen. Heen en weer. Heen en weer. Filemon! Het is Filemon, zowaar Filemon.

“Wat doe jij nou hier”, vraagt hij verbijsterd.

“Nou nee, ik zou die vraag liever om willen draaien, waar ben jij nou helemaal mee bezig”?

“Ik”, Alfred schiet in de lach, “ik neem een voorschot op de dood, ik neem afscheid, van Jos, weet je wel, Jos, die Jos die dood is”.

“Dat heb ik gehoord”.

De lach van Alfred werkt aanstekelijk, ook Filemon begint te grijnzen om vervolgens in lachen uit te barsten.

“Hij is dood, dood, dood, mors, mors, morsdood”.

Filemon stopt abrupt als hij een traan over Alfreds wang ziet biggelen.

“Ik ben blij dat je er bent Fil, ik miste je al op zijn begrafenis”.

Fil had het te laat gehoord, geen kaartje gekregen. Nu kunnen ze samen de eindceremonie plegen.

“Kijk, ik heb een roos”.

Alfred wikkelt het cellofaan van de roos.

“Als we nu ieder blaadje voor blaadje van de bloem plukken en in het water werpen. Hier werd Jos namelijk gevonden, Fil”.

Alfred huilt nu oprecht.

“Dat doen we, jongen, dat doen we”.

Heel voorzichtig plukken ze blaadje na blaadje.

“Hij houdt van me, hij houdt niet van me, hij houdt van me, hij houdt niet van me”.

“Nee, nu moet je even serieus blijven”.

“Ik heb nog wat bij me”, zegt Alfred, als alleen nog de steel is overgebleven, “kijk, hier, een pizza, die moeten we ook in kleine stukjes aan hem voeren.

“Dag Jos, je bent vrij, los van de aarde, misschien voert je weg wel naar God, maar je bent vrij”.

Enige pathos is Alfred niet vreemd. Fil doet mee, wenst Jos alle goeds. Ook hij roept dat Jos vrij is en dat hij mag gaan.

“Nu zijn we nog niet helemaal klaar, want je weet dat Jos graag blowde”.

“Ja dat is ook zo”.

“Nou, ik heb nog een stickie, die pleuren we ook in het water”, zegt Alfred grof om zijn sentiment te maskeren.

“Vind je dat niet een beetje zonde”?

“Een beetje wel”.

“Laten we nog even gaan zitten”.

Nu nemen ze met zijn tweeën plaats op de rand van de kademuur. Alfred geeft de joint aan Filemon die hem

aansteekt en indachtig de rook inhaleert. Ook Alfred neemt wat trekjes. Waterig kijken ze het water in.

“Jos is dood, Fil”.

“Ja, Jos is dood”.

Hoofdstuk 12

Weer een dode: één in het grauwe water en een ander in een

vrieskist, omgeven door witte vrieskou. Ga daar maar eens aan staan. Alfred weigerde dat Jos een zelfverkozen dood onderging. Jos viel gewoon tussen wal en schip, een bezigheid waar hij tijdens zijn leven al een hobby van maakte.

Ooit liet Jos zich wel eens ontvallen dat de mens voornamelijk uit water bestaat, water dat verdampt in de zon en tot water wederkeert, waarmee dat Bijbelse geleuter over stof gevoeglijk van de baan kan. Stof, daar heb je toch doeken voor? Of anders zuigers? En in het beste geval een halfnaakte man, huppelend met een plumeau in de hand met een schortje voor. Een man die zich opgeilt aan een oud strenggereformeerd wijf die hem met een zeemleren zweep op de billen kletst, als er stof op haar witte handschoen, waarmee ze over de plinten wrijft, achterblijft.

Na het uiteindelijke rituele afscheid van Jos keert Alfred alleen naar huis. Hij draait geen muziek, speelt geen xylofoon en reageert zelfs niet op de ontstemde geluidjes van Zuur als hij, volgens Zuur, te lang onder de douche staat. Flegmatisch ondergaat hij de dag, de avond en de daaropvolgende nacht. Zo stil sluipt hij door het huis dat zelfs Aschle er onder lijdt, ze voelt intuïtief zijn pijn aan zoals alleen kinderen dat kunnen. Totaal onverwachts staat ze voor zijn deur en klopt aan.

“Buurman, buurman, ben je thuis”?

Even weet hij niet wat te doen. Hij kan haar moeilijk laten staan. Alleen is hij bang voor het misbaar dat haar moeder zal maken als hij haar binnen laat. Vertrouw op kinderen, Alfred. Sta ze toe. Laat ze tot je komen. Dutroux. Niet alleen een kindermoordenaar, een kinderverkrachter, maar bovenal een duivelse figuur die een wig heeft geslagen tussen volwassenen en kinderen, tussen kinderen en volwassen kinderen.

“Wil je binnenkomen Aschle”?

“Ja, ja, ik heb een nieuw liedje geleerd”.

Ze wil ‘Altijd is Kortjakje ziek’, zingen, ‘midden in de week maar zondags niet’. Hoe moet je dat meisje nog verder integreren? Dat meisje met die prachtige bruine ogen en die grote pupillen. De hele wereld hoort op haar te wachten, haar met banieren en klaroengeschal in te halen. Een poort dienen ze te vormen, een kleurrijke erehaag, en liederen moeten ze zingen.

Aschle zingt zelf, maakt er enkele verlegen dansspasjes bij en dat allemaal om hem te behagen, om hem gerust te stellen. Leef Alfred; leef: durf te leven.

De aanklager mag spreken, het openbaar ministerie is aan het woord:

“Neem een koekje, Aschle, of nee, neem er twee”.

Aschle neemt er twee en gaat blij en opgetogen de deur uit, terwijl er voor Alfred weer een zwarte nacht aanbreekt, een poolnacht, ondanks zijn vreugde dat Aschle haar gezicht weer eens heeft durven laten zien. Het is weer goed, ze hoeft niet meer angstig langs hem heen te sluipen als ze elkaar op de trap tegenkomen.

Ondanks dat heuglijke feit overheerst de duisternis van een onpeilbare nacht. Een inktzwarte ijzige nacht. Hij kruipt over de grond, schuurt met zijn buik over de hardhouten planken om zijn kronkelende darmen tot rust te brengen. Dag na dag gaat dit zo door, tot Sandra, die uiteindelijk een sleutel van hem heeft gekregen, bij hem binnen komt en hem over de grond ziet struinen, speurend naar muizenkeutels die hij op wil vreten.

“Alfred, Alfred, dit kan zo niet langer doorgaan, er is iets met

je aan de hand”.

Terwijl ze dit zegt opent ze de gordijnen om enig licht in de duisternis te scheppen. Hij ligt op de grond, draait zich op zijn rug en kijkt haar aan met bloeddoorlopen ogen.

“Alfred, lieverd, er moet iets gebeuren”.

Ze belt de crisisdienst. Na een uur of twee staat er een taxi voor de deur van Alfred waar twee dames uitstappen, flinke dames met stevige konten, kleine borstjes en zware, gewichtige tassen met dossiers van andere beklagenswaardigen. Sandra laat ze binnen en eenmaal bovengekomen zien ze die lange tengere kwetsbare man.

Daar gaat hij, beseft Alfred, voor de tweede keer een gedwongen opname. Ze praten wat, over en weer. Sandra legt de dames exact uit hoe en waarom ze van mening is dat hij Jos achterna wil gaan. Ze schrikken.

“Hoe voelt u zich nou, meneer Mooij”?

“Ach, het gaat wel, ik heb betere tijden gekend, maar uw aanwezigheid maakt het allemaal een beetje goed. Weet u, u bent best wel mooie dames.

De twee vrouwen glimlachen, daar zij wel gesteld zijn op een lichte flirt. Sandra is daar minder op gesteld.

“Het gaat helemaal niet”, zegt ze snibbig, “toen ik hier binnen kwam, kroop hij over de grond”.

“Is dat zo, meneer Mooij”.

“Ik zocht naar mijn lenzen”.

“Je hebt helemaal geen lenzen”.

“Toch wel hoor, die heb ik gisteren aangeschaft”.

“Alsof dat zo snel gaat”.

“Hij heeft wel vaker van die rare buien, dan is er geen land meer met hem te bezeilen, neemt geen telefoon op, laat

niemand binnen, ook mij niet, terwijl ik zeker weet dat hij gewoon thuis is. Dan weer denk je het licht te hebben uitgevonden en weet je hoe wereldvrede te stichten”.

Omstandig legt Alfred uit dat hij inderdaad, soms, niet al te vaak, aan dit soort buien leidt, wat overigens niets betekent en meestal gewoon weer over gaat. Daarbij gaat het altijd om geniale plannen die niemand grijpt. Alfred loopt altijd al, dat weet hij best, ver voor de meute uit.

“Ik zie het”, zegt een van de twee dames, “van buiten doet u olijk, maar van binnen brandt het”.

“Vindt u het erg als we even apart iets bespreken”?

Hij vindt het best, alles is hem om het even. De twee lopen naar de keuken, nodigen Sandra uit en gaan in conclaaf. Er moet iets gebeuren. Ze bellen de politie en fluisteren door de telefoon dat Alfred een gevaar voor zichzelf vormt en misschien ook wel voor anderen. Nu moeten ze het openbaar ministerie bellen, de burgemeester moet uit zijn bed gebeld en een rechter ingeschakeld, uiteindelijk komen ze tot de volgende conclusie:

‘De rechter is tot de overtuiging gekomen dat betrokkene onmiddellijk dreigend gevaar veroorzaakt; dat het ernstige vermoeden bestaat dat een stoornis van de geestvermogens de betrokkene het gevaar doet veroorzaken; en dat het gevaar niet door tussenkomst van personen of instellingen buiten een psychiatrisch ziekenhuis kan worden afgewend’

Daar gaat hij. Dit keer komen er zes potige agenten aan te pas en een ambulance om hem op te halen. Geholpen door de rijdende psychiater met de dikste reet krijgt hij een dwangbuis

aangemeten, precies op maat, in de juiste kleur, een maatkostuum als het ware met van die schitterende lange flappen over zijn rug gebonden. Sandra gaat mee.

Daar gaat Alfred wederom, zich afvragend wat nou het verschil is tussen geestelijk gezonde mensen en mensen met een stoornis van de geestvermogens. Dat is arbitrair! Al die mensen in een kliniek. In de voormalige Sovjet Unie werden andersdenkenden in inrichtingen geplaatst. Waarom zou dat hier in het westen anders zijn? Al die hoogopgeleide werkloze intellectuelen in Alfreds omgeving? Die arbeiders uit verre landen waar niemand enige boodschap aan heeft en die later vegeteren in louche pensions waar uitsluitend uitvreeters rijker van worden?

Ga maar mee Alfred, naar de lichtgroene vloer en de zachtgroene muren. Je krijgt daar een eigen kamer en een eigen bed met schone stijfgestreken lakens, een tafel en een deur die op slot gaat zonder dat jij dat wilt.

De agenten verdwijnen zodra het ambulancepersoneel binnenkomt om hem naar de kliniek rijden. Ze gaan zo ver dat ze er zelfs geen genoeg mee nemen hem bij de deur af te leveren. Gesloten deuren gaan open door geheime codes in te toetsen. Vriendelijke verpleegsters wachten hem op, ze vragen hem geduldig te zijn omdat er straks een psychiater komt die enige informatie van hem nodig heeft om hem verder te helpen.

Alfred zit op een donkergroen leren bankje met Sandra naast zich. Ze wachten. Na een tijdje komt een ietwat gedrongen verpleegster met een forse man naar hen toe, of ze even mee willen lopen. Alfred is daar best toe genegen maar verzoekt om van zijn roze dwangbuis verlost te worden of dat hij

anders misschien een lichtblauwe aangemeten kan krijgen omdat dat roze toch een beetje meisjesachtig staat. De forse vent gaat akkoord en helpt hem zelfs uit dat keurslijf.

Gevieren lopen ze een ietwat kleine kamer in met grijze muren waaraan geen enkel kunstwerk prijkt, zelfs geen tekeningen van kinderen die blij zijn dat moeder of vader van hun waanzin genezen zijn. Kortom het is een klein grijs kil kamertje. Wat moet je in zo'n kamer? Hoe kun je in godesnaam contact leggen met deze of gene?

"We hebben begrepen", begint de man met het donkere haar en de dikke zwarte wenkbrauwen, "dat u in moeilijkheden verkeert".

Hij vraagt of Alfred begrijpt dat hij in een verplichte opname zit en dat dit allemaal is om hem te helpen.

"U heeft een beetje een raar accent", zegt Alfred, "waar komt u vandaan"?

"Uit Polen", antwoord de man ietwat gegeneerd.

"Een zwarte Pool", zegt Alfred brutaalweg".

"Nee hoor, ik betaal gewoon belasting en heb zelfs een Nederlands paspoort".

"Denkt u nou werkelijk dat mij dat geruststelt"?

"Kalm nou Alfred", mengt Sandra zich er tussen, "deze mensen hebben het beste met je voor".

De verpleegster die tot op heden zweeg doet ook een duit in het zakje.

"Geloof u ons nou maar, we hebben werkelijk het beste met u voor", papegaait ze.

Hier kan Alfred niet tegenop; dat vriendelijke gezicht van die welwillende vrouw. Hij raakt ook lichtelijk vermoeid.

"Wat vind jij, Sandra"?

“Blijf maar hier Alfred, dat is goed”.

“Kom je me dan opzoeken”?

“Natuurlijk lieverd, elke dag”.

Dan is het goed, hij blijft en krijgt een eenpersoonskamer toebedeeld. Sandra keert zelfs naar huis om een pyjama voor hem op te halen en shampoo, tandpasta, zijn tandenborstel, en bovenal zijn blikje drop. Sandra heeft hem lief, zo bovenmatig lief, daar heeft Alfred geen weet van.

Die nacht begint het; hij geeft gewoon mee met wat van hem verwacht wordt, hij speelt de nar: de nar omarmt, dwaas en broos, wat hij een globe acht. Hij breekt glazen in een doos, alleen een kind dat lacht.

Het kan allemaal wel zo zijn, maar Alfred zit in dat lullige kamertje met een klein bureautafeltje waar een gele rubberen stoel voor staat, werkelijk een rubberen stoel, het lijkt wel een uitvergroot kinderstoeltje, dat waarschijnlijk van rubber is om niet door het raam geworpen te worden, maar hoe zit het dan met die tafel met ijzeren poten en dat ijzeren kastje achter zijn bed? De logica hiervan ontgaat hem volkomen. Hij moet slapen, gewoon tussen die gesteven lakens liggen onder dat gele pluizerige dekentje. Slaap Alfred, slaap, anders ga je dood, sterf je zonder dat iemand je liefdevol in de armen neemt. Misschien, Alfred, sterf je op de grond, op deze gifgroene grond, wil je dat Alfred? Leef!

Sandra voelt zijn wanhoop. Er valt weinig te zeggen. Ze belt hem.

“Hoe is het met je, Alfred”?

“Het gaat wel goed, ik heb een eigen kamer hier, alleen denk ik dat ik hier misschien wel dood kan gaan”.

“Je gaat echt niet dood, engel”.

“Dat zeg je maar”.

“Nee, geloof me nou”.

Ze hangen op, elkaar al hevig missend terwijl ze nog geen drie uur uit elkaar zijn.

Alfred gelooft. Hij gelooft in God en de Boeddha, in Mohammed en de Duivel, in joden en Palestijnen, in Stalin en Hitler, in de Hutu's en de Tutsi's, het is allemaal een pot nat. Miljoenen doden, en hij betreurt dat, hij betreurt zijn eigen sterfelijkheid. Hij huilt om afgehakte handen, geamputeerde benen, uitgestoken ogen, en hij kan de slaap niet vatten. Hij ergert zich aan dat continue gejack van hem de laatste tijd. Hij kan zelfs grienen om een stuk brood dat hij wil breken omdat er niemand is die het met hem wil delen.

's Morgens om zeven uur wordt er aan de deur geklopt en zwaait deze open. Een jonge vrouw van begin twintig verschijnt in de deuropening

“Goedemorgen, meneer Mooij. U kunt zich nu even douchen, dan gaan we over een half uurtje eten”.

We.

“Hoe laat is het”?

“Zeven uur”, de vrouw slaat de deur achter zich dicht en hij hoort haar een deur verder opnieuw kloppen.

Zeven uur, zeven uur, het is pas zeven uur. En dan nog slechts een half uurtje om zich te douchen.

“Goedemorgen”, zegt hij hardop dreinerig, “zegt ze, gaan 'we' ontbijten”.

Goedemorgen mevrouw Clitoris Oud-Kutwif, hoe gaat het met ons.

Chagrijnig doet hij zijn pyjama uit en stapt onder de douche. Het duurt volgens Alfred wel vijf welgetelde minuten om de

straal op de juiste temperatuur te krijgen. Dan weer wat omhoog, dan weer wat omlaag, vervolgens gaat het millimetertje voor millimetertje tot hij de juiste warmte heeft.

Gehaast kleedt hij zich aan, schiet in de schoenen en spurt het kamertje uit. De ontbijtkamer bevindt zich rechts van Alfreds deur, wat hij niet weten kan. Hij loopt naar links langs een kantoortje en iemand vraagt of hij iets zoekt.

“De ontbijtkamer”?

Een man legt hem uit waar deze te vinden is.

De ontbijtkamer is gesplitst in een woongedeelte en een eetgedeelte. In de woonkamer staan grote bruine banken, waar een kind in kan verzuipen. In een hoek staat een grote flatscreentelevisie en overal staan wel planten en bloemen, wat het geheel wel weer iets verzorgds geeft. In de ontbijtkamer staan her en der tafeltjes met kille witte formicabladen waaromheen vier stoelen staan. Een ontbijtkleedje had niet misstaan. Aan sommige tafeltjes zitten vier mensen, aan andere twee en gek genoeg aan enkele tafeltjes zelfs een. Waarschijnlijk eenkennige mensen. De vrouwen zijn veruit in de minderheid. In de meeste koppen ligt de waanzin besloten, al steken er wel een paar gedistingeerd af in dit illustere gezelschap waaronder de kop van Alfred.

“Goedemorgen, meneer Mooij” zegt de dame die zijn deur opende, “Het is wel de bedoeling dat u hier voor half acht ben. Bent u later dan krijgt u geen eten meer. Dat geldt overigens voor elke maaltijd, u moet altijd op tijd komen”.

Alfred kijkt naar de klok en ziet dat het kwart voor acht is. Ze geeft hem voor deze keer respijt omdat hij hier nieuw is. Over een uurtje bespreken ze het rooster met hem, zodat hij weet waar hij aan toe is. Nu legt ze hem uit dat hij zelf zijn ontbijt

mag samenstellen in de bijkeuken. Hij loopt er naar toe en ziet tot zijn verrassing dat het ontbijt hier veel rijkelijker is dan bij hem thuis. Verse jus d'orange , verschillende broodsoorten, melk, yoghurt, koffie, wel acht smaken thee en een flinke hoeveelheid beleg. Hij beperkt zich echter tot een glaasje jus, een kopje thee en een klein bakje yoghurt. Nergens staat een tafeltje vrij en hij moet dus wel ergens bij aanschuiven. Aan een tafeltje ziet hij een man met een baard die daardoor wel intelligent oogt. Niets is wat het lijkt in dit doolhof van de geesteszieke medemens. Alfred besluit bij hem aan te schuiven.

“Hallo, mijn naam is Alfred”.

De man gromt iets onverstaanbaars terug zonder hem aan te kijken. Hij moet zich concentreren, acht broodjes heeft hij wel opgetast, hij slurpt aan zijn koffie, giet een glas jus d'orange naar binnen en schrokt smakkend de broodjes op. Zijn baard ziet rood van de jam, wit van de melk en de yoghurt, ook kleven er wat stukjes brood in en nog meer etensresten waar Alfred een geheel ontbijt van samen kan stellen. Vol walging kijkt Alfred naar de man die hem zijn toch al geringe eetlust geheel beneemt.

Na het ontbijt loopt iedereen naar de bijkeuken terug en zet het servies en het bestek in de afwasmachine. In de daaropvolgende dagen slingert hij tussen woede en depressie. Uiteindelijk sleept hij zich van ontbijt naar lunch, van lunch naar diner. Soms bezoekt een psychiater hem die hij gedwee antwoord geeft op de, in Alfreds ogen, stupide vragen. Zijn stemming slaat uiteindelijk om in een lichte melancholie met een zekere mate van zelfmedelijden. Sandra bezoekt hem dagelijks. Alfred heeft strikt verboden Anna mee te nemen, hij

wil niet dat zij hem hier ziet tussen al zijn medepatiënten boven wie hij zich in het diepst van zijn gedachten verheven acht. Allemaal lijfsbehoud. Toch is hij zelfs hier een vreemde eend in de bijt. Wanneer zijn medegestoorden even niets te doen hebben, zitten ze steevast in een stinkende kamer met bruingeblakerde asbakken. Alfred komt er nooit, of hoogst zelden omdat hij niet rookt, behalve zijn geliefde stickies. En wanneer hij een zeldzame keer binnenkomt valt er een diepe stilte. Als hij dan groet, groeten de meesten plichtmatig terug, waarna hij in allerijl de kamer uitvlucht vanwege de allesdoordringende stank van sigarettenrook. Vanzelfsprekend betrekken de rokers dit op zichzelf en roddelen over hem zodra hij weg is, noemen hem een arrogante kwast, zolang ze geen ander onderwerp te behandelen hebben.

Elke avond wacht hij ongedurig op Sandra's komst die altijd wel wat voor hem meebrengt: koekjes, drop, fris, boeken waar hij om vraagt. In alles wat zij doet ligt zo'n diepe innige genegenheid. Haar warme hoge stem, haar prachtige lange vingers met goedverzorgde katachtige spitse nagels. Hij heeft haar lief, zo oneindig lief.

"De psychiater wil een gesprek met jou erbij, zou je dat willen"?

"Natuurlijk lieverd".

Hij zit op de rand van het bed. Zij op het gele plastic krukje. Ze staat op en streelt zijn dijen.

"Zullen we"?

"Nu"?

"Ja, nu, juist nu".

Ze gaat op bed liggen en manoeuvreert hem zo dat hij wel

naast haar moet liggen. Ze streelt hem, kust hem en Alfred kust haar weinig enthousiast terug. Ze doet haar trui uit, trekt deze over haar hoofd, ritst zijn gulp open en tovert zijn lid te voorschijn. Alle initiatief komt van haar. Ze moet zichzelf van haar bh ontdoen en met haar handen leidt ze de zijne naar haar borsten die hij eveneens plichtmatig streelt.

“Wat is er dan, Alfred”?

“Ik heb geen zin”, antwoordt hij lusteloos.

“Je hebt anders altijd zin”.

“Vandaag niet”, zegt hij ietwat beschaamd.

Teleurgesteld kleedt ze zich weer aan, zich afvragend of hij nog wel van haar houdt.

“Hou je nog wel van me”.

“Ik hou zielsveel van je, alleen ...”.

Wat bedoelt hij met alleen? Als ze weer naast zijn bed staan, omhelst hij haar en ook zij slaat haar armen om hem heen.

Ze kust hem in de nek, waarop hij begint te giechelen.

“Wat is er”?

“Het kriebelt”.

Hij houdt van haar. Zielsgelukkig kijkt ze hem aan en Alfred ziet zijn eigen geluk in haar ogen weerspiegeld. Wat heeft hij hier verder nog te zoeken? Zijn melancholie slaat gelijk om in een lichte euforie. Met haar kan hij de wereld wel aan. Misschien moet hij toch met haar trouwen, dan kan Anna hun bruidsmeisje zijn en Filemon zijn getuige.

“Die afspraak is vrijdagmiddag, kun je dan”?

Ze kan.

De volgende ochtend loopt hij naar het kantoortje waar zoals gewoonlijk een rij patiënten staat die in spanning op hun pillen wachten, alsof het snoepjes betreft. Alfred staat achter

een joviale man met een cap op. Hij doet hem een beetje denken aan McMurphy uit *One Flew Over the Cuckoo's Nest*.

“Jij hebt toch nooit pillen”?

“Nee maar ik vind het leuk om in de rij te staan als Bridget er werkt. Vind je dat ook geen lekker wijf”?

Zo praat je niet over vrouwen denkt Alfred ietwat gegeneerd, al moet hij besmuikt toegeven dat hij het ook een stuk vindt met die lange benen van haar, dat slanke postuur, die helblauwe ogen en dat schitterende lange golvende haar.

De man die Paul heet grijnst.

“Jij krijgt helemaal geen pillen, Paul”.

“Dat weet ik, maar ik vind het altijd leuk om jou te groeten. Goeiemorgen Bridget, we moeten een keertje uit eten, vind je ook niet”?

“Klopt, dat vind ik ook niet”.

Vrolijk beent Paul weg.

“Je weet niet wat je mist lieverd”, roept hij nog.

Dan is Alfred.

“Dag meneer Mooij, kan ik iets voor u doen.

Omstandig en lichtjes stotterend dient hij een verzoek in, dat hij hier al acht dagen zit, dat hij in al die dagen geen enkel keertje buiten is geweest, dat hij frisse lucht nodig heeft. Hij schaamt zich voor dat lullige gestotter, voelt zich bijkans de grootste gek van de afdeling. Geduldig legt Bridget uit dat hij pas na tien dagen naar buiten mag maar dan strikt onder begeleiding. Ze klinkt een beetje streng wat niet past bij haar uiterlijk.

“Oh, dan mag ik zeker met jou ...”, probeert hij een beetje stoer zijn houding te redden.

“Nee”, ze lacht niet eens, “daar krijgt u een persoonlijke

begeleider voor”.

Een persoonlijke begeleider, hij wist niet eens dat hij er eentje had. Verveeld loopt hij terug de woonkamer in waar de televisie aanstaat terwijl er niemand naar kijkt. Het verbaast hem dat de televisie op dit vroege uur aan mag staan. Later begrijpt hij het wel, omdat er op deze afdeling geen therapieën worden gegeven en er een collectieve lusteloosheid heerst, soms onderbroken door een gesprekje met de persoonlijk begeleider of een- à tweemaal in de week een gesprek met de psychiater. De maaltijden zorgen voor de hoogtepunten van de dag. Daar stort de meute zich op als een stel uitgehongerde roofdieren.

Alfred trekt zich steeds verder terug, spreekt met niemand, ook niet met het verplegend personeel. Behalve als Sandra komt voor wie zijn immense liefde sterk tanende is: dan beklagt hij zich, klaagt haar aan omdat zij de reden is van zijn verblijf hier. Sandra, toch meer een dame van de koude grond, ergert zich behoorlijk aan Alfreds gejeremieer. Het liefst zou ze hem flink op de vingers tikken en eisen dat hij ophoudt met zijn gezeik, dat hij terugkeert naar de wereld, een bestelautootje koopt om zo weer aan de kost te komen, al is het maar zwart, om weer een bezigheid om handen te hebben. Ze weigert in te zien dat Alfred in werkelijkheid aan een ernstige ziekte lijdt: ‘Zo is haar Alfred niet, haar Alfred kan heel hard werken’. Wat overigens waar is wanneer hij niet in een diepe depressie verkeert.

Meestal weet hij die periodes goed voor haar te verbergen, voor al zijn vrienden overigens, dan laat hij zich aan niemand zien en denkt iedereen dat hij de hort op is, de bloemetjes buiten zet, vreemd gaat, in een kraakpand ondergedoken zit

om anarchistische plannen te beramen; bommen flikkeren op het stadhuis, moordaanslagen plegen op hoogwaardigheidsbekleders, wat nog geeneens zo'n gek idee is. Zo nu en dan bekruipt hen wel het gevoel dat er toch iets aan de hand is en staan ze voor zijn deur. Vooral Sandra voelt haarscherp aan dat Alfred in dit soort periodes behoorlijk uit zijn doen is, al ontkent ze dat vaak omdat ze liever het beeld van de ideale Alfred koestert: de ridder op het witte paard, de redder in nood, de aanstaande vader van haar kind, de man met wie ze uiteindelijk het gelukkigste gezin ter wereld zal vormen.

"Ik begrijp niet zo goed hoe uw verhouding nou precies in elkaar steekt, bent u partners, woont u samen", vraagt de psychiater met het zwarte dikke borstelachtige haar.

Voor de tweede keer zitten ze met z'n drieën in het grijskamertje. Sandra en Alfred naast elkaar aan de rechthoekige tafel met de psychiater daar recht tegenover. Het schept een zekere afstand, ook al buigt de psychiater naar voren, zijn armen steunend op het tafelblad en zijn duim onder de kin, zijn wijsvinger recht omhoog langs zijn wang. Volgens Alfred oogt al dat bedachtzame wat geforceerd en schept het zeker geen vertrouwen, eerder vijandigheid.

"Dat heb ik toch al een keertje gezegd", snauwt hij.

Ietwat geschrokken en verlegen met de situatie bladert de man wat in het dossier zonder er werkelijk in te kijken.

"O ja, ik zie het hier".

"We zijn partners, maar leven gescheiden", redt Sandra de situatie.

"Hoe gaat het u, meneer Mooij"?

"Hoe het gaat? Hoe denkt u dat het mij vergaat? Ik zit hier

godverdomme op een gesloten afdeling terwijl ik werkelijk niets heb gedaan. Ik ben een gevangene zonder schuld. In wat voor regime leven we eigenlijk in dit godvergeten kutland”.

“Rustig Alfred, rustig lieverd, we zijn hier toch om je te helpen”.

“Weet u wel dat ik een heel hoog IQ heb”!

“Dat wil ik graag geloven, meneer Mooij, maar ik begrijp niet zo goed waar dat mee te maken heeft”.

“Wel, ik had gerust op uw plek kunnen zitten en u op de mijne. Drie jaar medicijnen heb ik gestudeerd”, dikt Alfred aan, “maar ik ben gestopt omdat ik die studie te stompzinig vond voor woorden. Weet u wel hoe eenvoudig zo’n kutstudie is? Zelfs een aap met twee blauwe reten zou die studie gemakkelijk met een vette vinger in zijn stinkende aars kunnen volgen”.

“Nou nou, meneer Mooij, u stelt het wel erg scherp. Natuurlijk heb ik begrip voor uw situatie en ik twijfel geen moment aan uw intelligentie”.

Hier moet Alfred eventjes onderdrukt om glimlachen. Zijn doel is bereikt. Die shrink heeft respect voor hem. Het liefst ging hij eindeloos door om zijn kwaliteiten te bezingen, alleen maar om aan te tonen dat hem niets mankeert, dat hij beslist geen gek is, althans geen gewone gek, maar een uitzonderlijke gek.

Na zijn tirade komt hij een beetje tot rust, luistert gedwee naar de psychiater en geeft dociel antwoord op diens vragen.

“Dus hoe gaat het nou met u, meneer Mooij”?

“Gaat wel”.

“Mag ik u wat vragen, mevrouw, vindt u dat goed, meneer Mooij”?

“Ga uw gang maar”.

“We maken ons een beetje zorgen om uw partner en het lijkt ons een goed idee om hem hier nog een tijdje vast te houden, heeft uw vriend nog familie”?

Fijn, fijn, het is goed, hij mag nog een tijdje blijven. Een hele zorg valt van haar af, niet dat zij niet voor hem wil zorgen, dat zou ze met liefde doen. Alleen.

“Hij heeft nog wel een vader en voor zover ik weet geen andere familie. Klopt dat, Alfred”?

Hij knikt.

“Misschien moeten we zijn vader er dan bijhalen”.

Nu komt Alfred in het geweer. dat is wel het laatste wat hij wil. Hier mag niets van in komen. Hij zal volledig gezichtsverlies lijden. Hij zou de aanblik van zijn vader nooit kunnen verdragen, dat gezicht met die blik van; dat heb ik altijd al geweten jongen, had maar geluisterd naar je oude vader. Nooit en te nimmer gunt hij zijn vader diens eeuwige gelijk.

“Dat wil ik niet”, zegt hij beslist.

“Waarom niet”?

“Ik wil gewoon dat mijn vader hier buiten blijft”.

“Dus u bent zijn dichtstbijzijnde contact”, richt de psychiater zich weer tot Sandra.

Tot haar schrik moet ze dit bekennen. Zo had ze daar nooit over gedacht. De psychiater vraagt of het dan misschien niet verstandig zou zijn om haar telefoonnummer op te geven voor het geval dat Ontsteld kijken Alfred en Sandra elkaar aan: voor het geval wat? Voor welk geval? De psychiater stelt hen gerust, zegt dat het alleen maar om een routineprocedure gaat. Braaf geeft Sandra haar nummer.

De psychiater vraagt Alfred of hij weet waarom hij is opgenomen.

“Het schijnt dat ik een gevaar voor mezelf ben”.

“Denkt u daar dan anders over”.

Alfred kijkt naar zijn polsen die zowel links als rechts littekens vertonen. Hij noemt het allemaal theater, vragen om aandacht, al leidde één van die littekens tot een langdurige opname in een psychiatrische kliniek, wat nu alweer enkele decennia geleden plaats vond. Hij vertelt dit aan de man die dit al eerder in een dossier over Alfred had gelezen.

Tegelijkertijd laat Alfred de man weten dat je die vermeende pogingen nooit serieus moet nemen.

“U doet er nogal wat luchtigjes over”.

Sandra, die niets wist van Alfreds pogingen, verschiet van kleur. Ze kende zijn bevingingen, zijn wisselende stemmingen waar ze gelaten naar keek omdat ze wist dat ze toch wel over zouden gaan. Haar verantwoordelijkheid naar Alfred neemt steeds grotere proporties aan.

“Wist u dat”, vraagt de man die haar bleek ziet wegtrekken.

Ze antwoord ontkennend. Alfred ontsteekt in woede.

“Waarom zou ik je dat ooit vertellen, ik ben toch niet gestoord. Waar bemoei je je eigenlijk mee, trut”.

“Weet u wel hoe u met haar praat, dat is toch geen manier van doen. Gaat hij wel vaker zo tekeer”?

“Nee bijna nooit”.

“Bijna”?

“Soms wel. Hij kan nog weleens uit zijn slof schieten en zelfs op straat schreeuwen, meestal krijg ik hem dan wel rustig”.

“Zitten jullie nou ook nog eens over mijn hoofd heen te praten terwijl ik erbij ben”, schreeuwt Alfred.

“Ziet u dan niet hoe uw vriendin schrikt”.

“Ik ben degene die zou moeten schrikken”, brult hij nog harder.

Ziedend staat hij op, gaat de deur uit en slaat deze met brutoot geweld dicht. Alfred stormt de gang door, zijn kamer in die inmiddels dag en nacht open is. Razend gaat hij op het gele rubberen stoeltje zitten, smijt dan enkele boeken tegen de muur en scheurt een schriftje waarin hij aantekeningen maakt dwars doormidden.

Sandra en de psychiater blijven nog zeker een kwartier met elkaar in gesprek. Hij probeert haar uit te leggen wat Alfred volgens hem mankeert. Voorzichtig stelt hij haar voor dat Alfred aan de medicijnen gaat. Aan de ene kant is ze blij dat de man haar zoveel vertrouwen schenkt. Anderzijds ervaart ze het als een zeer zware verplichting.

“Ik begrijp heel goed dat dit u moeite kost, maar omdat u op dit moment de dichtstbijstaande persoon bent, kunt u zeer veel voor Alfred betekenen. Misschien kunt u met hem praten”.

Hij zwijgt en kijkt haar veelbetekenend aan.

“Uw vriend lijdt waarschijnlijk aan een bipolaire stoornis”.

“Bipolaire stoornis”?

“Ja, oftewel manisch-depressief”.

Volgens haar valt dat manische wel mee. Hij is veeleer depressief, ernstig depressief.

“Meestal schrijven we lithium voor”.

Dit gaat Sandra toch echt te ver. Waarom moet zij dit allemaal weten? Hoort hij dat niet allemaal met Alfred te bespreken?

“Volgens mij gaat dit veel te veel buiten Alfred om”.

Een beetje uit het lood geslagen geeft de man toe. Hij heeft

haar informatie alleen maar nodig om Alfred te helpen. Voor Sandra is het op dit moment wel eventjes genoeg en koel neemt ze afscheid.

Zonder nog naar Alfreds kamer te gaan loopt ze naar de eerste de beste verpleegster en vraagt haar de deur naar buiten open te doen. Tevergeefs blijft Alfred wachten. Voorzichtigjes steekt hij zijn neus naar buiten en kijkt van links naar rechts, alsof hij op de wacht staat bij een bankoverval. Als hij niemand ziet loopt hij naar buiten. De verpleegster die Sandra zojuist naar buiten begeleidde zit in het kantoortje.

“Heeft u mijn vriendin gezien”?

De verpleegster laat weten dat ze net weg is. Teleurgesteld stapt Alfred de woonkamer in om naar de televisie te kijken. Chris zit eveneens in de kamer. Het is een man van een jaar of veertig. Hij draagt een legerbroek met daaronder werkschoenen met stalen neuzen. Daar heeft hij het vaak over, over die neuzen alsof hij daarmee zeggen wil dat hij je knieschijf zo kapot kan schoppen. Chris lijdt namelijk onder ernstige angsten die hij naar buiten toe afschermt door kinderlijk stoer gedrag. Er staat een karretje met koffie en koekjes. Alfred schenkt zich een kopje koffie in en neemt plaats op een van de banken naast Chris. Chris kijkt zo nu en dan schielijk naar Alfred, wachtende op een opening om een gesprek te beginnen. Als een komedie door de reclame onderbroken wordt ziet hij zijn kans.

“Weet je”, begint hij terwijl hij zijn borst vooruit houdt, zijn kaken gespannen, een ferme blik in de ogen, “vroeger werkte ik als cipier in de gevangenis”.

“Goh”, antwoord Alfred geïmponeerd.

“Ja, ik werkte op de Pieter Baan, waar al die gestoorde

criminelen zitten”.

“Wij zijn toch ook gestoord”?

“Anders, wij zijn anders gestoord, wij zijn maar, pak weg, drie dagen per week gestoord”.

“Maar je zit hier nu al twee weken”.

“Dat komt”, zegt Chris terwijl hij spiedend om zich heen kijkt, “omdat ik dakloos ben geraakt en nu gewoon wat gratis voedsel wil om een beetje aan te sterken. Over een week of twee ga ik weer weg”.

“Hoe was dat nou, werken in zo’n gevangenis, dat moet best wel zwaar zijn geweest”.

“Man, praat me er niet van. Soms als zo’n gek amok pleegde dan trokken we een ME-pak aan met knuppel, schild en al om zo iemand in de isoleer te drijven, te rammen mag ik wel zeggen”.

“Nou, nou”, zegt Alfred op wie dit alles een diepe indruk maakt.

Chris staat op. Hij moet even een sjekkie roken. De volgende dag meldt hij Alfred dat hij vroeger als bankdirecteur werkte. Zo verandert zijn loopbaan van dag tot dag.

Ook had je Winnie, een vrouw van eind veertig die het ernstig betreurde dat ze geen kinderen had, geen man, geen hond, geen haard. Vaak loopt ze in rap tempo hysterisch door de woonkamer heen zoals ook vandaag weer.

“Ik wil dood” krijst ze”.

“Ach wel nee”, antwoordt Manfred, met zijn licht Duitse accent. “Jij wil helemaal niet dood”.

“O nee”?

“Nee”.

“Hier, dan zal ik het je laten zien”, schreeuwt ze nu met

overslaande stem.

Ze grijpt zich met beide handen rond de strot om deze dicht te knijpen. Alfred schrikt zich het leplazarus , maar de therapeut blijft er onbewogen onder. Winnies gezicht kleurt rood.

“Je moet harder knijpen, Winnie, veel harder”.

“Goed”, zegt ze, weer een beetje tot rust gekomen”, dan doe ik het morgen wel, dan spring ik morgen voor de trein”.

Later blijkt dit een dagelijks ritueel en blijft ook Alfred er stoïcijns onder.

Met Sandra staat hij weer op goede voet, al eiste ze wel een excuus omdat hij haar behoorlijk voor schut deed staan bij de psychiater. Om zijn verveling te doorbreken gaat hij dagelijks het bad in waar hij wel een vol uur door kan brengen.

In de derde week mag hij voor het eerst naar buiten, samen met een potige verpleger waardoor zelfs de minste poging om weg te lopen er beslist niet in zit. Hij heeft daar ook geen behoefte aan. Langzaam brengt de opname hem tot rust. Wel hebben Sandra en hij al maanden geleden een viersterrenhotel geboekt omdat dit nu eenmaal goedkoper is dan in het hoogseizoen en die vakantie gaat in na een week wanneer ook zijn IBS ten einde loopt. Hij bespreekt dit allemaal met de potige verpleger die dit, zo belooft deze, aan de psychiater over zal brengen. De wandeling doet hem goed. De lethargie die er op de afdeling heerst wordt nog eens geaccentueerd door de desolate omgeving rond het gebouw. Van waar je ook kijkt zie je geen enkele boom geplant. Niets wat ook maar in de verste verte op een bloem lijkt of een stukje groen. Er liggen betonnen platen van meer dan een vierkante meter. Zelfs tussen die vaalgrijze platen valt geen groen te bespeuren.

En dan die gang, die lange doodse gang waar nooit iemand

schijnt te lopen. Soms komt het Alfred voor dat de muren wijken en de vloer golft als in een rolercoaster op de kermis. Hij praat hier met niemand over, het zou zijn verblijf alleen maar verlengen.

Ondanks alles gaat de tijd toch redelijk snel voorbij. Het is alweer de laatste dag waarna zijn IBS weer verlengd moet worden. Hij bespreekt dit met de psychiater die hij sinds zijn uitbarsting niet meer gesproken heeft. Net als aan Sandra legt deze hem uit dat er een sterk vermoeden bestaat dat hij aan een bipolaire stoornis lijdt.

“Een bipodinges”?

“Manisch-depressiviteit”.

“Dan ga je me zeker lithium voorschrijven”, zegt Alfred die het vovovoyeren geheel en al laat varen.

“Ja, dat is wel de bedoeling, dat is het middel waar we de meeste ervaring mee hebben”.

“Dus ik moet uitsluitend lithium slikken omdat jullie daar de meeste ervaring mee hebben”?

“Daar ziet het wel naar uit”.

“Daar begin ik niet aan, daar zit je de rest van je leven aan vast. De een verandert in een vet varken en de ander trilt alsof hij aan een sterke vorm van Parkinson lijdt. Je kunt lullen wat je wilt, maar aan mijn lijf geen polonaise”.

De psychiater lacht, het is best wel een joviale vent. Net als eerder aan Sandra, legt Alfred uit dat hij voornamelijk aan depressies lijdt. Dat hij soms over de grond kronkelt en dagenlang de gordijnen dichthoudt om al die dagen in bed te blijven liggen. De twee steggelen wat door maar Alfred blijft consequent in zijn weigering. De psychiater aarzelt een beetje.

“Misschien is het goed dat we je trazolan voorschrijven, dat is

een anti-depressivum, alleen zit er een gevaar aan dat je in een manie terecht kan komen”.

Het lijkt de man met het borstelige haar een goede rede om zonder tussenkomst van de rechter Alfreds verblijf enkele weken te verlengen zodat ze kunnen zien of het middel aanslaat.

“Jullie hebben geen enkele reden om mij hier vast te houden. Geen rechter zal daar toe besluiten. Die gasten lul ik toch wel omver”.

Verder legt hij uit dat hij en Sandra een viersterrenhotel hebben geboekt voor over een week, omdat dit nu eenmaal goedkoper is dan in het hoogseizoen. De psych, die Solar heet, acht dit weinig verstandig. Maar ook hierin houdt Alfred voet bij stuk. Solar ziet wel in dat zijn pogingen vruchteloos zijn en dat Alfred beslist in staat is de rechter te vermurwen om hem vrij te laten.

“Goed, alleen blijf je dan nog een weekje hier om te kijken of het middel aanslaat en zo ja dan mag je een weekje op vakantie mits je belooft om daarna terug te komen voor een verder onderzoek”.

‘Hij belooft, hij belooft, hij belooft, hij belooft, voor jou en mij’!
Ze nemen afscheid waarna Alfred zijn palmen tegen elkaar, de vingers om hoog en alsmaar buigend als een boeddhistische monnik achterwaarts loopt onder het slaken van vreemde teksten:

“Dank grote Sjamaan van de Simpele Geest, Uw wijsheid is mij een eer, uw compassie, uw mededogen, en wat al niet meer”.

Alfred spurt de gang op en ziet McMurphy die hij joviaal op de schouder slaat. Hij laat Paul weten dat hij hem aan

McMurphy doet denken. Paul wijst op Bridget en roept haar aan als nurse Ratched, hij kent zijn klassiekers.

“Nurse, nurse, mogen we sport kijken”.

Bridget kijkt hem aan alsof hij gek is geworden (wat onzinnig is voor iemand die allang als gek gediagnosticeerd is). Paul gaat onvervaard verder en doet alsof hij basketball speelt, Alfred dekt hem denkbeeldig. Bridget loopt schouderophalend weg.

“Weer een gemiste kans, ik zou haar best wel een keertje willen nakken”.

“Nakken”?

“Ja, van bil gaan weet je, fleppen, kezen, naaien, vozen, vrijen, wippen”.

Kijk eens aan, die Paul beschikt over bijna net zo'n grote woordenschat betreffende de coïtus als Alfred. Tussen de twee die elkaar voorheen angstvallig ontweken ontstaat een zekere broederschap. Elke dag opnieuw staat Paul in de rij om pillen te slikken die hij toch niet nodig heeft, ongeacht of Bridget er staat of een andere verpleegster, alleen de verplegers ontwijkt hij. Meestal staat Alfred dan pal achter hem om zijn trazolan in te nemen. Elke dag slaagt hij er in de pil weg te moffelen terwijl de verpleging er toch sterk op toeziet dat de pillen geslikt worden. Soms drukt hij hem met zijn tong tegen de binnenkant van de wang om deze later uit te spuwen. Andere keren, als de verpleging minder oplettend is, neemt hij ze gewoon in de hand en werpt ze in de prullenmand. Paul helpt hem zich te ontspannen en vrolijk te blijven, ook als hij zich ernstig gedeprimeerd voelt.

Ook voor Sandra, die dit alles ietwat argwanend bekijkt, speelt hij mooi weer. Ze staat een beetje ambivalent tegenover de

aanstaande vakantie. Ze belde al met de eigenaar om te vragen of ze de vakantie uit mocht stellen. Dat mocht wel, alleen verloor ze dan wel de aanbetaling van tweehonderd euro. Ze besluit om toch maar te gaan en bakt een appeltaart voor zijn thuiskomst, het hele huis ruikt er naar. Als je zo'n taart bakt voor kopers van je woning dan stijgt de prijs wel met driehonderd procent voor malloten die de geur associëren met grootmoeders haard.

Uiteindelijk laten ze hem vrij, de wijde wereld in, frisse lucht. Deuren die anders gesloten zijn gaan automatisch voor hem open. Koninklijk stapt hij de lift in die hem statig naar beneden doet dalen. Bij het weggaan krijgt hij nog pillen mee: drie maal daags tweehonderd milligram trazolan.

Uitgelaten loopt hij over straat. Eerst maar een jointje halen en dan een flink glas bier. Lachend loopt hij een coffeeshop binnen, neemt een stickie, nog een stickie, een kopje koffie en een plakje cake, met wat gedroogde champignonnetjes daarbij die een zeer vreemd effect op de menselijke geest hebben.

Een beetje verloren loopt hij door de straten waar de lantaarns zojuist ontstoken zijn en er vanuit woningen en winkels genoeglijk lichten branden. Door die gemoedelijkheid breekt nieuw leven in hem los.

Alfred is terug, terug van weggeweest. Hij loopt langs een galerie die, zo staat er op het bovenkozijn geschreven, zich toelegt op realistische kunst. Bij het voorbijgaan ziet hij een schilderij met de afbeelding van een lege regenjas, een jas die een mens omhult terwijl die mens die jas al lang geleden ontvlucht is en deze verstijfd in datzelfde menselijke omhulsel achterlaat. Alfred keert op zijn schreden terug en staart langdurig naar de lege jas. Hij krijgt medelijden met die lege

huls die om een mens schreeuwt.

Hoofdstuk 13

Enkele dagen voor ze op vakantie gaan voelt Alfred een lichte depressie opkomen. Dit moet onderdrukt, anders zegt Sandra die hele vakantie misschien wel af. Om dit te voorkomen slikt hij een trazolannetje, hij neemt er gelijk maar twee. Vlak nadat hij de pillen heeft ingenomen raakt hij door een hevige duizeligheid bevangen, het lijkt op een epileptische aanval, alsof zijn hersenen imploderen, zijn brein op topsnelheid

rondjes door zijn schedel draait. Hij kan nauwelijks meer staan en gaat op zijn rug op de koude keukentegels liggen, amper in staat om adem te halen. Twee volle uren houdt dit aan. Totdat hij voorzichtig de ogen opent en de wereld zich in al zijn glorie aan hem openbaart.

Er klinkt een vreugdegalm in zijn oren. Een helder licht valt op zijn ogen, het leven is goed, eindeloos goed en de pretpil draagt daar toe bij. Zonder dat dit een noodzaak heeft, wandelt hij op zijn allergemakst naar het station en koopt een dagkaart eerste klas. Die buitensporige luxe bevalt hem zeer. Niemand anders dan hij zit in de coupé. Hij geniet van het voorbischietende landschap, de akkers, de groene weiden, de grazende koeien en schapen, voortdurend met de kop naar beneden, alsmaar vretend van Gods genade.

Hij reist net zolang tot hij in de punt van Nederland belandt: Maastricht, oftewel Mosea Tralectum, oversteek aan de Maas'. De Maas:

'Als het water aan de Maas
Zuiver bier was, helder bier was,
Ja dan zat ik aan de kant
Met een bierglas in mijn hand'

zingt Alfred. Zijn weg voert naar het Vrijthof omdat daar, zo heeft hij ooit gehoord, alles in het Tralectum plaats vindt. Op de Maastrichterbrugstraat loopt hij een lederzaak binnen. Sandra mag wel eens een nieuwe tas hebben, daar heeft ze recht op. De chique geklede dame met haar zangerige zuidelijke accent vraagt wat hij wenst. Alfred wenst een tas, een damestas. De iets te rood gelipstickte vrouw met bijpassend gekleurde nagels wijst hem op enkele koopjes

waardoor Alfred zich ietwat beledigd voelt. Misschien schat ze hem wel in naar zijn sjofele kleren.

“Het mag best een onsje meer, hoor”.

Eventjes weet de vrouw niet goed hoe te reageren om vervolgens resoluut naar de duurdere exemplaren te lopen. Ze gaat naar de trendy afdeling en laat hem enkele zwartlederen tassen zien. Alfred humt afkeurend, de prijs staat hem niet aan. Uiteindelijk komt ze met een achenebbisj gele Montini met een beetje hoerige zilverkleurige schouderhanger. Vooral de prijs staat hem aan: iets meer dan tweehonderd euro.

“Doet u maar, en pak maar in, het is een cadeautje”.

Zielsgelukkig loopt hij met het pakketje onder zijn arm geklemd de winkel uit richting Vrijthof. De pittoreske schoonheid overweldigt hem: de Papenstraat met zijn monumentale panden, wat vanzelfsprekend bij papen hoort, zo katholiek is deze stad wel. Op de Markt drinkt hij enkele flinke pinten om vervolgens terug te keren naar het station. Als hij terugloopt spreekt een drugskoerier hem aan.

“Psst, psst, suchst du marihuana”?

Hij haat dat gepest, het klinkt hem als het gesis van de slang van Eden in de oren, alsof hij op het punt staat een afgrijselijke zonde te begaan. Voor hem staat een puisterige jongen met een blauwgeverfde hanenkam. Alfreds trek overwint zijn minachting voor de ouwelijke puber.

Jawel, hij zoekt marihuana, waar, wanneer, hoe duur? De puistenkop neemt hem mee naar een louche tent. Eenmaal binnen moet hij wennen aan de duisternis waardoor hij amper de negroïde gezichten ziet. De shop zit vol met Rasta's.

Aan de achterkant van de kroeg annex coffeeshop staat een pooltafel. De puisterige knaap en Alfred zijn de enige blanken.

De jongen smoest wat met een Jamaicaan die de meest prominente plaats aan de bar inneemt. Ze kijken naar Alfred en de man met rastahaar tot op zijn reet wenkt hem. Hij verkoopt alleen per ons. Wat moet Alfred in godsnaam met een ons? De Jamaicaan spreekt opeens plat Maastrichts, volkomen onverstaanbaar voor Alfred. De neger grijnst als Alfred te kennen geeft dat hij slechts vijf gram behoeft.

“Geef me dertig euro”, zegt hij nu weer in ABN.

“Dertig”?

“Kom op man, geef me dertig euro, anders rot je maar op”.

Alfred geeft hem dertig euro.

“Dat is genoeg, we spelen op de tafel, als jij wint hou ik die dertig euro en mag je vijf gram van me kopen, als ik win krijg ik er nog dertig euro bij”.

Na een korte aarzeling, Alfred speelt het spel als geen ander en is eerder bang te winnen dan te verliezen, gaat hij akkoord, alleen op andere voorwaarden.

“Als jij wint krijg je vijftig euro en ik niets, als ik win krijg ik tien gram voor vijf euro. Jij legt die tien gram bij de barkeeper en ik mijn vijftig euro”.

Ze geven de wiet en het geld aan een forse kerel achter de bar, zijn brede bovenarm vol met tatoeages waartussen een heus hartje met een pijltje erdoorheen waarop moeder staat. Rastaman Fibresion krijgt de opening, noemt kleur en pocket en scoort bal na bal tot hij er eentje mist.

“Nou jij bakra, choller”.

Alfred speelt aanvankelijk wat knullig tot zijn ambitie het wint van de angst. De dealer grijnst en roept zijn vrienden erbij die allemaal rond de tafel komen staan. Getergd knalt Alfred de ene na de andere bal in de pot en wint het spel met gemak tot

afgrijzen van alle omstanders. De dealer kleurt rood van schaamte, al kun je dat moeilijk zien onder zijn zwarte huidskleur. Woedend loopt hij rond de tafel en stoot met zijn borst tegen Alfreds borst. Zijn vrienden vormen een steeds smallere kring rond hem. Dan grijpt de man achter de bar in. "Die jongen heeft eerlijk gewonnen, Edgar, dus laat hem met rust. Hier. Je kunt nu beter maar gaan".

Die raad neemt Alfred ter harte. Buiten draait hij een flink blow. Gelukzalig loopt hij naar het station, stapt de trein in, terug naar zijn eigen geliefde stad. Naast de wiet koopt hij een pretpilletje dat aangenaam begint te werken. Hij zou alles en iedereen wel met liefde willen omhelzen. Op de terugweg is de trein afgeladen met wat Alfred voor het gemak eventjes het gepeupel noemt dat op elkaar gepakt zelfs geen zitplaats weet te bemachtigen. Alfred; Alfred de Grote, overwinnaar van menig strijdtoneel, Alfred, die meedogenloos die duizenden lijken van de tegenstander op het slagveld aanschouwt. Trots loopt hij de coupé der eerste klasse binnen waar meer dan genoeg plaats is.

Teruggekomen in zijn eigen stad twijfelt Alfred of hij per taxi naar huis moet of anders per voet. Dat laatste vindt hij wel wat banaal na zo'n luxueuze reis. Desondanks besluit hij met de benenwagen te gaan, tot hij langs een fietswinkel loopt. In de etalage, naast verschillende mountainbikes die Alfred best wel stoer vindt, staat ook een Koga Miyata. Zo'n fiets wilde hij al zijn hele leven hebben. Het moet er nu maar eens van komen. Vastberaden loopt hij de zaak binnen; Sandra een tas, hij een fiets. Een tas?

Hij schrikt zich wezenloos. De tas! Dat abjecte monster. Dat geilgele valies.

Er stapt een man op hem af in een blauwe overall.

“Kan ik u misschien helpen, meneer”, vraagt de man dociel.

Alles schreeuwt om hulp, er moeten sirenes krijsen, wolven huilen, hele bevolkingsgroepen dienen achter zijn verloren waar te rennen. Houd de dief, moeten ze schreeuwen. Alleen zwijgt iedereen. Zelfs de onderdanige man weet niet hoe te reageren op de wanhopige stilte van Alfred.

Natuurlijk kan de man hem helpen. Straks koopt hij wel een fiets maar eerst heeft hij een telefoonboek nodig. Hij belt de NS en geeft de vermiste tas op en tevens de plek waar hij gevonden moet worden. De dame achter het loket zal de conducteur waarschuwen en over een half uurtje belt ze wel terug. Nu dan de fiets, of moet hij wachten tot de tas terug is? Nee, die tas komt toch wel terug, moet terug, anders zal Sandra hem wel weer voor een grote egoïst uitmaken. Dit moet te alle tijde voorkomen worden.

“Ik zoek een fiets, een Koga Myata”.

De man laat hem kruiperig de verschillende modellen zien. Als eerste stapt hij af op een grijsblauw mooi stoer model met een rond stuur.

“Deze fiets heeft zelfs zevenentwintig versnellingen”, roemt de man het stalen ros.

“Die neem ik, hoe duur”.

De man noemt een duizelingwekkend bedrag dat Alfred op dat moment onmogelijk kan betalen. Hij stelt voor om iets meer dan de helft als aanbetaling af te rekenen en de rest dan in maandelijkse betalingen. Zonder ook maar een moment te twijfelen aan Alfreds kredietwaardigheid gaat de man akkoord. Er moeten alleen nog enkele formulieren ingevuld. Terwijl de man naar achteren loopt gaat Alfreds mobieltje. De

dame van de NS-balie belt met een heugelijke mededeling.

"Echt "?

"Ja hoor. U kunt hem hier bij de balie op komen halen".

Blij laat Alfred weten onmiddellijk langs te komen. Na de formulieren te hebben ingevuld en nadat de fietsenmaker nog wat aan de fiets sleutelt mag hij hem gelijk meenemen. Een nieuwe fiets! Hij mag hier op rijden, op die mercedes onder de fietsen. Daar heeft hij recht op, in alles een arme sloeber, maar een rijk man op een extravagant dure fiets. Overal meent hij dat mensen met jaloeerse blik naar hem kijken. Hij probeert enkele versnellingen uit en bemerkt dat de meeste volkomen onnodig zijn. Dat maakt geen ene moer uit. Dat kan hij heel goed gebruiken op een fietstocht in de Franse Ardennen of anders de Pyreneeën.

Eerst even de tas ophalen. Na zijn pakketje te hebben opgehaald besluit hij nog een gouden kettinkje met hangertje voor Anna te kopen. Enthousiast fietst hij naar Sandra en de kleine Anna. Ze zullen blij zijn en dansen rond de tafel en nadat hij de kleine Anna naar boven brengt om een stukje voor te lezen uit haar meest favoriete boek, kleedt Sandra zich luchtigjes en neemt hij haar op de tafel zoals ze nog nooit genomen is. Rammen zal hij. Rammen, net zolang tot de tafelpoten het begeven en dan nog zal hij doorgaan totdat zij beiden tegelijkertijd schreeuwend en hijgend tot een orgasme komen dat de burenen nog lang zal heugen.

Ondanks al zijn goede voornemens liep het die avond allemaal net een ietsje anders.

"Wat moet ik met die afschuwelijke tas van je, dat hoerige monster"!

"Weet je wel hoe duur dat hoerige monster kost".

“Wat kan mij dat verdomme schelen, en hoe duur kostte die fiets, gek”.

Hier schrikt ze even. Ook Alfred schrikt en staat daar een beetje lullig met zijn hoofd gebogen naar de grond te staren.

“Die fiets breng je morgen terug”.

“Dat durf ik niet”.

“Die fiets gaat terug en die tas ook”.

“Voor die tas moet ik helemaal naar Maastricht”.

“Al moet je naar Barcelona lopen”!

“Mag Anna dan wel dat kettinkje houden. Het zou toch wreed zijn ...”?

Anna mag het kettinkje houden.

“Breng je de fiets terug, Alfred”, vraagt ze bijna fluisterend, “we hebben je geld toch ook nodig om de vakantie te betalen”.

Dat is waar daar had hij nog niet aan gedacht. Die fiets gaat terug, hoe kon hij zo zelfzuchtig zijn. Laat hem het goed maken.

“Zullen we”?

“Nee, vandaag heb ik geen zin”.

“Je hebt anders altijd zin”.

Een beetje spijtig brengt Alfred de volgende dag de fiets weer weg. Wel slikt hij weer een ‘tralalalatrazolannetje’ dat hem ook nu weer vreselijke duizelingen bezorgt.

“Het gaat over, het gaat over”, spreekt hij zichzelf moed in, en inderdaad na een kleine twee uur komt het gelukzalige gevoel weer opzetten.

Na de fiets te hebben ingeleverd, tot groot chagrijn van de eens zo dociele verkoper, krijgt hij zijn aanbetaling terug, minus een klein bedrag voor de administratie. De tas heeft hij bij Sandra laten staan die hem ook niet meer zal vragen deze

terug te brengen, niet alleen om hem zo'n lange rit te besparen met alle gevolgen van dien, maar stiekempjes vindt ze het wel een heel aparte tas en bewondert ze Alfreds goede alhoewel afwijkende smaak.

Met grote moeite loopt Alfred langs de galerie van het schilderij met de lege huls waarin hij misschien wel als de missende mens had kunnen wonen.

Op de een af andere manier verliest hij zijn coördinatie en banjert door de volkswijken van de stad waar hij oneindig veel liever zou zijn opgegroeid dan tussen de kinderen van de notabelen in het dorp waaruit hij vandaan kwam. De wijk waar hij nu door loopt is veruit de meest armoedige wijk van de stad. Een wijk die al een halve eeuw knokt om ook maar een enkele allochtoon toe te laten. Mensen van buiten durven amper door deze wijk te lopen, als het moet snellen ze er met hun auto door heen of jakkeren vliegensvlug op de fiets om niet in elkaar gebeukt te worden.

Alfred zag altijd op tegen de schoffies van de grote stad. Zelfs tegen het straatjochie dat hem ooit eens vol in het gelaat fluimde toen hij met zijn oudere neefje door de straten van de grote stad struinde. Ook zijn oudere neefje zette het op een rennen. Nadien romantiseerde hij de kinderen en de grote mensen uit de achterbuurten.

Hij loopt door de straatjes met de kleine werkmanshuizen. Vermetel stapt hij door smalle steegjes, neemt plaats op een bankje dat uitkijkt op een kinderspeelplaats waar schreeuwende viswijven hun peuters met grauwe snottebellen tot de orde roepen. De koters zeiken ongegeneerd in hun broek en jengelen om snoep. Alfred schiet in de lach, waarop alle vrouwen zijn richting op kijken.

“Wat moet jij hier”, brult één van de vrouwen in een onnavolgbare tongval.

“Gewoon, ik kijk naar je kinderen, leuke kinderen, welke is van u”?

“Ha, ha, Greet, hij zegt u tegen je”.

Alfred staat van het bankje op en loopt naar de vrouwen. Hij vraagt of hij bij hen mag zitten, waarop ze giechelen en hem quasi verontwaardigd op zijn plaats wijzen. Hij mag een bankje bij hen vandaan zitten en vraagt welk kind van haar is. Trots wijst ze op een jochie met een gore smoel en gluiperige ogen.

“Goh”, zegt Alfred die immers alles door een roze trazolanbril ziet, “wat een mooi jochie”.

“En hoe vind je de mijne, en de mijne, de mijne en de mijne”, roepen de dames vrolijk lachend door elkaar heen. Brutaal loopt Greet naar hem toe, het risico nemend dat die andere wijven tegen haar vent zullen roddelen.

“U bent een heer, een echte heer, dat kan ik zo wel zien”.

De heer neemt haar goed in zich op, kijkt vertederd naar haar ruwe handen met de korte afgekloven vingernagels. Op dit moment verlangt hij er hevig naar haar grove handen over zijn zachte huid te voelen. Krampachtig onderdrukt hij een opkomende erectie. Tot opeens twee handen hem fors bij de schouder grijpen.

“Wat moet je met me wijf”?

“Ik, echt helemaal niks”, roept Alfred geschrokken.

De man sleurt hem de bank af, spuwt een flinke klodder in zijn gezicht – de geschiedenis herhaalt zich – en schopt hem flink onder de kont.

“En nou opdonderen, kloothommel”.

Snel rept Alfred zich weg en hoort het gekijf van de twee echtelieden nagalmen. Hij rent door straten en steegjes zonder goed de weg te weten. Hij rent net zo lang tot hij een straat herkent en weet hoe thuis te komen. Opgelucht haalt hij de vaart uit zijn pas en stapt op zijn gemak door de straten van de betere buurt. Sentimenteel denkt hij aan die arme mensen voor wie hij zo snel mogelijk iets moet betekenen, ze uit hun sloppenwijken helpen. Propere woningen moet hij voor ze laten bouwen. Waarschijnlijk kan dat uitsluitend als hij tot burgemeester wordt verkozen, dus moet hij de politiek in, waarmee Alfred besluit de politiek in te gaan, alleen welke partij kiest hij? Links? Rechts? Ertussen in? Rechts van links? Links van rechts. Tussen links van rechts, rechts van links? Het duizelt hem. Misschien kan hij die keuze maar beter na de vakantie maken. Dat is een goed idee. Een uitstekend idee zelfs.

Alvorens hij naar Sandra gaat om de voorbereidingen voor de vakantie te treffen moet hij de psychiater nog bezoeken voor een laatste gesprek. Hij stapt de bus in, rijdt zonder het te bemerken de kliniek voorbij. Pas na drie haltes bemerkt hij zijn vergissing. Toevallig staat die halte dicht bij de woning van Teuntje die hij maar met een bezoek zal vereren. Zij is een wederzijdse vriendin van Sandra en hem. Teuntje is gehuwd met een veel jongere Chinees en onderhoudt tegelijkertijd een Amerikaan van Griekse afkomst. De Griek, een uiterst aimabele man, woont zonder een rooie cent bij haar in. Hij vormt een buffer tegen Ling van wie ze scheiden wil, wat Ling tot autistische waanzin drijft, temeer daar hij autistisch is.

Teuntje mediteert. Alfred weet dat en belt toch aan op het meest heilige uur denkbaar. Langdurig schelt hij, schreeuwt

haar naam, pas na vijf minuten opent ze de deur. Verbaasd kijkt ze hem aan.

“Wat doe jij hier”?

In een onnavolgbare snelheid, nauwelijkt te verstaan, legt hij uit dat hij de halte naar de psychiater heeft gemist. Jerry de Griek stapt de trap af en kijkt Teuntje aan.

“What’s going on”, vraagt hij als om haar te beschermen.

“I don’t know”.

Hij loopt weer naar boven. Ze nodigt Alfred binnen die bijkans door de kamer huppelt. Koffie wil hij, alsof hij nog niet opgefokt genoeg is. Onderweg naar de keuken pakt hij Lings boxershort van de deurknop en flikkert deze in de vuilnisemmer. Terug in de kamer opent hij de laptop van Jerry, diens enige en meest waardevolle bezit, en haalt enkele bestandjes van zijn bureaublad, allemaal grappig bedoeld. Om voor alle drie een grap te bakken, dat verdienen ze immers, steekt hij Teuntjes meest geliefde dvd over de dalai lama in zijn binnenzak. Hij verkneukelt zich al over het geschater van de drie wanneer ze de grollen van Alfred ontdekken.

Teuntje komt binnen met de koffie.

“Psychiater, halte, fiets, helemaal aan voorbijgegaan. Toen bij jou. Leuk hè”?

“Wat is er met jou aan de hand”?

“Niks, wat zou er zijn, niks, alles but good, niks aan de hand, wat zou er zijn, waarom vraag je dat, in Jezus’ naam, het gaat goed”.

Hij beangstigt Teuntje.

“Het lijkt me beter dat je maar weggaat”.

Hier ziet Alfred geen enkele belediging in, hij ervaart het eerder als een uitnodiging om de straat weer op te gaan om

nieuwe avonturen te beleven.

“Bedankt, bedankt, dat zal ik doen, weet je”, zegt hij verguld, “ik heb voor jullie alle drie een leuke bak, je zult het wel zien als ik weg ben. Lachen hoor”.

Zodra Alfred de deur uit is belt Teuntje Sandra.

“Hoi San, met mij”.

“Ha Teun, wat leuk”.

“Nou zo leuk is het niet. Alfred ...”.

“Hoe bedoel je, Alfred”?

“Hij was hier, volkomen chaotisch, een ongeleid projectiel, je kon hem nauwelijks verstaan, hij raaskalde maar wat, wilde een nieuwe auto kopen. Volgens mij is hij volslagen de weg kwijt”.

“Ja, dat is hij al een tijdje, waar is hij heen”?

Teun weet het niet. Sandra belt hem op zijn mobiel. Hij klinkt aanmerkelijk rustiger, ietwat sloom zelfs. Ze vraagt hem wat boodschappen te doen, hij hoeft alleen maar brood en beleg te halen, voor de rest is alles in huis. Een tijdje later komt hij met twee kilo gamba's aanzetten, bier, wijn en nootjes, het brood en beleg is hij volslagen vergeten. Van het opgewonden standje bij Teuntje rest weinig meer. Hij reageert lethargisch op Anna's enthousiasme die teleurgesteld naar buiten loopt. Sandra kijkt hem bezorgd aan.

“Is er iets”?

“Nee hoor, niets”, antwoordt hij traag.

Alles gaat mis die avond, hij bakt de gamba's in een wok net zolang totdat ze pikzwart zien. Vervolgens eist hij dwingend om zelf weer een andere maaltijd te koken wat ook volledig mis gaat, te zout, ook weer aangebrand. Zelfs Anna, die alles wat Alfred haar voorschotelt met smaak naar binnen schrokt,

weigert het te eten. Alfred, anders zo'n goede kok, laat alles mislopen. Als Sandra chinees haalt, zet hij Anna voor de televisie. Hij legt een briefje op tafel dat hij naar huis is om spullen te pakken, morgen gaan ze immers op vakantie.

Nog steeds raakt hij 's morgens na het slikken van de trazolan bevangen door duizelingen waarbij zijn hersenen blijven imploderen, en zijn brein op topsnelheid centrifugeert binnen zijn hersenpan. Daarbij raakt hij verschrikkelijk misselijk, braakt en breekt het zweet hem uit, wat in straaltjes van zijn hoofd tot in zijn nek druipt en zijn shirtje kletsnat maakt. Zelfs als hij op de grond ligt moet hij vol met zijn handen tegen de muur drukken om niet te zakken in een diepere diepte dan die waarin Lucifer in het meest onpeilbare punt van Dante's hel verkeert.

Na die godsgruwelijke duizelingen klimt hij weer langzaam omhoog, trede voor trede, tot aan de hoogste cirkel en daar weer verder van, op weg naar de poort richting dageraad. Die dageraad ligt ditmaal in het zuiden.

"Sandra, ik ben mijn bril kwijt", belt Alfred in paniek, "weet jij waar die ligt"?

"Hoe moet ik dat nou weten"?

"Alsjeblieft".

"Kijk eens op je nachtkastje".

Sandra geeft suggestie op suggestie en Alfred zoekt in hoeken en gaten. Weer belt hij haar.

"Zonder mijn bril kan ik de koffer niet pakken".

Uiteindelijk ligt de bril eenvoudigweg op het bijzettafeltje van zijn pompeuze bank. Ondanks dat hij Zuur boven hoort stampen draait hij snoeiharde muziek. Het gaat hem goed, de pretpil doet zijn werk weer. Buiten schijnt de zon, al scheren er

zware stapelwolken in volle snelheid voorbij als een kudde op hol geslagen stieren. Desalniettemin overheerst het oneindig diepe blauw.

Snel smijt hij het hoogstbenodigde in de koffer. Hij schiet zijn netste kleren aan; een keurige, scherpgesneden zwarte broek met daaroverheen een duur overhemd van een echte couturier, dit alles gecombineerd met een colbertje van de zelfde schnitt als de broek. Vader gaat op stap.

Nu kan hij moeilijk meer op de fiets, dit schreeuwt om een taxi, en een taxi zal het zijn. De chauffeur helpt de koffer vriendelijk in de achterbak en als dank tettert Alfred hem de oren van het hoofd.

“Vandaag ga ik naar Parijs, samen met mijn agent, een leuke vrouw overigens, ik heb het weleens met haar gedaan”, begint Alfred en kijkt schalks naar de chauffeur die onverstaanbaar blijft, “ik moet namelijk een script voorleggen aan een producent. Een filmproducent. Je kunt geen film maken zonder een script, andere mensen noemen het wel een scenario. Heeft u wel eens van een scenario gehoord”?

De man knikt terwijl Alfred zonder ook maar enigszins op hem op te letten blijft doordraven. Ze komen op de plaats van bestemming en Alfred zoekt vruchteloos naar zijn portemonnee.

“Ik moet hem toch hebben. Ik moet hem ergens hebben”.

Hij vraagt of de chauffeur even wil wachten, hij zal wel geld vragen aan zijn vriendin, zijn agent bedoelt hij. Zodra hij belt opent Sandra de deur. Paniekerig vraagt Alfred om geld. Hij staat er wat hulpeloos bij, zijn schouders gekromd en zijn blik naar beneden gericht. Nadat Sandra betaald heeft helpt de vriendelijke doch onverstaanbare chauffeur haar de koffer uit

de achterbak te halen. De taxi rijdt weg en Sandra laat de koffer midden op straat staan. Lijdzaam pakt Alfred de koffer en rolt hem naar binnen, de gang in. Weer voelt hij in al zijn zakken; binnenzak, buitenzak, kontzak: kontzak! Kontzak! Godsallemachtig, daar heeft hij toch minimaal drie keer zijn vette klauwen in gestoken?

“Ik heb hem Sandra, ik heb hem gevonden”.

Oprecht vraagt Sandra zich af of het wel verstandig is om nu met hem op vakantie te gaan. Ze moeten gaan, besluit ze, misschien komt hij wel tot rust. De kleine Anna mag bij de burens logeren.

Weer denderen ze getweeën met de trein door het Hollandse landschap. Alfred heeft drie blikjes bier, daar Sandra hem heeft verboden stuff mee te nemen, dat lijkt haar veiliger. Ze spreken weinig. Sandra verschuilt zich achter een boek. Alfred laat geobsedeerd als altijd de grazige weiden aan hem voorbijglijden. Op een groot station moeten ze overstappen. In de hal raakt ze hem kwijt. Als ze allang via de roltrap op het perron staat is hij in geen velden of wegen meer te zien. Ongerust loopt ze naar beneden, waar Alfred ook spoorloos verdwenen is. Gejaagd loopt ze een ander perron op waar Alfred doodgemoedereerd op haar staat te wachten.

“Alfred, we moeten naar perron vijf”.

“Nee hoor, het is perron drie”.

“Kom nou Alfred, de trein gaat over vijf minuten”.

“Sandra doe nou niet zo stom, ik ben hier zo vaak geweest”.

Ze laat de uitdraai van het reisschema aan hem zien. Hij blijft eigenwijs.

“Dat is vast en zeker een verkeerde routeplanning, ik weet het zeker”.

“Alfred, Alfje, toe luister naar me”.

Dat laatste vermurwt hem ‘Alfje’, zo noemt ze hem slechts als ze hem totaal lief heeft. Misschien heeft ze wel gelijk.

“Laat me nog eens kijken. Shit, je hebt gelijk”.

De koffer is hem veel te zwaar.

“Laat maar, ik draag hem wel”.

Ze draagt de koffer alsof er niets in zit en Alfred bewondert haar kracht, bewondert haar schoonheid, ergert zich aan haar eeuwig gelijk. Amechtig volgt hij haar. Ze stappen in een boemeltreintje dat hen na enkele stationnetjes op de plaats van bestemming brengt.

Even is het wachten op de treintaxi, even duurt twintig minuten lang. Alfred ergert zich mateloos. Rustig Alfred, haal adem, diep adem, tot in je middenrif en hou het vast, tel tot tien en adem uit. Alleen adem brengt rust, vergeet het kille fabrieksterrein, richt je op die gestorven boom die intact gebleven is vanwege een kunstenaar die de schoonheid ervan inzag. Adem Alfred, adem, gun het condens een weg naar buiten en laat de warmte binnen.

Uiteindelijk arriveert de taxi, de meneer prikt kaartjes, maakt overbodige aantekeningen en rijdt hen na eindeloze omzwervingen naar het viersterrenhotel, de Rode Kapel geheten. Zoiets mag je natuurlijk verwachten in het diepe zuiden.

De Rode Kapel. Achter de balie zit een man in kokskostuum met een onwaarschijnlijk groot hoofd en een treurige blik in zijn ogen. Hij heeft nauwelijks oog voor de nieuwe gasten, hij houdt zich moeizaam met de rekeningen bezig van vertrekkende klanten. Overbodig slaat Alfred op de bel die op de balie staat, en de man doet alsof hij schrikt terwijl Alfred

doet alsof hij onopgemerkt voor de balie staat.

“U bent”?

“Mooij”, zegt Sandra, “we hebben gereserveerd, al een paar maanden geleden”, waarbij ze haar meest lieflijke lach lacht, puur natuur en ongekunsteld lacht ze haar witte tanden bloot.

“Ah, Mooij, maar natuurlijk, Mooij, meneer en mevrouw Mooij”.

Hij wil hen zo snel mogelijk naar hun appartement begeleiden ware het niet dat Alfred het rek met de verschillende soorten wijn ziet en de keuze uit nog veel meer biersoorten. ‘Mort Subiet’.

“Weet je wat daar staat, ‘Mort Subiet’ daar ben ik een keertje totaal lam van geraakt, zomaar van het ene op het andere moment, doe mij eerst maar zo’n flesje, wil jij een wijntje Sandra”?

Sandra wil een wijntje, een mooie droge Sancerre. De man haalt minachtend zijn neus op. Hij heeft een veel betere mooiere droge witte wijn en hij noemt een naam, druifsoort, nog een druifsoort, want dat schijnt volgens hem belangrijk te zijn, en ook de streek waar dat verdomde kutwijntje vandaan komt. Geïmponeerd bestelt Sandra een glas naar het advies van de druilige-kok-eigenaar-boekhouder.

“Een glas? Deze wijn gaat per fles en anders hooguit per karaf”.

Dan maar een karaf. Het lijkt hier wel een beetje op de inrichting waar Alfred vandaan komt. Als je de entree binnenstapt heb je rechts van je een rookkamer, met chique stoelen en keurige zwarte tafeltjes waarop verzorgde bloemen staan en links het eetgedeelte met evenzoveel plaatsen als in het rookgedeelte, alleen liggen hier op de tafel verfijnde witte

damasten tafelkleden met correct gearrangeerd zilveren bestek. De beide ruimtes zijn gescheiden door een bar, dat is eigenlijk het enige wat in de kliniek ontbrak.

De maneigenaar met het grote hoofd drentelt nerveus om hen heen waardoor Sandra schielijk haar karafje naar binnen klokt. Alfred laat zich niet haasten, hij denkt slechts dat de man er uitsluitend op uit is om hen op het gemak te stellen. Vriendelijk kijkt hij de vent dan ook aan en bestelt nu een Duveltje .

“Zal ik u het appartement laten zien”?

“Maar natuurlijk beste vent, vindt u het bezwaarlijk dat ik mijn biertje meeneem, en Sandra, mijn vrouw, zou graag het restant van die heerlijke wijn met zich meenemen. Laten we het een doggybag noemen, al sijpelt dan de drank er dwars doorheen en dat kunnen we natuurlijk niet hebben”.

De Belg, want daar komt de kok, eigenaar, helemaal vandaan, kan het allemaal weinig waarderen maar hij moet wel. Ze lopen langs een keurig tot op de millimeter gemaaid grasveld. Uiteindelijk komen ze bij het appartement van de familie Mooij terecht. Trots opent de Belg de deur.

“Ziet u, dit is de woonkamer. Hier is de hangkast, daar kunt u alles in kwijt”.

Hij wijst op de kleine televisie in de kamer en op het ledikant met wel twee op elkaar liggende matrassen.

“Hier is de badkamer”.

“De badkamer”, zegt Alfred ietwat teleurgesteld, “ik dacht dat we hier in een viersterrenhotel zaten. Waar is het ligbad, ik zie enkel een douche”.

Hij lacht erbij alsof hij een grapje maakt maar is werkelijk teleurgesteld. Zelfs Sandra is minder ingenomen met het

gebrek aan een warm bad, daar had ze toch stilletjes op gehoopt, getweeën in het bad, elkaar masturberend.

De kok, Belg, eigenaar, man, gaat star verder. Er liggen, hangen, meerdere handdoeken in verschillende kleuren en maten, en kok-eigenaar-ijzige man wijst de twee op een bordje waarop staat zo spaarzaam mogelijk met de handdoeken om te gaan daar dit milieuvriendelijk is. Alfred schiet in de lach.

“Leuke grap zeg, daar zullen we ons zeker aan houden”, grinnikt hij in de volle overtuiging dat dit inderdaad grappig bedoeld is, ze zitten toch immers in een viersterrenhotel.

“Wilt u hier vanavond eten”?

“Ja zeker, graag hoor”.

Het lijkt Alfred allemaal reuze chique. Dorstig als hij is vraagt hij of er voor die tijd nog een fles rosé bezorgd kan worden, het liefst koud, ijskoud.

Opgetogen bezingen de twee gelieven de schoonheid van hun kamer. Ze legen de koffers en vouwen de kleren om ze netjes op de planken te leggen. Overal is plaats voor. Alles is uitgedokterd. Iemand klopt aan de deur. Alfred doet open, er staat een jochie van een jaar of vijftien, gekleed in een sjofel kloffie met een blad in zijn hand waarop een fles wijn staat en twee hoge glazen.

“Uw bestelling meneer”.

Moet hij nu een fooitje geven? Alfred laat het achterwege. Het kind laat ook nog weten dat ze voor het diner tussen zeven en half acht verwacht worden – ook hier heerst een regime denkt Alfred olijk, zijn pretpil blijft werken.

Exact om half acht stappen ze het restaurant binnen, beiden in vol ornaat. Ze nemen plaats aan een apart tafeltje voor twee personen, met vlak daarnaast een ouder echtpaar. Alfred

geniet hiervan, dit is zijn plek, het kan hem niet luxe genoeg. Ze zitten amper als een jong meisje naar hun tafel komt; wat ze drinken willen, Sandra een wijntje en Alfred een veel te zwaar biertje. Vervolgens meldt de vrouw van de ijzige man, een ietwat dom blondje met donker haar zich aan tafel. Ze buigt als een jaknikker. Alfred vraagt om een kaart. Er is geen kaart.

“Is er een keuze mogelijk”, vraagt Alfred.

Nee, een keuze zit er niet in, ze moeten eten wat de pot schaft.

De dame legt uit waar het aperitiefje uit bestaat.

“Als eerste willen wij u een aperitiefje voorschotelen bestaande uit ‘Karnemelkstampers’, gesmolten kaas, zongedroogde tomaat en gearomatiseerde wijngaardslakken”.

“Heerlijk, ‘Karnemelkstampers’”.

“Wat zijn dat”?

“Geen idee, Sandra”.

“Ken je dat”, vraagt hij haar, “wijngaardslakken? Dat is heerlijk”.

Trots kijkt Sandra hem aan, het is toch een man van de wereld.

“Zijn ze gebakken”?

Het duurt een tijdje voordat het aperitiefje arriveert, wat Alfred noopt om naar het toilet te gaan om te pissen. In de wc gekomen ontdekt hij dat hij helemaal niet moet pissen, een enkel druppeltje laat hij gaan, er is geen enkele sprake van een straal. Eenmaal terug blijft hij heen en weer lopen, van Sandra naar het rookgedeelte en weerom. Telkens als hij terugkomt aan het tafeltje ratelt hij aan een stuk door waardoor Sandra bloednerveus raakt. Uiteindelijk komt dan de voorschotel.

Bij elke gang komt het blondje met de menukaart om gewichtig uit te leggen hoe de volgende gang er uitziet, er kan geen lachje van af. Telkens bestelt Alfred een biertje wat

volledig tegen de gastronomische smaak in druist. De dame adviseert dan ook slechts Sandra wat bij de gangen te drinken. Het gaat allemaal maar door, het ene nog lekkerder dan het andere. Ook de tweede gang is prachtig; Gestoomde skrei met een sausje van bloedsinaasappel, aardpeer, oesterzwammen en groene aspergepunten. Skrei, skrei, maakte je eeuwig blij, al hebben Sandra noch hij er een voorstelling bij. Voor hen kan het net zo goed het linkerpinkkoontje van een amajoekoetoeloe, of gelardeerde konijnenkeutels in bavianenbloed zijn. Het voert veel verder, de papillen worden gestreeld alsof het een oneindig lange tongzoen van een aartsengel is.

Alleen blijft Alfred tussen elke gang door neurotisch heen en weer lopen. Hij doet dat uitsluitend om te provoceren, om dat lullige burgervolk op hun benepen chique te wijzen. Ze zitten er ook inderdaad als kloothommels bij, totaal geïmponeerd door de prestigieuze omgeving en de slaafse bediening. De hoofdmaaltijd mag er ook wel zijn; Kwartelborstjes met witlof gevuld met kalfswang, jus van Westmalle, polenta en morilles. Noch Sandra, noch Alfred hebben enig idee wat polenta en morilles zijn. Polenta blijkt een dikke warme pap, gemaakt van maïsgriesmeel, wat Alfred weinig culinair acht, ietwat ordinair zelfs, en morilles zijn een vorm van paddenstoel. Een beetje studentikoze paddenstoel vanwege het hoge voorhoofd, of kop moet je eigenlijk zeggen.

Terwijl Sandra zich alsmaar angstiger voelt raakt Alfred steeds bevlogener. Het toetje is wat minder. Het is zo godvergeten zoet dat je flink wat drank nodig hebt om de plak op je tanden weg te spoelen.

De kok-vent-man-ijzig-en-star laat zich ook eventjes zien,

vraagt aan de gasten of het allemaal smaakt terwijl het zweet van zijn voorhoofd gutst. Natuurlijk smaakt het. Alfred staat op en buigt, slaat traag zijn handen open met de palmen naar buiten.

“U is een groot kok”, zegt hij overdreven.

Kok-vent-man-van ijzer-ijzig bedankt beduusd en vertrouwt het voor geen meter. De maaltijd is voorbij. De meeste gasten gaan naar de rookkamer om wat uit te buiken, een cognacie, kopje koffie, voor de dames een amarillo. Ergens in een uiterste hoek zit een tamelijk lawaaiig groepje dat te luid lacht en op schetterende toon het gesprek voert. Hier houdt Alfred wel van. Ze komen ver uit het noorden, drie mannen en een vrouw. Alfred stevent op ze af.

“U lijkt mij een leuk gezelschap. Vindt u het vervelend als mijn vriendin en ik bij u komen zitter”?

Geen enkel bezwaar, slechts een lichte verbazing.

“We zijn uitgenodigd Sandra, leuk hè”.

Zo leuk vindt ze het niet, al beseft ze wel dat er geen land met hem te bezeilen valt. Geen racewagen kan hem meer bijbenen, zij is er slechts om hem in te tomen, een hopeloze missie. Alfred schuift twee zware tafeltjes aan het vierzitstafeltje. De meest joviale man van het gezelschap biedt Alfred, die niet rookt, een sigaar aan. Natuurlijk wil hij een sigaar. Zoals het hoort geeft de joviale hem een vuurtje van hout, hier mag geen aansteker aan te pas komen, laat staan een wegwerpaansteker. Genoeglijk trekt Alfred aan de sigaar en stelt Sandra aan het gezelschap voor. Over en weer worden er handen gestoken, namen uitgewisseld. Een ietwat gezette man draagt een overdreven krulsnor tot ver voorbij zijn mondhoeken. Alfred moet er om lachen.

“Wat een snor zeg. Doe je daar net als de grote detective een netje overheen bij het slapen gaan”?

Het hele gezelschap schiet in de lach. In wezen hebben ook zij een hekel aan het ijdele vertoon van de gezette man die slechts een beetje zuur mee lacht.

Een van de dames is een Surinaamse met grote borsten en een decolleté dat zo’n beetje tot haar navel reikt. De drie heren zijn bezopen doctorandi. Een fysicus, dat is die vetkwab, een bioloog en een antroposoof wat vanzelfsprekend geen echte studie is en toch Alfreds meeste aandacht trekt.

“Dat komt van Steiner toch”, Alfred kent zijn klassiekers.

Het komt van Steiner, R. Steiner.

“Dat klopt, het is een levensleer waarin de mens op zoek gaat naar de kosmos om zo tot oneindige kennis te geraken”.

Hij zegt het mooi, de antroposoof, al heeft Alfred daar snel geen boodschap meer aan. Hij verkoopt zich als psychiater terwijl Sandra steeds bleker wegtrekt. Overigens kunnen haar omvangrijke borsten zeker tegen het decolleté van de Surinaamse op. Naarmate de stemming stijgt, zakt het peil. In wezen jagen de studentikoze docenten dat aan, ook zij zijn immers een dagje uit en een beetje Nederlander hoort zich altijd ordinair te gedragen als hij op vakantie is, of je nou hoog of laag bent opgeleid. Dit zouden ze met de integratiecursus van de allochtonen mee moeten nemen als verplicht vak. Olé en dan in de polonaise gaan met een hand zwaaiend, olé, olé, olé brullend. De polonaise als ultieme inburgering.

“God, wat een lekker wijf zeg, wat doe jij eigenlijk voor de kost”, richt Alfred zich tot de Surinaamse.

Het lekkere jonge donkere ding stottert maar wat, ze is de secretaresse van de bioloog.

“Ah, secretaresse”, knipoogt Alfred naar de bioloog, “dat heb je mooi voor elkaar, weet je vrouw hier van”?

Alfred gaat verder en verder tot op het onbeschofte af. Hij zou, zo laat hij weten, ook best wel eens een nachtje met die donkere deerne door willen brengen en hij meldt gelijk zijn liefste standjes. Het leukste vindt hij het om Sandra anaal op zijn hondjes te nemen. Pisseks vindt hij ook wel aardig, het liefst in zijn mond, alleen moet dat niet in een straal gaan, maar eerder druppelsgewijs.

“Hebben jullie dat nog nooit gedaan”, vraagt hij oprecht, “het is zo warm. Je zou ook eens de straal van je wijf moeten voelen als ze op het toilet zit te zeiken”.

Het gezelschap lacht steeds harder. Alfred maakt gelijk maar bekend dat hij allang geen praktijk meer heeft maar zijn geld met schrijverschap verdient. Dit maakt enige indruk op het gezelschap, behalve dan op Sandra.

“Nu is het genoeg, we gaan terug naar ons appartement”.

Dat kan natuurlijk, alleen moet daar nog wel een flesje wijn bij. Rood deze keer, omdat rood toch het hoogste alcoholpercentage van de wijnkleuren heeft. Ze gaan terug naar het appartement, Alfred met twee kristallen bokalen in zijn hand en een prachtig rood wijntje. Hij viert feest terwijl Sandra een rottige rottag beleeft, wat haar er niet van weerhoudt om in een diepe slaap te vallen. Alfred echter doet geen oog dicht. Hij leest een boek over Cruijff in zijn Amerikaanse jaren. Het belangrijkste waar hij naar uitkijkt is het ontbijt. Vanaf acht uur tot elf uur kun je daar terecht.

Het liefst trekt hij de wijzers van de klok naar de juiste tijd, maar die wijzers laten zich niet sturen, hebben geen enkele behoefte om sneller door de tijd te sjezen.

Uiteindelijk breekt de dageraad aan. Nog een uurtje, wat zou het, een uurtje, dit is toch een viersterrenhotel? Hij besluit toch maar naar het rook-, eetgedeelte te lopen. De deur is al open, alleen ontbreekt de bediening. Geduld. Alfred oefent zich in geduld en houdt dat meestal wel vijf minuten uit. Dit keer haalt hij de drie minuten want hij hoort in het heiligste der heiligen gerammel van potten en pannen, ruikt de geur van koffie. Zonder aarzelen loopt hij achter de bar, de verboden ruimte binnen. Zilverkleurig metaal overheerst. Ijskast, afwasmachine, het middenblok en de oudere dame die deel uitmaakt van de zilveren golf zou Annie M.G. Schmidt zeggen. Verbouwereerd kijkt ze Alfred aan die onverstoorbaar blijft staan.

“Heeft u misschien een kopje koffie voor mij”?

“Gaat u maar eerst terug, dan kom ik het zo brengen”, bitst ze. Hij loopt terug naar de tafel en buigt gewichtig over het boek over Cruijff, waar hij nauwelijks enige concentratie voor op kan brengen. De deur in de keuken slaat dicht en er klinkt gefluister.

“Is het Alfred”, hoort hij.

Hij voelt zich trots, zijn naam wordt genoemd. Niet veel later komt de zilveren golf met de koffie aan. Dit is goed. Rap drinkt hij de koffie leeg want hij moet zijn liefje wakker maken en zijn pillen slikken.

“Ben je wakker”?

Sandra wordt met een ernstige tegenzin wakker. In paniek vraagt hij waar zijn pillen liggen.

“Gewoon op het tafeltje bij de televisie”.

Gelukkig, dat zal eerst wel weer duizelen worden, maar uiteindelijk zegeviert de pret, het vrolijke licht, de ongrijpbaar

mooie dwaze dag. Na de gewenning van de laatste weken weet hij precies hoe hij met de duizelingen om moet gaan; gewoon liggen op je rechterzij en het zweet maar laten stromen, nooit op je rug liggen en als je op je linkerzijde ligt draai je je met de buik naar beneden, dan is het dragelijk en duurt het hooguit een uurtje, soms zelfs een half uurtje zoals vandaag.

“Zal ik alvast gaan, ik heb trek”.

Sandra die nog steeds half slaapt wordt klaarwakker. Niet alleen! Laat hem niet alleen gaan. Ze moet hem bewaken, beschermen tegen zichzelf!

“Nee, dat vind ik niet leuk, we moeten met zijn tweeën ontbijten, dat is toch veel leuker”?

Ja, ja, veel leuker. Alfred zet de tv aan en Sandra duikt onder de douche terwijl Alfred tegen zijn duizelingen kampt.

Ook het ontbijt is onovertroffen, wel vergissen ze zich in de functie van de borden. Het kleine bordje, iets groter dan een schoteltje, is speciaal voor het beleg, de vleeswaren en de plakjes kaas, terwijl Sandra en Alfred ze gebruiken als afvalbordjes.

Het gezelschap van de vorige avond stapt binnen.

“Goedemorgen”, lacht Alfred joviaal.

Een beetje besmuikt lachen ze terug.

Vooraf Sandra, zijn liefde der liefdes, laat het zich goed smaken. Na het ontbijt lopen ze naar de rookkamer, Alfred bestelt een biertje. Het is wel wat vroeg op de dag, maar hij laat zijn schaamte voor wat het is. De vrouw van de ijzige man brengt het biertje.

“Mag ik iets zeggen”?

“Zeker wel”.

“Het is wat moeilijk voor me om te zeggen”.

“Gaaf u gerust uw gang hoor”.

“Het is namelijk zo dat enkele gasten over u geklaagd hebben. Ik begrijp best dat het moeilijk voor u is om u gewoon te gedragen, maar toch”.

Sandra kleurt van schrik.

“Waarom komen die gasten dan niet bij mij”, vraagt Alfred rustig.

“U moet weten dat wij een heel goede reputatie hebben en dat het heel belangrijk voor ons is dat de gasten zich op hun gemak voelen, dat is heel belangrijk”.

“Dat begrijp ik”.

“De gasten voelden zich gekwetst”.

“Ja, zoveel heeft u wel duidelijk gemaakt”.

Sandra kijkt hem met open mond aan, Alfred die hier doodleuk rustig onder blijft, zo kent ze hem niet. Normaal zou hij in woede zijn ontstoken en wellicht doet hij dat alsnog.

“Ik weet niet zo goed wat u bedoelt maar ik ben het wel met Alfred eens, die gasten van u hadden toch best eerder naar ons kunnen komen in plaats van bij de directie te klagen”?

Het domme blondje met donker haar gaat er niet eens op in.

“Onze reputatie weet u”, blijft ze maar doordrammen.

“Ja, ja, ik heb het nou wel gehoord”, nu raakt Alfred toch een beetje geïrriteerd.

“Onze reputatie”, zeikt ze maar door, “u mag hier slechts blijven als u de andere gasten niet meer aanspreekt”.

Alfred schiet in de lach.

“Hoor je dat Sandra, ik krijg een spreekverbod”.

Zelfs Sandra kijkt nu verontwaardigd naar het blonde mormel.

“Nou, spreekverbod”, stottert het kreng nog een beetje, “ik

bedoel, het is beter", waarna ze zich snel uit de voeten maakt. Dit alles doet Alfred helemaal niets, zijn pilletje werkt en zijn dag is goed. Hij huurt zelfs fietsen bij kok-ijzig die inmiddels weer achter de balie plaats heeft genomen om zich over de rekeningen te buigen, zijn blik altijd op duister en ernstige zorgen. Alfred zal de norske kok gedurende zijn verblijf op geen enkel lachje betrappen.

Ze fietsen naar de kern van het dorpje op weg naar de eerste de beste kroeg. Onderweg uit Sandra haar verbazing over het uitblijven van een woede-uitbarsting.

"Kijk, je misdroeg je schandelijk naar mij, daar schaam ik mij nog steeds voor".

"Sorry hoor, het spijt me oprecht, ik ging echt te ver".

Alfred wil ten koste van alles een ruzie voorkomen.

"Kijk, de gasten gingen zelf ook veel te ver, en dan krijg jij een spreekverbod. Zijn ze niet gestoord daar"?

Blij met haar solidariteit ziet Alfred niets dan de schoonheid van het bestaan. Opgetogen fietst hij langs een kronkelende beek, door uitgestrekte heide- en bosgebieden. Overal stuiten ze wel op een door de regen volgelopen ven waardoor ze over, en soms langs onbegaanbare drassige paden moeten. Het deert hem allemaal niets.

"Dit is toch prachtig, en zo'n mooi zonnetje, ik ben reuze blij dat we dit gedaan hebben".

Sandra lijkt minder tevreden, maakt zich zorgen om zijn overdreven vrolijkheid. Misschien doen die pillen hem weinig goeds. Na ruim twee uur fietsen belanden ze in de dorpskern waar inderdaad een kroegje met een terras staat.

Nou, er staan er wel vijf, pal naast elkaar. Alfred bestelt een biertje, Sandra een droog wit wijntje.

Er flaneren voortdurend mensen voorbij, allemaal uitermate chique gekleed in zeer dure merkkleding. Ook de auto's en de fietsen behoren tot de duurste in hun soort. Al die lieden, pronkend en pralend waardoor Alfred en Sandra zich steeds kleiner voelen, nietiger. Dit zal voor Alfred wel de ultieme reden zijn om alsmaar meer geld uit te geven.

“Wacht even Sandra, ik ben zo terug”.

Hij loopt een dameswinkel binnen en haalt een prachtig okerkleurig zijden rokje uit een rek.

“Het is voor mijn vrouw. Ze is ongeveer even lang als ik, alleen heeft ze een ietwat voluptueuzere kont”.

De dame die hem helpt lacht wat besmuikt. Uit ondervinding weet ze dat sjofel geklede mannen hier in de buurt vaak het meest te besteden te hebben, die hoeven namelijk niets op te houden. Voor hen geen kouwe kak, die gasten wonen meestal in de duurste villa's, zoveel weet ze wel. Zonder naar de prijs te vragen koopt hij de rok, alleen moet er nog iets passends bij, een elegant hesje met daaronder een modieuze bloes.

“Dit lijkt me wel wat”, hij pakt een hesje uit het ene rek en een bloesje uit een ander.

“Kijkt u maar naar mijn postuur, alleen moet u daar grotere tieten bij denken, cup-D zou ik zeggen”.

Het meisje bloost.

Alfred heeft een goede smaak, een uitstekende smaak, een dure smaak. Zelfs hij schrikt van de prijs, echter zonder van kleur te verschieten. Hij moet betalen met een pinpasje wat het meisje wel wat armoedig vindt, ze had meer een creditcard verwacht, eigenlijk een goldcard, maar ach die rijke lieden willen nooit opscheppen met hun vermogen.

Terwijl hij de winkel uitloopt raakt hij door een inktzwarte

depressie bevangen, de pretpil weigert even zijn werk te doen. Waarom Alfred? Wat wil je bewijzen? Hij jankt, wist de tranen uit zijn ogen en huppelt gemaakt vrolijk terug naar het terras waar Sandra ongeduldig op hem zit te wachten. Met een schriel overslaande stem biedt hij de cadeautjes aan.

“Hier, dit heb ik voor je gekocht”.

Alles wil hij goedmaken. Weg met die pocherige eikels met hun Armanibrillen; weg met die veel te zwaar opgemaakte vrouwen met hun bedwelmend dure parfums die in een straal van vier meter de neusgaten penetrant prikkelen, die gekleed gaan in een nonchalante outfit ontworpen door Ralph Lauren. Stretchbroeken zijn in dit jaar, kettingen van parelmoer en, zoals elk jaar weer, een paarse gloed over het dunne grijze haar. Ook de paraderende jongelui verraden eenzelfde verpauperde chique die hen in de verre toekomst wacht, eenzelfde gelaten overvloed en het besef dat dit nergens toe leidt. Achter de verwachtingsvolle blikken, die vale hoop, weerschiemt de droeve notie van een nutteloos bestaan.

Sandra, die je al gelukkig kunt maken met een goedkoop ringetje, gekocht op de markt, houdt verheugd de kleren omhoog. Ze vindt het prachtig.

“Doe het maar aan, kijk maar of het je past”.

“Nee, dat durf ik niet”.

“Doe het nou maar liefje, je hoeft je voor niemand te schamen, ga maar even naar het toilet en kijk of het je past, zo niet dan kunnen we het altijd nog ruilen”.

Dat is wel een argument. Ze doet het en komt niet veel later koket terug naar het terras.

“Prachtig”, roept Alfred verrukt.

Hij laat zijn opkomende depressie achter als een stinkende

hondendrol voor de deur van de exquise dameswinkel.

“Draai je eens om, in de rondte”.

En gracieus draait ze in het rond, haar armen sierlijk gespreid. Ook zij is de schaamte voorbij. Dit maal wenden zich jaloerse blikken in hun richting. Sandra kust hem vol op de mond. Hij is haar ridder, haar koning Arthur en zij zijn Guinevere, in 't geheim op zoek naar haar Lancelot. Arme Alfred.

Op dit alles overtreffende uur evenwel overheerst het geluk, zonder dat er bijtende stemmetjes klinken die hem waarschuwen voor het betrekkelijke daarvan.

Deze avond bedanken ze voor de haute cuisine van de Ijskoning. Vanavond geen gearomatiseerde wijngaardslakken, geen kwartelborstjes, kalfswang, polenta of morilles. Vanavond een boerentomatensoep vooraf en stampot met vette jus daarna, opgediend in een eenvoudig cafetaria en bediend door een rondborstige schone met een onverstaanbaar mooi accent.

De daaropvolgende dagen valt er geen land meer met hem te bezeilen. 's Nachts drinkt hij terwijl Sandra slaapt en schrijft hij de meest lullige gedichten denkbaar.

Oh Sandra, je blonde lokken

Hoewel ze toch echt donker haar heeft.

San, oh San, ik mag niet jokken
Lieve San met je mooie dochter An
Ach lieve San hoe maak je het
Ik wil toch zo graag met je naar bed.

Terwijl ze gewoon klaar ligt om door hem geneukt te worden, maar nee hoor, de poëzie gaat deze nacht voor. Hij maakt haar zelfs wakker in het holst van de nacht om het gedicht aan haar voor te dragen "Prachtig", zegt ze slaapdrongen.

"Ja prachtig toch", gaat hij enthousiast verder, "ik zal nog een gedicht voor je schrijven, morgen citeer ik het je wel", citeren vindt hij nu eenmaal een mooier woord dan voordragen.

En weer schrijft hij een schitterend gedicht in de trant van:

Waarom ben je heen gegaan
Jij, die altijd voor mij hebt bestaan
Gelukkig ben je bij me terug
En kus ik je heel vlug
Vluchtig op je wang
Dat kwam er toch echt wel van.

Alfred vindt het schitterend, maar Sandra reageert er amper meer op.

"Mooi hoor Alfred, mag ik nu even slapen".

Geërgerd door haar gebrek aan aandacht stapt hij het appartement uit en maakt blootsvoets rondjes op het natte gras langs de tweeverdiepinghoge blokken studio's. Zoveel vierster is het hier nou ook weer niet.

Op de derde dag gaan ze weer uit fietsen. Sandra maakt zich zorgen over de rekening, ze rekent hem de hele fietstocht voor dat ze veel te snel door hun geld zijn heengegaan. Alfred reageert laconiek. Het zal allemaal wel op zijn pootjes terecht komen.

"Je maakt je zorgen om niets, je weet toch dat ik maandag mijn geld vang".

Het is de bedoeling dat ze maandag weg gaan.

“Dan hebben we nog onvoldoende, Alfred”.

“Hou toch op, dan leen ik wel van Filemon”.

“Hou toch op”.

“Laten we nou gewoon genieten, denk maar dat we een weekendje uit zijn”.

Ja, ja, een weekendje uit, wat voor weekendje! Ze blijft maar doorgaan, blijft maar doorgaan. Zelfs als ze de fietsen tegen een boom plaatsen en tegen diezelfde boom genieten van een meizonnetje blijft ze doorgaan tot Alfred in een wilde woede ontsteekt. Hij vloekt en gaat dwaas te keer. Hij ramt zijn kop tegen de boom waardoor bij Sandra de tranen over haar wangen biggelen.

“Alfred, lieve Alfred, wat is er toch met je”?

“Met mij is er niets”, schreeuwt hij woedend.

Met hem is er niets, ze moet niet zo zeuren, zeiken, de vakantie bederven, met zijn goede humeur op de loop gaan.

“Luister Alfred, laat me Filemon bellen, dan kan hij je spreken”.

“Donder op, wat heeft hij hier mee te maken”.

“Laat me hem bellen, hij is toch je beste vriend”?

Dat is waar, hij is zijn beste vriend, die goede vriend die hem ooit eens vol op de mond kuste, of hem daartoe uitnodigde. Er deugt niets aan die kerel, die deugt voor geen meter. Desalniettemin laat Sandra zich niet weerhouden.

“Hoi Filemon”.

Filemon hoit terug, vraagt hoe het gaat, of ze het leuk hebben.

“Het gaat verschrikkelijk, Filemon”.

Ze legt uit wat er naar haar gevoel gaande is.

“Je moet met hem praten Filemon”.

Ze geeft haar mobieltje aan Alfred die gelijk begint te ratelen. Wat zeurt Sandra nou? Het is hier allemaal prachtig, alleen Sandra blijft maar emmeren. Vervolgens bezingt hij de omgeving, de keuken van het viersterren hotel, dat aardige gezelschap van intellectuelen. Hij ratelt maar en ratelt maar, zo onverstaanbaar snel dat ook Filemon, die anders best wel wat gewend is met Alfred, de schrik om het hart slaat.

“Doe nou es even rustig man, ik kan je amper verstaan, wat is er nou met je aan de hand”?

Wat zou er nou helemaal met hem aan de hand zijn? Hij voelt zich goed, koopt kleren voor zijn lief, houdt van de omgeving.

“Ts z prchtg hr, z schttrnd, j z hr n krtj nr t mtn kmn”, brult Alfred.

“Geef Sandra maar even aan me”

Alfred vindt het allemaal best. Hij is al lang blij dat hij verlost is van zijn beste vriend die hem vast en zeker psychologisch gaat analyseren, onder het mes legt, zijn hersenpan van zijn schedel licht om lobotomie toe te passen, of anders dient hij hem wel elektroshocks toe zodat hij net zo eindigt als McMurphy.

“ Je moet hem vooral niet tegenspreken, anders wordt het alleen maar erger. Beschouw hem als een demente bejaarde die een paard in de gang ziet, het heeft helemaal geen zin om dat te ontkennen. Van hieruit kan ik je onmogelijk verder helpen”.

“Laten we verder gaan, het is toch leuk hier”, dreint Alfred.

Ja, ja, leuk hier. Ze pakken de fiets en gaan verder. Bij een tweesprong gaat hij de verkeerde kant op, daar krijgt hij steeds meer talent voor, voor de verkeerde kant. Sandra wijst hem daarop, maar Alfred laat zich er ook deze keer niets aan gelegen. Ze blijft er, tot zijn grote woede, op wijzen dat ze de

verkeerde kant op gaan. Nu heeft hij strontgenoeg van haar. Hij versnelt en laat haar ver achter zich. Binnen enkele minuten is hij totaal uit het zicht verdwenen. Sandra belt hem continue maar hij weigert op te nemen. Uiteindelijk belandt hij in een dorpje. Bij het eerste het beste kroegje smijt hij, nog steeds woedend, zijn fiets op de grond om deze terstond weer op te pakken en in het fietsrek te parkeren.

Pas als hij zijn eerste biertje drinkt komt hij tot rust – de pil doet weer zijn werk. Na zes keer gebeld te zijn, neemt hij zijn mobieltje op. Waar hij uithangt is de vraag, in welk dorp, er zijn zoveel karakteristieke dorpjes in deze boerenomgeving, Hij heeft geen idee in welk dorpje hij verkeert.

“Hoe heet dit dorp eigenlijk”, vraagt hij aan enkele jongelui die ook op het terras zitten.

Ze noemen de naam van het dorp en Alfred geeft dat op zijn beurt weer door aan Sandra. Ongerust loopt hij nu naar de enige straat waarvan ze het dorp kan bereiken. Hij blijft maar heen en weer benen, van terras naar de hoek van de straat. Wat bezielt hem toch? Die waanzin welke met hem op de loop gaat? De ongewilde pijn die hij anderen bezorgt? Alfred vraagt het zich allemaal in wanhoop af.

Op haar beurt fietst Sandra van straatweg naar straatweg, het zweet gutst van haar voorhoofd. Misschien is hij wel dood, doet hij zichzelf wat aan. Blind van liefde, gevangene van een onverklaarbare hartstocht. Volkomen bezweet bereikt ze het dorpje en ziet Alfred tot haar grote opluchting op het terrasje zitten.

De kerktoren slaat vier uur. Stelletjes lopen geanimeerd over het plein. Kinderen meanderen met hun fiets rond de paraderende mensen die het allemaal geamuseerd

aanschouwen, althans, in Alfreds optiek. Alles staat stil. Net zo plotseling komt alles weer tot leven: vogels kwinkeleren, fietsbellen rinkelen, auto's claxonneren en er klinkt weer geroezemoes op het terras. Aarden Alfred, je moet aarden, en Alfred plant zijn voeten stevig op de grond.

"Waar bleef je nou", vraagt hij verwijtend.

Niet reageren Sandra, denk maar dat er een paard in de gang staat, zo hoort Sandra de stem van Filemon.

De volgende dag, altijd weer die volgende dag. De dag waar elke christen, en al die christenen voor hem en daar weer voor, hun leven lang op wachten: de dag des oordeels. Christus die te vuur en te zwaard de laatste der Mohikanen uit de klauwen van de duivel komt grissen, om alle zondaars in diens bek te werpen. Een bek waaruit hij afgrijselijk stank braakt, bestaande uit zwavelzuur, zoutzuur, de meest gore uitwerpselen, lijkenlucht, een bek die vulkanische vlammen uitspuwt en brandende lava dat langs zijn kin druipt. Voor hem geen tweesnijdend zwaard uit de mond, noch voeten van brons.

"Alfred, word nou eens wakker man. We komen hartstikke veel geld te kort, zo'n tweehonderd euro".

Verveeld gaapt Alfred en draait zich nog maar eens om. Nonchalant reageert hij op de paniek van Sandra die hem wakker schudt.

"Hou toch op mens, ik bel Filemon wel".

Alles komt goed, hij maakt zich nergens zorgen om, God de Heere zal hen wel op weg helpen. Als ze door blijft zeuren wordt hij kwaad, of hij ontkent het probleem en anders raakt hij wel duizelig.

De anders zo rustige Sandra snelt naar de balie. Ze wil

onmiddellijk afrekenen, vragen of ze de rest van het bedrag morgen mag betalen. Een beetje angstig laat ze haar adres zien, haar bankpasje, maar Eric Engerd, oftewel kokchagrijn, wil er niets van weten. Ze telt de ontoereikende biljetten voor de eigenaar met het grote hoofd en de treurige blik, die pissig reageert.

“Dit is niet de gewoonte hier. Ik heb vaak genoeg klanten gehad die dan stiekem wegsluipen”.

Sandra vraagt zich af hoe ze in godsnaam stiekem weg kan sluipen omdat de enige uitweg langs de deur van de balie gaat. En teleurgesteld maar ook beledigd, zegt Sandra dat ze haar vriendin zal bellen om het resterende bedrag over te boeken via de giro, dan is het diezelfde middag al binnen. Halsstarrig weigert de eigenaar-kok-wildvlees-zwijn nog steeds.

“Maar man, doe niet zo raar, dat geld komt heus wel binnen. Ik leen het van een vriendin en dan kan ik het gelijk overschrijven”.

Met grote tegenzin gaat hij akkoord. Ze krijgt de gelegenheid. In wanhoop rent ze terug naar het appartement. Stel dat Christin niet thuis is? Of dat ze geen geld heeft? Allerlei doemscenario's schieten door haar hoofd. Terug in het appartement ligt Alfred nog steeds diep onder het dure dekbed te rotten.

“Lulhannes, kom je nest uit, ik moet gvd alles in mijn eentje doen hier”.

“Ik kan niet Sandra, ik kan niet, de duizelingen spelen mij weer parten”

Een half uurtje geleden heeft hij een pilletje, die vrolijke trazolan geslikt.

“Voel op mijn voorhoofd, mijn lijf, ik ben kleddernat”.

Ze heeft wel andere dingen aan haar hoofd. Met trillende handen drukt ze de toetsen van haar mobieltje in.

“Met Christin”.

God is goed! Gejaagd legt Sandra haar probleem aan haar voor. Natuurlijk krijgt ze geld.

“Zeg maar hoeveel je nodig hebt”?

Sandra noemt het bedrag en Christin doet daar genereus nog een flinke som bij omdat ze goed beseft dat er nog geld nodig is voor de terugweg. Ze zal het gelijk overmaken zodat het bedrag nog op diezelfde dag op haar rekening staat.

“Het is opgelost”, zegt ze opgelucht.

“Ja, anders had ik wel bij Filemon terecht gekund”.

Wijselijk zwijgt ze. Alfred voelt zich opeens weer een stuk beter en kleedt zich aan.

“Ik ga nog even een biertje halen”.

Op zijn gemak loopt hij het restaurant binnen en bestelt een biertje.

“U krijgt helemaal geen bier”.

Verbouwereerd kijkt hij de vette man aan.

“En waarom dan wel niet”?

“Uw vrouw moet eerst betalen”.

Laconiek laat Alfred weten dat het allemaal is opgelost. De man blijft onvermurwbaar. Geïrriteerd loopt Alfred terug naar het appartement.

“Ik krijg geeneens een biertje van die zeikerd”.

“Help me maar even met pakken, dan gaan we zo weg, ik heb geen enkele behoefte om hier nog een minuut te blijven”.

Op hun gemak staan ze samen langdurig onder de douche. Rustig kleden zij zich aan, er kan hen niets meer gebeuren. Als

ze zich drogen, horen ze zenuwachtig gedrentel voor de deur. Na een tijdje wordt er aangeklopt: daar staat eigenaar-wipkonijn-rotkok met een rooie kop van de zenuwen.

“U had gezegd dat u zo snel mogelijk zou betalen”!

Alfred schiet in de lach.

“Goh kerel, ben je bang dat we voor die paar rottige rot euro’s zonder betalen op de vlucht gaan”?

Hoofdstuk 14

De volgende weken vraagt Sandra een time out aan. Wel belt ze hem dagelijks, al is het maar om te weten of hij zich niets aan doet. Door de telefoon raaskalt hij maar wat. Hij heeft een oplossing voor de problemen in Tibet gevonden. Allereerst zal hij de dalai lama om een audiëntie verzoeken. Samen bespreken ze de kwestie en de goede man zal hem persoonlijk een vrijbrief geven om een gesprek met de huidige Chinese president aan te gaan. Als boetedoening steekt Alfred in zijn eentje en blootsvoets de Himalaya over zoals de Tibetaanse monniken dat in 1959 eveneens deden. Uitgeput bereikt hij de grens tussen Tibet en China waar dolenthousiaste Tibetanen en Chinezen hem opwachten en begeleiden naar Beijing waar hij met bloemen en geur van sandelhout wordt ontvangen.

Na langdurige gesprekken met de grote leiders keert hij terug naar de dalai lama om de restricties van de Chinese leiders voor te leggen, waarmee hij vanzelfsprekend de eerste stap

naar de vrede heeft gezet. Dit keer gaat hij per vliegtuig. Logischerwijs zal de hedendaagse Mahatma Ghandi, zonder de stukken maar door te nemen, ingaan op de condities die de Chinezen stellen. Vanaf dat moment maken wereldwijd alle televisiestations gewag van Alfreds gigantische prestatie. In geheel China als in Tibet hangen er manshoge portretten van hem. Zelfs op het platteland scandeert men zijn naam vol liefde en devotie. Voor de rest van zijn bestaan gaat hij als Alfred de Vredestichter door het leven.

“Ja hoor Alfred”.

“Geloof je me niet, geloof je me dan niet”?

Er staat een paard in de gang, Sandra, er staat een paard in de gang.

Alfred is overtuigd van zijn missie, niets of niemand kan hem nog in de weg staan. Deze queeste brengt hij tot een goed eind. Hij geloof hier heilig in. De radeloze wereld moet gered. Eerst Tibet, dan het Midden Oosten, nu hij toch eenmaal bezig is.

“Natuurlijk geloof ik je, lieverd, zal ik naar je toekomen”, doorbreekt Sandra haar time-out.

Haar komst brengt hem tot rust. Ze vleit zich naast hem en trekt hem af, medicinaal. Hij bereikt een tijdloos orgasme. Alles valt van hem af. Hij ziet sterretjes. De kronkel in zijn maag ontknoopt zich. Zijn razendsnelle denken vertraagt tot normale snelheid. Na deze climax proest hij het uit, een geschater dat ergens het midden houdt tussen huilen en lachen.

“Huil maar, lieverd, huil maar”.

“Maar ik huil helemaal niet”, snikt hij.

Sandra neemt hem in haar armen en wiegt hem als een klein kind. Ze troost hem met lieve woordjes. Ze kruipen tegen

elkaar aan, beschutten zich met hun warme lijven, als om elkaar te beschermen tegen de kwaadaardige buitenwereld, waar Sandra veel beter tegen bestand is dan de kwetsbare Alfred.

“Denk je dat ik gek ben”, vraagt hij voorzichtig.

Nee, nee, er is niets met hem aan de hand en ze drukt haar hete lichaam nog steviger tegen hem aan. Overrompeld door haar gewelfde rondingen valt Alfred in een diepe droomloze slaap.

De volgende morgen, volkomen verfrist, bakt hij een eitje voor zijn lief. Ditmaal dient ze genoeg te nemen met een armetierig ontbijt: een broodje met gebakken ei en een kopje thee, meer heeft hij niet te bieden. Het smaakt hen als een koningsmaal. Ze zitten genoeglijk in het bed, hun rug tegen de muur steunend.

“Hoe is het met Anna”?

“Ze logeert bij de burenen”.

“Ik wil haar graag weer eens zien, ik mis haar, weet je”.

Hij mist haar oogappel. Wat moet ze aan met deze man?

“Ze zal wel op school zitten”.

Op school. Hij heeft geen enkele behoefte aan een confrontatie met juf Fijn. Die droefsmachtende blik van een door niemand begeerde blondine kan hij vanuit goed fatsoen onmogelijk weerstaan.

“De burenen halen haar wel op, laten we een dagje voor ons zelf nemen”.

Gelukzalig koopt Alfred wat kranten en de ingrediënten voor een eenvoudig avondmaal. De hele dag blijven ze in bed, becommentariëren het nieuws en kijken 's avonds naar een krimi. Zonder de liefde te bedrijven kruipen ze ook deze nacht

dicht tegen elkaar aan. De volgende ochtend gaat de telefoon.
"Niet aannemen, Sandra, ik heb daar geen enkele behoefte aan".
Weer rinkelt het mobieltje en op het scherm zien ze dat het Do Enzo is.
"Do, wie is dat"?
"O, een vriend van Filemon, die scenarioschrijver weet je wel"?
"Bedoel je Do Enzo"?
"Ja, die".
Het blijft maar doorrinkelen.
"Neem nou maar op, Alfred".
Uiteindelijk besluit Alfred maar terug te bellen.
"Hoi, met Alfred".
"Hoi, Alfred".
"Heb je me gebeld"?
"Ja".
"Is er iets"?
"Nee, ik las alleen een artikel dat me aan jou deed denken".
Do, de grote schrijver, bekend van radio en televisie, ligt een beetje onder vuur. De televisiebonzen verwachten een format van hem. Er is een dodelijke strijd gaande tussen de publieke en de commerciële omroepen. En Do is schatplichtig.
"Dat artikel ging over iemand die pas op latere leeftijd tot wasdom kwam, dat deed me zo aan jou denken".
Tot wasdom komen, tot wasdom komen, Alfred wil niets liever.
"Zal ik bij je langs komen, ik heb een prachtig idee".
"Ja kom maar, ik heb nog wat te blowen in huis en een mooie fles wijn".

“Nou, die maken we toch soldaat”?

Hatsiekidee, zo is het maar net, alleen speelt Alfred geen trompet. En die fles gaat er toch wel aan. Gehaast neemt hij afscheid van Sandra.

“Do wil me spreken, hij denkt dat ik tot wasdom kan komen”.

“Tot wasdom? Wat een rare uitdrukking, wat is dat nou helemaal, wasdom? Is dat iets tussen was en dom”?

“Doe nou niet zo lullig, hij bedoelt het goed”.

Vluchtig kust hij haar op de wang.

“Zal ik vanavond langs komen? Dan zie ik Anna weer een keer”.

Het is goed, het is allemaal goed.

“Kom je wel? Anders stel je Anna zo teleur”.

Natuurlijk komt hij. Snel trekt hij zijn jas aan en spoedt zich naar het huis van Do. De deur gaat open voor hij amper de bel in drukt.

“Kom boven, Alfred, wees welkom in mijn nederige stulp”.

Nederige stulp? Alleen de badkamer is al driemaal zo groot als Alfreds keuken.

“Je weet toch dat ik altijd voor je klaar sta? Ik ben je bloedsbroeder Filemon zielsdankbaar dat hij me kennis met je heeft laten maken”.

Dit is allemaal koren op de molen van Alfred die anders zo wankel door het leven gaat. Ze blowen wat, maken de fles wijn inderdaad soldaat, waarna Do nog een cognacje of veel bijschenkt. Alfred komt steeds meer op dreef, amicaal slaan ze de handen over elkaars schouder en lachen om het minste of geringste.

“Wat was je idee nou eigenlijk”, vraagt Do Enzo, die op wonderlijke wijze zijn tegenwoordigheid van geest weet te

bewaren.

Enthousiast begint Alfred te vertellen. Het spel speelt zich af op internet en televisie.

“Het is heel eenvoudig”.

Op het internet moeten bezoekers dagelijks een route afleggen, een doolhof als het ware, langs verschillende bedrijven, en telkens als ze langs een bedrijf komen krijgen ze een cijfer. Op het internet begint het spelletje altijd op hetzelfde uur.

“Begrijp je”?

Do begrijpt er nog geen snars van al voelt hij wel dat er iets unieks zit aan te komen. Hij pakt er een bloknoot bij en maakt snel aantekeningen, wetende dat Alfreds geheugen vaak een zeef is.

“De vijf spelers die het eerst foutloos het middelpunt bereiken doen mee aan de wekelijkse televisieshow. Met de vergaarde cijfers mogen ze de kluis openen waar hen een prachtige prijs wacht. Ook thuis mag men meedoen en degene die net als de winnaar de juiste cijfers invult krijgt precies dezelfde prijs”.

“Maar dan kunnen ze thuis toch niet actief meedoen”?

“Juist wel, ze zijn toch de hele week al betrokken? Je kunt het ook nog een ietsje ingewikkelder maken door de deelnemers vragen te laten beantwoorden als ze langs de bedrijven komen. Die vragen, of andere, kun je ook stellen op de vrijdagavondshow om maar iets te noemen”.

Do staat in lichterlaaie. Als dit geen format is? Elke televisiebons wil hier mee weg. Hij kan er kapitalen mee verdienen! Hier moet hij mee naar Henk van Zomer, de spelletjesdief bij uitstek. Alleen zal Do zijn rechten vast laten leggen, en die van Alfred ook, wellicht.

“Leuk hè”?

“Nou, nu moet je ook weer niet overdrijven”.

Het is wel aardig volgens Do, maar er is slechts een kleine kans van slagen. Alfred weet toch ook wel hoe moeilijk die mensen bij de tv zijn?

“Ik zal mijn best voor je doen, Alfred, meer kan ik niet beloven”, relativeert Do tegen beter weten in.

Do splijt de Rode Zee en samen rennen ze op weg naar het beloofde land, Alfreds debacles achter zich latend. Er gaat een wereld open voor Alfred. Ditmaal geen wanen, geen ingebeeelde ziektes meer. Vanaf heden schijnt de zon voor hem. Dit moet hij delen, met alles en iedereen, om te beginnen bij café van Tingelen. En daarna Filemon waarna hij de kleine Anna in zijn armen mag sluiten.

Uitgelaten neemt hij afscheid van Do, zijn beste vriend, Do, Do Enzo. Geïnspireerd door het overvloedig drankgebruik en de stevige jointjes omhelst Alfred zijn goede vriend en inspirator. De wereld ligt aan zijn voeten. De nacht ontroert hem, het licht uit de ramen waarachter hij gelukkige gezinnen bespeurt, stemt hem blijmoedig. Het vrolijk geschetter van hoge kinderstemmen, de dampende aardappelen, moeder die ze gelijkkelijk over de borden verdeelt. En weer andere huizen waar vier blonde kinderen angstig op een tweepersoonsbed zitten, wachtend tot moeder haar crack naar binnen chineest. Die wonderlijke wereld van onnoembare tegenstellingen: de heer professor onder een brug gelegen terwijl zijn minst getalenteerde student verhandelingen houdt aan de universiteit tegenover diezelfde brug over het thema dat de professor zo vaak te berde bracht. Er bestaat geen enkele gerechtigheid. Dat is een illusie.

De hoge volle maan, die baksteen welke slechts de stralen van

de zon weerkaatst, daar zit toch geen enkele romantiek aan?
Belasting voor wassend water.

Zo voert Alfreds weg door donkere straten, recht op het licht af. Van Tingelingen, die vrolijke kroeg aan de haven zonder water. Hij opent de deur en de slierten sigarettenrook prikkelen zijn neusgaten. Niemand kijkt op of om. Overal klinkt geroezemoes. Mensen lachen, slaan elkaar op de schouder en overtuigen elkaar dat het leven goed is. Alfred stevent recht op de stamtafel af. Filemon, zijn goede vriend Filemon, ook enigszins wankel ter been.

“Alfred, mijn goede vriend, liefde der liefde. Waar heb je al die tijd gezeten? Ik heb je zo gemist”, en er rolt zowaar een dronkemanstraan over zijn wang.

Hij slaat zijn arm om hem heen.

“Ook ik hou van jou, mag dat”?

Het mag. Alles is goed deze avond waarop God zijn zegen over Alfred sprenkelt.

“Wat ben ik blij je te zien Fil, ik heb je zoveel te vertellen”.

Maar Filemon heeft geen enkel oor meer voor hem, hij luistert liever naar zijn eigen gezeik. Alfred kijkt naar de rest van het gezelschap rond de stamtafel. Daar zit ze. Hoe heet ze ook alweer? Die stevige dame? Miranda, de dame met het zwarte door hennep roodgekleurd haar. Zwoel kijkt ze hem aan alsof ze hem vragen wil of hij haar nog kent. Hoe zou hij haar ooit kunnen vergeten, die splijtzwam tussen hem en Sandra.

“Hallo Miranda, hoe gaat het met je”, vraagt hij formeel.

Hoe het gaat? Ze herinnert zich slechts de grote van zijn pik, de genereusheid van zijn portemonnee. De geile standjes die ze maakten. Vandaag gaat ze geheel in het leer gekleed, een zwart colbertje over een zwarte broek met onder het colbert

een rood transparant shirtje welke een voortreffelijk uitzicht biedt op haar vooruitstekende harde tepels die dwars door het vodje priemen. Het doet Alfred niets meer.

“Hoe is het met je, Alfred, lang niet meer gezien, man”.

Daar heb je van Tingelen zelf. Het geluk blijft hem toelachen. Dag Miranda, dag lijntjes coke op glanzende spiegeltjes, dag narcistische leugens.

“Zullen we even aan een tafeltje verderop gaan zitten”, vraagt hij aan Van Tingelen.

Van Tingelen vindt het goed, hij voelt zich zelfs vereerd. Alfred heeft geen idee waar hij dit allemaal aan te danken heeft, behalve dan die keer dat Van Tingelen zijn intelligentie bezong.

“Kom Fil, laten we aan een ander tafeltje gaan zitten”.

Op slag keert Filemon terug naar het land der levenden. Gedrieën nemen ze plaats in een donker hoekje ergens achteraf. Charlie Parker knalt uit de boxen. Van Tingelen lacht een vrolijke grijns, geen boef die hem nog langer in de greep houdt. Hij wist de dans te ontspringen, de dans waarop droevige criminelen elkaar de kop afhakten. Het laat hem koud, hij heeft er een aardige kroeg aan overgehouden en met het gore geld doet hij heden ten dage boete door kankerpatiënten hulp te bieden en junkies een slaappleats te verschaffen. Het is allemaal een vereffening van nodeloze schuld.

Hij hoeft maar met zijn vinger te knippen of de dame achter de bar snelt naar hen toe. Van Tingelen wenst een spa-tje, whatever that may be. Alfred wil een ijskoud wodkaatje met een glas uit de vriezer. Filemon houdt het op een eenvoudig biertje.

“Het is allemaal van mij, op mijn rekening, wat heb je allemaal gezien, Alfred, toen ik wegvluchtte naar dat verre Portugal”?

“Ik heb Ton en dat vette serpent van hem gewoon zien stelen”.

“Maar hoe zag je dat dan”?

“Nou gewoon. Ton speelde continue aan de eenarmige bandiet en haalde er bij verlies eenvoudigweg zijn geld weer uit, dat corpulente wijf van hem deed daar graag aan mee”.

“Maar kun je dat bewijzen”?

“Dat weet ik niet precies, wel zag ik dat ze voortdurend pils voor zichzelf taptten, dat leek me nogal vreemd”.

“Zou je dat willen getuigen”?

Van Tingelen haalt er papier bij en vraagt Alfred om precies op te schrijven wat hij gezien heeft. Filemon krijgt ook een verzoek om eraan mee te doen, anders kan Van Tingelen dat boeventuig nooit ontslaan, laat staan dat hij de twee rasoplichters het huis uit krijgt boven de kroeg die in wezen tot het bezit van Van Tingelen behoort.

Alfred wil dat allemaal best doen, al is het wellicht zaak dat Van Tingelen hem misschien een beetje op weg helpt, richting Sandra, met de auto, zo geslepen is hij wel. Daar is Van Tingelen niet te min voor.

“Dag Filemon, dag goede vriend, ik moet naar mijn liefje, mijn grote liefde. Vind je het goed dat ik mijn rekening even laat staan”, chanteert hij de kroegeigenaar, “breng je me even op weg”?

Alles is goed. Ze stappen naar buiten, de wagen start en in een wip staan ze voor Sandra’s huis, iets later dan gepland. Voor hij het weet staat Alfred alleen voor de deur. Hij herinnert zich niets meer van de wijze waarop hij hier terecht is gekomen. In zijn geheugen schitteren slechts zwarte gaten.

Als Sandra de deur opent ziet ze enkel een zwalkende man met een vertrokken gelaat, bleek als dat van een spook. Ze laat hem binnen.

“Waar was je nou? Anna heeft de hele avond op je gewacht”.

Anna, de belangrijkste reden waarom ze nog steeds met hem gaat. Ondanks de heftige liefde laat ze hem het liefst vallen. Graag, zo cynisch is ze wel, zou ze hem als drenkeling zien die voor het laatst zijn hand boven water steekt om definitief afscheid van haar te nemen. Dat zou groots zijn. Ze begrijpt immers niets van hem, van zijn nukken, zijn buitensporig gedrag, van zijn bewogen bestaan.

“Ik ben bij Do geweest, hij vindt mijn plan geweldig. We gaan heel veel geld verdienen en dat deel ik allemaal met jou. Misschien gaan we wel in Canada wonen of anders bouw ik wel een boot van ferro-cement”.

“Cement, hoe kan je daar nou een boot van bouwen? Dat zinkt toch meteen”?

“Nee, nee, daar kun je een wereldreis mee maken”.

Een wereldreis. Alfred grossiert in grote plannen waar nooit iets van terecht komt.

Er staat een paard in de gang, Sandra, er staat een paard in de gang. Wat? De hele stal staat vol met rossen, van de schimmel van Sinterklaas tot de zwarte Fries en de Belgische knol.

“Alfred”, verzucht Sandra, “waar ben je nou helemaal mee bezig, lieverd”?

“Ik wil slapen, Sandra, ik ben een beetje moe”.

De volgende morgen springt Anna op het bed.

“Ome Alfred, ome Alfred, u bent er weer”!

Ze danst op het bed alsof het een trampoline betreft.

“Gaan we iets doen, iets leuks doen. Mamma, gaan we iets

doen”?

Haar haren zwieren mee met haar sprongen. Ze lacht het dunne spleetje in haar voortanden bloot. Zoveel schoonheid in dat tengere kinderlijffe, die stralende ogen waaruit volkomen vertrouwen glanst.

Ze gaan iets doen, iets leuks, speciaal voor Anna. Het denkbeeldige kapitaal van Alfred verzwindt even rap als dat het wegblijft. Al die dromen van hem. Hij is zich er terdege van bewust, zijn rampen die bloksteen na bloksteen achter hem aan slepen. Soms krijgt hij wat zicht op dat verleden door weggevalen voegsel, dan slaat hij de handen voor zijn ogen, beschaamd als hij is voor het slagveld dat hij achter zich laat. Maar vandaag niet, ze gaan iets leuks doen, zoals Anna dat wenst.

“Wat wil je dan, prinses”?

Elegant buigt ze naar de koning, haar koning, de man met wie ze later gaat trouwen, al zit haar moeder een pietepouterig klein beetje in de weg, maar dat gebrekje zal de toekomst wel wegpoetsen.

“Kom Anna, laten we eerst ontbijten. Heb je je tanden al gepoetst, je haren gewassen”?

Ze heeft het allemaal geleerd. Ze zegt zelfs u tegen oom Alfred.

“Waar gaan we naar toe, mamma, gaan we weg, ome Alfred”?

“Eerst wat eten, Anna, daarna gaan we weg”.

Waar naartoe? Ze hebben geen flauw benul. Naar de dierentuin misschien? Of anders het Dolfinarium? Het moet leuk zijn voor grote en kleine kinderen.

“Laten we naar het Safaripark gaan”.

Anna komt weer naar boven, de slaapkamer in.

“Gaan we wat leuks doen”?

“We gaan naar wilde tijgers en brullende leeuwen die kleine kinderen opvreten”.

Anna houdt wel van een verzetje.

“Tijgers, oom Alfred”?

“Ja, en ook roofvogels”.

“Roofvogels”?

Dat lijkt Anna eigenlijk helemaal niet leuk.

“Valken, Anna, valken die hoog in de lucht vliegen op zoek naar ratten of bavianen, maar uiteindelijk belanden ze op de leren handschoen van de valkenier”.

Het klinkt Anna allemaal wat raadselachtig, maar daardoor des te interessanter.

“Is dat gratis, mamma”?

“Alles is gratis, lieverd”.

Verguld zit de kleine in de trein. Oom Alfred heeft zelfs een flesje prikkellimonade voor haar gekocht en een flinke plak koek, voor hemzelf drie biertjes, wat Sandra weer zorgelijk stemt, en voor zijn grote liefde een sterke espresso omdat hij weet dat ze zonder een stevige kop koffie in een flink stuk chagrijn verandert.

Opgewonden wijst Anna hen op de geringste verandering in de voorbischietende natuur.

“Kijk mamma, zie je die schuur daar, wat is dat, wat betekent dat”?

Ze wijst op een grote cirkel met daarin iets wat op een omgekeerde speer, maar dan zonder speerpunt, lijkt.

“Dat is het teken van de anarchie. Weg met de bazen. Weg met de scholen. Dood aan de meesters.”

“Nou ga je toch een beetje te ver”?

“Leuk, leuk, dood aan de meester”, Anna lacht van oor tot oor, “dan hoef ik nooit meer naar school”.

Alfred grijnst. Zo voed je je kind pas keurig op.

“Nou kan ie wel weer, jij mag ook wel een keertje het goede voorbeeld geven”, zegt Sandra pissig.

“Dat doe ik toch”?

“Hou nou maar op”.

Verschrikt kijkt de kleine meid van de een naar de ander. Ze zullen toch geen ruzie maken op hun dagje uit? Alfred ziet haar geschrokken gezichtje.

“Er is niets hoor schatje, we zijn een dagje uit en gaan naar de leeuwen”.

Ook Sandra stelt de kleine gerust. Het Safaripark. Een beetje trots betaalt Alfred de entree van het zwarte geld dat hij aan een klusje zal verdienen. Geld betekent niets voor hem. Het zijn onwaardige vodjes, die beslist geen geluk brengen, al draag het er wel een beetje toe bij. Toch betekent het weinig voor hem, hij geeft het veel liever weg dan dat hij het ontvangt. Misschien komt het wel vanwege de jongens uit zijn klas die voornamelijk uit arbeidersgezinnen kwamen en waar hij sterk tegen afstak met zijn dure keurig gepoetste schoenen en zijn brave kleertjes. Ze pestten hem er wel eens mee maar durfden nooit te ver gaan omdat ieder van hen wel een keertje bij de dokter langs moest. Alfred schaamde zich er voor. Het liefst droeg hij ook versleten truien en vale broeken met gaten erin om maar bij hen te horen.

Nu voelt hij zich trots. Alles, de hele dag, komt voor zijn rekening, al is zijn geld er niet helemaal toereikend voor, maar dan leent hij gewoon iets van Sandra, die dit ten enenmale weigert. Ook zij wil haar bijdrage leveren, tot grote opluchting

van Alfred die zich al ziet afwassen in het restaurant, samen met de kleine Anna. Sandra moet dan ergens zien te pinnen en ondertussen doen hij en Anna de gigantische afwas. Hij en de kleine werken dan als loonslaven terwijl hij twee omgekeerde aardappelkistjes op elkaar stapelt om Anna op de juiste hoogte te helpen zodat ze kan

afdrogen. Hij ziet haar al zweten, met haar arm het vocht van haar voorhoofd wissend en een lok uit haar oog blazend.

Er gaan verschillende wandelroutes door het park. De kortste beslaat zes kilometer, wat Alfred wel wat lijkt. Hij beseft ook wel dat Anna dit nooit kan behappen maar dan kan hij haar op de schouder nemen, trots als een pauw met Sandra naast hen. Maar Anna beslist anders.

“Ik wil met de bus”, roept ze opgetogen, “laten we met de bus gaan”.

Zodra ze binnen stappen krijgt Anna uitgelaten dat ze naast Alfred wil zitten. Vanzelfsprekend mag Anna bij het raampje zitten. Sandra zit, afgesneden door het gangpad, naast Alfred. Het duurt een tijdje voordat de wagen op gang komt. Anna springt op haar stoel heen en weer.

“Gaan we nou, ome Alfred, gaan we nou”.

Na vijf minuten gaan ze. Eerst rijden ze een laantje uit en niet veel later staat een man op die pal naast de chauffeur zat.

“Welkom jongens en meisjes, vaders en moeders, dames en heren, want daar bestaat natuurlijk verschil tussen ‘grapt’ de man waarop de meesten en beetje besmukt mee lachen.

De reis gaat beginnen door het donkere Afrika langs tijgers en zebra’s.

“Kijk, kijk, tijgers, mamma”.

“Dat zie je goed, meisje, en daar verderop, zie je dat beest daar

liggen. Dat is een lui paard”.

Anna en de andere kinderen lachen vrolijk om die gekke man. Stilletjes, een beetje in zichzelf gekeerd, geniet Anna met volle teugen van die wonderlijke wereld die Safaripark heet. Ook Alfred vindt het allemaal prachtig. Hij wijst Sandra op de neushoorns terwijl die kolossen toch nauwelijks over het hoofd te zien zijn. Sandra doet haar best om ook vrolijk te zijn, al voelt ze zich een beetje buitengesloten.

De gids vraagt weer om aandacht, in zijn hand heeft hij allerlei attributen: een gewei, wat horens en iets onbestemds.

“Lusten jullie een broodje poep”?

“Ja, ja”, lachen de kinderen.

Ook Anna schatert.

“Nou, dat is net zo lekker als patat”.

“Dat is veel lekkerderder, ik lust wel twee broodjes poep, of drie broodjes poep, poeperdepoeperdepoep”.

“Van wie is die poep”?

“Van mij”, de man blijft maar grappig, de grote mensen ‘stikken’ van de lach, dit is poep van een echte tijger”.

“Oh”, lacht Anna blij, “dat is het lekkerste, hè mamma”.

“Dat is heerlijk, ik zou ook wel een broodje poep lusten.”

Anna proest het uit. De gids gaat nog wat verder. Hij laat een gewei zien, hoorns en een vacht. Van de hoorn is de punt afgezaagd en de gids blaast door het breedste gedeelte waardoor er een diepe toon klinkt. De kinderen en dit keer ook de volwassenen klappen verrukt in de handen waarna een hele verhandeling volgt over de allereerste muzikanten uit de oudheid. Gaap, gaap.

“Wanneer zijn we er weer”?

“Rustig maar, we gaan eerst patat eten, met doperwtjes en

appelmoes”.

“Oh, dat is het lekkerste. Mag ik dat, mamma“.? ”

“Natuurlijk mag je dat, lieverd”.

Nu voelen ze zich alle drie uitgelaten. Dit is verbondenheid. Anna heeft geen enkel oog meer voor de dieren, ze wil patat met heel veel mayonaise. Ze moet nog een klein kwartiertje geduld hebben.

“Ik moet plassen”.

“Kun je niet even wachten“?

“Ik moet echt plassen”.

Gelukkig is er een chemisch toilet aan boord. Trots tilt Alfred haar naar het kleine toilet. Hij meent alle ogen op zich gericht, ziet mensen naar hem glimlachen die hem vast allemaal als de ideale vader zien. Dat is hij ook, vindt hij zelf. Misschien moest hij Sandra maar eens ten huwelijk vragen, dan zouden ze echt een gezin vormen en mocht Anna pappa tegen hem zeggen. Dat ‘ome Alfred’ vindt hij maar niets, dat gaat ten koste van zijn vaderschap. Thuis mag het wel, maar niet waar volwassenen bij zijn, dat doet alleen maar afbreuk aan zijn voorgewende status van de ingebeelde vader.

Hij voelt zich zielsgelukkig, alles om hem heen schittert, het voorjaarszonnetje, de grasvelden waarop de zebra’s en de gnoes grazen. Zelfs de tijgers, die wrede roofdieren, ziet hij als zachtmoedige beesten. Hij kan wel janken om de giraffen die met hun lange nekken uit de hoogste toppen van de bomen vreten en langzaam kauwend als oude wijze mannen statig over het veld lopen. Alles ontroert hem. Ook de leeuwen die met opgewekte tred door het leven gaan. Vooral de mannetjesleeuw, de grote baas die de vrouwtjes op jacht laat

gaan om zelf als eerste de smakelijkste hapjes te verorberen. Misschien is Alfred wel de baas en kunnen de twee dames het begin van zijn troep vormen, met Anna nog als welpje, later komt juf Fijn er bij en Miranda, die geile cocaïnebitch in haar leren broek, en niet te vergeten Maria, de allerheiligste, de koningin van de krakers, beschermd door Sint Nicolaas - beschermheilige van hoeren en bakkers- vier leeuwinnen en een welp, dat moet voorlopig voldoende zijn. Dat huwelijk kan hij maar beter even uitstellen.

Anna krijgt haar patat met doperwtjes en appelmoes. Sandra en hij nemen de jachtschotel die dagelijks als dagmenu geserveerd wordt. Hij bestelt ook de drankjes, dat van die mannetjesleeuw moet ook maar even op zich laten wachten, en voor hemzelf een biertje.

"Of nee, doe er maar twee".

"Je gaat toch niet doorzakken waar dat kind bij is"?

"Nee, natuurlijk niet, ik heb alleen niets te blowen meegenomen, vandaar dat ik wat meer drink".

Dat van dat blowen vindt Sandra wel spijtig. Daar merkt de kleine toch niets van, het stemt haar en Alfred alleen maar vrolijker waardoor ook Anna helemaal los komt. Soms lijkt het of Anna het meest geblowd heeft van hun drieën, zulke vreemde capriolen maakt ze dan, ook vertelt ze seksueel getinte moppen waar de jongens op het schoolplein hartelijk om lachen en waarvan de betekenis haar volledig ontgaat.

Ze vertelt een grap over een pastoor die een non zwemles geeft.

"Vader, zal ik echt naar de bodem zinken als u uw vinger eruit haalt"?

Zonder er zelfs maar iets van te begrijpen lacht ze om het

hardst met de twee volwassenen mee.

“Zullen we met de boot teruggaan”, vraagt Alfred, “of liever weer met de bus terug”.

Met de boot, Anna heeft een hekel aan herhaling. De boot duurt maar een half uurtje en daar kunnen ze wel drankjes bestellen. Zodra ze aan boord zijn loopt Alfred als eerst naar de bar, de dames houden de drankjes voor gezien. Hij bestelt drie biertjes en slaat er eentje in een teug naar binnen, vervolgens neemt hij de tweede ook maar: op één been kun je niet lopen, daar heb je twee benen voor nodig en een kruk, dat maakt er drie dus, ook de derde slaat hij snel naar binnen waarna hij nog een vierde bestelt, gelijk maar in een halve literglas. Lichtelijk aangeschoten voegt hij zich weer bij Sandra.

“Waar is Anna”?

“Die speelt met de kinderen, kijk, daar”.

Tot zijn opluchting ziet hij haar, ze staat gelijk al in het middelpunt, een positie die haar het meest bevalt. Alfred gaat dicht naast Sandra zitten en slaat een arm om haar heen. Zoveel intimiteit gaat haar op dit moment even te ver.

“Hou op man, je drinkt te veel”!

“Ik te veel, ik heb toch maar één biertje besteld”?

“Je denkt toch niet dat ik gek ben, ik zag je echt wel aan de bar al die biertjes zuipen”.

“Dat is helemaal niet zo”, liegt Alfred volkomen overbodig De wilde dieren interesseren hen al lang niet meer. Ook Anna verliest alle belangstelling. Een beetje moe van het spelen komt ze bij Alfred en Sandra zitten.

“Laten we nog even op het dek gaan”, stelt Sandra voor.

Er is zelfs nog plaats op de voorplecht waar ze het water zien

bruisen door de klievende punt van de boot. Het water spat zo ver omhoog dat er druppels over Anna's wang druipen. Ook dit vindt ze geweldig.

"We zijn er zo, moet je niet even plassen", vraagt Sandra.

"Nee".

"Doe het nou maar wel, want straks in de bus terug moet je wel plassen en in die bus is geen wc".

Gedwee gaat Sandra met haar moeder mee.

"Wacht je hier, Alfred"?

Alfred zal wachten, al snelde hij het liefst naar de bar beneden om nog wat biertjes naar binnen te hijsen. Dat zit er niet in, dan kan hij net zo goed blijven wachten tot de bom barst: 'laat maar vallen want het komt er toch wel van'. Er bij blijven Alfred, hou die snelle geest van je op scherp.

In de trein kan Anna amper haar ogen openhouden, ze vecht tegen de slaap omdat niets van deze heugelijk dag haar mag ontgaan. Ze moet het allemaal onthouden, in haar hersens griffen voor als ze dit later met haar man en kinderen kan delen als ze zelf een uitstapje. Alfred houdt zich merkwaardig stil, kijkt zo nu en dan naar Sandra die met Anna in haar armen eveneens in slaap dommelt. Hij zit met zijn rug in de richting waarnaar de trein zich spoedt. Het geeft hem het ongemakkelijke gevoel dat zijn leven achteruit gaat. Hij wil vooruit: onbegrijpelijke gedichten schrijven, vliegen als een arend, in verre landen toeven, zelfs een tijdje in een pot met kokend water zitten waar kannibalen bouillon van hem trekken. Terug op het station gekomen neemt hij de leiding.

"Snel, we moeten er uit".

"Doe nou maar rustig, Alfred".

"Nee, nee, de trein vertrekt zo".

Hij pakt de spullen bij elkaar en in zijn paniek haalt hij een tas van een meisje uit het bagagerek en wil daarmee naar buiten lopen. Verontwaardigd kijkt het jonge ding hem aan. Alfred beseft zijn fout en geeft de tas vol spijtbetuigingen terug. Het kind blijft hem aankijken alsof hij werkelijk op het punt staat om haar van haar tas te beroven.

“Kom, Alfred, we moeten door”.

Ze moeten door. Hij wil Anna optillen maar die voelt zich ook al beledigd: zij kan zelf wel lopen. Hulpeloos door zoveel zelfstandigheid stapt hij de trein maar uit.

“Waar is mijn leeuw, ome Alfred”.

Haar leeuw, haar pluche leeuw die hij voor haar heeft gekocht. Die leeuw neemt de trein naar een volgend station, een nieuwe bestemming, en Anna zet het op een janken. Ze wil haar leeuw.

“Straks kopen we wel een andere leeuw”.

Alfred, domme, domme Alfred, ze wil helemaal geen andere leeuw, ze wil deze leeuw, ze wil jouw leeuw. Je bent haar kwijt, Alfred, je bent de welp uit je troep verloren, en Sandra de leeuwin, die je verwijtend aankijkt, zal wellicht ook op zoek gaan naar een andere koning. Eenmaal thuis gekomen ruilt Anna haar verdriet voor de verloren leeuw in voor de opwinding van deze prachtige dag. Zachtjes pratend helpt Sandra haar uit de roes van de dag en sust haar in slaap, samen bezingen ze alle dieren uit het park.

“De giraffen vond ik het mooist en ook het zieligst, ze konden nog geeneens met hun kop bij de grond”, zegt ze en valt in een diepe slaap, dromend dat ze op de rug van de leeuwenbaas gezeten, zijn manen stevig vasthoudend, over de Afrikaanse savannen rent.

Beneden zet Alfred de televisie aan en pakt een blikje bier uit de ijskast. Onderuitgezakt met zijn voeten op het salontafeltje zoekt hij de zender Animal Planets, dat is wel toepasselijk na een dag als deze. Sandra komt naar beneden.

“Fantastisch, Sandra, deze dag, fantastisch toch”?

“Ja, fantastisch, maar ik heb toch liever dat je naar huis gaat”.

Naar huis? Terug naar zijn zwalkend bestaan? Hij wilde haar juist ten huwelijk vragen. Die troep leeuwinnen was hij allang vergeten. Wat moest hij nog met juf Fijn, Miranda of Maria? Sandra moet zijn grote liefde zijn.

“Waarom”?

“Ik wil gewoon dat je weggaat”.

“Maar vond je het dan geen fijne dag”?

Sandra vond het een fijne dag, alleen kan ze hem moeilijk zeggen wat voor een tweespalt hij bij haar teweegbrengt. Ze heeft rust nodig. Tijd voor zichzelf, meer is het niet.

“Laat me maar eventjes Alfred, ik wil even bijkomen van vandaag, het heeft zoveel indrukken bij me achtergelaten”.

“Goed, het is goed, dan ga ik maar naar huis, wel jammer, ik ...”.

“Ga nou maar Alfred, het zal jou ook goed doen”.

“Wanneer zie ik je weer”?

“Ik bel je wel”.

Afstandelijk kust ze hem op de wang en in verwarring neemt Alfred afscheid: is ‘ik bel je nog wel’ niet hetzelfde als ‘Don’t call us, we call you’?

Hoofdstuk 15

De volgende dag, na weer een dag, misschien wel week na week, jaar na jaar, de zoveelste zonsondergang na de zoveelste zonsopgang. Ver voorbij het eerste uur toen de aarde nog woest was en doods, en duisternis lag over de oervloed, waar Gods geest zweefde over het water.

Die dag, of de daaropvolgende dag, week, wacht Alfred nog steeds op haar telefoontje. Hij slikt inmiddels zo'n drie tabletten trazolan per dag, duizelingen blijven uit. Heel de wereld verandert in Hobbitstee. Alle mensen, hobbits, hebben rode appelwangetjes en vreemde gelijkende neuzen, kleine varkensneusjes.

Hij moet naar buiten, meneer Frodo, hij moet zich onder de anderen begeven. Alfred loopt van de binnenste singel naar de buitenste en vraagt zich af welk mens deugt. Sandra deugt, en Anna natuurlijk. Deugt Sandra wel? En als Sandra niet deugt, kan Anna dan wel deugen? Zij moeten deugen daar kan geen twijfel over bestaan, helemaal duidelijk is het niet. Misschien klopt er niets aan Filemon, of Maria, Maria is een gevaarlijke naam voor een liefvallige vrouw die de hoer speelt. Zij kan in ieder geval niet deugen. En Fil die hem vol op de mond kust, of wilde kussen, daar moet toch ook iets mis mee zijn? Nee,

nee, Filemon is de goedheid zelve, of ligt dat toch een beetje anders, ietwat genuanceerder misschien?

Hij is de wanhoop nabij, al die keuzes tussen goed en kwaad, het denken tussen zwart en wit, de Duivel en God, Barabas of Christus. Hij weet amper een keus te maken, laat staan of hij wel een keuze wil maken. Dit is geen snoepwinkel meer, dit is de helse gang van een kind door een deftig warenhuis waar diens botten door een satanische beul worden opgerekt tot het gebeente van een volwassene.

Hij voelt zich dorstig, schraapt zijn keel.

Miranda? Juf Fijn? Teuntje? Zijn vader met zijn nieuwe vlam? Zijn opgebaarde moeder in een vrieskist? Vraag hem niets. Vraag niet naar het koor en de misdienaar die hij ooit eens was. Wie deugt er nu eigenlijk?

Dit moet je niet denken, Alfred, dit mag je niet denken, hier ga je aan ten gronde. Weer schraapt hij zijn keel. Natuurlijk, vanzelfsprekend, hij heeft een biertje nodig. Hij loopt terug naar de binnenstad en stuit op een massa door elkaar krioelende Galliërs, of zijn het Romeinse soldaten? Ze zijn in ieder geval goed. Of toch niet? Wat kan er nou goed zijn aan hebzuchtige Hobbits, Galliërs, Romeinse soldaten? Hij kan niemand meer vertrouwen.

Dorst, Alfred, dorst, je moet een Belgisch pintje pakken, dan genees je vanzelf. Zwetend slaat hij een zijstraatje in. Hij loopt langs een herenwinkel met uiterst chique kleren in de etalage. Daar ga je weer Alfred. Nee ditmaal gaat hij niet. Hier in Hobbitstee betaal je namelijk met knopen en Alfred heeft nog een knoop in zijn zak die minstens achttienhonderdeenenvijftig slijkels waard zijn, slijken, de geldeenheid in Hobbitstee, waar je wel drie hengsten van kan

kopen. Hij loopt naar een rek vol met zijden grijze pakken, de mode van de afgelopen winter.

“Kan ik u helpen”, vraagt een jong meisje met zo’n typisch Hobbitaccent.

“Zeker kunt u mij helpen, dit pak lijkt me wel wat”.

“Maar, dat ..., ik bedoel, dat pak, dat is toch veel te groot”?

“Nee hoor, laat het me maar even passen, waar zijn de paskamers”?

“Tja, nou, probeert u maar”, zegt de onervaren verkoopster.

Hij loopt de paskamer in en trekt het gloednieuwe pak aan waarvan hij zeker weet dat het gratis is, hier in Hobbistee is alles gratis. Of hooguit een slijkel, een halve slijkel. Trots loopt hij de paskamer uit.

“Heeft u ook een spiegel”.

“Maar meneer”, roept het meisje ontzet.

Onverstoorbaar loopt Alfred naar de spiegel, zijn broekspijpen zijn minstens twaalf maten te lang en zijn kruis hangt tot ver over zijn knieën. De ellebogen van het jasje hangen zo’n beetje rond de polsen en met de uithangende mouwen kan hij zichzelf in een dwangbuis knopen.

“Maar meneer, dat is u toch veelste groot”?

“Daar hou ik juist van, dat geeft een beetje ruimte en daarbij kun je er op wachten dat dit de nieuwe mode van het volgend jaar wordt, daar heb ik verstand van”.

Het meisje kijkt wanhopig naar de bedrijfsleider.

“Meneer, dat kunt u toch niet kopen”, zegt de bedrijfsleider, “we zullen dat pak eerst voor u in moeten nemen”.

“Maar u heeft toch wel een kleinere maat”?

Ze hebben geen kleinere maat. Hij kan maar beter het pak hier

laten zodat ze het kunnen innemen. Alfred gaat akkoord. Hij trekt het pak uit en geeft het aan de vrouw die niet eens de moeite neemt om zijn maat op te nemen.

“Kijk”, zegt hij tegen de bedrijfsleider, “ze bloost”.

Het onervaren meisje bloost inderdaad.

Innemen zo’n pak? Innemen? Als het toch al op maat gesneden moest worden dan konden ze dat toch wel tegelijk doen? Nee deze Hobbits zijn volstrekt onbetrouwbaar. Of klopt er heel in de verte toch iets van? Schuilt er onder hun inktzwarte door roet verkrompte hart heel ver weg nog een glanzend rood puntje dat liefdevol verzorgd moet worden, toegesproken zoals je wel met planten doet om ze sneller te laten groeien. Ze hebben hulp nodig, zoveel weet Alfred wel, anders worden ze voor eeuwig afgesneden van de fundamentele goedheid die in elke Hobbit schuilt.

Terug in de drukte mengt hij zich weer onder de Galliërs. Angstig kijkt hij naar de schilden en de lansen van de Romeinse soldaten. Heel in de verte doen ze hem denken aan ME’ers, al zijn die in geen velden of wegen te zien. Wel draven zwarte ruiters over de grachten, hun rossen even zwart, Frodo moet wegduiken, achter een winkelpui. Ze speren bij hem vandaan. Opgelucht haalt hij adem. Daar moet wel iets goeds in zitten, in die ruiters.

Hij loopt een grote boekhandel binnen waar het wemelt van Hobbits en Galliërs. Hier voelt hij zich vreselijk verloren. Op de immense schappen staren de boeken hem aan; koop mij, nee, koop mij, ik zal u meenemen naar de wereld van een idioot, nee, nee, neem mij letterlijk, neem mij, ik zal uw libido zodanig opvijzelen dat uw broek op straat al vastgeplakt zit over de gehele lengte van uw dij. Bij de top tien blijft hij een

beetje lummelen. Hij pakt een boek ter hand.

'Echte mannen eten geen kaas', door ene Mosterd, what's in a name.

Daar neemt hij er gelijk maar een paar van, om weg te geven aan zijn vrienden. Vrienden? Hij heeft geen vrienden. Snel legt hij de boeken terug. De top tien bestaat voornamelijk uit lectuur, maar dat ontgaat Alfred. Hij schaft de hele top tien aan. Op weg naar de kassa blijft hij nog even hangen bij het schap met de esoterische boeken. Hij plukt 'Liever vrijen' er uit, 'Gek genoeg gewoon', 'Betoverende liefde' en 'Meditatie in het dagelijkse leven'.

Roept u maar. Bij de kassa moet hij een flinke duit betalen, wat zeer waarschijnlijk ten koste van het eten gaat deze maand. De dame vraagt of het een cadeautje is. Wat een lachwekkende vraag. Naast die ene slijkel zit er toch nog wat geld in zijn portemonnee.

"Nee natuurlijk niet", bitst hij.

"Wilt u dan misschien een tas hebben"?

Of hij een tas wil hebben? Hoe moet hij al die boeken anders naar huis krijgen? Weer schreeuwt zijn schraperige keel om een biertje. Een biertje zal hem tot rust brengen, dan kan hij dat fnuikende dualisme achter zich laten.

Uit de verte ziet hij Fulko op een terrasje zitten. Fulko, de dorpsgek die altijd openstaat voor een spelletje schaak, het mag ook darts zijn, of anders een partijtje biljart.

"Zullen we"?

"Eerst geld, eerst geld, ik krijg nog geld van je".

"Wat moet je nou met die flieterdunne flappen"?

"Mooij, eerst betalen, anders speel ik niet".

Fulko weet ook wel dat Alfred zo graag een potje schaak speelt

en dat Alfreds geheugen voor schulden hem ten enenmale in de steek laat zodat Fulko hem elke prijs kan vragen.

“Tachtig euro, ik krijg nog tachtig euro van je”.

“Tachtig euro, dat is een heel bedrag zeg, wanneer heb ik dat nou precies van je geleend”?

“Dat weet je best”.

“Ik weet het echt niet meer, hoor”.

“Wat heb je daar in die tas”?

“Boeken, Fulko, ik weet dat die niet aan jou zijn besteed, maar misschien heb ik iets waarmee we tot een deal kunnen komen. Het gaat toch slecht met je liefdesleven”?

“Nou, slecht, slecht”.

“Kom op, man, wanneer heb je voor het laatst geneukt”?

Deze vraag vind Fulko toch net iets te impertinent, hij zwijgt dan ook ietwat gepijnigd.

“Laat me je helpen”.

Na enig zoeken in zijn tas haalt hij een boek te voorschijn.

“Hier, dit boek heb je nou net nodig”.

Hij haalt ‘Liever vrijen’ te voorschijn. Fulko begint te grinniken.

“En jij denkt dat je hier je schulden mee af kan lossen, nee vriend, geef mij die tachtig euro maar terug”.

Alfred grijnst. Hij heeft deze klant allang al ingepakt, hij weet ook dondersgoed dat Fulko geen rooie cent van hem krijgt. “Ik maak het goed met je”, en weer graait hij in zijn tas, “dit is een belangwekkend boek, Fulko, ik wil het je eveneens schenken, alles bij elkaar is het meer dan tachtig euro waard, maar omdat je een goede vriend van me bent, zoniet mijn beste vriend, schenk ik het je, alleen”, en Alfred schraapt zijn keel ostentatief, “heb ik wel een biertje nodig”.

“Een biertje”?

“Ja, een biertje. Hier, dit boek is van groot belang voor je”.

‘Betoverende liefde’ dat moet Fulko’s liefdesleven toch nieuwe impulsen geven? Gniffelend neemt Fulko het boek in ontvangst. Hiermee is Alfreds schuld volledig voldaan en daar verdient hij ook een biertje mee. Fulko heeft een stok nodig om te lopen. Alfred vindt dat wel iets voornaams hebben. Ondanks zijn gebrek eist Fulko zelf het biertje te halen. Het lijkt onmogelijk, maar hij presteert het om balancerend met een blad waarop twee kopstootjes staan, elegant terug te lopen. Het schaakbord en de stenen laat hij echter door de terrasbediende halen, een mooie stoot met flinke tietten. Eerst neemt Alfred het borreltje en klokt het ad fundum naar binnen, vervolgens slaat hij ook het biertje achterover. Hij heeft gelijk, de drank brengt hem tot rust, hij keert opeens weer terug naar de aarde en laat Hobbitstee ver achter zich.

Terwijl ze schaken en Alfred al meer dan dertig euro aan winst opstrijkt, komt er een goedlachse vrouw bij hen zitten. Ze houdt het midden tussen jong en oud. Haar vrolijke gezicht is omkranst met donkere krullende lokken. Alfred kijkt naar haar handen, haar dikke worstige vingers met de afgekloven nagels ontroeren hem; een werkende vrouw met rouwnagels, ze zal vast weinig verdienen en met dat spaarzame geld moet ze vijf koters te eten geven. In werkelijkheid is ze de eigenares van enkele flinke bloemenstallen waar ze kapitalen mee verdient.

“Zit je werk er op”, vraagt Fulko.

Werk, werk. Die vrouw hoort niet te werken, ze moet zijn kind baren.

“Zullen we een kindje maken”, vraagt Alfred.

Ze schiet in de lach.

“Dat is de enige vraag die ik haar altijd wilde stellen maar er nooit de moed toe had”, verzucht Fulko, “wil je dan geen kind van mij, of misschien òòk een kind van mij”?

“Mat, Fulko, je staat mat, dat kost je weer vijf euro”, een schuld die hij nimmer zal betalen, zo weten ze alletwee best.

“Lik m’n reet maar”.

“Nou, nou, niet zo wreed, mannen, laat mij een drankje voor jullie bestellen”.

“Daar hou ik van”, zegt Fulko, “van vrouwen die werken en drankjes bestellen, dat is nou de ultieme emancipatie”.

Gedrieën lachen ze alsof het een wereldgrap betreft. Als de vrouw, Margriet, met de drankjes aankomt, schuift er een vierde man aan. Aanvankelijk bekijkt hij de stelling op het bord.

“Jij lijkt een beetje op Jan Timman, weet je dat”?

Even weet Alfred niet wat te zeggen.

“En jij doet me aan Jan-Hein Donner denken”.

“Nou, dat klopt wel, ik heb namelijk een heel hoog IQ”.

“Goh, wat goed zeg, weet je dat ik ook een heel hoog IQ heb”.

“Vast veel hoger dan het mijne”.

“Nou nee, volgens mij overtreft je mij daarin”.

“Kom op nou, daar heb je een veel te intelligente kop voor”.

“Moet je nou eens naar je eigen voorhoofd kijken, als je daar een centimeter overheen legt dan zul je zien dat jouw voorhoofd zeker een decimeter hoger is dan het mijne”.

“Daar zit wat in, okay, laten we hier geen ruzie meer over maken, mijn IQ moet wel hoger dan het jouwe zijn”.

“Klopt”.

“Kijk, maar Jan Timman was een betere schaker”, gaat hij

verder.

“Dat wil ik nou ook weer niet zeggen”.

En zo beginnen ze weer helemaal van voren af aan waarbij ze uiteindelijk concluderen dat ze allebei vast over een even hoog IQ beschikken.

Alfred haalt een willekeurig boek uit de tas en schenkt het de man. Ook geeft hij een boek aan Margriet.

“Maar ik lees helemaal niet, ik lees alleen de Libelle”.

“Doe niet zo raar”, en dwingend stopt hij het boek in haar handen, vervolgens staat hij op en loopt naar de andere mensen op het terras.

“Goedemiddag, mevrouw, meneer, ik ben een afgezant van de VBL, oftewel de Vereniging ter Bevordering van het Lezen, mag ik u een boek aanbieden”?

Verbaasd kijken ze hem aan. Het mag, al hebben ze nog nooit van die vereniging gehoord. Vervolgens gaat hij de rest van het terras af om uiteindelijk al zijn boeken weg te geven.

Margriet neemt afscheid. De man met het hoge IQ en het corpulente lijf krijgt trek en bestelt een tosti met kaas, ham en ananas. Zien eten doet eten. Alfred kijkt in zijn portemonnee en ziet dat er geen rooie cent meer in zit, en pinnen behoort hier niet tot de mogelijkheden. Toch wint zijn trek het van zijn portemonnee en gaat hij naar binnen om ook een tosti te bestellen. Na een korte tijd wachten komt ze met de bestelling. Smakelijk verorbert hij de tosti terwijl Fulko naar binnen loopt. Niet lang daarna stevent de dame achter de bar het terras op, rechtstreeks op Alfred af.

“Klopt het dat je geen geld hebt”, snauwt ze.

“Dat klopt inderdaad”.

“Dan wil ik nu dat je onmiddellijk weggaat en nooit meer

terugkomt”.

Het doet Alfred helemaal niets, hij wilde toch al afscheid nemen.

“Heer, dame”, neemt hij zwierig buigend afscheid, “ik moet gaan. Mijn stalen ros voert mij naar verre vertes”.

Fulko voegt zich weer bij hen.

“Ook gij, Brutus”?

Vruchteloos zoekt hij naar zijn fiets tussen de vele rekken, hij keert terug naar het gezelschap.

“Waar is mijn fiets nou, ik ben mijn fiets kwijt”.

“Volgens mij kwam je hier lopend, Alfred”, zegt Fulko, “sterker nog, volgens mij kwam je hier lopend, Alfred”.

“En ik weet zeker van niet”.

De drie overgeblevenen schieten in de lach. Hij zal wel dronken zijn.

“Ik weet zeker dat je lopend kwam”.

Dan zal het wel zo zijn. Voor de zekerheid loopt hij nogmaals langs de rekken. Zijn fiets zal vast wel ergens anders staan, denkt hij en loopt richting huis.

Onderweg vervalt hij in hetzelfde dualistische denken als voorheen. Deze keer voegt hij Fulko, Margriet en de man met het hoge IQ er bij. Zijn hoofd tolt. Gelukkig blijven de Hobbits weg. De Galliërs en de Romeinse soldaten zijn eveneens in geen velden of wegen meer te bekennen. Uiteindelijk besluit hij dat de mens in wezen goed is met een dunrandje slecht, of andersom. Dit stelt hem enigszins gerust, al vraagt hij zich gelijk weer af wie in welke categorie thuishoort.

Stoppen, Alfred, dit drijft je tot waanzin. Straks slepen ze je weer naar het dolhuis en kom je er dit keer niet met een paar weekjes van af, maar houden ze je vast en zeker voor minimaal

een jaar vast, zo niet jaren. Mensen die Hobbits zien, vormen een gevaar voor zichzelf en zeker ook voor anderen. Ze zullen allemaal maar in een illusoir bestaan geloven, dan zijn de rapen mooi gaar en zal het hele rationele denken gedoemd zijn te sterven. Zonder dat verdwijnt de kernbom op slag, is er geen plaats meer voor schone oorlogen, lopen de fabrieken leeg en ontstaat er liberaal anarchisme, dat geen leiders behoeft, dat onderhorigen bevrijdt van hun slavenbestaan. Kantoren lopen leeg, of de kantoorpijpen blijven en doen de twee achterste syllabes van hun spotnaam eer aan. Het liefst houden ze gigantische bacchanalen die de wellust aan het hof van Caligula diep in de schaduw doen staan.

Al die tijd, maanden, weken, dagen hoort hij niets van Sandra, wat wel goed uitkomt omdat hij thuis de werking van de televisie bestudeert. Elektronen knallen tegen de achterkant van de beeldbuis waar zich ik weet niet hoeveel pixels bevinden, of geldt dat voor de computer? Doet er ook niet toe. Kijk, je hebt een zender, een boodschap en een ontvanger. Datgene wat achter de boodschapper, oftewel de zender, zit is het daadwerkelijke leven, het leven dat buiten Alfred om plaatsvindt, en Alfred ontvangt op zijn beurt de boodschap van de zender, zoveel is wel zeker. Dan

moet uitderaard der zaak, wat Alfred een mooie formulering vindt, uitderaard der zaak dus, alles aan de kant van de zender daadwerkelijk en in 'het hier en nu' plaatsvinden, en omdat de zender ten enenmale live plaatsvindt omdat Alfred immers ook in het heden leeft, de boodschapper, oftewel de beelden, nooit naar zichzelf kan vertalen.

Hij kijkt naar de televisie en lacht, geholpen door een flinke blow. Kijk, die boodschapper interpreteert de zender wel op

geheel eigen wijze, of manipuleert hij de ontvanger? Hier moet Alfred nog even aan wennen. Zelfs de reclamebeelden spelen zich live af, de speelfilms, natuurlijk, de spelletjes. Gehypnotiseerd kijkt hij naar de 'verrekijker'.

Dag in dag uit. Hij telt de afzonderlijke beelden per seconde. De ene keer zijn dat er negenenveertig en daarna weer vijfentwintig. Hij weet niet goed wat te kiezen. Tussen elk beeldje ziet hij een streepje zwart. De hele nacht blijft hij maar tellen tot hij in de zwarte streepjes pornografische beelden meent te ontdekken. Wie neemt hem nu weer in de zeik, de zender of de boodschapper? Het kan onmogelijk de ontvanger zijn want hij is de ontvanger. Ze manipuleren hem, ze willen zeker dat hij zich afrukt en naar hem kijken en verwaand lachen om zijn gevangenschap? Het is nu eenmaal bekend dat apen zich alleen in gevangenschap masturberen. Hieruit blijkt dan dat hij de horige is, de gevangene van zijn hedonistisch bestaan. Hij wil geen hedonist zijn. Hij wil een genereus bestaan leiden door elke vrouw ter wereld aan een orgasme te helpen, wat wel een hele klus is, al moet het tot de mogelijkheden behoren. Er zijn zo'n drie miljard vrouwen op aarde, iets minder, en als hij nou voor elke vrouw drie seconden neemt. Deze rekensom lukt hem niet. Het heeft iets met vermenigvuldigen te maken, en delen, misschien wel kwadrateren, of ergens de wortel uit trekken, aftrekken.

"Godverdomme", vloekt hij, "godgloeiende godverdomme".

Woedend grijpt hij de televisie en smijt hem tegen de muur waardoor deze uiteenspat en de vonken uit de beeldbuis knallen, waarbij de stekker uit het contact vliegt. Nog is zijn woede niet bekoeld. Hij schopt het beeldscherm aan gort en springt op de televisiemantel alsof hij de tv met enkele flinke

natrappen alsnog het hiernamaals in wil stampen. Hij hoort amper het gebeuk op zijn deur.

“Buurman, buurman, hou op, anders, anders bel ik de politie”. Daar komt hij weer met die eeuwige politie van hem, die smeris, die gore wout, die stinkende koddebeier. Zuur, altijd en eeuwig Zuur, Fret Zuur.

“Wat moet je nou, zeikerd”, brult Alfred terwijl hij de deur openslaat.

Zuur deinst achteruit.

“Je hoort me toch wel”, zegt hij met een schriel overslaande stem”.

“Ik hoor je best”, brult Alfred, “donder dan toch naar die kutsmeris van je”.

Wat Alfred niet weet is dat de politie Zuur adviseerde om een dossier bij te houden, samen met diens vader die enkele huizen verderop woont. Hij is al met een petitie langs de deuren gegaan, maar iedereen weigert, vader en diens gnoom, Zuurs moeder, een sukkelig vrouwtje. Zelfs de ouders van Aschle weigeren te tekenen, al hoeft dat niet per se door betrokkenheid zijn ingefluisterd, angst zou ook best wel een rol kunnen spelen.

“Wacht maar, als je zo doorgaat zorg ik ervoor dat je het huis wordt uitgesodemierd”.

“Je doet je best maar, stinkende klootzak”.

Op dit soort momenten gaat zijn woede er met hem vandoor, verliest hij alle controle over zichzelf. Dan schuimt hij als een briesend paard, kwijlt hij als een getergde boxer. De hele dag houdt die waanzinnige woede hem in zijn macht, zelfs blowen helpt daar niet tegen. Hij moet het huis uit, afkoelen, een biertje drinken, een blowtje nemen. Dit keer moest hij Van

Tingelen maar eens aan zich voorbij laten gaan. Hij kan maar beter naar het terrasje van het filmhuis gaan, naar die nieuwe bedrijfsleider. Dat is best een leuke vent.

Alleen de wandeling al lucht hem op. Het terrasje staat helemaal leeg. Binnen zit Tom de bedrijfsleider, waar Alfred een praatje mee aanknoopt. Niet veel later stapt er een jong meisje binnen.

“Goh, wat een décolleté”, grapt Alfred.

Dat zegt hij wel vaker omdat het hier vergeven is van de barmeisjes die gaarne met hun borsten pronken omdat, zoveel hebben ze wel geleerd, daarmee de fooien omhoog schieten. Niet zolang geleden liep er een Hindoestaans meisje dat met haar borsten bijkans de vloer veegde. Ook zij kreeg een compliment, waarna het kind huilend naar Tom rende. Overigens klaagden er meer vrouwen over Alfreds seksistische opmerkingen. Alfred wist dat wel, maar hij lachte erom en vroeg zich hardop af wie hier nu seksistisch was.

Dit keer maakt hij een deerlijke vergissing, de dame in kwestie is het liefje van de bedrijfsleider.

“Okay, nu is het genoeg”, komt Tom voor zijn liefje op, “ik wil dat je nu onmiddellijk weggaat”.

Daar gaat hij weer. Voor de tweede keer willen ze hem de kroeg uitzetten. Dit keer besluit hij te weigeren.

“Donder op, man, waarom zou ik weggaan, ik misdoe je toch niets”.

Omstandig, en ook ietwat stotterend laat Tom weten dat er vaker over Alfred geklaagd wordt en dat hij er nu genoeg van heeft.

“Wegwezen jij”, roept hij om nog meer indruk op zijn vriendin te maken, “als je niet weggaat dan bel ik de politie”.

“Je doet maar, maar ik blijf hier”.

Vanuit zijn ooghoek ziet hij enkele kennissen waar hij naar toeloopt voor enige steun. Een vrouw die al heel lang een oogje op Alfred heeft gaat naar binnen om het voor hem op te nemen. Tom blijft onverbiddelijk en belt de politie. Niet veel later komt er een politiewagen aan waar een agent en een agente uitstappen. Ze lopen naar binnen. Alfred grijnst.

De agenten zonderen zich af met Tom en nog enkele medewerkers. Na enkele minuten komen ze naar buiten en sommeren Alfred het terras te verlaten. Hij weigert.

“Nog eenmaal, ik zeg je om hier weg te gaan”.

“Een beetje jonge meisjes schofferen, vieze ouwe man”, zegt de agente.

“Laat mij een vieze man zijn, maar zelfs met een zak over je kop wil nog geen enkele vent met je neuken”.

Dit gaat haar collega te ver. Woedend sleurt hij hem het terras af en dwingt Alfred wijdbeens tegen de politiewagen te staan met zijn handen op het dak. Alleen ter vernedering fouilleert de blonde agent hem van enkel tot fontanelletje. Dan gaat hij in de boeien en brengen ze hem naar een politiebureau. In een celletje maakt Alfred behoorlijk veel misbaar. Op het moment dat hij dreigt een klacht in te dienen laten ze hem vrij, wel wetende dat ze geen poot hebben om op te staan. Vervolgens beweren ze dat hij in hechtenis is genomen omdat hij niet voldeed aan de verplichting een geldig legitimatiebewijs op eerste vordering te tonen.

‘Ausweis bitte’.

Dit kan Alfred onmogelijk op zich laten zitten. Diezelfde nacht nog schrijft hij een klacht. De brief begint met enkele platitudes om de toon te zetten. Eenmaal op dreef dikt hij in

het midden de gebeurtenis lichtjes aan:

‘... het blondje fouilleerde mij; van enkel tot fontanel. Hij bleef naar mijn mening iets te lang bij mijn kruis hangen, maar dat zal met de geaardheid van het blondje te maken hebben en wat dat betreft leven we in een vrijstaat, een seksuele vrijstaat, wat ook voor het politieapparaat geldt’.

Het moet allemaal veel verder gaan.

‘Die cel ervoer ik als weinig prettig. Er stond een ijzeren schijtbak in en in die schijtbak dreef een stuk papier, bebloed papier. Mij deed het aan de Zaanse Methode denken. Bebloed papier in het toilet’.

Een week later beantwoordt de klachtencommissie zijn brief, een beetje pissig antwoord van ene Blokker sr. Laat nou het blondje dat Alfreds procesverbaal opmaakte, ook Blokker heten.

Al die tijd hoort hij niets van Sandra. Na al die weken besluit hij maar eens bij haar langs te gaan. Hij loopt achterom, door de steeg waar Anna speelt, of speelt? Spelen is het woord niet. Ze staat daar maar wat tegen de schutting geleund. Ze draagt een zwartkatoenen regenjas alsof ze in de rouw is.

“Wat heb jij nou? Waarom kijk je zo sip”?

Anders springt ze hem altijd vrolijk tegemoet, nu blijft ze maar staan alsof ze met de rug naar de klaagmuur staat.

“Wat is er toch, lieverd”?

“Er is niks, helemaal niks, Alfred”.

Wat zegt ze nou? Alfred?

“Ome Alfred”!

“Je bent mijn ome helemaal niet meer, ik heb nu een nieuwe ome”, en ze rent weg, naar een andere steeg, een nieuw einder. Verbouwereerd kijkt Alfred haar na. Hij opent de deur naar het erf en gaat via de keukendeur naar binnen, de kamer in

waar Sandra op de bank zit met naast zich een man die duidelijk meer dan een vriend is. Verschrikt kijkt ze hem aan en Alfred kijkt even verschrikt terug.

“Wie is dat”, bast de meer dan vriend.

Wie dat is? Dat is Sandra’s grootste minnaar. De vader van nog komende kinderen. Haar liefde, haar vader, haar zoon, broer, oom, tante, neef, nicht, opa en oma. Hij is de reïncarnatie van eeuwenoude voorgaande liefdes. Ooit zaten ze in de middeleeuwen samen op een bankje achter de oude herberg pintjes te drinken, de pullen tegen elkaar slaand, zich beiden flink op de dijen kletsend, hikkend van de lach. Van zo ver komen zij.

“Sandra”?

“Rustig, Alfred, rustig”.

“Wat nou rustig, ik ben geen hond”.

“Laat mij”, bast de beer weer.

“Nee, nee, hou je erbuiten, ga maar een biertje pakken, ik moet even met Alfred praten”.

Gewillig gaat het getatoeëerde stuk vlees de deur uit. Hij is overtuigd van Sandra, zijn Sandra, de overspelige die hij vast kan houden, temmen als een steigerende merrie, zo krachtig is hij wel.

“Het zit zo, Alfred ...” .

“Dat heb je snel gedaan”.

Zijn hele wereld valt aan barrelen, barst uiteen als suikerglas in een goedkope Hollywoodfilm.

“Alfred, Alfred, ik durf het je amper te vertellen, weet je, Freek is goed. Anna houdt van Freek, hij is rustig, laten we vrienden blijven”.

“Vrienden! Godvergeten vrienden? Hoe haal je het in je hoofd,

hoer”.

Anna komt binnen.

“Ome Alfred, ome Alfred”.

Zijn pupillen vormen minuscuul kleine zwarte puntjes in het blauw met donkeromrande cirkels en bloeddorlopen adertjes in het wit. Hij weet zich nauwelijks staande te houden.

“Alfred, Alfred”, smeekt Sandra.

“Ik moet gaan, Anna, ik kom vast wel een keertje terug”.

“Dag, ome Alfred”.

En Alfred gaat, hij neemt niet eens de moeite om naar Sandra te kijken.

“Dag kindje”.

Zoveel ondragelijke smart kan hij nauwelijks aan. Iedereen die hij lief heeft, ontvalt hem: vader, moeder en nu Sandra en daarmee Anna.

Het duister van de avond valt in, waarna de nacht volgt. Zonder na te denken, zonder zich ook maar ergens bewust van te zijn, een slaapwandelaar nergens naar op weg, dwaalt hij door de stad, laat zich beroven door opgeschoten jongetjes, amper vijftien jaar oud. Het deert hem allemaal niets meer. Alle hoop vervliegt als alcohol uit een te lang geopende fles wijn die verzuurt tot azijn.

Tot zijn ontsteltenis breekt de dageraad aan. Vroege fietsers gaan op weg naar hun werk. De eerste trams piepen tussen de rails en rinkelen extra hard alsof ze de burgers tot werk manen. Hij loopt door als een zombie. Gebroken loopt hij richting huis, rechtstreeks zijn bed in, om zich weer voor enkele maanden onder zijn stinkende dekbed te verstoppen.

Loop, Alfred, loop. Loop langzaam op witte schoentjes. Overleef deze psychose, los het zelf op, praat met jezelf. Je

hebt niemand nodig, werkelijk niemand. Schreeuw, Alfred, schreeuw de longen uit je lijf.

Hij zwijgt.

Hoofdstuk 16

Zijn afspraak met de psychiater wil hij nakomen, temeer daar zijn trazolan begint op te raken, het pilletje dat hem in razende snelheid heen en weer doet stuiteren, van uitzinnige euforie naar een schreeuwend doodsverlangen. Soms loopt hij over een viaduct met daaronder een zesbaansweg waarover auto's voorbij raketten. Hij durft dan amper naar beneden te kijken, voelt een jeukende pijn rond zijn genitaliën en loopt krampachtig naar de overkant. De veerman gaat per automobiel heden ten dage.

Hij moet zijn verlies nemen, verloren van het getatoeëerde stuk vlees, de nieuwe oom van Anna. Laat al die vrouwen achter je, bekeer je tot de Heer, mannenliefde, Alfred, mannenliefde, dat is je ware.

Toch valt hem dat moeilijk. Wat moet hij met zo'n vent? Pijpen? Kontlikken? De stoppels van zijn baard voelen als hij hem kust? Hij prefereert Rubensiaanse rondingen.

Als hij zijn mobieltje voor de zoveelste maal hoort overgaan, besluit hij deze toch maar eens op te nemen, om zo alsnog nieuw leven in zijn beroerde bestaan te blazen. Want beroerd is het, zoveel zelfmedelijden kent hij wel.

“Met Alfred”.

“Hoi Alfred, met je vader”.

Van schrik zet hij zijn mobieltje uit, waarna pa nog tot vier keer toe een boodschap inspreekt. Vader is wel de laatste die hij wil spreken: ‘Heb je je pillen ingenomen? Neem je extra

multivitamine? Eet je dagelijks? Ga nou eens onder de douche, daar knap je van op. Hoe is het met Sandra? Dat is zo'n lieve meid'.

De hypocriet die het meer over zichzelf heeft dan over hem. Hij moet die ouwe maar even laten creperen. Eerst douchen want hij lijkt te bezwijken onder zijn eigen stank. Ook eet hij een broodje waarna hij extra vitamen slikt. Zijn lakens moeten verschoond, en de kamer gelucht.

Als eerste belt hij Sandra. Freek, het getatoueerde stuk vlees neemt op, de huichelaar die op slinkse wijze het hart van zijn engeltje, zijn fee met lichtblonde lokken en de mediterraanblauwe ogen, van hem heeft gestolen.

"Met Freek", spreekt het Michelinmannetje.

"Mag ik Sandra"?

"Oh, ben jij het, nee, ze is er niet".

"Wie is dat", hoort hij Sandra op de achtergrond roepen.

"Nog liegen ook"?

"Het is die goser".

"Nou, nou, die goser heet Alfred hoor".

Een beetje verbolgen geeft manneke Zeik de telefoon aan Sandra.

"Ja, wat moet je", snauwt ze.

"Ik wil met je praten".

"Ik niet met jou".

"Wat heb ik nou helemaal misdaan"?

"Het gaat er niet om wat je deze keer hebt misdaan, het gaat om een hele trits gebeurtenissen waar ik geen enkele behoefte meer aan heb".

Even valt hij stil. Ze kunnen toch niet Zomaar, zo plotseling"?

“Dat kan best, dat kan heel goed. Ik heb gewoon genoeg van je”.

Freek trekt de telefoon uit Sandra’s handen en begint naar Alfred te brullen.

“Wie is hier de eikel nou, klootzak. Je moet opdonderen, imbeciel, of ik kom even bij je langs om die rotkop van je te verbouwen”.

“Bemoei je hier niet mee, ik kan best voor mezelf praten”.

“Ben je er nog”?

“Ja, ik ben er nog”.

“Ik wil je nooit meer zien, hoor je mij, ik wil nooit meer iets van je horen, laat me voor de rest van mijn leven met rust”.

Woedend belt hij keer op keer, zonder dat ze opneemt.

“Met Sandra, ik ben er even niet, maar als u uw naam in spreekt zal ik u zo spoedig mogelijk terugbellen”.

“Val toch dood, jij kankerhoer, smerig typhuswijf met die vierkante kutkop van je. Die gore kut van je stinkt als een volgescheten riool. Die rottende bek van je asemte een walgelijke stank uit, die zelfs de smerigste varkens op de vlucht doet slaan. Binnenkort castreer ik die malloot van je en snij ik je klit uit je kut. Ik steek een paardelul in je reet zodat je een langzame dood sterft. Je bent een jiddische kankerschlemiel, een nazi-hoer, ze moeten je kop kaalscheren en die suffige schedel van je rood verven. Ik schijt in je bek, rottend pak slijm dat je bent. Die godvergete vierkante kop van je

kun je in een doos steken en zien dat hij veel te groot voor dat vervloekte lijf van je is, mongool”!

Zo gaat hij maar door, telefoontje na telefoontje, tot hij geen strot meer over heeft om nog verder te schreeuwen. Ook de

dagen daarna terroriseert hij haar met zijn scheldpartijen. Eerder geschrokken dan kwaad belt ze zijn psychiater om haar verhaal te doen. Deze kan haar onmogelijk uitnodigen omdat Alfred nu eenmaal een patiënt van hem is, of cliënt, hulpvrager of hoe ze dat ook noemen. Wel wil hij haar even aanhoren, misschien is dit behulpzaam, of geeft het meer inzicht in Alfreds geestesgesteldheid. Gehaast doet ze haar relaas.

“Kalm maar, kalm maar, ik heb best wel enige tijd voor u”.

Sandra bedankt hem. Nu hoeft ze niet alles in een enkele alinea te proppen. Hij wil, zegt Sandra, een eind aan zijn leven maken.

“Laatst dreigde hij om á la Herman Brood van het dak van een duur hotel te springen”.

Overigens wil Alfred best wel springen maar dan niet vanaf zo ’n achenebbisj hotelletje als het Hilton, nee, dan gaat hij wel in stijl, rechtstreeks vanaf de bovenste verdieping van het Amstel, precies vanuit de koninklijke suite waar Beatrix vertoeft als ze in Amsterdam verblijft om haar vele minnaars te ontvangen. Beatrix als de hoer aan de Amstel, de Valeria Messalani van het Hollandse hof.

Sandra vertelt de psychiater over de duizelingen die Alfred krijgt na het slikken van trazolan. Dat laatste interesseert de psychiater bovenmatig. Uitgebred vertelt ze over zijn buitensporig gedrag tijdens hun korte vakantie.

“Wat moet ik nou, ik kan er gewoon niet meer tegen”, huilt ze.

“Je hoeft helemaal niets te doen, binnenkort”, hij bladert in zijn agenda, “komt hij langs, het eind van de week al”.

“Hoef ik echt niets te doen”, vraagt ze enigszins gekalmeerd.

“Nee hoor, laat alles maar aan mij over. Voorlopig zal hem

niets overkomen en in het slechtste geval laat ik hem onder dwang opnemen”.

Even schrikt de psychiater omdat hij goed beseft dat hij zijn boekje te buiten gaat door Sandra zo gedetailleerd op de hoogte te stellen van zijn plannen”.

“Dat zou goed zijn”, antwoordt Sandra opgelucht.

Je hebt zo van die onverklaarbare vormen van synchroniciteit, zoals nu. Al meer dan tien minuten staat Alfred in de wacht terwijl Sandra al die tijd uitvoerig aan het woord is.

“Jezus wat duurde dat lang zeg. Weet je dat ik al zeker een kwartier op je wacht”, belt hij de psychiater vanuit de wachtkamer.

“Nou, dat lijkt me overdreven. Spreek ik met Alfred”?

“Goh, dat je mijn stem zo snel herkent.”

“Ja ik sprak zo net Ik bedoel ik moest juist aan je denken”.

“Fijn is dat, dat geeft een goed gevoel. Weet u dokter? Mijn pillen zijn op. Misschien kan ik wat eerder komen. Of kunt u niet gewoon een receptje voor me uitschrijven en naar de apotheker faxen”?

Dat lijkt de psych niets.

“Die paar dagen hou je het ook wel uit”.

“Maar dokter, ik ben bang dat ik me wat aandoe”.

“Dat is niet zo best, Alfred. Zal ik de crisisdienst bij je langs sturen? Dan kunnen we misschien aan een opname denken om je tegen jezelf te beschermen”.

Hier heeft Alfred nou net geen behoefte aan. Hij is nu wel genoeg bekend met die groenschakeringen waar hij een heel palet mee kan vullen.

“Nee”, zegt hij opeens uiterst rap, “zo erg is het nou ook weer niet, ik bedoel het loopt allemaal zo'n vaart nog niet. Ik zal

nooit van een hotel springen of zoiets. Nee, neen" spreekt hij manmoedig,"ik hou het nog wel een tijdje uit".

De dokter glimlacht en voelt ook wel dat Alfred geen enkele behoefte heeft om juist nu het loodje te leggen..

"Goed, dan zie ik je het eind van de week".

Vier volle dagen moet hij door zien te komen, vier euforische dagen. Hij oogt verwilderd met zijn ongeschoren kaken. Zijn ogen staan op scherp, zeearendsogen. Een woedende blik op zoek naar een prooi. 's Nachts struint hij de kroegen af, eerst de café's waar hij geld verdient met biljarten. Om te beginnen doet hij dom en na de eerste inzet veegt hij iedereen van tafel. Daarna gaat hij op zoek naar de illegale tenten waar vooral allochtonen zich aan pokeren bezondigen. Ook hier doet hij zich sjofeler voor dan hij in werkelijkheid is. Voor hij het etablissement binnenstapt besmeurt hij zijn kleren en besprenkelt zich met sterke drank zodat niemand hem serieus neemt en ze grijnzend denken hem van zijn laatste centen te beroven, waarna Alfred de sterren van de hemel speelt en iedereen aan de tafel peentjes doet zweten. Als hij dan op zo'n kleine duizend euro winst staat en zijn geld wil innen staan de crimineeltjes woedend op en rammen Alfred bont en blauw om hem vervolgens de tent uit te schoppen. Dan ligt hij weer buiten: The Man With the Golden Arm, zonder zelfs de hebzuchtige liefde van een vrouw in een rolstoel.

Daar ligt hij, volkomen berooid maar zielsgelukkig. Dit is het inferno dat hem vanaf zijn prilste kinderjaren angst inboezemde, het inferno dat werd uitgeschreeuwd door een kwijlende pastoor vanaf zijn kansel, die niet veel later met een huichelachtige glimlach de hostie uitdeelde om na de mis de piemeltjes van de misdienaars te inspecteren.

Eindelijk brandt ook Alfred in dit hellevuur. Al die nachten zijn voor hem de ultieme verlossing van het Goddelijk kwaad, van de Pyromaan die vanuit zijn Godvergeten belangrijkheid de wereld in lichterlaaie zet.

Hier zit hij eindelijk, na vier dagen doorgebracht te hebben in Hades' schimmenrijk en als één van de weinig gefortuneerden uit die onderwereld weet te ontsnappen, te voet ditmaal.

Het teken van het beest
Die kutterige kutprofeet
Die iedereen had misleid
En het merkteken van het beest droeg
Het teken van het beest
Gebrandmerkt in zijn kruis

Daar zit Alfred maar mee, met de gebakken peren. Levend zal hij in een vuurpoel met brandende zwavel worden gegooid en alle vogels vreten zich vol aan zijn vlees. Mooie zaak is dat.

“Meneer Mooij, Alfred”?

“Help me nou eens, zie je dan niet dat ik zo ga morsen”?

De psych kijkt een beetje verbaasd naar patiënt, cliënt, hulpvrager.

“Zie je dan niet dat dit tot vlekken kan leiden, ernstige vlekken”?

Hij ziet het en neemt behulpzaam het bekertje koffie over. Belangrijke psychiaters gaan door vele gesloten deuren, lopen gehaast rechts- en dan weer linksaf, zo lopen ze door een labyrint waarvan ze uiteindelijk zelf het middelpunt vormen. Alfred verdenkt hen ervan dat ze snorders zijn die vele omwegen maken om hun klant, daar heten ze gewoon klant,

om hun klant zoveel mogelijk geld uit de zak te kloppen.

Na stevig doorstappen belanden ze bij een deur, een grijsgrauwe deur.

“Ga zitten, neem plaats”.

Telkens als die Pool spreekt, verbaast Alfred zich over diens beheersing van de Nederlandse taal, het enige wat er aan mankeert is een licht accent.

“Goed, meneer Mooij”.

“We zeggen toch je en jij tegen elkaar”?

“Je en jij. Wat je maar wilt, Alfred”.

“Goed, dokter”.

“Nee, Slowan”.

“Okay, Slowan, het is fijn dat ik hier ben omdat ik een probleem heb”.

“Dat is goed want anders zou ik ...”.

“Voor de kat z’n kut spelen”?

“Jij bent wel brutaal, zeg”, lacht Slowan.

Alfred is veel brutaler dan Slowan ook maar in de verste vertes kan bevroeden.

“Kom, laten we terugkeren naar mijn probleem, het is een immens probleem”.

Slowan grijnst, wacht op de vondsten van veruit zijn meest favoriete patiënt, cliënt, hulpvrager, etcetera etcetera.

“Hm, hm”.

“Mijn probleem is een probleem, wat ik al door de telefoon zei, een probleem van leven of dood”.

“Tja, dan moeten we misschien toch maar tot een opname overgaan”.

“Nou nee, het gaat mij niet zozeer om de dood, maar meer om het leven, begrijp je dat, Slowan”?

Al die pillen, die tralamedicijnen, die de wrede wereld omkleuren tot een guitig Hobbitstee, of anders wel het Smurfendorp:

‘Waar komen jullie toch vandaan? Waar de smurfenhuisjes staan.

Hebben jullie ook een eigen taal? Ja, die spreken wij allemaal ...!

“Zoals ik eerder al zei ben ik door mijn pillen heen”.

“Ja dat vertelde je, maar goed, ik heb zo het idee dat die pillen je weinig goed doen”.

Weinig goed? Weinig goed? Wat lult die eikel nou? Zijn minst populaire psychiater.

“Lul nou niet zo, man, ik heb die pillen gewoon nodig”.

“Ik wil je iets anders voorschrijven, Alfred. Kijk die trazolan lijkt wel een psychose bij je teweeg te brengen”.

“In mijn hele leven heb ik nog nooit last van een psychose gehad, en zou ik nu op mijn veertigste opeens”?

Onnodig blijft Slowan op hem in praten. Alfred begrijpt allang dat trazolan voor hem als een vorm van lsd werkt, of ecstasy. Hij begrijpt donders goed dat dit medicijn met hem op de loop gaat, al die dwergen, trollen, aardmannetjes, gnomen, kobolds, hobbits, smurfen.

“Het lijkt me beter dat ik je iets anders voorschrijf. Heb je wel eens gedacht aan lithium”?

“Lithium, je denkt toch zeker niet dat ik daar aan begin. Iedereen wordt er vatsig van of anders trillen ze wel als alzheimerpatiënten.

“Nee, maak je geen zorgen, dan krijgen ze waarschijnlijk teveel”.

“Ja, je hebt goeie psychiaters en slechte, dat is hetzelfde als met

timmerlieden”.

Zo is het maar net. Misschien moet hij maar aan een valproaat denken. Een valproaat, dat lijkt Alfred best wel interessant, temeer daar hij geen snars van dat woord begrijpt; valproaat, het klinkt een beetje als ‘val probaat’; met hersenen die uiteenspatten op stoeptegels.

“Het is een goed middel en het zal je zeker kalmeren”.

Slowan kijkt oprecht bezorgd. Hij vraagt zich werkelijk af of Alfred niet tegen zichzelf beschermd moet worden. Dat probate middel neemt enige tijd in beslag om tot werking te komen. Librium heeft zijn goede vriend nodig, niet zozeer voor maanden maar dan toch voor enkele dagen.

“Het is goed”, antwoordt Alfred uitgeput.

Alles is goed, werkelijk alles gaat goed. Alfred is alleen een beetje moe van al die slapeloze nachten. Slowan kijkt in zijn pc om een nieuwe afspraak te maken, waarna hij handmatig enkele recepten uitschrijft. Alfred staat op het punt om volkomen in elkaar te storten, al weet hij dat zelfs voor de Zwarte Pool te verbergen. Ze schudden handen en Slowan laveert hem terug naar de uitgang.

Zijn weg voert naar de apotheek, een steriele ruimte waar je een nummertje moet trekken om aan de beurt te komen. Deze apotheker is een reuze progressieve apotheker omdat minstens de helft van zijn personeel in klederdracht gaat, geen Volendammer kostuum, maar heuse boerka’s. Er loopt er zelfs eentje met een stukje gaas voor de ogen, de absolute haute couture van Islamabad.

“Kan ik u misschien helpen, meneer”, vraagt het zwart stuk katoen.

Alfred doet wanhopige pogingen om een flintertje mens achter

dat provocerende duistere kledje te ontwaren. Hij zwijgt maar, en overhandigt het receptje waarna een blonde deerne het overneemt van de in het zwart geklede kale zangeres. Enige rouw is hier wel op zijn plaats, eeuwige rouw is hier wel op zijn plaats. Het zijn allemaal gehuwde weduwen van Allah; dat Goddelijke wezen, de man met vele namen, die kerel zonder gezicht – kijk, uit Alfred, dit soort teksten roept een fatwa over je uit, terwijl je geen rooie cent bezit om je te beveiligen, alleen impertinente politici komen daarvoor in aanmerking. Zwijg beste man, zwijg, als je leven je lief is.

Stel Alfred, dat je op dit moment de Duivelsverzen van Salman Rushdie verdedigt en je bij wijze van spreken een button op je revers draagt met de tekst dat Salman Rushdie vrij moet, dan loop je wel het gevaar dat een Iranese moefti je levend dood verklaart.

Toch kan Alfred het niet nalaten te denken dat, als hij maar diep genoeg door dat gaasje gluurt, er vast en zeker een volkomen naakte vrouw achter schuilt met een kaal geschoren kut.

Het blondje helpt hem uit zijn geile droom. De blondine zoekt tamelijk lang in de computer. Waar zoekt ze eigenlijk naar? Hij hoeft toch alleen maar melatonine en een beetje valproaat?

“Ik zie dat er nog tweehonderd zestig trazolantabletten voor u staan opgeschreven, kan dat kloppen?”

Kan dat kloppen! Ging Christus per ezel? Brouwde hij prikkellimonade in plaats van wijn? Over de kleur twisten de hogepriesters tot op de dag van vandaag, rood, wit of rosé. Een lichtend vuur openbaart zich aan Alfred. Hij dient zijn defaitisme over de Goddelijke Goedheid bij te stellen. God deugt. Hoor mijn gestamel, Heer, Gij koning der Goedheid.

Heer, hoor mij U roepen. En God legt zijn Goddelijk Oor te luister. Hij. De Schepper. De Naam. De Onuitspreekbare. De Onkenbare.

“Alfred, Alfred, roept u mij”.

Alfred roept, fluistert, weet dat enige bedeesdheid hier wel op zijn plaats is.

“Dat klopt, ik ben ze de vorige keer vergeten ..., ik bedoel, uw collega stelde dat ik niet zoveel pillen ineens mee mocht nemen”.

De vrouw kijkt hem argwanend aan en Alfred toont zijn meest charmante glimlach. Zoveel innemendheid stemt het blondje week, daarbij komt dat de psychiater dit alles heeft voorgeschreven, en die zal het wel weten.

Eenmaal thuisgekomen neemt Alfred een pilletje, één van het één en een ander van het ander. Hij neemt een blowtje, en nog een blowtje. In de vriezer staat nog een mooie fles wodka; hij drinkt slokje na slokje, om het glas uiteindelijk in een teug naar binnen te kloppen.

Alfreds ogen trekken naar boven, waardoor ze voornamelijk wit zien met een klein stukje iris onder het ooglid. Het lijkt alsof hij de binnenkant van zijn schedel bestudeert. Ultramicroscopische lichtvlekken openbaren zich aan hem. Hersencellen dansen stroboscopische heupbewegingen. Onder zijn benen door razen lichtbundels van ver buiten het kleurenspectrum, ver buiten de menselijke waarneming. Lichtbundels buigen zich om, vlak voor de muur tot aan het plafond.

Hijgend slaat hij de balkondeur open, happend naar lucht. Hij gaat op het halfverrotte, groen uitgeslagen bankje zitten. Eenmaal tot rust gekomen observeert hij het blauwe zwerk dat

op het uur U opensplijt en waarin hij te blakeren ligt in de zon. Het is alsof Mozes met zijn wandelstok een kanaal graaft in de Rode Zee, maar dan vanaf de aarde bezien en anders van kleur.

Op dit geëigende uur spat het firmament uiteen en verschijnt er een helder wit licht waarvan de strak uitwijkende stralen de aarde beroeren, waarna de hemel zich net zo gemakkelijk sluit als hij zich openbaart. Enkele engelen zijn overgebleven, scheren naar beneden en schieten in vliegende vaart weer omhoog. Engelen vermomd als zwaluwen die scherp afsteken tegen het schemerblauw. Ze dansen het duister tegemoet, zoekend naar een nachtverblijf, kunnen net als kinderen amper afscheid nemen van de dag. Alfred wil mee. Ook hij kan vliegen. Misschien is vliegen wel te veel

gevraagd, maar hij is toch licht genoeg om mee te liften op een zwaluwstaart? Vederlicht!

Als een ballerina balanceert hij op de rand van de balustrade, zijn armen wijd uiteengespreid, zijn handen graaiend naar de zwarte engelen. Zonder ook maar een enkel spoor van angst zwiert hij een been als hij het einde van de balustrade bereikt en zich elegant omkeert om gevleugeld weer terug te keren naar het punt van begin, heen en weer, heen en weer, de veerman tartend.

Sandra komt binnen en weet nauwelijks wat te doen. Het was haar plan om hem de sleutel terug te brengen, de sleutel tot haar hart, zoveel begeep ze nog wel. Volkomen vastgenageld aan de grond aanschouwt ze zijn waanzinnige dans op weg naar de einder. Haar gezicht trekt wit weg. Ze mag niets zeggen. Alfred is als een slaapwandelaar die je nooit uit de droom mag wekken. Ze sluipt het balkon op. Juist op het

moment dat hij zich omkeert om opnieuw naar een zoveelste einder te zwieren, kijkt hij recht in haar gezicht en zwaait met zijn armen naar achter om zich te beschermen tegen een val naar beneden. Snel stormt Sandra op hem af, grijpt zijn arm en rukt hem jankend naar beneden op het verweerde hout van het balkon.

“Alfred, Alfred, wat is er toch met je”?

Gebroken kijkt hij haar aan. Wat zou er helemaal met hem zijn? Die rare spierbundel van haar, dat goor stuk vreten, dat pakketje armoe, die uitvreter. Als hij al deze teksten naar haar spuit zal hij haar zeker verliezen.

“Ik kan hier niet meer tegen, Alfred, het is net alsof je twee personen in één lijf bent. Ik weet gewoon niet wie je bent. Op het moment dat ik meen je te begrijpen, verander je weer.”

Het zijn altijd dezelfde teksten. Lang geleden kende hij een jonge zwaarlijvige vrouw die zich aan automutilatie bezondigde. Haar armen zaten vol met diepe littekens en toen hij later eens de liefde met haar bedreef, zag hij dat ze de hele onderkant van haar borsten met scheermesjes had bewerkt.

“Alfred, jij maakt altijd grapjes, maar diep in je hart huil je bittere tranen”, zei ze.

Vooraf dat bittere maakte een diepe indruk op hem.

“Weet je”, vervolgde ze, “ik ken een oude man die de hele dag huilt terwijl hij voor het raam van een psychiatrische inrichting naar buiten staart, tussen de spijlen door”.

Dit doet hem pijn. Een korte tekst die hem de rest van zijn leven bij zou blijven. Wie bedoelde ze nou, en vanwaar deze woorden?

“Kom Alfred, hou me maar vast, laten we naar binnen gaan. Wat heb je nou allemaal gebruikt”?

“Ach een beetje van dit ..., en een beetje van dat, ..., een beetje van mijn zus en een beetje van mijn zo, een beetje van m’n hier en een beetje van m’n daar... .

“Doe normaal, man”.

“Ik heb tweehonderd zestig pillen extra gekregen van mijn goede vriend Slowan”.

Hij hijgt, stottert de woorden angstvallig naar buiten. Sandra schrikt zich rot.

“Maar, Alfred, waar liggen die dan”?

“Nou, gewoon daar”.

Alfred wijst in de richting van de strippen waar zijn pillen in verpakt zijn. Resoluut loopt Sandra er heen, pakt ze, werpt ze in het toilet en spoelt ze kordaat richting de ratten. Alfred kijkt lijdzaam toe.

“Kom Alfred, ga maar in bed liggen”.

Ze begeleidt hem, het kind, en hij stommelt wankel achter haar aan. Traag valt hij achterover en liefdevol kleedt ze hem uit, tilt zijn benen het bed in, dekt hem toe en ontkleedt zichzelf om vervolgens heel dicht tegen hem aan te kruipen. Ze voelt de warmte van zijn lijf, ruikt zijn zweet, en hoort hem ziekelijk kreunen. Dodelijk vermoeid valt ze in een diepe slaap.

De volgende dag kijkt ze in bed waar niemand ligt. Geschrokken veert ze op. Gelukkig, ze hoort hem in de keuken. Ze ruikt haar ontbijtje, gebakken bacon en eieren. Hij weet dat ze van een stevig ontbijtje houdt, vandaar wat wittebonen-in-tomaten erbij en enkele gebakken worstjes. Om al die vetigheid te compenseren perst hij een viertal sinaasappelen uit.

Ze stapt het bed uit en volgt de flarden geur. Ze draagt slechts een string.

“Goedemorgen, lieverd, je kent nog steeds mijn favoriete ontbijt”.

Alfred knikt. Hij zwijgt. Dit ontbijtje maakt hij puur uit compassie voor zijn verloren geliefde, de enige vrouw van wie hij waarlijk hield. Zij die zijn hart in haar hand draagt als een kristallen bol waaruit ze zijn verloren liefde kan lezen.

Stil zet hij haar een bord voor zonder iets voor zichzelf te bereiden. Hij gaat tegenover haar zitten, als een gevangene in een kokon die nooit tot rups uit zal groeien, laat staan tot vlinder.

“Wat is er, Alfred, waarom zwijg je”.

“Eet nou maar, eet nou maar”.

De woorden dringen niet tot hem door, stuiten op een ondoordringbare glazen wand. Het komt haar voor alsof hij onder een dikke laag ijs ligt, zijn neus tegen de onderkant van het ijs gedrukt, zijn ogen wijdopen gesperd, en de grove strepen van schaatsijzers die wondere kerven over zijn gezicht snijden.

“Luister, Alfred, ik moet Anna zo naar school brengen, misschien is het beter dat je hier, thuis ...”?

Natuurlijk is dat beter, hoe kan hij die kleine nog ooit onder ogen zien? Sandra eet haar bordje leeg, weet nauwelijks de aandrang te onderdrukken om het af te likken. Bezorgd neemt ze afscheid. Ze kust hem hartstochtelijk op de wangen, terwijl Alfred kil terugkust. De kilte ontgaat haar.

“Ga nog maar wat slapen, lieverd. Is het goed dat ik vanavond bij je kom eten, ik zoek wel een oppas”.

Alfred knikt, het is goed, alles is goed. Terwijl ze de deur uitgaat, ze moet, haar kind wacht op haar, ziet ze zijn levenloze lippen bewegen zonder dat ze een klank opvangt.

De hele dag blijft hij binnen. Die avond komt Sandra niet opdruiven, het zullen wel de omstandigheden zijn, misschien is de kleine ziek en moet ze haar naar het ziekenhuis brengen. Hij ziet haar al lopen terwijl de regen naar beneden striemt. Ze draagt het kind, met het geelbleke gezicht, in de armen, wanhopig pogingen wagens een auto tot stoppen te dwingen. De kleine sterft in haar armen waarna Sandra op de koude natte grond neerzigt, jammerlijk snikkend om haar lieveling, haar enig kind.

Na lang wachten en zonder haar te bellen besluit hij zijn goede vriend met een bezoek te vereren. De duistere straten zijn droog en stil, alleen de maan weerspiegelt in de klinkers. In de straat van Filemon ziet hij tot zijn opluchting het licht uit het raam van zijn grote vriend nog branden.

Filemon doet na het eerste geklingel de deur gelijk open alsof hij zijn beste vriend, zijn bloedsbroeder, al tijdenlang verwacht. Hij heeft nog een mooie droge Bourgogne in huis en er zal ook nog wel een flesje of twee, misschien wel drie prachtige witte Sancerres liggen, op de juiste temperatuur in de ijskast. Filemon weet wat lekker is als goed opgevoede uitvreter.

“Het is mooi dat je er bent, Alfred”.

“Ik heb je even nodig, Filemon”.

“Kom jongen, niet getreurd, laten we het glas heffen”.

Wat zullen ze drinken, zeven dagen lang, wat zullen ze drinken, wat een dorst!

“Wat is er met je, Alfred”?

“Ach, er is niets, laten we daar over zwijgen en reik me het glas maar aan”.

Ze drinken in stilte, bijna meditatief.

“Hoe gaat het met Sandra”, doorbreekt Filemon de stilte. Alfred kijkt hem aan en laat een antwoord achterwege. Hij haalt slechts zijn schouders op.

“Is er dan iets tussen jullie twee”, vraagt Filemon aarzelend.

“Laat me nou maar, Fil, het is goed dat ik bij je ben, meer vraag ik niet van je”.

Ze drinken fles na fles zonder ook maar een woord te wisselen. Alfred kan nauwelijks zijn ogen openhouden tot hij zich niet meer kan bedwingen en traag in slaap sukkelt. Liefdevol slaat Filemon een deken over hem heen en kust diens voorhoofd.

Nog voor dat Filemon het bed uit is, slaat Alfred de deur achter zich dicht. Het is zo’n typisch grauwe Hollandse dag met een egaal grijs laaghangend wolkendek, duister weer dat als een handschoen past bij zijn donkere geest. Hij doolt maar wat door de stad. In een supermarkt koopt hij tien halve liters bier van de goedkoopste soort dat alleen ijskoud te drinken valt. Nu moet hij die bittergore pis naar binnen slikken.

Wat drink je toch veel, Alfred. Het zal je allemaal niets helpen, integendeel. Dat goedje versterkt alleen maar je staat van zijn; ben je vrolijk dan gaat de pret steeds verder, ben je droevig dan krijg je dat keihard voor je kop terug.

Alfred weet dit allemaal donders goed. Na nog een klein kwartiertje lopen komt hij op een pleintje omringd door groen. In het midden staat de stam van een boom die wanhopig kunstwerk probeert te zijn vanwege fel contrasterende verfkleuren. Dit pleintje grossiert in kunstwerken. Een metertje bij de dode boom vandaan staat een bronzen beeld van een dikbuikige man met opgestroopte mouwen. Een metertje of dertig verder en daar weer een stukje vandaan staat

een immens hoge zilveren zuil die geheel uit grote munten lijkt opgebouwd.

Er staan zes bankjes, daaronder ligt het bezaaid met dichtgeknepen bierblikjes. Aan een van de uiterste bankjes ziet hij enkele zwervers, herkenbaar aan hun door drank aangevreten verweerde koppen. Tussen het zestal bevindt zich ook een vrouw van een jaar of vijftig. Haar grijze onverzorgde haar piekt alle kanten op. Ze draagt een versleten rok over haar blote benen en schuift de rok tot grote hilariteit van de rest van het gezelschap telkens een centimetertje omhoog tot ze bijna haar kruis bereikt waarna ze de rok weer naar beneden trekt en het ritueel opnieuw plaatsvindt.

Alfred zit zo'n zes bankjes verder van het gezelschap dat lallend elkaar tracht te overschreeuwen met eentje krijsend voor de rest, wankelend en met zijn armen zwaaiend alsof hij een orkest dirigeert. Onder een vale hoed hangt zijn vervilte haar, wat hem wel iets intrigerends geeft, in ieder geval onderscheidt hij zich van de rest van de club.

Als Alfred een blikje bier opentrekt lijkt de dirigent opeens tot bezinning te komen. Daar zit een vriend, een goede vriend. Met een onzekere tred loopt hij op Alfred af.

"Mag ik even naast u zitten"?

Onverschillig haalt Alfred zijn schouders op wat zijn nieuwe vriend als een uitnodiging opvat.

"U heeft wel een grote tas daar, zeg", komt de man onmiddellijk terzake.

"Wil je misschien iets drinken"?

Dat laat de dronkenlap zich geen tweede keer zeggen. Dronkenlap? Wat nou dronkenlap. Misschien is hij wel een aan lagerwal geraakte wiskundige, weer zo'n geflipte

geleerde. Het kan ook een anatoom-patholoog zijn die uit collegiale motieven zijn dood versnelt, of zijn vrouw heeft hem verlaten en het hele huis opgeëist. Vanaf die tijd kon hij wel eens een heel moeilijke periode hebben doorgemaakt, zwerfend van het ene huis voor daklozenopvang naar het andere, moest hij de vernederingen van dat leger van majoor Bosshardt ondergaan, die dame die toch echt voor haar eigen eer en meerdere glorie langs de hoeren liep om haar lijfblaadje aan hen te verkopen, ze kon daar immers op flinke footjes rekenen.

Rustig slobberen ze met kleine slokjes aan het meest goor denkbare bier, als er maar alcohol inzit. Ooit werkte Alfred met een Amerikaan in Denemarken. De Amerikaan kocht een vissersboot met een eentaktmachine. Er zaten een eindeloze hoeveelheid gaten in de romp die ze met polyester dichtmaakten. De boot kostte de Amerikaan zo'n zesduizend dollar. Drie maanden later verkocht hij de boot voor dertigduizend dollar aan de dominee die er zijn eerste hasjreisje mee maakte.

Daar gaat het allemaal even niet om. Hij zag daar in dat verre Denemarken een man van een jaar of vijftig die een shot morfine in een ader van zijn voorhoofd spoot omdat hij nergens een ader meer over had. Ook daar ging het even niet om.

"Weet je", begint Alfred, "ik ben ooit eens in Denemarken geweest en daar zag ik twee mannen op een pleintje pure spiritus drinken. Weet je dat je in Denemarken maar een fles spiritus per dag mag kopen"?

"Dat is mooi", lalt zijn nieuwe vriend, "zelf hou ik het liever bij aftershave".

Alfred lacht een vreugdeloos lachje.

“Neem nog maar een biertje, makker”.

“Weet je”, begint de dirigent amicaal, “dat ik joods ben”?

Dat komt goed uit, daar ook Alfred wat spoortjes joods bloed in zich heeft. Wie heeft geen spoortje joods bloed in zich?

“Weet je”, de man heeft een stopwoordje, “weet je dat er in de Tweede Wereldoorlog vijftig miljoen geallieerden het loodje legden tegenover slechts een schamele zes miljoen joden? Dat is zo’n beetje één jood op acht geallieerden, begrijp jij dat nou. En dan de voormalige Sovjet-Unie onder die verrekte snor, daar gingen er een kleine zestig miljoen de pijp uit”.

Even weet Alfred niet zo goed wat te zeggen. Hij bewondert de snelle rekensom van zijn alcoholische vriend, maar gaat dit net niet even te ver? Juist op het moment dat hij wil protesteren schijt een meeuw vol op zijn schouder. De dirigent lacht.

“Zie je? Ik heb gelijk, ik heb altijd gelijk”.

Alfred pakt een papiertje van de grond en veegt de stront van zijn schouder. Angstig vraagt hij zich af of hij met een bezopen neo-nazi van doen heeft.

“Weet je”, de man praat met een dubbele tong en zijn ogen staan waterig, “weet je, waarom maken die joodsers zich zo druk om die schamele zes miljoen, dat zou ik nou wel es wille wete”, hij gaat verder, “geeft dat nou die zionisten ...”.

Dit maakt nog de meeste indruk op Alfred, zionisten, die man moet toch van een heel eind weg komen. Een lichte bries doet hem huiveren. Zijn vriend pakt nu zonder te vragen een blikje bier uit de plastic tas.

“... het recht om al die Palestijnen verrot te schieten”?

Nee, dat geeft ze geen recht.

“Hoor je de homo’s zo’n misbaar maken? De zigeuners? Gehandicapten? Geestelijk gestoorden? Of anders zwakzinnigen, mensen met vermogens”?

Opgewonden fulmineert de dirigent verder. Het zijn de Rothschilds die hier schuldig aan zijn, joden die gebaat zijn bij een voortdurende oorlog omdat ze zich nu eenmaal verrijken via de oorlogsindustrie, net zoals de Verenigde Staten, die zich altijd weer omhoog weten te trekken aan een oorlogje meer of minder.

“Dit allemaal ingefluisterd door de massamedia die op hun beurt weer in dienst zijn van de Rockefeller, de Rothschilds”, herhaalt hij, “de grootverdieners die met nog enkele stinkend rijke families weer takken vormen onder de familie Nooit Genoeg”.

De dirigent weet precies waarom die Joodse oorlog maar door blijft duren: daar vergroot de familie Hebzucht zijn toch alle-immense rijkdom mee door de wapenindustrie. Overal ziet de dirigent complotten, samenzweringen welke zich voornamelijk tegen hem richten. Jaren geleden verkocht hij immers het communistische sufferdje, iets wat hij zichzelf nooit vergaf omdat de AIVD hem vanaf die tijd achter de broek zit. “

“ We moeten strijden tegen het superkapitalisme”. Hij tiert steeds harder.

“De Armageddon gaat zeker plaatsvinden, het einde der tijden breekt aan”, de dirigent wijst op zijn aloholische vrienden, “dat zijn de godslasterende demonen. Strijders onder leiderschap van Lucifer, de gevallen engel, de duivel der duivels”, hij is niet meer te stuiten,” binnenkort zullen de apocalyptische ruiters honger en dorst over de wereld

verspreiden. Kijk naar Afrika, daar gebeurt het allemaal allang al”.

Alfred is diep onder de indruk van het vocabulaire van zijn nieuwe vriend, de inhoud ontgaat hem, al vermoedt hij dat de man het gelijk aan zijn zijde heeft.

“Kees heet ik”, zegt hij opeens casual, waarna zijn hele levensverhaal volgt. School, studie inderdaad, gesjeesd, nooit gehuwd, geen kinderen, zelfs geen hond, geen huis ook, alleen een deken op een stuk karton ergens achter een bosje. Of Alfred dat wil zien? Aarzelend stemt Alfred toe, al is het alleen maar om niet al te onbeschoft te lijken.

“Hé, Kees”, klinkt opeens een oude stem, ouder dan Methusalem, “hou je die vent alleen voor jezelf”?

Drie van de overgebleven zwervers komen op de bank af. De meest dominante van het drietal grijnst, gaat naast Alfred zitten en slaat zijn arm om Alfreds schouder.

“Doe niet zo vervelend, Jaap, ik ben in een belangrijk gesprek”.

Dat kan allemaal best, alleen rest de vraag of Alfred nog een biertje over heeft, of anders wat geld om biertjes te kopen. Hij heeft nog ergens wel geld, haalt zijn portemonnee te voorschijn en biedt ze een tientje aan, zoveel is hij wel verplicht aan zijn bohemische vrienden.

“Is dat alles wat je hebt”?

Misschien zijn het wel uitzuigers, bloedhonden die erop uit zijn om hem van zijn laatste cent te beroven. Er zit nog wat kleingeld in zijn broekzak, die hij eveneens aan zijn nieuwe vrienden geeft. Dan staat hij op en neemt beminnelijk afscheid van zijn vrienden. Ze laten hem gaan, twisten om het geld, wie wat en hoeveel bier krijgt. De dirigent eist het meeste op

omdat hij nu eenmaal het eerste contact heeft gelegd. Jaap laat zich daar weinig aan gelegen omdat hij nu eenmaal de meest geslepen van het kwartet is. Treurig loopt Alfred bij hen vandaan, zelfs onder de zwervers kan hij geen vrienden maken.

Hoofdstuk 17

Waarom zou hij nog langer in een huis moeten wonen? Waarom geen kartonnen doos ergens onder een brug? Hij had met Kees mee moeten gaan, liefdevol een kam halen door zijn vervilte haar, samen met hem op het stukje karton liggen met die ene groezelige deken over hen heen. Misschien zou hij hem uit medemenselijkheid moeten masturberen en diens kwakje in zijn hand opvangen om diezelfde hand de volgende dag schoon te wassen in een met wjwater gevuld doopfond. God staat alle mensen bij.

Sloom loopt hij door de stad, verkiest de steegjes boven de straten, verlangt naar de minst waardevolle spulletjes die in de schuurtjes staan opgestapeld. Hij zou best wel een fiets willen stelen, maar fietsen stelen doe je niet. Niets waardelozer dan de Fietsendief.

De meeste huisjes zijn door schuttingen beschermd, groenuitgeslagen schuttingen, aan de onderkant verrot door regenwater en de onverschilligheid van de vader des huizes die zelfs geen moeite neemt om dat rottige rotschuttinkje om de zoveel tijd in de lak te zetten. Zelfs de schriële door ratten aangevreten katten weten zich een weg door die verrotting te banen. Als de met spataderen behangen vrouw de katten betrapt overgiet zij die met benzine om ze daarna wreed in de fik te steken.

Wat een wereld, wat een walgelijk bestaan. Kokhalsend loopt Alfred verder. Voordat hij het laatste steegje uitloopt kotst hij op de grijze tegels. Hij braakt water, geel slijm en zwarte gal; de oorzaak van zijn neerslachtigheid, zijn ongenadig diepe depressie.

Zachtjes snijden regendruppeltjes naar beneden, van die gemene druppeltjes die, als je er maar lang genoeg doorheen loopt, je zeiknat maken. Die valse minuscule druppels. Het water druipt van zijn kleren, zijn haar. Hij wil terug naar Kees en zijn kornuiten. Hij wil dat ouwe wijf weer zien met haar kermisattractie en haar dunne dijen met dat hangende vlees.

Eenmaal terug staat alleen de dubbeltjestoren er nog, de man met de opgestroopte mouwen en de verminkte uitgestorven boom. Kees en consorten zijn verdwenen, in rook opgegaan, alsof ze de Jacobs ladder tot op extreem hoge hoogtes hebben beklommen, hoger dan de hoogste minaret, hoger dan de kerktoren van de machtigste kathedraal. Misschien bestaan ze helemaal niet, die zwervers, wellicht is ook Sandra een fantasie, en daarmee Anna. Wellicht werd hij geboren op een lotusblad, een baby met tanden. Niets valt meer te verifiëren.

Waarom kwam ze gisteren niet? Liet ze zich weer door een malloot met klappertjespistool verleiden? Wellicht moesten ze trouwen, een hecht gezinnetje vormen. Het zou de kleine Anna zeker ten goede komen, en hen evenzeer. Ze kon toch op zijn minst overwegen om met hem te huwen?

Misschien zit hij gevangen in een transparante ballon waar geen ontkomen aan is.

Zijn weg voert verder. Weer loopt hij langs het station op zoek naar Maria. Manmoedig stapt hij in de bek van het monster.

“Alfred, Alfred”, hoort hij opeens roepen.

Daar staat ze, in volle glorie, ze draagt een te korte rok met een Schots motief en daaronder zwarte netkousen waarvan de knieën gaten vertonen alsof dat de nieuwste mode is.

“Maria”!

Ze zegt dat hij er niet uitziet. Ze vraagt of hij trek heeft in een hotdog, een hotdog met mosterd, zij betaalt. Haar milde lach, de levenslust die ze uitstraalt ondanks haar armoedig bestaan dat ze zelf heel anders ervaart. Ze heeft haar wenkbrouwen afgeschoren en vervangen door ragdunne diepblauwe koolstreepjes. De zijkant van haar haren op de schedel zijn geschoren en haar hoofdhaar piekt stijf van de gel in decimeter lange punten naar boven.

“Kijk”, zegt ze terwijl ze schaamteloos haar rok omhoog trekt, “ook vrouwen dragen niets onder hun kilt”.

Alfred schiet onbedaarlijk in de lach.

“Kom, kom maar met me mee”.

“Nee, ik wil niet naar die afwerkplaats”.

“Dat doe ik allang niet meer, ik woon op een boot tegenwoordig”.

“Op een boot”?

“Ja, dat zeg ik toch”.

Ze neemt hem bij de hand. Alfred weet nauwelijks wat te doen. Voelt hij haar hand? Zal hij wanneer hij haar omarmt niet in het luchtledige grijpen? Blind tast hij naar haar borsten, ze giechelt.

“Niet hier, Alfred, niet hier”.

Als in een droom loopt hij achter haar aan, zijn domina, zonder dat hij zich tot een masochist bekeert. Na een tijdje lopen belanden ze op een plaats waar enkele verroeste schuiten liggen. Daartussen prijkt Maria’s bak, een aftandse

sleepboot van slechts vijf meter lang waaruit de motor is gesloopt. Als uit het niets trekt ze een loopplank te voorschijn. "Kom maar, je hoeft geen angst te hebben, en als je toch in het water flikkert dan heb ik nog wel een reddingsboei voor je, of anders laat ik je gewoon verzuipen. Het schijnt een mooie dood te zijn, een verdrinkingsdood".

Ze is gek, gekker nog dan Alfred. Ze is een buitenstaander die zich daar niets van aantrekt terwijl Alfred er diep onder gebukt gaat. Hij schaamt zich voor zijn nutteloze burgerlijkheid waaraan Maria zich met reuze gemak weet te onttrekken. Hij schaamt zich over zijn overmogen zich aan te passen. Hij schaamt zich over het fietsen door rood licht. Hij schaamt zich over het wachten voor rood licht.

Bij Maria hoeft hij zich nergens over te schamen. Zij is onbeschaamd gekker dan hij en leeft daar ook naar.

"Maria takes you down
To her place near the river
You can hear the boats go by
You can spend the night beside her
And you know that she's half crazy"

In de boot stinkt het naar petroleum en kachelhout. In het midden van het schip, bootje, pont, staat een gietijzeren kachelte waarin ze stukken hout gooit.

"Wil je een kopje thee".

Dat lijkt hem wel lekker na die hoeveelheid overbodige blikjes bier. Ze nodigt hem uit om naast haar te komen zitten op het enige smalle bankje in de kajuit. Liefdevol trekt ze hem naar zich toe en kust hem teder op de mond. Ze streelt zijn schamele haar en hij voelt zich als het kind uit de Onbevleete

Ontvangenis van de Heilige Maagd: geborgen, eindelijk geborgen; de kruisiging moet maar even op zich laten wachten.

“Zullen we naar Groningen gaan, of anders naar Parijs”.

“Heb je geld dan”?

“Geld mag geen beletsel zijn”.

“Wat lul je nou, Alfred”.

“Ik lul niet, ik meen het”.

“Okay, dan gaan we naar Parijs”.

Ze gaan naar Parijs met de nachttrein en slapen in een nachtcoupé. Ze reizen zonder kaartjes. Niemand valt hen lastig, geen conducteur, geen grensbewaker, niemand, werkelijk niemand. Hand in hand lopen ze zonder enige bagage het duistere station uit, op weg naar de dageraad. Ze draagt nog steeds haar Schotse kilt en hij streelt haar blote kont.

Liefde, dat wonderbaarlijke fenomeen waar Alfred maar geen vat op kan krijgen.

“We hebben geluk”, jubelt Alfred, “God lacht ons toe”.

“Hou toch op met die God van je. Die God richt meer kwaad aan dan dat hij goed doet”.

Maria legt hem uit dat het universum door zeven goden wordt bestuurd en dat de laagste, de minst getalenteerde en de meest wraakzuchtige der zeven Goden de aarde kreeg toebedeeld.

“Zeven, vandaar ook die zeven dagen Alfred, begrijp je dat”?

Alfred begrijpt het allemaal donders goed.

“Luister, ik laat het je zien, we gaan een trip maken, een onovertrefbare trip, en ik zal voor je zorgen, ook al hebben we amper een rooie cent, heb je je paspoort toevallig bij je”?

Ze heeft haar paspoort toevallig bij zich en Alfred loopt het

prijzigste hotel binnen dat zich in de omgeving bevindt. In zijn belabberdste Frans legt hij uit dat ze zojuist getrouwd zijn en op huwelijksreis. Dat maakt indruk op de baliemedewerker van het meest amoureuze volk ter wereld. Ze krijgen onmiddellijk de bruidssuite toegewezen en de man aan de balie vergeet zelfs het geld voor de eerste nacht te incasseren. Integendeel, nog voordat het koppel de lift instapt staat er al een praal aan bloemen in de kamer met schitterend geschikte rozen in hoge glazen vazen en daar een felicitatiekaartje aan gebonden, meneer en mevrouw, m'n zus en m'n zo. Op een bijzettafeltje staat een prachtige champagne met twee schitterende antieke kristallen glazen. Lachend vallen ze achterover op het zachte matras en vallen zonder de liefde te bedrijven in een droomloze diepe slaap. Alfred maakt zijn belofte waar.

De volgende dag krijgen ze een uitgelezen ontbijt op bed met champagne en al, plus de complimenten van het voltallige personeel. Dit moet wel een godvergeten duur hotel zijn. Maria kijkt vol bewondering naar Alfred, ze worden behandeld als MIP's; Most Important People. Misschien denken ze wel dat Maria een belangrijke popzangeres is en Alfred haar uitbuitende manager, wat ze inderdaad ook denken. De wereld, het hotel, staat voor hen open.

"Kunt u mijn kleren even wassen".

"Maar natuurlijk, wilt u ze ook gestreken hebben"?

"Maar natuurlijk, evident mon meneer".

"Laten we een pak voor je bestellen en voor mij een nieuwe jurk, misschien moeten we wat geld van ze lenen".

Dat laatste gaat hem net iets te ver. Maar hij voelt wel wat voor een zomers pak en voor Maria een nauwelijks iets verhullend

jurkje. Hij neemt er zelfs voor de chique een strohoed bij, een echte Panama.

“Zet maar op de rekening van kamer m’n zus en m’n zo, m’n dit en m’n dat”.

“Naturellement, monsieur”.

“Monsieur, monsieur, hij zegt monsieur tegen je”.

Gillend van de lach lopen ze het hotel uit om er nooit meer terug te keren.

“We gaan naar La Palette, dat is een café waar vooral veel Nederlandse kunstenaars komen”.

“Hoezo”?

“Dat weet ik niet, misschien kwam Karel Appel daar vaak, of anders Remco Campert, die dichter wiens vader fout was in de oorlog”.

Ze gaan met de metro naar Quartier Latin, en lopen naar de Seine. Vrolijk lopen ze hand in hand langs de eindeloze rij boekenstalletjes die als het ware het Parijse intellectualisme symboliseren, net zoiets als de grote boekenkasten waarvoor intellectuelen aller landen zich graag laten portretteren om met hun belezenheid te pronken en met hun gesuggereerde eruditie.

Ondanks dat hij hier al in geen tien jaar meer geweest is slaat hij de Rue de Seine in, een onooglijk straatje dat loodrecht op de Seine staat. Na enkele ogenblikken belanden ze op een pleintje met aan de linkerkant café La Palette.

Wat een vent, wat een kerel, die Alfred van haar. Hier in Parijs verliest ze haar dominantie en laat ze zich als een klein kind aan de hand van Alfred leiden. Al die boertigheid die de Parijzenaars minachtend in alle buitenstaanders zien valt van hem af. Zij zijn heer en meester hier, die Parijzenaars zijn in

werkelijkheid de provincialen die zelfs voor de steden buiten Parijs een onverstaanbaar jachtig Frans spreken en Alfred beheerst drie talen uitstekend, Engels, Spaans en Nederlands niet te vergeten, wat zou hij dan malen om zijn gebrekkig Frans.

“Moet je opletten, als ik daar binnenkom geven ze me meteen een hand”.

Opgetogen laat Alfred Maria voorgaan en volgt haar in het kielzog. De ober, een en al glimlach, stevent gelijk op hem af en schudt hem de hand. Alfred stelt Maria aan hem voor en de ober geeft haar charmant een handkus zonder haar hand met de lippen te beroeren. Zo hoort dat.

“Deux demi”, bestelt Alfred.

Ze gaan op het terras zitten en Alfred legt haar het prijsverschil in de Parijse kroegen uit; hoe verder je van de bar staat hoe duurder de prijzen, Parijzenaren lopen niet graag voor niets. ‘Alles is gratis’ gaat hier niet op, wat zou de kleine Anna teleurgesteld zijn. Ze gaan op het terras zitten en genieten van de zomerse zon. Het gehele pleintje, inclusief de mensen, licht op, gloort als de koningin der bloemen waarvan de ragfijne rode bladeren de tegels bedekken. Alfred heeft alleen maar oog voor zijn engel. Hij ziet het kind in haar, in de trekken van haar gezicht, het speelse ballorige meisje dat ze voor altijd heeft weten te behouden. Een steek van jaloezie gaat door hem, Alfred, ouwelijke Alfred, die in zijn prilste jeugd het kind in hem al ver achter zich liet.

In Parijs kennen ze geen bonnetjes, daar rekenen ze af naar het aantal lege bierglazen en Maria en Alfred hebben er best wel zin in vandaag, zozeer zelfs dat de ober een tweede tafeltje bij moet zetten om al die glazen te herbergen. Ze gaan maar door

die twee, zonder een schijn van dronkenschap te vertonen, er moet zelfs een derde tafeltje worden aangezet.

Lichtelijk aangeschoten lopen ze het terras af, vergeten domweg te betalen. De barman wrijft zijn handen droog en kijkt de twee na, vergeet domweg de rekening in te dienen. Gelukzalig lopen ze hand in hand door de stad, richting metro, op weg terug naar Gare du Nord. Tegen de muur van het station ritst hij zijn gulp open, trekt haar kilt omhoog en neemt haar in drie, vier wilde stoten.

Ze reizen wederom zonder te betalen en worden pas in Roosendaal betrapt. Deze keer ontsteekt de conducteur wel in woede, vooral als ze beweren pas in Roosendaal te zijn ingestapt. Leugens werken nooit, keren zich tegen je. De conducteur schrijft desalniettemin clement twee bonnetjes vanaf Roosendaal uit op naam van Maria en sommeert ze in Rotterdam uit te stappen. Rotterdam, de meest tochtige stad van Nederland. Ze hebben nog nauwelijks een cent te besteden. Maria de bebloede maagd wil terug naar haar stad, naar het centrum van haar begeerte. Alfred volgt haar lijdzaam, de rollen zijn weer omgedraaid, Maria de domina.

Ditmaal reizen ze wel betaald en snellen in de trein door het Hollandse landschap. Gehaast loopt Alfred, eeuwig neurotisch om ook maar iets te missen, de trein uit. Op het perron kijkt hij achterom, nergens geen Maria meer te bekennen, alsof ze in lucht is opgegaan. Hij rent de trein weer in, jaagt de compartimenten door, schreeuwt haar naam en krijgt geen enkel weerwoord, behalve dan de blikken van de nieuwe passagiers die hem aankijken alsof hij de grootste en gevaarlijkste psychoot allertijden is. Zeker als hij haar naam uitschreeuwt.

“Maria, Maria”, brult hij.

Een man in driedelig kostuum pakt zijn mobiel en belt angstig één-één-twee. Er loopt een moordenaar, er loopt een moordenaar door de trein, een moordenaar met een bleek gezicht en een vervaarlijk litteken. Wanhopig spurt hij de trein weer uit, eindeloos zoekend naar Maria, zijn Maria, zijn Heilige Maria. Hij had haar nooit mogen nemen. Wie neemt er nou de maagd der maagden?

Beter nog had hij een ezelin, de Heilige Maagd, mee naar boven moeten nemen om haar driemaal achtereen in Haar verborgen opening te penetreren, of liever nog een veulen, vanwege Gerards geaardheid. Liefdevol zou hij de hoefjes van het teer beminde veulentje omzwochten om te voorkomen dat Reve zich zou bezeren aan zijn spartelende pootjes bij het klaarkomen.

“God, O God, ik kom”, zou Hij balken.

Maria, zijn hoerige heilige, alsmaar snellend uit zijn leven. Zonder zelfs maar de moeite te nemen om op haar afwerkplaats te kijken, loopt hij terug de stad in waar mensen star bewegend komen en gaan. Sommigen zijn erop uit om anderen in elkaar te rammen en trots het filmpje op YouTube te plaatsen. Die zullen weer over een jaar de grootste klootzakken zijn die op hun beurt hun gefrusteerde macht uitoefenen op hun kinderen waarna die kinderen te zijner tijd zelf weer zinloos anderen in elkaar meppen. Ze laten zich vol stoppen met vette chips en patat met gore hamburgers uit dat wereldwijde fastfoodbedrijf dat de hele wereld zo'n beetje aan de obesitas helpt. Blind loopt hij tegen de meute in, botsend tegen vetkwab na vetkwab. Gejaagd poogt hij de werkelijkheid te ontvluchten; de fictie tegemoet.

Hebzucht, egoïsme, hij weet er alles van, reclamespotjes prediken het hoogst individuele genot. Vanaf hun neonverlichte kansel prediken ze de inheligheid als directe weg naar het eeuwig genoeg, al moet dit ten koste van vader, zoon, dochter, moeder. Ein fester Burgerking ist unser Gott.

Hij voelt zich opgelaten, zijn onderbuik staat strakgespannen. Weer wil hij naar Kees en zijn bordkartonnen doos. Om de spanning van zich af te lopen zet hij het op een rennen. Lopen Alfred, lopen man. Rennen tot in ademnood, hijgend bijkomen, alsof werkelijkheid en fictie leentjebuurt bij elkaar spelen. Waarbij onmogelijk vast te stellen valt of het rennen de werkelijkheid bevat of anders het uithijgen.

Alfred is de weg volkomen kwijt. Tijdens het hijgen pijnigen onbeantwoordbare vragen zijn geest: delen we allemaal hetzelfde? Stel dat we in een bioscoop zitten en het groen overheerst. Stel, volkomen hypothetisch. Dat groen. Denk je nou eens in dat een baby, van pakweg een jaar of twee, de meeste tijd in een groene kamer doorbrengt, een mosgroene kamer en zijn moeder met haar schitterende smaragden ogen hem liefdevol de borst geeft. Inmiddels is die baby volwassen en zit in de bioscoop en kijkt naar een grasgroen overheersend beeld, wat een warmte zal diegene dan overwelmen. Maar nu diezelfde kamer en een ander kind van dezelfde leeftijd, dezelfde moeder, die uitgeblust, even onverschillig als liefdeloos, een babyfles met veel te hete melk in de mond van het kindje propt en dat keer op keer, dag in dag uit, week in week uit. Dat kind, eveneens volwassen geworden en naar dezelfde film kijkend, zal ook door warmte overweldigd worden, die uiteindelijk ontaardt in een zinderende

onverdragelijke hitte. Dit zijn de vragen die Alfred bezighouden. Hoe kunnen die twee in Jezus' naam hetzelfde ervaren op precies hetzelfde moment op exact dezelfde plaats? Natuurlijk begrijpt Alfred ook wel dat de meeste mensen bij het woordje 'aap' aan het overeenkomstige beeld van het leesbalkje moeten denken, maar hoe zit het met 'Mies'. Het toeval wilde dat Alfred, toen hij het woordje 'Mies' leerde, wel drie 'Miesen' in zijn omgeving kende die amper in iets op elkaar leken. Misschien vormden 'Mies', 'Mies' en 'Mies', de drie hellevegen, wel de basis van zijn ondoorgrondelijk bestaan, of van het door hem te doorgronden leven.

Hij moet zeiken, zijn territorium bepalen. Nergens ziet hij een plekje om ongezien te pissen. Uit nood haalt hij zijn lul uit zijn broek en pist al lopend omdat hij weet dat dit, ondanks de straal die hij achterlaat, het minst opvalt. Niemand mag hem betrappen. Dat zou alles maar in de gang zetten, dan komt hij werkelijk tussen de raderen terecht: een moderne Chaplin, zonder een hutje op de hei om bij te komen van het voorbijrazende verkeer.

Alfreds lopen gaat over in kruipen. Zelfs de stoeprand lijkt hem een brug te ver. Hij breekt zijn nagels er op stuk. Goor water, zwarte stinkende troebele drab, stromend naar de rioolput, verstikt hem bijna. Rochelend krabt hij zich uit de doodse poel des verderfs: de zoveelste gek die zich aan zijn eigen haren uit het moeras weet te sleuren.

Hij klautert op. Weer een ontsnapping die nergens toe leidt.

'Klop klop', klopt hij op de deur.

"Oh, nee, Alfred niet weer".

Ze slaat de deur voor hem dicht.

"Wie is daar, mamma", hoort hij Anna roepen.

‘Wie is daar, mamma, wie is daar mamma’, echoot het.

Hij haat ze, hij haat elk levend wezen dat op twee benen door het leven gaat, de mens in het bijzonder. Strompelend gaat hij verder tot hij uiteindelijk bij Van Tingelen belandt. De inktzwarte nacht maakt plaats voor vrolijk flikkerende kerstverlichting in het hartje van de zomer. Zodra hij binnenkomt kleurt zijn grauwe gelaat naar transparant wit, alsof de zon op zijn gezicht weerkaatst.

Onmiddellijk schudt hij de misantropische misère van zich af, ondanks dat er slechts anderhalve man en een paardenkop in de kroeg zitten. De anderhalve man is Sofia die tegen vervelende klanten kan vloeken als een bootwerker. Dan moet Chris, die aan de ronde stamtafel over een cryptogram gebogen zit, wel de paardenkop zijn.

“Daar hebben we mijn favoriet, de Russische dichter” verwelkomt Sofia Alfred, voor wie ze een zwak heeft. Ze deelden ooit een keer het bed maar dat was geen overweldigend succes. Wel las hij die nacht gedichten van Boris Pasternak voor en vertelde hij haar dat Pasternak de auteur was van Dokter Zjivago. Van het boek had ze nooit gehoord, wel zag ze de film meerdere malen omdat ze net als zoveel vrouwen dodelijk verliefd was op Omar Sharif. Na die nacht noemde ze Alfred haar Russische dichter.

“Ha Sofia, moeder van de cinema”.

Zodra Alfred bij Van Tingelen binnenstapt voelt hij zich een mens onder de mensen, alhoewel, meer eerste onder zijns gelijken. Hier leunen de malloten in rotten van tien aan de bar. Hier voelt hij zich eenoog en kan hij met een gerust hart de balk in zijn oog over het hoofd zien. Behalve dan bij diegenen die net als hij zich voordoen als dwazen, zoals Chris.

Chris loop behoorlijk mank vanwege een eenzijdige verlamming. Ook lijdt hij onder een vorm van afasie die hem moeilijk verstaanbaar maakt. Soms dikt hij dat aan om lastige drinkebroeders letterlijk van zich af te lullen. Het komt hem goed uit. Alleen de klanten die moeite doen om hem te verstaan staat hij toe. De hoogmoedige dronkaards die al lallend zelf nauwelijks verstaanbaar zijn en hovaardig aan hem voorbijgaan, laat hij blijgezinnd passeren.

Zo scheidt het kaf zich op natuurlijke wijze van het koren.

“Doe maar een rondje voor de hele zaak”

“Nou, nou, jij laat hem behoorlijk uit je broek hangen”.

“Nog een borreltje, Chris”?

“Doe maar”.

“En jij”?

“Een fluitje en doe er maar een borreltje bij, neem zelf ook iets”.

Hij gaat bij Chris aan tafel zitten.

“Weet je dat ik net uit Parijs gekomen ben en dat ik in een viersterrenhotel heb geslapen”.

“Ja hoor, daar beginnen we weer”.

Alfred verstaat hem uitstekend, alsof het een andere taal betreft die hij vloeiend beheerst.

“Nee, nee, laat me het vertellen”.

“Laat hem het toch vertellen”.

“Goed”, Chris schuift het cryptogram ter zijde.

“In Parijs, met een verschrikkelijk mooie meid. Ik kon haar vader wel zijn. Weet je, ze droeg een Schotse kilt waar ze net als kerels niks onder droeg”.

“Niks”, vraagt Chris toch een beetje hijgerig, hij kan zich de laatste keer dat hij met een vrouw het bed deelde nauwelijks

nog heugen.

Terwijl Sofia de drankjes serveert schiet ze in de lach. Daar gaat hij weer, haar Russische dichter met zijn ongebreidelde fantasie.

“Jij zou een keer een boek moeten schrijven”.

“Kom op zeg, die vent kan toch voor geen meter schrijven”.

De deur slaat open, geholpen door een fikse windvlaag.

“Ha, daar hebben we Van Tingelen zelf, volgens mij ben jij weer gelukkig, dat hoor ik altijd als je fluitend binnenkomt, weet je dat ik vannacht in Parijs ben geweest, ik sliep in een viersterrenhotel.

“Nou, dan mag je je rekening hier ook wel eens betalen”, zegt Van Tingelen, die net als Chris en Sofia niets van wat Alfred zegt gelooft. Alfred komt wel vaker met grote verhalen binnen, zoals die keer dat hij zogenaamd een Steinwayvleugel van meer dan een ton gekocht zou hebben.

“Tja, ja die rekening, ik wou eigenlijk vragen of ik vandaag, weet je mijn geld”.

“Daar komt niks van in”, antwoordt Hans van Tingelen quasiboos, “jij krijgt niks meer, betaal eerst die rekening maar”. Alfred laat zich niet uit het veld slaan, hij soebat net zolang tot Hans overstag gaat.

“Okay, dit is de laatste keer”.

Alweer de laatste keer, hoeveel laatste keren nog te gaan?

“Ik haat van jou, Mooij”, grijnst Van Tingelen.

Hij slist wat speeksel tussen zijn voortanden, een tik die hij om de enkele seconden herhaalt. Alfred gaat verder al beseft hij dondersgoed dat niemand enig geloof aan de waarheid hecht. Hij moet onder de waarheid zitten of anders erboven. Hij kiest voor het laatste. Naast het meisje dicht hij er een Frans jongetje

bij die hij uit de klauwen van een pedofiel wist te redden om hem vervolgens bij een opvangtehuis voor weggelopen jongeren af te leveren en hoe hij samen met Maria formulieren invulde om het joch te adopteren. Ze waren dolgelukkig met hun aanvraag en die hulpverleners zouden het kind de volgende dag nog op de trein zetten waarmee Alfreds rol als vader was bezegeld. Ook vertelt hij dat hij het meisje met de kilt uitgebreid had genomen.

“Ik heb haar zelfs geneukt ergens langs de Seine tussen zwervers die ons aanmoedigden. Eerst anaal, maar omdat ze nog een echt kind van me wilde – het geadopteerde jochie had immers een broertje of een zusje nodig – moest ik haar nogmaals nemen, dit keer in haar geheime grot, de grot die leidt tot de diepste spelonk waaruit alle leven ontstaat”.

Als gewoonlijk gaat Alfred weer veel te ver. Uitgebreid verhaalt hij hoe de zwervers hun vervuilde fluit, met een gore Spaanse kraag rond de eikel, te voorschijn haalden om tot een orgie te komen of anders wel een groepsverkrachting.

“Natuurlijk moest ik optreden. Vier kegelde ik in één slag omver en de andere tien moest ik met enkele flinke karateschoppen om het leven brengen. Toen vluchtten we de stad uit, de gendarme kon ons immers binnen enkele minuten achterna zitten”.

“Zo kan hij wel weer”, roept Sofia hem tot de orde.

Traag als de pis van een oude man met een aandoening van de prostaat druppelen de klanten binnen. Zonder zijn verhaal af te maken staat Alfred op en beent onrustig heen en weer. De maand augustus maakt hem altijd onrustig alsof hij tussen twee werelden staat; die van de heldere zon en die van de vallende bladeren.

Zijn praten versnelt zich alsof hij zijn eigen woorden voorbij wil snellen. Rap loopt hij de voordeur uit, maakt een praatje met de vrouw van de bloemenstal van wie hij ooit een kerstboom wist te leasen, en stapt via de zijdeur weer naar binnen. Nerveus gaat hij aan de stamtafel zitten waar inmiddels andere mensen zijn aangeschoven.

“Hou nou eens op met dat neurotische gedoe van je, je maakt me doodnerveus”, zegt een zwaar getatoeërde man.

“Ik ben naar Parijs geweest, Jaap ...”

“Ja, ja, de kat van ome Willem”.

Nu zingt de hele tafel in koor:

“De kat van ome Willem is op reis geweest, bonjour en voulez vous”.

Alfred kijkt verbolgen naar de stamgasten. Niemand die hem gelooft, zelfs zijn leugens niet. Vooral Jaap kan zich mateloos aan Alfred ergeren. Jaap ergert zich aan iedereen die slimmer is dan hij, en dat zijn er velen. Hij lijkt een beetje op zo’n treiterbalk uit de lagere school; te stom voor woorden maar fysiek sterk, en maar klappen uitdelen aan zijn klasgenootjes in de hoop zo vriendjes te maken.

Een beetje benauwd kijkt Alfred weg van Jaap en er valt een korte stilte die voor Alfred een kleine eeuwigheid lijkt te duren.

“Die Jaap”, doorbreekt Sofia de stilte, Alfred is onze eigen Pasternak. Hij kent zijn talen”.

“Behalve dan betalen”, doet Jaap de welbekende duit in het zakje.

Uit de boxen knalt muziek die nu pas tot hem doordringt. Ook de andere gasten die als in een ingelijste foto stonden, komen in beweging.

Terneergeslagen loopt Alfred nog een rondje om de kroeg, groet Sofia en verdwijnt, de aankomende duisternis tegemoet. Hij haat zijn tere zieltje dat bij het minste geringste dicht slaat. Dat eeuwig gevoelige jongetje. Het liefst lijkt hij op Jaap. Jaap die met zijn diepe basstem altijd respect weet af te dwingen en met zijn tatoeages altijd angst inboezemt. Hij vergeet zich af te vragen waarom Jaap zo graag angst inboezemt, waarom hij met zijn diepe basstem zoveel respect af wil dwingen.

Hij loopt door een brede straat waar links en rechts drie verdieping hoge zwart beroete gevels staan. Zwart van het roet van voorbijrijdende auto's. De geur van benzinstank overheerst. Soms ruikt hij bij vlagen kooklucht door de stank heen. Tot hij opeens een aromatisch bouquet vanuit, wellicht, een achtertuintje bespeurt en hij zich als in een flits terug weet in lang vervlogen jaren, zonder te beseffen dat die door de regen opgewekte odeur de opening naar het dorp uit zijn jeugd is, de geur van slagerij J. van der Ven, in het dorp waar hij geboren is.

De melancholie die hem overvalt slijt hij voor sentiment. Hij moet toch als een Hell's Angel door het leven? Kerels die met echte revolvers spelen in plaats van de klapperpistooltjes uit Alfreds jeugd.

Die Hell's Angles brengen hem op een idee. Misschien helpt een bezoek aan de hoeren hem wel over zijn neerslachtigheid heen. Een beetje huiverig loopt hij naar een straatje waar enkele rode lichtjes branden. Ondanks zijn gebrekkige ervaring pikt hij de productiehoeren er in één oogopslag uit, of anders de vrouwen met hun gekwelde blik die zo goed als zeker door een of andere psychiatrisch gestoorde volgevreten duivelse angel achter het raam wordt gedwongen. Je kunt

hedentendage niet eens meer fatsoenlijk hoerenlopen meneer Sonneberg. Ook de lesbiennes pikt hij er feilloos uit.

Alfred zoekt het onmogelijke bij een prostituee. Ze moet van hem houden. Ze moet met hem lachen en hem toestaan dat hij haar beft en bovenal moet ze klaarkomen, dat is nog veel belangrijker dan een eigen orgasme. Hij loopt naar een straatje waarvan hij weet dat er wat oudere hoeren zitten, vrouwen met ervaring, vrouwen bij wie hij zich het meest geborgen weet, al is het maar voor een kwartier. Vrouwen ook die zich laten kussen, zelfs op zijn Frans.

Gepassioneerde liefhebsters. Ze bestaan. Natuurlijk begrijpt hij wel dat hij een kortstondige illusoire liefde koopt, maar het droombeeld blijft duren, soms wel voor dagen.

Alle ramen zijn afgesloten door dikke gordijnen, wel branden de rode lichtjes. Ze pezen, de dames. Alfred stelt zich voor hoe twee bezwete lijven tegen elkaar aanbonken: hij, kwaadaardig hijgend, opgezweept door het waandenkbeeld dat hij hier in dit ranzige hok voor even koning en keizer is; en zij hoeft maar gespeeld te kreunen om hem tot een orgasme te dwingen, tot slot rest hem niets.

Niks koning, keizer, admiraal. Nog voordat die gehavende vent amper de straat uitloopt, slaat de hoer het gordijn alweer open om uitdagend dansend naar Alfred te lonken. Ze strekt vijf vingers om de prijs te kennen te geven. Het liefst zet hij het op een rennen. Tot hij op het eind van de straat een wat oudere Antilliaanse vrouw ziet met gigantische dijen en enorme borsten. Over haar zwarte bh draagt ze een zwart transparant openslaand hesje, dat haar navel bloot laat. Over haar netkousen, die ze ophoudt met jarretelletjes, draagt ze roodleren lange laarzen tot halverwege haar

dijen. Ze knikt hem vriendelijk toe. Aarzelend blijft Alfred staan, durft haar nauwelijks in de ogen te kijken. De vrouw tikt op het raam. Hij kijkt haar aan en ze bespeurt zijn verlegenheid. Zonder af te wachten loopt ze naar de deur en doet hem open. Als ze vlak tegenover hem staat ziet hij de permanente wallen onder haar ogen, het diepe blauw daar omheen, de groeven in haar gelaat die - ondanks geverfd zoals heidenen hun doden verven - haar echte leeftijd prijsgeven, ze moet zo midden vijftig zijn: Big Mamma.

“Heb je zin om binnen te komen”?

Aarzelend knikt hij zijn hoofd.

“Kom maar, jongen, di nada amigu, di nada, dan zal ik je eens fijn verwennen”.

Hij gaat mee naar binnen en de vrouw sluit de gordijnen, loopt naar een wasbakje waar ze haar handen natmaakt en routineus over haar vulva strijkt. Vervolgens mag Alfred, die uit ervaring weet dat hij zijn voorhuid naar achter moet trekken, zijn eikel wassen. Terwijl hij dit doet vraagt hij zich even af hoe de joden dat doen en of ook zij hun eikel moeten wassen.

Hij kijkt om zich heen, ziet de spiegel aan het plafond en die tegen de muur. Ze staat vlak achter hem en hij ruikt de overvloed aan goedkope parfum die desondanks, of juist daardoor, zijn zinnen prikkelt.

Met een handgebaar maakt ze hem duidelijk dat hij eerst moet betalen. Hij haalt zijn portemonnee tevoorschijn, waar nog genoeg geld in zit om de gehele rekening aan Hans te betalen, maar wat hij liever uitstelt omdat hij die rekening als een vorm van genegenheid ervaart.

Ze wil beroepshalve zo snel mogelijk uit de kleren om hem rap aan een orgasme te helpen. Alfred maant haar tot rust. Hij

vraagt haar het slipje uit te trekken, op bed te gaan liggen en haar benen te spreiden zodat hij een goed zicht op haar gleuf krijgt. Tot zijn verbazing blijkt de binnenkant van haar kut roze. Hij heeft een goed zicht op haar clitoris die als in een erectie fors naar voren steekt. Ze houdt ervan bekeken te worden.

“Hoe heet je”?

Eventjes schiet het door haar heen om haar pseudoniem te gebruiken; Greetje, vanwege de banale rijm die daar zo vaak op volgt, maar ze voelt dat hij door de geringste leugen afknapt.

“Kelly”.

Typisch een hoeren naam, denkt Alfred en alsof ze zijn gedachte kan lezen zegt ze dat dit een veelvoorkomende naam op de Nederlandse Antillen is. Ze blijft doorgaan met het traag openen en sluiten van haar dijen. Ook hij noemt zijn naam.

Zoals elke hoer kan ze de grote van elke jongeheer zelfs door diens broek herkennen. Alfreds opkomende erectie verrast haar, ze meent het kloppen van het zwellende bloed te zien, te horen zelfs. Ze raakt er opgewonden van.

“Wil je naast me komen liggen”?

Hij wil naast haar liggen. Voorzichtig vleit hij zich naast haar en langzaam ritst ze zijn gulf open. Juist op het moment dat ze zijn lid te voorschijn wil halen plenst het water uit de hemel en klinkt er gedonder vanuit de verte. Nu klinkt het gedonder nog als het knorren van de maag. Een eerste flits licht op, helblauw in het roodverlichte kamertje. Steeds feller bliksemt het in de kamer met kort daarop het alsmaar luidere gedonder. Alfred telt de secondes tussen de bliksem en de donder, het zijn er slechts twee, drie.

“Ik ben bang voor onweer”, fluistert Kelly, en ze kruipt dicht tegen Alfred aan, die zijn arm geruststellend om haar heen slaat.

“Stil maar, het gaat zo over”.

Hij streelt haar en voelt haar lichaam bij elke flits verstarren. Ze staat het allemaal toe. Hij blijft haar strelen, buigt zijn hoofd in de richting van haar grot. Eerst kust hij intens haar warme dijen en speels treiterend steekt hij zijn tong tot diep in haar spleet zonder haar genotsknobbel te raken. Ze kreunt.

“Ga door”.

Hij draait haar op haar buik en blijft haar zachtjes strelen. Vervolgens draait hij haar weer om en gewillig staat ze hem toe. Pesterig steekt hij slechts zijn eikel in haar schede, ze kreunt en smeekt hem dieper te gaan. Hij geeft geen gehoor. Weer smeekt ze, waarna hij diep in haar doordringt. Ze kreunt harder en hoger dan daarvoor. Vervolgens blijft hij pesterig zijn eikel een enkele centimeter in haar scheur steken, dan weer diepe stoten om snel zijn enorme erectie terug te halen en haar weer uiterst traag te beroeren. Langzaam tast hij met zijn stijgerend lid elk plekje van haar roze doos af. Hij haalt hem eruit en streelt er mee over haar klit. Hijgend blijft ze smeken. Tot ook hij het niet meer houdt en haar wild berijdt, net zo lang tot ze schril schreeuwend een ontzaglijk orgasme bereikt. Ingenomen met zijn prestatie, een hoer breng je niet zomaar tot een orgasme, glijdt zijn steeds verder afnemende erectie uit haar flamoës.

“Nog niet, kom”

Ze nodigt hem uit om met gekruiste benen tegenover haar te zitten, zij zit in precies dezelfde houding, en langzaam trekt ze hem af. Tegen de tijd dat hij klaar dreigt te komen begint hij

hevig te schokken, waarna ze even ophoudt en hij haar huilerig vraagt door te gaan. Speels laat ze haar vingers over zijn door spagma nat geworden eikel gaan. Langzaam maakt ze pulserende bewegingen rond zijn lul om die steeds sneller af te trekken.

“Ik kom, ik kom”.

“Kom maar, lieverd, kom maar”.

Met een ongekende straal spuit hij over haar buik en barst in lachen uit. Terwijl het blijft flitsen en donderen liggen ze half afgemat naast elkaar, zijn hoofd in haar oksel.

“Ben je nog steeds bang voor onweer”?

“Nee, nu niet meer”.

Telkens als het onweer voorbij lijkt te gaan, keert het gedonder in al zijn hevigheid terug.

“Misschien moet je nog maar even bij me blijven, ik kan je toch moeilijk door de regen laten gaan, tijger”.

Tijger, ze noemt hem tijger. Natuurlijk wil hij bij haar blijven. Lang liggen ze stil naast elkaar tot ze genoeg van hun spiegelbeeld krijgen en ze zich half oprichten leunend tegen de muur achter hen. De regen striemt tegen het raam, hier is geen enkele sprake van regen die zachtjes tegen het zolderraam tikt.

“Wil je wat drinken”.

“Heb je een biertje voor me”?

Ze loopt naar achteren en haalt een biertje voor hem. Zelf neemt ze een wijntje. Ze voelt geen enkele behoefte om hem de straat op te sturen. De hevige regen is een mooi excuus om hem nog even bij zich te houden.

“Mag je dat wel”, aarzelt Alfred, “van je ...”?

“Dat doe ik allang niet meer, ik werk puur voor mezelf. Zo’n raam huur je gewoon en dan moet je maar uit de kosten zien te

komen. Mij lukt dat meestal wel, al moet ik niet al te vaak klanten als jij binnen hebben”.

Vriendelijk glimlacht ze naar hem en hij voelt zich een geweldenaar. Ze voelt zich aangetrokken door zijn bleke huid, zijn magere lange pezige lijf. Zorgelijk kijkt ze naar zijn gezicht, zijn ingevallen wangen, zijn diep in de kas liggende ogen. Hij lijkt wel ondervoed.

“Je moet iets van me eten”.

Alfred weert af. Hij wil niets eten. Hij wil alleen de geur van haar oksel opsnuiven en haar goedkope parfum. Ze laat zich er niets aan gelegen en loopt weer naar achter om snel terug te komen met een schotel fijne hapjes en toast. Het lijkt alsof ze hem verwachtte.

“Weet je”, begint Alfred terwijl hij op de rand van het bed gaat zitten, “mijn vrouw begrijpt me niet”.

Geschrokken kijkt ze op.

“O nee, niet jij”.

Hij lacht.

“Nee hoor ik plaag je maar, ik ben zelfs nooit getrouwd geweest”.

“Mijn vrouw begrijpt me niet”. Met zo’n openingszin beginnen negen van de tien hoerenlopers. Ze haat die zin. Alsof zo’n vent zijn vrouw verantwoordelijk houdt voor zijn bezoeken. Sommige vaste klanten van haar komen zonder het te beseffen telkens weer met diezelfde kutsmoes. Pas bij het weggaan voelen ze de minachting die ze voor hen koestert om desondanks weer terug te komen.

Opgelucht haalt ze adem en tot beider tevredenheid valt de regen nog steeds met bakken uit de lucht. Zo nu en dan bliksemt het, gevolgd door Donars paukenslagen. Ze smeert

de toastjes en voert hem als een klein kind. Ze kust hem op de mond.

“Ik heb nog een mooie fles bubbeltjes, zullen we ...”.

“Vind je me zo leuk dan”?

“Veel leuker nog”.

“Zullen we trouwen”?

“Goed”.

“Wanneer”?

“Morgen, morgen gaan we trouwen of nee, laten we vrienden blijven. Un amigu t'un amigu ta un amigu”.

“Fijn, dan wil ik wel wat bubbeltjes, zoals jij dat noemt”.

Behendig ontkurkt Alfred de fles zonder ook maar één druppeltje te verspillen. Ze kruipen heel dicht tegen mekaar, klampen zich aan elkaar vast, alsof ze twee door God uit het Paradijs geworpen kinderen zijn.

Ze neemt hem goed in zich op; zijn zachtmoedige oogopslag onder dat dunne brillette, zijn gekwelde gelaatstrekken. Ze streelt over zijn kalende hoofd en gaat met haar dunne vingers door de krulletjes aan de zijkant. Ze houdt van mannen met blauwe ogen en blond haar, al is het nog zo spaarzaam. Periferiegangers zijn ze, zij en Alfred, buitengeslotenen, melaatsen, paria's in een samenleving waar ze nooit deel van uit zullen maken.

“Waar kom je vandaan”?

“Willemstad”.

Ze begint te praten, schetst de stad voor hem. De Amsterdamse panden aan het Schottegat. Prachtige kleurrijke panden. Ze vertelt over de stoffige Ruyterkade waar ze geboren is, over het Waaigat waar ze als tiener samen met vriendinnen zwom en waar ze zich liet verleiden. Al na de

eerste keer, nog geen zestien jaar oud, raakte ze zwanger van een man zonder naam, een man die geen naam mocht dragen. Ze stond er alleen voor. Door quasi onoplettendheid baarde ze nog twee kinderen, alledrie jongetjes die haar net als de drie verschillende vaders van haar kinderen al in hun prille puberjaren zouden verlaten om nooit meer terug te keren.

“Hoe moest ik die kinderen nou onderhouden? Niemand hielp me”.

Ze vertelt hem over Campo Alegre, een hoerenkamp waar ze haar lichaam voor het eerst verkocht. Zeelui gingen over haar heen, mede-eilanders en toeristen, die laatste groep bestond voornamelijk uit botte Amerikanen die zich de eigenaar van het kamp waanden.

Ze hield het meest van de zeelui die hun gevoeligheid onder ruwe taal verborgen en van wie ze wist dat zij bovenal hun vrouw en kinderen misten. Bij hen liet ze zich vaak gaan. Niemand anders hielp haar immers aan haar gerief op dit godvergeten eiland waarvan de gemiddelde bewoners alleen naar buiten toe eindeloos veel burgerlijker leefden dan de Hollandse calvinist onder wiens juk ze leden. Kelly haatte die hypocrisie.

“Mag ik nog een keer”, vraagt Alfred verlegen, “al is het maar om je te troosten”.

Hij bedoelt het oprecht en zo ervaart ze het ook.

“Kom maar”.

Ze gaat op haar rug liggen en spreidt haar benen. Behoedzaam glijdt Alfred in haar en lang liggen ze roerloos in elkaar. Uiterst traag gaat hij heen en weer, hij voelt hoe ze haar vagina samenknijpt en los laat, samenknijpt en los laat, samenknijpt en los laat. Zonder op haar te wachten spuit hij tot in het

diepst van haar spelonk. Ze verwacht geen enkele seksuele tegenprestatie en laat hem gaan.

Dit keer wil zij haar hele verhaal kwijt. Ze is als de psychotherapeut die altijd en eeuwig naar het gezeik van zijn patiënten moet luisteren en nu wel eens zijn eigen gekletter aan wil horen.

“Als kind vond ik het prachtig om van Punda, waar ik ben grootgebracht, over de pontjesbrug te lopen aan de hand van mijn vader”.

Ze liepen dan altijd naar Otrobande aan de overkant van Punda waar opa en oma woonden. Daar werd ze volgestouwd met lekkernijen waaraan ze zich regelmatig te buiten ging waardoor vader menigmaal zijn zieke oogappel over de brug terug naar huis moest tillen. Ze herinnerde zich een keer over zijn nieuwe pak te hebben gekotst en dat dit de enige keer was dat hij in woede uitbarstte.

Het was bijna magisch die weg over de houten draaibrug te gaan, ‘de enige houten draaibrug ter wereld’ pleegde hij telkens weer opnieuw met grote trots te melden. Soms be kroop haar het gevoel dat pappa eigenhandig en geheel in zijn eentje die brug had gebouwd.

Kelly staart voor zich uit en ziet daadwerkelijk dat kleine meisje, op haar zondags gekleed, trots aan de hand van haar vader lopen, vader als held, als baas, als een duidelijke mengelmoes van Onze Lieve Heer en Sinterklaas, al vierden ze dat laatste niet op Curaçao.

“De enige ter wereld”, vraagt Alfred overbodig en alleen maar om haar terug te brengen en weer voor hem te winnen.

Ze willen de tijd vasthouden, ze willen zich gevangen weten als eeneiige tweelingrupsen in hun zelfgesponnen pop, wel

wetende dat ze er ooit eens uit moeten fladderen om elkaar nooit meer te zien.

Geleidelijk trekt het onweer voorbij waarmee het naderende afscheid zich aankondigt.

“Misschien moet je nu maar eens weggaan”, aarzelt ze.

“Ja, het moet maar, ik kan hier moeilijk eeuwig blijven”.

“Nee dat kan niet”.

Zonder dat ze hun intimiteit van het voorgaande veinsden valt zij weer terug in haar rol van de professionele hoer en shij van de betalende hoerenloper.

Konden ze die ene seconde waarin ze een vurige liefde beleefden, maar tot een eeuwigheid samenballen. Ze draaien ongemakkelijk om elkaar heen als een dansend paartje op wegstervende klanken.

“Mag ik je nog een kus geven”.

Als hij op haar mond wil kussen draait ze haar wang naar hem toe. Hij voelt de verkilling. Teleurgesteld loopt hij naar de deur.

“Kom je nog een keertje terug”?

Hij komt nog een keertje terug. Op het moment dat hij achterom kijkt, diep in haar ogen blikt, weten ze dat dit een definitief afscheid is. Een beetje triest laat ze hem gaan en zonder om te kijken loopt hij weg bij haar vandaan.

Hoofdstuk 18

In woeste gramschap raast de storm opnieuw over de natgeregende straten, sleurt dakkapellen mee die met een hevig gedonder uiteenspatten, slecht gesloten deuren barsten uit hun sponningen. Bulderend jaagt de storm verder over de duistere straten waarin Zijn Goddelijke toorn de Babylonische hoeren velt. Door de heftigheid van de wind die haaks op Alfred staat moet hij daar half hangend tegenin torsen. Tot hij de hoek omslaat waar een totale windstilte heerst en een bleek zonnetje door de wolken breekt en hij Kelly uit zijn geheugen wist.

Vooral die ijzige kou en het kille afscheid van Kelly roept bij hem het beeld op van het lijk van zijn moeder dat hij in de vrieskist vond. Zijn vader, die heel lang naast haar in bed gelegen moest hebben, net zo lang totdat haar lichaam verstijfde. Hoe hij van wanhoop jankte en haar smekend om vergiffenis vroeg voor zijn despotisch overspel, waar gedurende haar hele leven met hem geen einde aan kon komen. Na zijn dood duurde het jaren voordat hij het bed weer met een vrouw durfde te delen.

Zou die ouwe nog steeds bezig zijn met het onkraakbare slot? Misschien werkte hij weer aan het zoveelste lumineuze plan om dat wederom nooit te verwezenlijken. Zou hij zijn nieuwe vrouw net zo zakelijk vragen haar slipje uit te doen als hij bij zijn vrouwelijke patiënten deed?

Dat beeld van zijn moeder brengt hem ook weer op Mario de ijsboer, die bij Anna de legendarische woorden 'alles kost niets' ontlokte. Hij ergert zich aan het banale van zijn associatie.

Ondanks de begoocheling van de vermeende storm in het Straatje van Alles waar Kelly huis hield, voelt hij zich merkwaardig rustig. Een kalmte die heel lang afwezig is geweest. De illusoire storm van zojuist, gevolgd door de stilte die geen directe poort naar een peilloze depressie vormt.

Misschien is Sandra thuis en kan hij wat met de kleine Anna spelen.

Hoe kun je nou in Godsnaam naar je geliefde gaan terwijl je net bij een hoer vandaan komt? Een donkere hoer zonder naam.

Vandaag eventjes geen Van Tingelen. Beter is het om eens bij Adelbert langs te gaan, ook zo'n mislukte intellectueel, afgestudeerd op het boeddhisme zonder ooit één keer te mediteren. Hij belt aan bij een benedenwoning, het duurt nogal een tijdje voordat deze opengaat. Net als hij weg wil lopen gaat de deur open en verschijnt er een klein gedrongen ietwat corpulent mannetje met een uilenbrilletje op en een eeuwige glimlach rond zijn mond.

"Kom verder, vriendelijke vriend, en geniet van de gastvrijheid van mijn nederige woning".

"Zo nederig is dat stulpje van jou nou ook weer niet, net zo min als de bewoner".

Adelbert lacht en gaat hem voor, de woning in.

"Biertje"?

"Heb je er ook een blowtje bij".

Biertje, blowtje, Adelbert is goed voorzien, zijn uitkering zal wel binnengekomen zijn.

"Is je uitkering binnen"?

"Nee, heb je wel eens van het fenomeen lenen gehoord".

"Je bedoelt bij de pandjesbaas die zelfs lakens in pacht

neemt“?

Ze blowen hun blowtje en drinken hun biertje waarna de tongen los komen en ze lichtelijk lallend de wereld becommentariëren. Ze zijn het er volstrekt over eens dat er niets aan de samenleving deugt.

“De humaniora”, begint Adelbert.

“De humaniwat? Manisch wat”?

“Bij de les blijven, Alfred”.

“O nee hè, we krijgen toch geen college van je”?

“Als je niet eens weet wat humaniora inhoudt, dan moet ik wel”.

In wezen studeerde Adelbert politicologie met boeddhisme als bijvak. Maar die politicologie vond hij, zeker in vergelijking met het boeddhisme, al te prozaïsch.

Omstandig legt hij uit dat de humaniora zich bezighouden met klassieke talen, de schone kunsten:

“De schone kunsten weet je wel, uit de tijd dat de kunst nog tot het allerhoogste goed behoorde. De muziek weet je wel? Die behoorde tot het allerhoogste goed, vormde een direct verband met de Heer terwijl die rol in de vroegnegentiende eeuw door een of andere machtsbeluste paus werd overgenomen”, spuugt hij letterlijk in Alfreds gezicht.

Fanatiek gaat hij verder en somt filosofie, theologie, menskunde en meer van dat soort studies op die men tegenwoordig volstrekt mallotig acht.

“Wie studeert er tegenwoordig nou zoiets dwaas’ als een dergelijke studie”?

“Nee, hier heb je gelijk”, beaamt Alfred ietwat beschaamd, denkende aan zijn halfzachte poging om met het gilde der medicijnmannen te heulen, “daar houdt zich geen enkel

verstandig mens mee bezig”.

Adelbert raakt op drift. Hij legt uit dat de huidige samenleving zich hermetisch sluit voor al die psychiatrisch gestoorden die zich op dit soort studies storten, en hij kan het weten omdat hij meerdere malen in een psychose geraakte.

“De huidige scholing koestert een diepe minachting voor alles wat geen pecunia’s oplevert”.

“Je hebt gelijk”, brult Alfred enthousiast, “je hebt helemaal gelijk, de Mammon regeert”.

“We zijn afgekeurd als Homo Sapiens, Alfred, en dat is een prestatie”, zegt Adelbert terwijl hij zijn vuist balt, “afgekeurd als Homo Sapiens en amper op weg naar de Homo Ludens, Alfred, amper”.

Er volgen meer blowtjes, biertjes, terwijl de nacht valt.

“Je kunt hier wel blijven slapen, als je wilt”.

“Moeten we al slapen dan”.

“Ik wil wel naar bed”.

“Niet zo wreed, Adelbert. Kun je niet eerst je tanden poetsen zonder dat ik in de gaten heb dat je naar bed wilt, en daarna doe je je pyjama aan, vervolgens zet je de wekker en pas daarna bied je, zeer tegen heug en meug in, mij een slaappleaats aan”.

“Hou toch op, man, moet ik nog soebatten ook om je hier te laten slapen”?

“Mag ik dan naast je liggen”?

“Dat mag, maar wel op een matje en je moet me toewan noemen”.

“Geil, toewan, dat vind ik echt geil”.

Ook de volgende dag blijft Alfred nog steeds in de ban van die eigenaardige kalmte die maar niet tot een depressie wil leiden.

De zon helpt daar ook bij.

“Koffie”, vraagt Adelbert.

“Heb je geen biertje of een blowtje? Een biertje, blowtje en een kopje koffie”, grapt Alfred.

Hij heeft geen enkele behoefte aan geestverruimende of – vernauwende middelen. Hij laaft zich aan de serene rust die hem nog steeds ten deel valt. Eventjes geen pieken of dalen, geen wervelende hartstochten die met hem op de loop gaan. Het is alsof het lot zich ten gunste keert en hij het vreugevol ondergaat, zonder als heerser over die weldadige vrede te regeren. Alles laat hij los en hij voelt weer die intensiteit, die verademing die hem, als het kind dat hij ooit was, het kind dat zich totaal verloor aan krioelende mieren op een zomerse dag, volledig overweldigde.

Bedaard nuttigen ze het door Adelbert verzorgde ontbijt. Heel eenvoudig allemaal en zeer gezond: vers desembrood met notenpasta als beleg en geitenkaas, de boerenbeenham verbaast hem een beetje.

“Mag dat wel, vlees”?

“Alles mag, Alfred”.

“Alles is wel veel, hoor”.

“Alles is nooit genoeg”.

Zwijgend eten ze verder, al prakkiseert Alfred wel over Adelberts filosofische uitspraak. Om een verdere verhandeling te voorkomen doet hij er wijselijk het zwijgen toe. Toch laat die gedachte hem niet los: wat is nou helemaal het verschil tussen ‘alles is mogelijk’ en ‘alles kost niets’? Er schuilt een denkertje in die kleine meid. Ze zou voor professor moeten studeren, of anders voor directrice van een macro-biologische boerderij.

Dankbaar neemt hij afscheid.

“Dag Alfred”, zegt Adelbert, alsof dit het laatste afscheid betreft.

“Je hebt gelijk man, nooit is alles genoeg” .

Smalle straatjes, hoge huizen, de stank van rottend fruit en wegschietende ratten. De etages lijken naar elkaar toe te hellen alsof ze zich in een wanstaltige poging over elkaar heen willen storten, de bewoners inclusief.

Het maakt geen enkel verschil, bejaarden achter begonia's, punkers met doorgroefde gelaatstreken en kinderachtig blauwgekleurde kuif, hippies met baardhaar tot aan hun tepels en kalende paardenstaarten waarmee ze hun anus schrobden tot diep in hun reet: ze maken geen enkel verschil met al lieden die zich in driedelig kostuum of mantelpakje in de metro proppen om zich naar een pijlsnelle lift te begeven naar de hoogste baas die espresso eist en zoekt over de melange, over het branden van die koffiebonen, over de streek waar ze vandaan moeten komen, die lul, die weet daar alles van.

Alfred neemt daar geen deel aan, geen enkel deel, die ambitie gaat totaal aan hem voorbij. Opgelucht loopt hij het straatje uit, de markt op. Kooplieden zetten hun kraampjes op. De vroege kroegen staan al open om hen te bedienen en de vroege kroegtijgers te ontvangen voor wie nooit een einde aan de nacht komt.

Aan het begin van de markt staat een man die uitsluitend walnoten verkoopt. De walnoot, hardf van buiten en van binnen een minuscule replica van de grauwgrijze massa die de mens tot bewegen noopt, de oogopslag regelt, de leugen maskeert, openbaart. Die massa die alles bestuurt, die massa die de pijn onder de voetzolen registreert, blauwe plekken,

bloeduitstorting, mond- en klauwzeer, syfilis, gonorrhoe, Korsakov, cholera, zwarte pest, verlamming links en rechts, multiple sclerose, platjes, spraakverlies, epilepsie, aandoeningen aan de huid, manisch-depressiviteit, borderline, schizofrenie, impotentie, nymfomanie, zij die gebukt gaan onder de ziekte van Gilles de la Tourette – de moeder der ziektes – tegen dit alles beschermt de walnoot als het ultieme medicijn.

Rusteloos, totaal rusteloos, hij kan onmogelijk bij Adelbert blijven logeren. Ergens onderweg, na het verlaten van Adelberts slaappleats stuit hij op een reisbureau dat, voor wellicht een dubbeltje, dwars door Europa koerst en Alfred bestelt in zijn vermetelheid een kaartje Polen, eenrichtingsverkeer, een route om nimmermeer terug te keren. Her en der zitten jonge mensen met rugzakken, jonge geliefden die de tijd van hun leven vieren.

Zonder na te denken slaagt hij erin twee muf stinkende stoelen in die armoedige bus te kraken. De bus voert via Luxemburg richting Hamburg, Ich bin ein Hamburger, om uiteindelijk in Berlijn, Ich bin ein Berliner, te belanden waar een korte busstop wordt gehouden om de reizigers de gelegenheid te geven tot een korte plasstop en het roken van een sigaretje, of iets dergelijks.

Via Berlijn is het een vrij korte weg naar Poznan. Ergens tussen Berlijn en Poznan blijft Alfred steken. Woedend verbaast hij zich over het groen, de lage landen en het besef dat hier geen armoede kan heersen.

“Stop, godverdomme, imbeciel”, schreeuwt hij keihard door de bus richting chauffeur waardoor de geliefden puberaal opschrikken.

“Stop mafketel”, blijft Alfred krijsen.

En uitsluitend en alleen daardoor stopt de allang door slivovitsj benevelde gek om Alfred uit te laten. Hier begint het! Hier loopt Alfred door moerassige weiden, met zompige schoenen die steeds dieper in de modder steken. Heel in de verte ziet hij het dak van een boerderij en daar, daar is hij van overtuigd, daar voert zijn weg naar toe, daar zal hij vissers te land vinden, vissers zonder water die hem, zeker weten, zullen volgen en die uiteindelijk, ook daar is Alfred van overtuigd, vele evangeliën over hem zullen schrijven. Dat is nu eenmaal Alfreds droeve lot.

In de verte wordt hij de modder gewaar waar varkens in rondtollen en kinderen met zwarte toeten de naar sperma stinkende beren berijden. Uiteindelijk strompelt hij het erf op. En daar staat ze! Een lange slanke meid met blond haar en tientallen moedervlekken in het gezicht. Ze steekt bijna een halve kop boven hem uit, en spreekt zijn taal.

“Als je eenmaal boven bent mag je me neuken”.

Het zijn Roma's. Clack, de patriarch van de familie straalt.

“Welkom, welkom”.

Zonder naar haar naam te vragen weet Alfred dat zij zich hoereert. Voor hoeveel zloty? En hoeveel moet ze afstaan, aan een pokkenlijer die zijn mismaakte gebit opkalefatert met twaalfkaraats armoedige gouden tanden?

Hij verlangt naar haar, hij wil haar witte gewaad uittrekken, dat maagdelijk wit dat zo boosaardig contrasteert met de modder waarin de kinderen spelen.

Clack nodigt hem nogmaals binnen en stelt hem voor aan zijn vrouw met haar zilvergolvend haar, een geboren schoonheid; of hij lasagne blijft? En of hij lasagne blijft.

Zonder te vragen loopt hij naar boven, de zoldering op. Al die kamers, het zijn er wel meer dan twintig. Maar hij moet haar vinden, hij moet mannelijk blijven. Drie deuren opent hij, drie deuren die leiden naar lege kamers, als hij de vierde deur opent ziet hij een jonge man op zijn rug gezien, een bruine krachtige rug, een man die voorovergebogen staat en van wie het zweet afgutst: hij doet alsof hij Alfred nog geeneens gewaar is en Alfred sluit de deur, opent een andere deur en vraagt de marktman naar de prijs van een pond walnoten.

Ergens, heel in de verte, begrijpt Alfred weinig van niets. Woede heeft hem in zijn greep. Het liefst koopt hij een spiksplinternieuwe wasmachine om deze dwars door de ramen van de winkel te smijten waar hij die machine heeft aangeschaft. Hij ziet zichzelf al als een discusswerper met dat godvergeten rotapparaat in de rondte swingend om deze met een magistrale zwaai naar buiten te jenen: glasscherven schieten het pand in en naar buiten, bij vaders en moeders springen de slagaders open en spuit het bloed er met enorme kracht uit; bij kleine kinderen druppelt het bloed uit hun oogkassen.

“Dag Anna, Sandra, het gaat minder goed met me”.

Sandra huilt.

“Alfred, wat wil je nou, lieverd, waar moet ik nu met je naartoe”?

Hij kijkt verdwaasd voor zich uit. Anna zit op de bank en speelt een spelletje dat ze game noemt. Hij gaat naast haar zitten maar ze laat zich niets aan hem gelegen liggen, gaat volkomen aan hem voorbij.

“Alfred”?

“Sandra”?

“Ga nou maar naar bed, Anna, het is tijd”.

Zonder te protesteren gaat de kleine naar boven.

“Wat kan ik nou nog voor je betekenen, Alfred”?

Ze gunt hem al haar liefde. Onvoorwaardelijk.

“Ga je mee naar bed”?

Alfred gaat mee. Ze gaat hem voor en hij struikelt achter haar aan. Hij wil hier vanaf, van dit weerbarstige bestaan: al die plooiën, die rimpels, die kloven, die zwartberoete poriën, het vuil onder de nagels, de bruingele drap rond de anus, de goorgroene gel rond de eikel: hij wil er vanaf!

Sandra kleedt zich voor hem uit en hij bekijkt haar zonder te begeren. Het bloed druipt uit de palm van zijn handen, het wit van zijn ogen kleurt zich in een angstaanjagend paars, alleen het blauw van de iris beklijft en het vergrote zwart van zijn pupillen.

“Kom maar, jongen”, maant ze hem, “kom maar naast me liggen”.

En hij schuilt bij haar, hij voelt haar klamme bezwete lijf, schurkt zich steeds dichtert tegen haar aan; hij leeft. Hij balt zijn vuist naar God en iedereen. Hij leeft, hij leeft. De telefoon rinkelt.

“Met mij”?

“Ben jij dat, Sandra”?

“Ja, wie anders zou het kunnen zijn, je belt me toch op mijn nummer”?

“Nou, nee, ik dacht, misschien dat Alfred”.

“Alfred, Filemon, het lijkt me verstandig om eens met elkaar te praten”.

“Hoezo”?

“Hoezo? Hoezo”?

Ze luisteren naar elkaar, bespreken de lotgevallen van Alfred waar ze wel of geen deel aan hebben genomen.

“Er moet iets gebeuren, Filemon, hij ziet er zo verwilderd uit”.

“Ik kom wel naar je toe”.

Het valt hem allemaal zo zwaar; die eerste kus die hoogst waarschijnlijk nooit tot een laatste zal leiden. De liefde, hartstocht, dat eeuwige verlangen, die hond, dat addergebroed.

“Hou van mij, Alfred, hou van mij”.

Angstig slaat hij zijn handen voor de mond en kijkt besmuikt of iemand hem op zijn woorden heeft betrapt. Waarom die ziekelijke liefde?

“Laat hem los, Filemon, dat zou ik zelf ook moeten doen”.

Rustig kijkt ze hem aan. Daar staat ze, fier, een wijf uit een stuk, het hoofd omhoog en de schouders rechtop. Ze loopt de trap op, Filemon achter haar aan.

Alfred ligt boven, baadt in zijn zweet en braakt naast het bed gal, pikzwarte gal. Hij beschuldigt God, Allah en de Duivel. Krachteloos balt hij zijn vuist en vervloekt het onredelijke van zijn bestaan.

“Wat is er toch, Alfred”, ze bet zijn voorhoofd met een koud washandje,” laat me je helpen man, ik wil je zo graag helpen”.

Gekweld kijkt hij voor zich uit om zijn verdriet een beetje aan te dikken. Hij ontkent de armzaligheid van zijn bestaan. Bevestigt het. Ontkent het. Weer kotst hij. Alles tolt.

“Hou me vast, Sandra”.

Ze houdt hem vast als een klein kind. Daar ligt hij dan, afgekeurd voor Homo Sapiens en nauwelijks voorbereid op de Homo Ludens die ergens heel in de verte diep in hem schuilt. Die spelende mens, waar al zijn vrienden naar streven, in

dezelfde richting zoals zalmen dat doen, dwars tegen de stroom in.

Ze lopen allemaal naar hem toe, dansen als dwazen om hem heen; Aschle, Zuur, juf Fijn met haar scheur wijdopen, Emil die hem een Steinway wist aan te smeren, een treurige man die met een oude vrouw rond een boom danst terwijl die man l'arbre, l'arbre brult, een nieuw bestaan. Dit delirium houdt hem in zijn greep. Moeder komt voorbij met grijs wapperende haren. Vader kreunt terwijl hij zijn nieuwe vriendin neukt.

Voorzichtig schudt Sandra zijn kussen op dat zeiknat is van het zweet. Hij ruikt haar adem, de knoflook die ze gegeten moet hebben. Hij ruikt de geur van de scheet die haar zojuist ontglipte en vol walging keert hij zich van haar af en schaamt zich voor zijn walging.

Hoofdstuk 19

“Dag mamma, ik heb honger, dag ome dingetjedee, wat doet u hier”.

“Ome dingetjedee heet Filemon, lieverd, pak maar een boterhammetje”.

Zonder zich verder iets van de twee volwassenen aan te trekken, besmeert ze twee broodjes, trekt zich terug en zet de tv aan.

“Zachter, Anna, ome Alfred ligt boven”.

Alfred ligt boven in de slaapkamer, zijn polsen over elkaar gekruist en bijeengehouden door zware roestige kettingen. In zijn middenrif rommelt er iets: die oerschreeuw die maar weigert naar buiten te komen. Zelfs dat halfslachtig suïcidaal, maniakaal schriel gemurmel van dat uitgemergelde monster dat Edvard Munch portretteerde komt nauwelijks uit zijn

strot.

Brul Alfred, schreeuw, sla met die vervaarlijke klauwen van je op de borst en kijk kil en ijzingwekkend in de ogen van die regenteske dwazen voor wie de middelmaat het hoogst bereikbare is, daar mag men geen millimeter van afwijken, noch naar beneden, noch naar boven. Je hebt ballen nodig, Alfred, stalen ballen, die als een perpetuum mobile tegen elkaar aan klotsen, beieren.

“Wil je wat eten, Alfred, Filemon zit beneden”?

“Nee, nee, ik eet op mijn eigen tijd”.

“Wil je Filemon dan niet zien”?

“Liever niet, nee, liever niet”.

“Het is goed, Alfred, zal ik vragen of hij weg wil gaan”?

“Liever wel, Sandra, ik ben wat moe, mag ik nog wat slapen”?

“Hij is uitgeput Filemon, misschien is het beter ...”.

Er valt inderdaad weinig te bespreken. Hij trekt zijn goedgesneden grijze mohairen jas aan en sluit de deur achter zich.

“Dag ome dingetjedee”, klinkt het zachtjes.

Op het moment dat Alfred de deur dicht hoort vallen staat hij gehaast op, trekt zijn kleren aan en stormt naar beneden.

“Je stinkt, Alfred, neem toch eerst een douche, daar knap je van op”.

“Misschien heb je wel gelijk. Mag ik ook in bad”?

Hij mag in bad.

“Een glaasje cognac zou ik wel lekker vinden”.

“Dat heb ik nog wel voor je”.

Daar ligt hij, prinsheerlijk, van beneden dringt de muziek van de kleine Anna door:

ze voor het eerst zijn vader bezochten.

“Zullen we nou spelen, ome Alfred”, dreinst de kleine.

“Tuurlijk, engel, wat wil je spelen”?

“Minipingpong tegen het internet”.

“Kan dat dan”?

“Ja, en ik win altijd, of nou, bijna altijd”.

Ze spelen om en om waarbij Anna inderdaad alles wint en Alfred uiteraard altijd verliest.

“Zullen we nog een spelletje, zullen we nog een spelletje”?

Enthousiast springt ze heen en weer.

“Misschien straks nog”.

“Laat hem maar eventjes, Anna, ga maar even voor jezelf spelen, of kijk voor deze keer maar televisie”.

Liever speelt ze met Alfred, al is de televisie natuurlijk een uitstekend alternatief. Ze zet de televisie aan, steekt haar duim in de mond en raakt van het ene op het andere moment volkomen in de ban van de voorbijschietende beelden.

Sandra zet Alfred een kleine uitmijter voor en een glas melk. Zwijgend eet hij dit op. Aan de andere kant van de tafel zit Sandra, de ellebogen op tafel en haar handen onder de kin. Ze neemt Alfred goed in zich op en voelt een intense liefde voor hem. Ze vallen volkomen samen. Soms verwisselen ze van persoon, soms ziet ze zichzelf in de ogen van Alfred weerspiegeld.

Van Alfred kijkt ze naar Anna en voelt zich opeens dodelijk vermoeid. Moet ze nog langer in haar eentje voor die kleine zorgen? Ze heeft het al zo druk met haar werk en parkeert Anna afwisselend van haar ouders naar enkele gastvrije vriendinnen. Het voelt alsof ze haar ergens dumpt, om het kind uit schuldgevoel met cadeautjes te overstelpen, ondanks

dat ze bemerkt dat Anna zich weinig aan die giften gelegen laat en meer plezier beleeft aan internetspelletjes en televisie. Alsof ze daarmee wil zeggen dat al die dure cadeautjes op geen enkele wijze het veelvuldig gemis van haar moeder compenseren, wat Sandra's schuldgevoel op zijn minst kwadrateert en waardoor ze tevergeefs haar kindje met nog meer cadeautjes overlaadt.

“Alfred”, zegt ze volkomen oprecht, “weet je dat ik heel veel van je hou”.

“Dat weet ik”, antwoordt Alfred ietwat terughoudend.

“Wat vind jij nou werkelijk van een gezin”?

Een gezin? Wat hij van een gezin vindt?

“Zo'n hoeksteen van de maatschappij”, vraagt hij op zijn hoede.

Hoe komt ze daar nou bij? Vroeg hij haar niet ettelijke keren ten huwelijk en hield zij niet even zovele malen de boot af?

“Nee, ik bedoel een liefdevol gezin met een man en een vrouw en een kind”.

“En een huisje en boompje en een beestje”.

“Doe nou niet zo flauw”.

“Is dit een voorstel”?

“Eigenlijk wel”.

... de steen die de bouwers afkeurden
is de hoeksteen geworden
dankzij de Heer is dit gebeurd
wonderlijk is het om te zien.

Gods wegen zijn duister en ondoorgrondelijk, zeker voor Alfred die om de haverklap de weg kwijt raakt. Hoe kan ze hem nou ten huwelijk vragen? Ze weet helemaal niets van

hem. Niets van Maria, niets van Parijs, Kelly, Polen en met nog veel meer is ze onbekend.

“Ja, ome Alfred”, klinkt het vanuit de andere kant van de kamer, “laten we trouwen”.

“Natuurlijk trouwen we”.

Sandra kijkt hem verwachtingsvol aan.

“Ja, laten we trouwen”.

“Moet ik je vader dan om je hand vragen”?

“Pappa is dood”.

“Dat weet ik, maar toch. Sandra”?

Hij gaat op zijn knieën.

“Sandra, wil je mij tot mijn, sorry, ik bedoel jouw wettige echtgenoot en zul je me trouw zijn tot in de dood opdat ook ik jou trouw mag zijn, naar alle eer en geweten”?

“Ja, dat wil ik”.

“Dan verklaar ik ons hierbij tot man en vrouw. Grapje, dit is een oefening voor in de kerk. We gaan toch in de kerk trouwen”?

“Nee, we trouwen van de armen, net zoals we ons laten begraven”.

“Van de armen trouwen, hoor je dat, Anna, dan kost alles toch weer niks”.

Hij loopt naar haar toe, tilt haar op en danst in de rondte, de kamer door.

“Je zou voor directeur moeten studeren, of anders voor hoofdverpleegster van een dierenasiel”.

“Dieren, ik wil dieren”, roept Anna opgetogen, mag ik een hond”?

“Al wil je er twee, engel, al wil je er twee”.

“Nou, twee”?

“Wil je het echt, Sandra? Wil je het echt? Ik heb geen rooie cent te makke”.

De fiere vrouw met haar rechte schouders en de kop in de wind laat even al haar kracht voor wat het is en geeft zich over, voelt zich zwak en geborgen, wel wetende dat ze hem uiteindelijk tot het einde toe moet verzorgen. Ze beseft donders goed dat ze er met Alfred een tweede kind bij krijgt, maar ze heeft lief!

“Anna, zou je even bij opa en oma langs willen gaan? Dan komen we je aan het eind van de middag halen, of nee, ik bel ze wel even, dan komt opa je halen en mag je er blijven slapen”.

Gedwee doet Anna de televisie uit.

De twee gelieven haasten zich naar boven. Teder bedrijven ze de liefde. Zeker een half uur steekt zijn verhit en opgezwollen lid in haar vochtige vurige schede, zonder te bewegen. Zijdelings liggen ze tegenover elkaar, genieten van de geur van beider adem en strelen voorzichtig en liefdevol elkanders rug. Elke beweging blijft uit, tot zij zich heel behoedzaam terugtrekt, huiverend volgt hij, trekt zich ook terug, gevolgd door Sandra die zijn heet lid tot in het diepst van haar vagina wil voelen kloppen. Weer mijden ze elke beweging. Ze blijven net zo lang liggen tot Sandra steeds heftiger begint te hijgen, wat over gaat in kermen, kreunen, alsof ze moet bevallen van een derde kind.

“ik kom”, gilt ze, “ik kom”.

“Kom maar, liefste, kom maar”, zegt Alfred en terwijl hij dit zegt kan hij onmogelijk een orgasme tegenhouden en komt diep in haar klaar.

“Nog niet, nog niet”.

“Ik ga door, ik ga door”.

En hij slaagt erin om zijn erectie te behouden en steeds wilder en krachtiger in haar door te dringen.

“God Jezus, Here aan het kruis, godverdomme, ik kom”, ze schreeuwt het uit.

“Schreeuw maar”.

Haar orgasme houdt enkele volle minuten aan, minuten die ze als een gelukzalige eeuwigheid ervaart.

“Kom”, zegt hij na een tijdje roerloos naast elkaar gelegen te hebben, “kom, we moeten gaan”.

“Waarheen dan”?

Ze lopen door een drukke straat, voorbij de winkel waar Alfred in een grijs verleden die dure sigaar voor zijn vader kocht.

“Waar gaan we heen”?

“We gaan toch trouwen”?

“Ja, we gaan trouwen”.

“Hier, hier moeten we zijn”.

Hij stopt bij een juwelier.

“Hier moeten we zijn”.

Ze staan voor een juwelier en vol trots troont hij haar mee naar binnen. Zoals het een goede juwelierszaak betaamt staat er nauwelijks enige klandizie en bulkt het van de verkopers. Gediensstig loopt een man op hen af.

“Kan ik u helpen”?

Zeker kan hij helpen. Triomfantelijk kijkt hij Sandra aan.

“Bij een huwelijk horen toch ook ringen”:

Sandra knikt blij verrast.

“We gaan trouwen en willen graag trouwringen kopen”.

“Dat kan hoor, wat had u gedacht”?

“Nou, gewoon, goud”.

“Met een edelsteen misschien”?

Sandra lacht.

“Nee hoor, doet u maar gewoon het goedkoopste wat u in huis hebt”, zegt ze.

Dat vindt Alfred wel mooi, zoveel geld heeft hij nou ook weer niet te besteden. De man komt met een koffertje waarin gouden trouwringen liggen in allerlei soorten en maten. Na enig passen en meten kiezen ze voor de dunste en de goedkoopste.

“Het is wel achttien-karaats”, vraagt Alfred even dwingend als gewichtig.

Vandaag is hij het opperhoofd, meester, heer en keizer.

“Vind je deze leuk, Sandra”.

Ze vindt hem leuk, de ring en bovenal Alfred.

“Wilt u nog een inscriptie aan de binnenkant van de ring”?

Een inscriptie, daar had hij nog geen moment aangedacht.

“Wil jij een inscriptie”.

Ze wil een inscriptie. Die inscriptie gaat per cijfer en letter waardoor ze besluiten om het maar bij de naam te laten.

“Mogen we ze gelijk meenemen”, vraagt Alfred naïef.

Meneer de verkoper legt uit dat dit zomaar niet gaat. Zo'n tekst moet er ingegraveerd worden en dat vergt enige tijd.

Uur, plaats, dag? Het wordt allemaal keurig netjes afgesproken. Ze krijgen zelfs een reuutje mee dat Alfred vol trots in zijn versleten portemonnee steekt. Parmantig groeten ze de verkoper die hen vertederd nakijkt.

“Heb je zoveel geld dan”?

Eigenlijk niet moet Alfred bekennen, maar het komt allemaal goed. Ze gelooft hem. Ze gelooft hem onvoorwaardelijk. Ze

wil blind in hem geloven. Ze moet in hem geloven, tegen beter weten in.

“Heb jij nog geld”?

Even schrikt ze. Moet zij dan weer betalen?

“Ik heb nog wel wat, een tientje of zo”.

“Kun je niet pinnen dan”?

Ze lopen hand in hand door de druk bezochte straat. Wat moet hij van haar? Hij kan toch moeilijk van haar spaarzame centen leven, vraagt ze zich af. Ze moet hem geloven, vertrouwen, dat is toch de basis van trouwen?

“Wat wil je, Alfred”?

“Uit eten. Uit eten om ons plan te bezegelen, ik bedoel, los van de ring dan”.

Hij kent nog wel een goedkoop Indonesisch tentje. Ze slaan de armen over elkaars schouders en hebben het gevoel dat ze op deze regenachtige dag vol in de schijnwerpers staan. Mensen staren hen inderdaad ook na; de een met het gevoel dat alle liefde voorbij is en de ander met de angst dat diezelfde liefde hem nooit zal bereiken.

Om het restaurant te bereiken moeten ze door allerlei kronkelige en beklemmende straatjes gaan. Sandra doet haar uiterste best hem te vertrouwen. Links en rechts poseren dames van lichte zeden achter roodgekleurde ramen.

“Hier, we zijn er”.

Ze staan voor een restaurantje met een armetierige oriëntaalse gevel. Links en rechts wat vervaalde draakjes en in het midden een vleugellamme garuda.

“Hier”?

“Kom nou maar mee”.

Binnen wacht hen een gekromde tandeloze vrouw die hen al

buigend en grinnikend naar een tafel begeleidt.

“Twee? Tafel voor twee?”

Tafel voor twee. Wat ze wensen? Bier en een rijsttafel voor twee”.

“Bier, en rijsttafel voor twee”?

Zo is het en zo zal het blijven! Hier in dit restaurant heerst de alfa en de omega.

Na enkele ogenblikken van doodse stilte verschijnt er een man met de drankjes.

“Weet u” ,zegt Alfred,“ik geloof in Stille Kracht”.

De man knikt gediensig zonder verder te reageren. Even later komt het oude vrouwtje met wat kroepoek en een potje thee. Alfred voelt zich zo geroerd door de kleine porseleinen kopjes die ze naast hun bordjes zet en de precisie waarmee ze de groene thee in die kopjes giet. Hij zou wel kunnen huilen.

“Ik geloof in Stille Kracht, mevrouw, en ik weet dat Stille Kracht wit is en niets van doen heeft met zwarte magische krachten”.

Het tandeloze vrouwtje straalt.

“Weet u, we gaan trouwen”.

“Ze gaan trouwen. Ze gaan trouwen. Kom mee”, ze grijpt Alfred bij zijn kraag,“en jij ook. Man kom, ze gaan trouwen”.

Verlegen stapt de man het eetgedeelte weer binnen.

“Hij gelooft in Stille Kracht. Hij gaat trouwen”.

Ze sleurt hen mee dwars door de keuken, een verbazingwekkend goedverzorgde keuken met een metaalkleurig keukenblok en links en rechts ijs- en vrieskasten en wonderlijk goedgeschrobde tegels. In razende snelheid sleurt de tandeloze tijger hen naar buiten. Eenmaal op het binnenplaatsje gekomen wijst ze op een statige beuk die zijn

best doet om tot een Jacobs ladder uit te groeien.

“Kijk, kijk”, en ze streelt de gladde stam van de boom.

Ongeveer ter ooghoogte zit een inkeping die oogt als een vulva. Diep onder de indruk streelt hij de stam terwijl Sandra er lichtelijk verveeld omheen draait.

“Het is koud”, zegt ze, “ik ga alvast naar binnen”.

Op wonderlijke wijze gaat ook de oude vrouw in lucht op. Daar staat hij. Volkomen alleen. Hij omklemt de boom en kust de gleuf en steekt zijn tong pijnlijk diep in het ruwe hout. Terug in het restaurant roept ze haar man er weer bij. Hij moet alles uitleggen over Stille Kracht en huwen. Nog steeds wat beschaamd legt hij uit hoe ze samen tot een lang en gelukkig leven kunnen geraken.

“Dit is nogal intiem”, fluistert hij, terwijl hij een stoel pakt en bij hen aanschuift.

Zachtjes prevelt hij dat je uiterst voorzichtig met Stille Kracht om moet gaan. Wanneer je het puur voor jezelf gebruikt, voor winstbejag bijvoorbeeld, of voor het verkrijgen van status, macht, zal het zich tegen je keren met verschrikkelijke gevolgen vandien. Gebruik je het echter edelmoedig, menslievend, dan zal het je geheel en al ten dienste staan.

Alfred hangt zo'n beetje aan zijn lippen. Sandra blijft er, ondanks haar Indonesische verleden, tamelijk nuchter onder. De man spiedt in het rond om te kijken of de andere gasten, in het verder lege restaurant, misschien op luisterafstand zitten. Heel zachtjes praat hij verder.

“Voordat jullie gaan trouwen, de nacht voor de huwelijksvoltrekking, moeten jullie volkomen naakt tegenover elkaar gaan zitten met de benen gekruist”.

Hij bloost.

“Een half uur lang moeten jullie uitsluitend elkaars genitaliën bekijken, bestuderen, zonder dat jullie de liefde bedrijven, dat laatste brengt grote rampspoed”.

Er moeten kaarsen worden aangestoken, ze moeten beiden rijst over hun schouder gooien en elkaar een plastic tasje met muntstukken geven, dat beschermt hen tegen armoede. De oude tandeloze vrouw kijkt vanuit de deuropening van de keuken gespannen toe.

“Olie is ook heel belangrijk, en alcohol, je mag beslist geen alcohol vergeten. Sterke drank, hoe sterker hoe beter, dat reinigt het lichaam en de geest”, de man kijkt geheimzinnig in het rond, “zout, vergeet nooit het zout, zout staat voor duurzaamheid”.

Tot slot raadt hij hen aan om elkaar een deken aan te reiken om hun naakte lichaam te verwarmen, dat zal hen beschermen tegen de kilte van het bestaan. Een beetje uitgeput staat hij op en achteruit lopend, diep buigend, verdwijnt hij de keuken in. De oude vrouw glimlacht en volgt haar man.

“Hoe vond je dat nou, zo’n man. Dat getuigt toch van wijsheid”?

En of dat van wijsheid getuigt. Alleen moet de kleine Anna wel worden opgehaald, het bed opgemaakt, de afwas gedaan.

“Zo moeten, gaan we het doen. Gewoon in een deken. Naakt. Dan melden we ons bij het gemeentehuis, zetten een handtekening en hoeplakee, zijn we getrouwd”.

Hoeperdepoep zat op de stoep en laten we vrolijk wezen, hoeperdepoep zat op de stoep en laten we vrolijk zijn.

Wat moet ze met die vent met zijn kalende kruin en die eeuwige glimlach rond de lippen?

Ze lopen gearmd de nacht tegemoet, er middenin. Angstig

omringd door de duisternis spelen ze dat ze elkaar beschermen tegen moorddadige boeven, tegen tuig dat meestal in de nacht opereert, tegen addergebroed, dieven in de nacht, tegen souteneurs die hun wijven geselen, tegen het opeengestapelde kwaad dat kwijlend door duistere steegjes kronkelt, elkaar afknallend om hun smerige en stinkende markt te verdedigen: engelen van de duivel die in hun armetierige lederen jackjes met te korte mouwtjes hun kruiperige tatoeages tonen.

Hij weet zich een kerel uit één stuk, de rug recht, borst vooruit en de kaken strak. Sandra naast hem, parmantig op hoge hakken, vlijmscherpe hakken, klik klak, klik klak, klikkerdieklak.

Liefde overwint alles. Zelfs zwerfhonden kruipen jankend in hun schulp, de staart angstig naar beneden, de kop omlaag, struikelend over hun eigen stront.

Voor Sandra en Alfred breekt de dag aan. Heel in de verte gloort de dageraad. Hun dag begint, demonen verdwijnen.

“Zullen we naar mijn huis gaan”?

“En Anna dan”?

Met Anna gaat alles goed. Ze zal op een gracieuze draagstoel, getild door vier inktzwarte negers met bloeddoorlopen ogen en spierwitte tanden naar school worden gedragen en alle kinderen van haar klas zullen barsten van jaloezie. Zelfs juf Fijn voelt enige afgunst en zeiknatte plekken rond haar loodzware kruis.

“Goed”.

Al dagen mijdt hij een confrontatie met Fret Zuur. Ook de berbers uit het Rifgebied jagen hem angst aan. Misschien helpt Aschle hem wel.

Ze lopen de trap op, drie maal achtentwintig treden en bij de twintigste van de derde stuiten ze op Zuur.

“Jij”?

“Ja, hij”, bitst ze.

Van schrik deinst Zuur drie treden terug, bijna achterover vallend. Het liefst geeft Alfred hem een duw zodat Fret als een peuter van een glijbaan naar beneden schiet, alleen dan hobbelgewijs en weinig zachtzinnig. Zuur drukt zich tegen de muur en sluipt voorbij.

“Weet je dat je stinkt, Zuur”?

Vrouwen, al die gruwelijk mooie vrouwen, meiden, lekkere wijven, ze zijn allemaal aan Zuur voorbijgegaan. Een keer per maand gaat hij naar de hoeren die hem achter hun hand uitlachen en Zuur beseft dat. Het liefst loopt hij de straat op met een kalasjnikov in zijn hand om al die afvallige temeiers overhoop te schieten.

“Met die scheten van jou”, schreeuwt Sandra hem na, “blaas je eigenhandig gigagaten in de ozonlaag”.

Ze lopen zijn woning binnen. Her en der liggen kranten verspreid en stapels boeken die hij leest in de hoop dat zijn hersens exploderen, uiteenspatten als Chinees vuurwerk dat de muren en het plafond in lichterlaaie zet. Ze zitten op de pseudo-antieke bank. Dodelijk vermoeid kijkt hij haar aan. Dat huwelijk, het lijkt hem beter om dat te laten varen.

Die liefde, die wonderlijke liefde die twee mensen voor het leven aan elkaar verbindt, wat moet hij daar helemaal mee?

“Sandra”?

“Kom lieverd, sla een deken om je heen”

Sandra weet! Ze trotseerden de nacht. Ze joegen dieven van hen weg, schoffeerden pooiers en schopten valse honden tegen

hun kloten. Sandra weet! Nooit meer zal ze hem laten gaan. Sandra weet! Met hem wordt ze oud.

Hoofdstuk 20

Waar hij ook kijkt, in een spiegel, of in grauwgroen water, overal ziet hij zijn narcistische ego, zijn vraatzuchtige ziel, zijn tomeloze hebzucht. Het kan nooit wat worden tussen hem en Sandra. Alleen al vanwege de kleine die werkelijk in de veronderstelling verkeert dat alles niets kost. Altijd zal hij tekortschieten. Hij durft geen enkele verantwoordelijkheid te dragen.

Misschien moet hij zich wel in ijskoud water storten en eenvoudigweg stoppen met ademen.

Hou op, Alfred, het doet er niets toe dat je als periferieganger rondjes draait om iedereen die denkt ergens bij te horen.

Jij valt buiten Het Systeem. Voor jou blijven deuren hermetisch gesloten en als ze niet dicht zijn sluit je ze zelf wel.

Voor jou geen burcht, geen kantelen met kanonnen, geen pek en vuur, geen beschermende gracht, laat staan een ophaalbrug. Je loopt in het luchtledige, geen lieve God die je kan helpen. Zelfs Satan moet het hier af laten weten.

Sandra haalt Anna van school. Alfred ligt zweetend in zijn bed. Boven stampst Zuur uitdagend heen en weer. Hij hoort Aschle de trap op lopen, Aschle, beter geïntegreerd dan elke Hollandse meid van haar leeftijd. Ze heeft zich steeds verder verdiept in die zichzelf aanprijzende koningin van het kinderlied, de literaire opvoedkundige van geheel Nederland en Scandinavië. Aschle groeit. Waarschijnlijk gooit ze hoge

ogen om ooit tot de eerste geïntegreerde vrouwelijke premier van Nederland uit te groeien. Ze zal een kopje thee met Prins Pils drinken, die zijn kopje stiekempjes met cognac vult.

Alfred hoort haar zingen terwijl ze blijmoedig de trap op huppelt.

“Niets door de ramen gooien. Niet met je broertje klooiën”.

Hoort Alfred het goed? Of is ook dit weer een ingebeelde ziekte. Ze zal, zo weet Alfred zeker, dit liedje wel ter vertroosting voor hem zingen, waarbij zij voor 'Ja zuster, nee zuster' speelt. En hij? Welke rol krijgt hij toebedeeld?

De nar die niet eens meer weet wat hem scheelt. Die haveloze clown die met een stuk hart aan scherven met zijn handen voor het gelaat een duistere steeg uitvlucht. Die blekerd, die arme vent. Zelfs de dans is hij verleerd. Krochten. Barsten onder zijn schedel. Ondragelijk gekrijs van uitgemergelde hoeren die nog steeds willen, maar door niemand begeerd. Janken. Sentimentele tranen waarin geen mens gelooft. Schoorvoetende gluiperds. Kwijlende kwallen. Of hij op Anna wil passen. Waarom niet?

Er is geen ontkomen aan, Alfred, er is geen ontkomen aan! Voor hem geen plek in het Paradijs. Lispelende huichelaars heffen de glazen. Zelfs Noach weigert hem op zijn door wormen aangevreten schuit.

Alfred draait zich om en om. Droomt over bloedbroeders. Droomt over bejaarde mannen die heroïne spuiten in de aders aan de zijkant van het voorhoofd. Droomt over de witte gestevende bloes van zijn jongere broer die hij nooit heeft gekend, die nooit heeft bestaan. Jonge vrouwen trekken aan hem voorbij. Joodse vrouwen, tweeënzeventig maagden.

Vriendelijke vrienden trekken touwtje waarmee ze de boel

opblazen. Eenmaal boven krijgen ze de tweeënzeventig maagden. Tweeënzeventig maagden wier maagdelijkheid hij hen moet ontnemen en die hij wekelijks moet bevredigen. Tweeënzeventig hitsige wijven, dat zijn er meer dan tien per dag. Wat een uitputtingslag.

Guts guts, zweet zweet, braak braak. Braak gal Alfred, zwarte gal, je zult ervan genezen. Liefde. Schurkende schilferende lijven. Hangende tietten. Tot bloedens toe uitpuilende aambeien. Verschrompelde ballen.

Niemand kan hier aan ontsnappen. Een rottende kist. Een slijmerig lijk door paling aangevreten. Los van het bot. Volkomen los van het bot. Beenderen. Onverfilmbare beenderen, puur wit, en merg door ratten naar binnen gezogen. Dat noem je dan Hemel, Nirwana. Poortstraat. Als lijk zijt gij geboren en tot lijk zult gij wederkeren. Mooie beloftes.

Strompel. Strompel, strompel, Alfred, links en rechts halfzijdig verlamd. Blind ook. Altijd blind geweest. Behalve dan voor het spiegelbeeld en het grauwgroene water. Misschien ben je allang geleden gesprongen, liet je de wereld achter je. Misschien ben je wel dood en stellen die waterblauwe ogen waarmee je naar het plafond staart niets meer voor.

Huwelijk? Geen huwelijk! Trouw? Eeuwige trouw! Dat eeuwige duurt wel een eeuwigheid hoor. Hij vraagt zich af hoelang eeuwig nu eigenlijk duurt. Alleen God is eeuwig, komt hij tot de slotsom, binnen en buiten de tijd. Voor God geen enkel spel. Geen arena, geen plaats van handeling, geen eenheid van tijd, geen familie, want die heeft die arme klootzak niet, geen enkele wet. God is rechter en aanklager tegelijkertijd. In wezen is Hij, Zij, Het, advocaat van de Duivel.

Arme, arme Duivel. Geen enkele kans van slagen.

De telefoon gaat, rinkelrankel. Sandra. Hoe het hem vergaat. Of hij goed geslapen heeft. Komt hij een ontbijtje bij haar nuttigen? Krijgt Anna iets te eten? Wanneer brengt hij haar terug?

Vaderlief toe blow niet meer. Hij ziet hen al wonen in een miezerige stulp. Ze verbouwen tulpen om de knollen te vreten. 's Nachts sluipen ze over een modderig weilandje om stiekem koeien te melken, kievitseieren te roven. s'Morgens wassen ze zich in een goorgroen slotje. Sandra leert Anna zakkenrollen, of met haar ongewassen toet geld van de burgende burgers af te troggelen. Ze kunnen zelfs de huur van de stulp niet betalen. Ettelijke deurwaarders rammen op hun gammele deur. Agenten met koperen knopen bonzen dapper mee waarna het jonge gezin met gebogen hoofd afdruipt. Nee, zoveel verantwoordelijkheid kan Alfred niet opbrengen.

Toch moet hij eraan geloven. Geloven doe je in de kerk, Alfred. Kies voor Kees. Zoek hem op in het park. Trek bij hem in. Deel de huur van de bordkartonnen doos met hem. Maak je op, omrand je ogen met zwarte kool, kleur je wangen pastelrood. Maar doe iets Alfred! Doe iets!

Ren! Ren weg! Ren weg van trouw onder huwelijksvoorwaarden! Alfred! Ren!

Voor hem geen huwelijk. Dat zal hem nooit overkomen. Liever nog lang vervult haar, een gescheurde broek en een door stront aangevreten onderbroek, stinkend uit zijn bek, bietsend bij meneer pastoor.

Misschien kan hij die sullige ring van hem wel verkopen aan een pandjesbaas, of aan een dealer die hem er een grammetje heroïne voor geeft.

Alles is hem liever dan dat godvergeten huwelijk.
Liever nog legt hij zijn hoofd op een kei ter ruste.
Liever nog zoekt hij een kil portiek.
Liever nog ondergaat hij de minachting van zijn buitenburger.
Liever, liever, liever nog.
Traag staat hij op, doucht zich en geniet van het louterende water. Lourdes trekt voorbij. Wijwater. Zijwater. Onswater. Wat een geklater, wat een gezeik. Het moet ophouden. Al die teksten in zijn kop op al die borden.
“Zal ik toch maar bij je komen ontbijten”.
“Ik heb al ontbeten, Alfred”.
“Wil je geen spek voor me bakken, en eieren, vette worstjes braden en witte-bonen-in-tomatensaus verwarmen”?
Nooit meer zal ze hem verlaten. Liefdevol zal ze al zijn wensen vervullen. Ze is zelfs bereid om met volle zware plasticassen drie meter voor hem uit te lopen. Als het moet wil ze zelfs een snor voor hem laten staan, draagt ze een boerka naar de laatste mode. Ze heeft alles voor hem over, als hij maar gelukkig is.
“Zal ik nog maar even wachten om je pappa te noemen”, vraagt Anna.
“Doe dat maar, kindje”.
Ze kijkt hem aan en ziet dwars door hem heen zoals alleen kinderen dat kunnen. Daar zit hij met zijn opgetrokken schouders, zijn rug gekromd en zijn droevige oogopslag. Schuldig. Altijd schuldig.
“Zullen we naar het park gaan”, vraagt de kleine.
Het wintert. Hand in hand lopen ze naar het park. Zij met wollen handschoentjes. Zijn handen naakt. Het sneeuwt vrolijke vlokken. Gescheiden moeders kijken hen blij verrast na.

“Wanneer mag ik je wel pappa noemen”?

“Zodra we een bruidsjurkje voor je hebben gekocht, want jij mag het bruidsmeisje zijn”.

Anna laat zich al die leugens welgevallen.

“Mag ik nu alvast oefenen, ome Alfred, pappa”?

“Natuurlijk”.

Pappa zegt ze en beiden schieten onbedaarlijk in de lach.

“Pappa, pappie, kun je mij een centje lenen”?

Weer schateren ze. Hij gaat weg. Hij gaat haar verlaten. Zo zachtaardig die pappa van haar die nooit haar vader zal zijn. Zo wreed.

“Geef me je hand, lieverd, geef me je hand”.

Hij kan wel janken.

Fluitende flierefluit, zingende zanger, lul de behanger. Heel in de verte horen ze het geluid van de kermis.

“Zullen we naar de kermis gaan”?

Ja, de kermis, suikerspin, zuurstokken, kaneelstokken en lolly's die groter zijn dan de handpalm van een reus. Ze is al veel te oud voor de kindermolen, maar een doolhof lijkt haar wel wat en botsautootjes met haar aan het stuur. Ze wil in de achtbaan. Maar eerst moet ome Alfred een beer voor haar schieten en hij schiet een beer.

Alfred wil paling eten. Paling die zojuist van het rottige slijm van een lijk heeft gevreten. Paling die zich een weg baande door de aangevreten anus van een hengst. Paling die alle organen naar binnen slurpt en zich een weg naar buiten baant via de oogkassen van het skelet.

Een pond paling koopt hij. Vette paling. Gerookte paling. Alfred trekt eerst de kop van de vis en dan de huid. Gretig zet hij zijn tanden in het vlees en het vet druipt over zijn kin. Nog

een paling en nog één.

“Zullen we naar het spookhuis gaan”?

Het spookhuis, of anders de rupsbaan. Alfred is er zo bedreven in om de bel te grijpen om daarna rondje op rondje gratis te sjezen. Alles kost niks, Anna, alles kost niks! Overal flikkeren lichten en vanuit elke stand klinkt oorverdovende muziek die met die van de burens wedijvert.

Rups rups, spook spook, bots bots. Anna schatert en Alfred glimlacht verdrietig mee. Ze lopen terug naar huis, Anna omklemt haar beer en likt aan haar palmgrote reuzenlolly. Anna weet alles, beseft dat het hier een afscheidsfeestje betreft. Hij gaat haar verlaten en zij wil het niet weten. In de verte horen ze het wegsterven van de vrolijke klanken.

“Anna”, begint Alfred aarzelend, “ik wil je iets zeggen”.

“Waarom, ome Alfred”, en ze kijkt hem zo doordringend aan, “wat wilt u dan zeggen”?

Ze weet het, maar ze wil het niet horen.

Al die drab die zijn armzalige geest vervuult. Het liefst veegt hij gore varkensstallen schoon, verstopt hij zich onder de stront in een gure gierput en dat allemaal om haar hart niet te breken.

“Anna”?

“Ja, ome Alfred”?

Ze doet hem denken aan die zwarte schim die ooit zijn vriendinnetje was. De verhalen die ze met elkaar deelden. De liefde die ze bedreven. Zij in een groene legerjas en hij in een wit spijkerjack. Altijd met elkaar pratend, puberaal, in een hoekje, in een nisje pal naast de coffeshop. Nog steeds ruikt hij haar geur, ziet hij de glans van haar haar, de twinkeling in haar ogen, dat stralende bruin en die grote zwarte pupillen. De

schim die hij liefhad. De schim die hij zag bij de bushalte op weg naar zijn vader.

“Laten we maar doorlopen”.

Anna drukt haar beer nog steviger tegen zich aan.

Pas, pas, pis, plas.

“Wil je op mijn schouders”?

Dat wil ze. Zijn lijf is haar schip. Zij de zwalkende kapitein. Noord-noordoost ten westen. Vijfenveertig graden tussen zuid en noord. Van voor naar achter, van links naar rechts. Zijn hoofd lijkt wel een varkenskop, er staat zowat geen haar meer op. Dat laatste klopt wel een beetje. maar alleen voor de bovenschedel dan.

“Ga maar naar binnen, schatje. Zeg tegen mamma dat ik morgenochtend terugkom”.

Bevend laat hij haar achter. Beiden kijken ze om en wuiven naar elkaar. Hoe kan hij ook maar enkele verantwoordelijkheid dragen? Voor zo'n klein kind nog wel?

Voor de zoveelste keer belandt hij in de muil van het monster. En voor de zoveelste keer kan hij geen enkele reden bedenken waarom. Misschien vanwege de kou, de ijzige wind. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij dienders die arrogant met hun knuppels bungelend nonchalant de laatste zwervers uit de stationshal vegen alsof het om oud papier gaat.

Die godvergeten onverschilligheid waarmee ze de onaanraakbare kaste naar buiten meppen. Eenmaal thuisgekomen zullen ze van trots vervuld, met hun benen op tafel gestrekt en met de vingers knippend voor een ijskoud biertje, hun grootse prestaties aan hun blondgeverfde vrouwtje vermelden. Ze neuken twee keer per week en twee keer per week fingeert ze een orgasme. Op zijn werk bluft hij

opgeblazen en hooghartig over zijn seksuele prestaties, al voelt hij diep in zijn hart wel dat er iets niet helemaal aan klopt, maar dat compenseert hij weer door met zijn rubberen knuppel, zijn zwarte dildo, zwervers als oud papier uit de stationshal te meppen.

Terug in zijn dorp. Hij pakt de laatste bus, loopt langs de huizen uit zijn jeugd, ziet links en rechts kleine arbeiderswoninkjes. In een flits ziet hij de zwartgrijze gestalte van Hilde, het meisje dat hem via een touw verliet.

Weer loopt hij langs het ouderlijk huis, ziet de lichten branden en gaat er achteloos aan voorbij. Hij zal wel gelukkig zijn, Klaas, die oude man, er komt zelfs rook uit de schoorsteen. Zelfs hier heerst die verschrikkelijke Piek. Ondanks de snijdende kou herinnert hij zich de zomers. Zomers waarin hij de tegels van het erf lichtte om het nijvere mierenvolk te bestuderen. Een nijverheid die hem nimmer tot daden inspireerde. Zijn geest voelt blank als de dwarrelende sneeuw. Deze queeste moet hij tot een goed einde brengen, al is het maar om al zijn geliefden tegemoet te komen. 'Alles kost niets'. Alles kost niets! Zelfs die hoer met haar dijlange rode laarzen kostte amper iets. Bijna struikelend wankelt hij over het weiland, richting bos.

"Isha, Isha", hij roept maar een willekeurige naam. Hij kijkt naar de bosrand en ziet vanuit het maanverlichte weiland de duisternis van het bos. Ooit las hij boeken om mensen te ontmoeten en zo hun ontwikkeling te ervaren en te begrijpen dat het leven nimmer statisch is. Nu ontgaat dit hem volledig en leeft hij in een verstilde wereld, alles gevangen in een eindeloos moment; de ontwikkelingen in boeken of films die hem zo hoopvol stemden, maken plaats voor een bevroren

ondraaglijke werkelijkheid waar geen ontsnappen aan mogelijk is, tot hij de hete damp van zijn adem gewaarwordt en beseft dat zijn weg verder gaat, alsmear verder, op zoek naar een einder die immer en in gelijke tred voor hem uit lijkt te gaan. Hij zet het op een lopen, rent naar het bos en jankt als een uit de roede gestoten wolf.

Wanhopig jakkert hij dwars door het bos, omzeilt de gebroken takken en springt over door noodweer afgeknakte bomen. Net zolang blijft hij hollen tot hij struikelt en vol op zijn gelaat gaat. Hij strijkt met zijn hand over zijn wang en voelt het kleverige bloed. Ergens tussen de takken door schijnt een bleke maan. Hij ligt op zijn zij, kromt zijn rug en klemt zijn armen rond zijn benen.

“Ik moet nog zoveel doen, ik moet nog zoveel doen”, prevelt hij, terwijl de sneeuw in steeds dikkere vlokken naar beneden dwarrelt.

Nieuwegein, 17 februari 2011